COLECȚIA

Jubiri de poveste

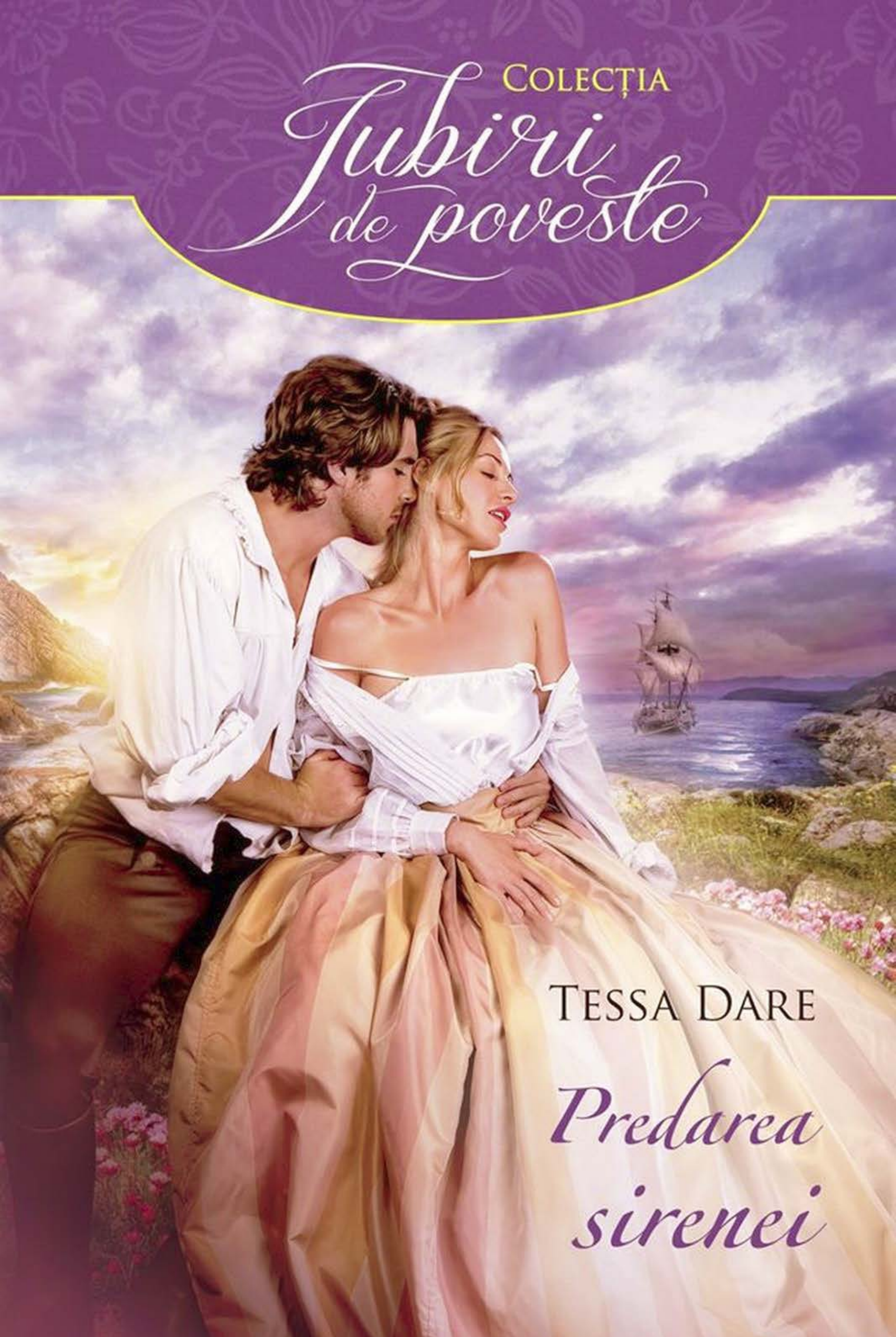

TESSA DARE

Predarea sirenei

Capitolul 1

Gravesend, decembrie 1817

Sophia Hathaway știa prea bine ce o aștepta când hotărâse să fugă de la nunta sa, evenimentul social al anului.

Dar nu se gândise la mirosul rușinii.

Se opri în pragul ușii tavernei urât mirositoare din port. Simțea deja cum duhoarea amară de bere îi întorcea stomacul pe dos. Un bărbat solid o înghionti când ieși pe ușă.

– Ai grijă, scumpo.

Se lipi de perete, uimită de familiaritatea formulei de adresare „scumpo". Evident, comentariul bărbatului făcea referire la sânii ei.

Trase adânc aer în piept și se furișă în agitația de oameni beți și înfrigurați, ferindu-se să își atingă rochia cenușie de ceva. Cu atât mai puțin de oameni. Din fiecare cotlon întunecat – iar, pentru o clădire improvizată, taverna avea o mulțime de cotloane întunecate – o urmăreau mai multe perechi de ochi. Priviri suspicioase, lacome pe chipuri aspre, nebărbierite. Orice femeie s-ar fi simțit intimidată. Mai ales o tânără respectabilă, neînsoțită, care se ascundea sub o pelerină împrumutată și o identitate inventată...

Sophia aproape că își reconsideră situația.

Cineva o împinse de la spate. Instinctiv, duse mâna spre plicul ascuns în pelerină. Gândul îi fugi la rudele sale – la scrisorile pe care le trimisese în dimineața aceea, anulându-și logodna, provocând un scandal demn de personajele lui Lord Byron. Semințele unui dezastru eminent, împrăștiate în bătaia vântului.

I se puse un nod în stomac. Nu mai exista cale de întoarcere. S-ar fi lăsat purtată prin locuri mult mai îngrozitoare decât cârciuma aceea ponosită, dacă acesta ar fi fost prețul renunțării la o viață plină de restricții. Ar fi putut chiar să îndure privirile insistente ale bărbaților

acelora blestemați spre pieptul ei, atât timp cât nu ar fi ghicit secretul care se ascundea acolo.

Cu hotărârea neclintită, Sophia zări un bărbat chel care ștergea o masă cu o cârpă soioasă. Părea destul de inofensiv – sau, cel puțin, prea bătrân ca să se miște repede. Îi zâmbi. Omul îi întoarse gestul oferindu-i un rânjet complet știrb.

– Îl caut pe căpitanul Grayson, îndrăzni Sophia să spună, cu zâmbet tremurător.

– Cred și eu. Toate fetele drăgălașe vor să-l vadă, rânji individul. Gray e în spate.

Ea se îndreptă spre direcția indicată, croindu-și pe vârfuri drum prin mulțime, încercând să nu șteargă podeaua cu tivul rochiei. Tălpile botinelor i se lipeau de pardoseala murdară. În partea din spate a încăperii, lângă bar, zări o adunătură gălăgioasă de bărbați și femei. Un individ înalt se distingea printre ceilalți, părul lui roșcovan părând mai curat decât al celorlalți. Își lăsase pălăria elegantă pe masă, un accesoriu ciudat de rafinat pentru un decor atât de ponosit.

Sophia se apropie ca să vadă mai bine, moment în care cineva împinse un scaun ca să se ridice de la masă și o lovi la genunchi. Ea se strădui să-și recapete echilibrul, dar se împiedică. Tocul i se prinse în tivul pelerinei, iar aceasta se deschise, dezvăluindu-i pieptul și gâtul în aerul rece și stătut. Într-o încercare disperată de a se redresa, dădu să se prindă de perete.

În schimb, își înfipse degetele într-o bucată de cămașă aspră.

Proprietarul cămășii se întoarse spre ea.

– Ce faci, puicuțo? mormăi el, cu respirația duhnindu-i a alcool. Privirea lui sticloasă o cercetă din cap până-n picioare și se opri asupra sânilor ei. Ce bucățică bună ești! La cum arăți, n-aș fi zis că ești de nasul meu, da' dacă te-ai oferit...

Oare chiar credea că era o târfă din port? Sophia îl privi dezgustată. E drept, se deghizase în veșminte simple, dar cu siguranță nu arăta ca o femeie ușoară.

– Nu m-am oferit, răspunse ea pe un ton ferm.

Încercă să se depărteze, însă individul reușise să o încolțească la bar.

– Nu te grăbi, dulceață. Stai să ne hârjonim puțin.

Degetele lui murdare îi atinseră despicătura dintre sâni, iar Sophia începu să țipe.

– Dă-mi drumul... Brută... Brută dezgustătoare!

Bruta îi dădu drumul unui braț ca să își continue mângâierile lascive, iar Sophia îl lovi cu mâna eliberată. Nu se întâmplă nimic. Degetele lui se mișcară printre sânii ei asemenea unor viermi grăsuni și lacomi care se târau prin întuneric.

– Oprește-te, urlă ea, lovindu-l în zadar cu pumnul în ureche.

Încercările sale de a se apăra nu făceau altceva decât să îl amuze pe atacator.

– Așa, spuse el, rânjind. Îmi plac femeile îndărătnice.

O cuprinse disperarea. Atingerile nedorite din partea acelui bădăran nu erau singurele motive de panică. Din clipa în care fugise de acasă renunțase la reputație. Însă degetele lui se apropiau din ce în ce mai mult de singurul lucru la care nu putea să renunțe. Dacă animalul acela l-ar fi găsit, Sophia se îndoia că ar fi putut să scape din taverna aceea vie și nevătămată, nu doar cu virtutea nepătată.

Atacatorul ei întoarse capul, încercând să vadă mai bine pe sub rochia ei. Urechea lui slinoasă era la doar câțiva centimetri de gura ei. Atât de aproape. Dacă l-ar fi mușcat suficient de tare, poate că ar fi reușit să se elibereze. Aproape că se hotărâse să facă asta, când îi simți din nou duhoarea și se opri. Dacă ar fi trebuit să aleagă între a-și lipi gura de bruta aceea și moarte, ar fi preferat să moară.

În cele din urmă, nu fu nevoită să aleagă.

Bruta dezgustătoare zbieră de uimire când o pereche de brațe puternice îl apucară de la spate, ridicându-l în aer de parcă nu ar fi cântărit nimic, până ce rămase atârnând în fața ei ca un pește în cârlig.

– Hai, Bains, se auzi o voce plăcută, încrezătoare de bariton. Știi că nu e voie.

Salvatorul său îl dădu la o parte pe Bains printr-o mișcare scurtă. Bruta aterizâ la câțiva metri, lovind cu zgomot pardoseala de lemn.

Sprijinindu-se de bar, ușurată, Sophia își privi salvatorul. Era domnul înalt, roșcovan pe care îl remarcase mai devreme. Cel puțin, presupuse că era vorba despre un domn. Vorbise cu un accent educat, iar paltonul său de un verde-închis, pantalonii maro și cizmele înalte dovedeau eleganță. Când își încordă brațele sub veșmintele frumos croite, acestea îi evidențiară mușchii puternici de dedesubt.

Însă chipul lui nu avea nici urmă de finețe. Avea trăsături aspre, iar tenul bronzat de soare. Era imposibil să nu privești cu uimire nuanța aceea aurie fără să te întrebi – oare se întindea și sub lavalieră? Până la talie? Peste tot?

Cu cât îl privea mai mult, cu atât era mai puțin lămurită. Avea ținuta unui gentleman, trupul unui muncitor... și buzele cărnoase, senzuale ale unui crai.

– De câte ori să-ți mai spun, Bains? Nu așa te porți cu o femeie, i se adresă el nemernicului care rămăsese întins pe podea, însă fără să își ia privirea de la ea.

Apoi zâmbi, iar rânjetul său leneș dezvălui o cicatrice subțire între bărbie și gură.

Da, buzele acelea erau cu adevărat periculoase.

În clipa aceea, Sophia ar fi vrut să îl sărute.

– Dacă vrei să atingi o femeie, continuă el, apropiindu-se de ea, sprijinindu-și cotul de bar, trebuie să vii ușor dintr-o parte, așa.

Își lăsă greutatea corpului pe braț și își întinse cu nonșalanță mâna pe bar, până ce încheieturile de la degete îi ajunseră la un fir de păr distanță de sânii ei.

Oh, da, avea buzele unui crai! Recunoștința Sophiei se transformă brusc în indignare. Oare bărbatul acesta chiar o scăpase de atacator doar ca să înceapă el însuși să o pipăie? Așa se părea. Palma lui se afla atât de aproape de pieptul ei, încât trupul i se înfierbântă în umbra degetelor sale. Atât de aproape, că pielea i se înfioră, anticipând textura aspră a atingerii lui. Și-ar fi dorit să o atingă odată, ca să încheie așteptarea aceea îngrozitoare și să aibă o scuză să îi acopere rânjetul acela încrezut cu o palmă peste obraz.

– Vezi? spuse el, mișcându-și degetele în apropierea pieptului ei. Așa nu se sperie prea tare.

Cei din jur începură să râdă batjocoritor.

Craiul își retrase mâna și rosti cu voce tare:

– Nu am dreptate, Megs?

Toate privirile se ațintiră asupra unei roșcate voluptoase care strângea halbele de bere. Megs nu se arătă foarte interesată, dar răspunse:

– Gray știe cel mai bine cum se atinge o femeie.

Se auziră din nou râsete, chiar mai însuflețite de data aceasta. Chiar și Bains chicoti.

Gray. Sophiei îi tresări inima. Ce îi spusese bărbatul chel când îl întrebase despre căpitanul Grayson?„Gray e în spate."

– Și încă ceva, Bains, continuă Gray. Trebuie să îi faci cinste domnișoarei cu ceva de băut, măcar atât. Ceilalți începură să se întoarcă la treburile lor, iar el își îndreptă surâsul arogant spre ea. Așadar, cu ce te servesc?

Sophia îl privi șocată.

„Cu ce te servesc?" Sophia știa exact de ce avusese deja parte. De o porție zdravănă de ghinion.

Acest munte de impertinență, bine îmbrăcat, din fața ei, era căpitanul Grayson, căpitanul corabiei *Aphrodite*. Iar corabia *Aphrodite* era singura ambarcațiune care pleca spre Tortola până săptămâna următoare. Pentru Sophia, săptămâna următoare ar fi putut la fel de bine să fie peste un an. Trebuia să plece spre Tortola. Trebuia să plece numaidecât. Așadar, avea nevoie ca acest bărbat – ca vasul acestui bărbat, mai degrabă – să o primească la bord.

– Chiar așa, nici o dovadă de recunoștință? Aruncă o privire spre Bains, care se chinuia să se ridice de pe podea. Cred că ai fi preferat să-l bat măr. Aș fi putut. Dar, vezi tu, nu-mi place violența. Mă face să pierd bani. Și înainte să depun atât de mult efort pentru o domnișoară așa frumoasă ca tine – spuse el, privind-o lung și făcându-i semn chelnerului –, se cade să îți știu măcar numele, domnișoara...?

Sophia scrâșni din dinți, încercând să se stăpânească. Trebuia să plece, își spuse ea. Avea nevoie de ajutorul acestui bărbat.

– Turner. Domnișoara Jane Turner.

– Domnișoara... Jane... Turner.

Rosti fiecare silabă încet, ca și cum ar fi savurat-o pe fiecare.

Întotdeauna i se păruse că celălalt prenume al ei era cel mai plictisitor, cel mai banal nume posibil. Însă până și „Jane" suna indecent pe buzele lui.

– Foarte bine, domnișoară Jane Turner. Ce ai vrea să bei?

– Nu vreau să beau nimic. Te căutam, căpitane Grayson, pentru că vreau să mă îmbarc pe corabia ta.

– Pe *Aphrodite?* Spre Tortola? Să fiu al naibii, de ce vrei să mergi acolo?

– Sunt guvernantă. Angajatorul meu mă așteaptă în apropiere de Road Town.

Minciunile începură să curgă din gura ei fără probleme. Ca de obicei.

O măsură din cap până-n picioare, trimițându-i fiori nedoriți pe șira spinării.

– Nu am mai văzut niciodată o guvernantă ca tine.

Se uită la mâinile ei, iar Sophia strânse pumnii.

„Mănușile." La naiba cu frivolitatea ei. Rochia și pelerina veche a cameristei sale erau deghizarea ideală – faldurile întunecate, largi

puteau ascunde orice ofensă. Dar în dimineața aceea, în timp ce se îmbrăcase singură pentru prima oară în viață, degetele începuseră să îi tremure de teamă și de frig, iar Sophia le alinase cu acest simplu răsfăț – cu cea mai bună pereche de mănuși negre din piele de ied, încheiate cu nasturi mici din perle negre și cu blăniță de samur pe margini.

Nu erau mănușile unei guvernante.

Preț de o clipă, Sophia se temu că bărbatul avea să ghicească adevărul.

Nicidecum, se mustră. Nimeni nu ar fi ghicit adevărul uitându-se la ea. Oamenii vedeau numai ce voiau să vadă... fiica ascultătoare, fecioara inocentă, frumoasa domnișoară din lumea bună, mireasa îmbujorată. Acest căpitan de corabie nu era cu nimic mai presus. Avea să o vadă ca pe o simplă pasageră, una dispusă să plătească.

Învățase secretul înșelăciunii acum mult timp. Nu era greu să minți odată ce înțelegeai că nimeni nu-și dorește cu tot dinadinsul să știe adevărul.

– Nu-i așa că sunt frumoase? Le-am primit cadou. Îi întinse scrisoarea cu mâna înmănușată. Plicul era ușor mototolit, dovadă că traversase Atlanticul. Este oferta mea de lucru, dacă dorești să o verifici. Spuse o scurtă rugăciune în speranța că nu avea să o facă. De la un domn Waltham de pe plantația Eleanora.

– Waltham? întrebă el râzând, fără să ia scrisoarea.

Sophia se grăbi să o împăturească.

– Domnișoară Turner, habar n-ai ce încercări te așteaptă. Și nu mă refer la pericolul traversării oceanului, la sărăcia tropicală, la boală... Plozii lui George Waltham sunt o năpastă. Una căreia natura ta delicată și mănușile elegante nu i-ar putea ține piept.

– Să înțeleg că îl cunoști pe domnul Waltham? întrebă Sophia pe un ton calm, însă în gând slobozi o mulțime de blesteme. Nu-și închipuise niciodată că acest căpitan ar fi putut cunoaște familia Waltham.

– Oh, da, îl știu pe Waltham, continuă el. Am crescut împreună. Plantațiile familiilor noastre erau învecinate. E mai mare decât mine cu câțiva ani, dar l-am prins din urmă la năzbâtii.

Sophia încercă să își păstreze cumpătul. Căpitanul Grayson îl cunoștea pe domnul Waltham. Mai mult decât atât, erau prieteni și vecini! Planul său și toate minciunile acelea bine ticluite puteau fi zădărnicite de acest mic detaliu.

– Călătorești singură, fără însoțitoare? întrebă el.

– Sunt perfect capabilă să îmi port singură de grijă.

– Ah, cu siguranță. Iar eu i-am venit de hac lui Bains pentru propriul amuzament. E un joc pe care noi, oamenii mării, îl jucăm cu plăcere.

– Pot să îmi port singură de grijă, insistă ea. Dacă ai mai fi așteptat o clipă, bestia aceea dezgustătoare ar fi rămas fără o ureche.

El îi aruncă o privire intensă, cercetătoare care o făcu să se simtă expusă, ca o mănușă întoarsă pe dos, cu toate cusăturile la vedere. Tânăra trase adânc aer în piept, încercând să nu roșească.

– Domnișoară Turner, zise el sec, sunt convins că în imaginația dumitale femeiască voiajul spre Indiile de Vest pare o aventură grandioasă și romantică.

Chiar dacă îi vorbise pe un ton arogant, Sophia nu simți că ar fi intenționat să își bată joc de ea. De fapt, își spuse, era ca și cum ar fi încercat să o avertizeze.

Cât de trist!

– Din fericire, continuă el, nu am cunoscut vreo fată pe care să nu reușesc să o dezamăgesc, așa că ascultă-mă cu atenție: Te înșeli. Nu te așteaptă nici aventură, nici romantism. În cel mai bun caz, o să ai parte de o plictiseală de neînchipuit. În cel mai rău caz, te așteaptă o moarte timpurie.

Sophia clipi de câteva ori. Descrierea pe care o făcea insulei Tortola o lăsă pe gânduri, însă se grăbi să-și înlăture grijile. La urma urmei, nu plănuia să rămână acolo.

Căpitanul își luă pălăria de pe tejghea.

– Te rog, zise Sophia, prinzându-l de braț. Dumnezeule! Parcă pusese mâna pe un tun. Ignoră senzația de căldură din stomac, făcu ochii mari și rosti cu voce rugătoare: Te implor, trebuie să mă iei cu tine. Nu am unde să mă duc.

Rolul domnișoarei inocente și neajutorate era unul pe care îl juca de mulți ani.

– Oh, sunt singur că o să te descurci. O fată așa frumoasă ca tine? La urma urmei, zise el, ridicând din sprâncene, ești perfect capabilă să-ți porți singură de grijă.

– Căpitane Grayson...

– Domnișoară. Jane. Turner. Vocea lui deveni tot mai nerăbdătoare. Îți bați gura degeaba apelând la onoarea și decența mea. Orice gentleman în locul meu te-ar invita să îl lași în pace.

– Da, dar tu nu ești un gentleman. Își înfipse din nou degetele în brațul său, privindu-l drept în ochi. Nu-i așa?

Grayson încremeni. Toți mușchii aceia fremătând de energie, profilul aspru însuflețit de insolență – preț de o clipă, împietriră. Sophia își ținu răsuflarea, știind prea bine că tocmai își juca întregul viitor pe această ultimă carte.

Dar era mult mai incitant decât un joc de whist.

– Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu sunt un gentleman. Sunt negustor, așa că trebuie să fac profit. Dacă ai bani să-ți plătești călătoria, te așteptăm la bordul corabiei *Aphrodite*.

Sophia răsuflă ușurată.

– Mulțumesc.

– Ai bagaje?

– Două. Le-am lăsat afară cu un hamal.

– Foarte bine.

Buzele sale se curbară ușor într-un zâmbet lent, diabolic. Un zâmbet conspirativ. Genul de zâmbet pe care o tânără bine-crescută nu ar fi îndrăznit niciodată să îl ia în seamă, cu atât mai puțin să îi răspundă.

Așa că, bineînțeles, păcătoasă cum era, Sophia îi zâmbi la rândul ei.

– Da, șopti el, o să fie o adevărată provocare.

– La ce te referi? întrebă ea, nemaisimțindu-se brusc înclinată să se împotrivească.

– Să îți iau bagajele, cu tine atârnată de brațul meu.

– Oh.

Da, chiar rămăsese atârnată de brațul lui, nu-i așa? La naiba. Și cu toate astea – îi venea greu să îi dea drumul.

Poate că era disperarea de după incidentul cu Bains sau ușurarea profundă pe care o simțise odată ce fusese salvată. Poate că era vorba despre fascinația bolnăvicioasă față de acest bărbat enigmatic care poseda forța brută de a arunca alți bărbați la pământ, dar și suficient farmec pentru a fi cu adevărat periculos. Sau poate că era pur și simplu senzația brațului său musculos, faptul că știa că îl făcuse să se încordeze.

Sophia nu ar fi putut spune cu exactitate despre ce era vorba. Dar să îl atingă o făcea să se simtă veselă. Puternică și plină de viață. Era tot ce așteptase întreaga viața să simtă. Pentru ce se pregătise să traverseze jumătate de glob ca să găsească.

Fuga de acasă însemna că era pregătită să accepte dezonoarea.

Și îl întâlnise pe el.

Fata chiar trebuia să îi dea drumul.

Aceasta era călătoria în care Gray plănuia să devină un bărbat respectabil. Şi deja pornise cu stângul.

Era numai vina ei – guvernanta asta delicată, cu tenul ei de porţelan, cu ochii mari şi rotunzi care îl priveau asemenea unor ceşcuţe Wedgwood. Părea ca şi cum s-ar fi rupt în două la cea mai mică adiere, iar ochii aceia mari îl priveau rugători, implorându-l, cerându-i tot felul de lucruri. „Te rog, salvează-mă din ghearele acestei brute." „Te rog, ia-mă pe vasul tău şi du-mă în Tortola." „Te rog, rupe veşmintele acestea oribile de pe mine şi iniţiază-mă în plăcerile trupeşti chiar aici, pe scaunul ăsta."

E adevărat, domnişoară inocentă fiind, poate n-ar fi formulat aşa ultima cerinţă. Iar Gray, bărbat umblat prin lume fiind, putea să interpreteze rugămintea aceea nerostită. Dar ar fi dorit să ştie cum să descurajeze răspunsul afirmativ, instinctiv al corpului său.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă cu fata. S-ar fi cuvenit să procedeze într-o manieră respectabilă, având în vedere că această călătorie marca începutul carierei sale de om respectabil. Însă domnişoara Jane Turner îl punea în dificultate. Nu era un gentleman şi la naiba dacă ştia ce era respectabil. Probabil că nu se cuvenea să îi permită unei tinere domnişoare necăsătorite şi adorabile să călătorească neînsoţită. Dar dacă o refuza, cum putea să ştie că nu avea să sfârşească într-o situaţie şi mai neplăcută? Fetişcana nu era în stare să îşi poarte singură de grijă nici măcar cinci minute într-o tavernă. Cum să o lase singură pe cheul din Gravesend? Ce explicaţie i-ar fi dat lui George Waltham?

La naiba! După ani de trai desfrânat, Gray ajunsese la acel moment din viaţă când, dintr-un motiv sau altul, chiar voia să facă ceva onorabil. Problema era că, undeva, în acei ani de desfrâu, îşi pierduse simţul onoarei. Putea să navigheze prin furtună fără să piardă cursul. Putea să exploreze trupul unei femei pe întuneric. Însă busola sa morală ruginise pentru că nu se folosise de ea.

Cu toate astea... nu uita niciodată ceea ce era important. Aşa că, în timp ce guvernanta aceasta îl punea la încercare, Gray reveni la modalitatea sa obişnuită de a lua decizii – alese profitul. Domnişoara Jane Turner avea bani să îşi plătească biletul. El avea o corabie cu cabine neocupate. Decizia era simplă. Era un negustor, iar aceasta era o afacere. Doar o afacere.

Nu avea nici un motiv pentru care să admire strălucirea aceea minunată de alabastru a obrajilor ei.

Iar ea nu avea nici un motiv pentru care să se agațe de brațul lui.

– Domnișoară Turner, spuse el ferm, pe același ton cu care dădea ordine echipajului său.

– Da?

– Dă-mi drumul.

Ea făcu întocmai, îmbujorându-se, privindu-l printre genele lungi. Gray oftă. Când nu era ceva, era altceva.

– În cazul ăsta, mai am un ultim lucru de făcut. Rămâi aici.

După acel ordin arogant, traversă taverna. Bains se așezase la o masă, cu o halbă de bere în mână. Gray se sprijini de umărul lui și îi șopti ceva în urechea nespălată. Schimbară câteva vorbe, câteva monezi, iar profitul său avu din nou de câștigat.

– Și acum, domnișoară Turner, putem pleca.

O luă de braț și ieșiră împreună din tavernă.

– I-ai dat bani? Se foi în strânsoarea lui, răsucindu-se să se uite la Bains. După ce mi-a făcut mie, după ce i-ai făcut tu lui... I-ai dat bani?

El îi ignoră întrebarea și își îndreptă privirea spre hamal.

– Bagajele domnișoarei, porunci el scurt.

Hamalul își înfășură brațele groase în jurul cufărului mai mare. Gray îl apucă pe cel mai mic, ridicându-l pe umăr, ținându-l în echilibru cu o mână. Făcu câțiva pași și își dădu seama că ea nu îl urmă.

Se opri și îi spuse peste umăr.

– Hai, vino. Te duc pe *Aphrodite*. Probabil că vrei să-l cunoști pe căpitan.

Capitolul 2

„Pe căpitan?"

Sophia se holbă uimită după el. Tocmai îi spusese că avea să o prezinte căpitanului? Dacă altcineva era căpitanul, atunci cine naiba era bărbatul acesta?

Un lucru era limpede. Oricine ar fi fost, avea cuferele ei.

Și se îndepărta de ea.

Înjurând în barbă, Sophia își ridică faldurile rochiei și porni în urma lui, făcându-și loc printre barcagii, butoaie și colaci de frânghii în timp ce îl urma. O pădure de catarge se înălțau deasupra lor, aruncându-și umbra pe docuri.

Abia răsuflând, reuși să îl prindă din urmă spre capătul cheiului.

– Dar... nu ești tu căpitanul Grayson?

– Eu sunt domnul Grayson, spuse el, așezându-i cufărul în bărcuța care îi aștepta, proprietarul corabiei *Aphrodite* și principalul investitor pentru marfa pe care o transportăm.

„Proprietarul." Se simți mai ușurată. Pesemne cârciumarul îl confundase.

Își puse un picior cu cizma bine lustruită în barcă și își mută greutatea pe el, reducând distanța dintre doc și barcă. Îi întinse mâna, făcându-i semn nerăbdător.

– Domnișoară Turner?

Sophia se apropie ușor de marginea docului și îi întinse mâna înmănușată, întrebându-se cum avea să urce pe barca aceea care se mișca ușor pe apă, fără să își piardă demnitatea.

În clipa în care degetele ei îi atinseră palma, el o apucă strâns de mână. O trase brusc spre el, făcând-o să sară de pe mal și să scoată un icnet de spaimă. Rămase o clipă în aer – după care aterizâ în barcă. Brațul lui se strecurase cumva în jurul taliei ei, strângând-o la pieptul lui puternic. Îi dădu drumul la fel de repede, însă mișcarea bărcii o aruncă pe Sophia înapoi în brațele sale.

– Stai liniștită, șopti el cu zâmbetul pe buze. Te-am prins.

O rafală bruscă de vânt îi fură pălăria. El nu observă, însă Sophiei nu îi scăpă. Ei nu-i scăpa nimic. Nu se mai simțise niciodată atât de alertă. Rămăsese cu nervii încordați la maximum, cu simțurile ascuțite.

Bărbatul radia căldură. De la efort, cel mai probabil. Sau poate de la un surplus de vigoare masculină clocotitoare. Aerul din jurul lor era rece, însă el emana căldură. Și, în timp ce o ținea strâns la pieptul lui, Sophia simți căldura aceea delicioasă, ispititoare traversând fiecare strat de îmbrăcăminte – pelerina, rochia, corsetul, cămășuța, jupa, ciorapii, lenjeria – trezind dorință în ea.

Și o urmă de teamă. Era, într-adevăr, o situație primejdioasă. Cu cât se apăsa mai tare de pieptul ei, cu atât creșteau șansele să îi descopere secretul: punguța rece și tare plină cu bancnote și monede pe care le ascundea în corset.

Îl împinse și se lăsă să cadă pe banchetă, încrucișându-și brațele la piept. În spatele lui, briza mării îi aruncă pălăria în valurile înspumate. El încă nu observase că o pierduse.

Observă însă gestul ei de modestie și îi zâmbi superior.

– Nu-ți face probleme, domnișoară Turner. Nu ai nimic din ce n-am mai văzut până acum.

Și, tocmai din cauza asta, hotărî să nu îi spună. La revedere, pălărie.

Până la un anumit punct, avea dreptate. Cel mai probabil, chiar nu avea nimic din ce nu mai văzuse până atunci. Cu siguranță că văzuse o monedă de 20 șilingi, o bancnotă sau două. Poate că văzuse chiar bancnote în valoare de șase sute de lire, aranjate ordonat. Însă, cel mai probabil, nu văzuse niciodată o guvernantă cu o sumă atât de mare asupra ei, pentru că nici o femeie care ar avea atâția bani nu și-ar căuta de lucru.

Încăierarea din tavernă cu Bains îi atrăsese și mai mult atenția asupra pericolului în care se afla. Trebuia să ia lucrurile pe rând. Trebuia să fugă din Anglia, să scape de căsătorie. Trebuia să-și protejeze secretele și banii. Să supraviețuiască până împlinea douăzeci și unu de ani, când avea să se întoarcă pentru a revendica restul moștenirii. Și, pentru ca toate acestea să se întâmple, trebuia să țină bărbații departe de corsetul ei.

După ce dezlegă barca, domnul Grayson se așeză pe scândura îngustă din fața ei și apucă vâslele.

– Nu ai un vâslaș? întrebă ea.

Își atingeau genunchii, atât de aproape stăteau unul de celălalt. Se dădu mai în spate, lăsând mai mult spațiu între ei.

– Momentan, nu, răspunse el, începând să vâslească, îndepărtându-se de docuri.

Ea se încruntă. Cu siguranță că nu se întâmpla adesea ca proprietarul unei corăbii și totodată principalul investitor să vâslească de unul singur de la țărm la vas. Cu toate astea, cu siguranță că nu se întâmpla adesea ca proprietarul și totodată principalul investitor să aibă umerii unui taur. În timp ce el vâslea, puterea aceea intensă, ritmică a mișcărilor sale o fermecă. Pleoscăitul ușor al vâslelor care tăiau apa, mișcarea încrezătoare a brațelor lui, energia care pulsa sub hainele lui din nou, din nou, din nou...

Sophia se scuturâ. Era exact genul de observație pe care trebuia să o evite.

Fără tragere de inimă, își mută privirea de la umerii lui laţi şi îşi îndreptă atenţia spre o perspectivă mai inofensivă.

Siena arsă. Ca să descrie culoarea părului său, trebuia să înceapă cu o bază de Siena arsă, combinată cu galben-brun – îşi spuse ea în gând, în timp ce barca plutea sub razele soarelui – şi cea mai vagă urmă de roşu vermillon. Mai mult galben-brun spre tâmple, acolo unde favoriţii pomădaţi fuseseră pieptănaţi spre urechile uşor pătrăţoase. Acolo era nevoie de o atingere controlată, însă onduleurile de pe creştet, răvăşite de briza mării, invitau la mişcări sinuoase, lente de pensulă, acoperite de urme de ambră. Galben indian, decise ea, luminat cu alb de titan.

Exerciţiul mental îi calmă starea de nervozitate. Aceste pasiuni sălbatice, răzvrătite care o conduceau – poate că nu avea să le stăpânească niciodată, dar măcar intenţiona să le canalizeze spre artă.

– Ai fugit de la mănăstire, domnişoară Turner?

Întoarse barca trăgând cu îndemânare de una dintre vâsle.

– Dacă am fugit? Inima începu să îi bată cu putere lângă săculeţul ascuns. Sunt guvernantă, după cum ţi-am spus deja. Nu am fugit de nicăieri. De ce m-ai întreba aşa ceva?

El începu să râdă.

– Pentru că te holbezi la mine de parcă nu ai mai fi văzut în viaţa ta un bărbat.

Obrajii Sophiei ardeau. Chiar se holbase. Mai rău, descoperi că nu reuşea să se uite în altă parte. În taverna prost luminată şi în agitaţia de pe docuri, ca să nu mai pomenim de starea de nelinişte în care se aflase, nu apucase să îl privească în ochi.

Aceştia îi sfidară complet paleta mentală.

Pupilele erau înconjurate de un cerc subţire de albastru. O nuanţă mai închisă decât albastrul de Prusia, dar mai deschisă decât indigo. Care se asemăna poate cu cel mai frumos pigment – cel pe care nu şi-l putea permite nici măcar cu alocaţia generoasă a tatălui său –, ultramarin. Totuşi, în circumferinţa aceea albastră se zărea o mare schimbătoare de culori – acum verde, apoi gri... în umbra unui clipit, o nuanţă de albastru.

El râse din nou, iar sclipiri răutăcioase de amuzament îi luminară ochii.

Da, încă se holba la el.

Forţându-se să îşi mute privirea, observă că barca lor se apropia de corabie. Îşi drese glasul şi simţi gustul de sare din aer.

– Îmi cer scuze, domnule Grayson. Doar încerc să îmi dau seama de ceva. Înțelesesem că ești căpitanul vasului.

– Păi, răspunse el, apucând frânghia pe care i-o aruncaseră din corabie ca să lege barca. Acum știi că nu sunt.

Își ridică privirea, iar Sophia se uită și ea în sus. Deasupra lor atârna o scândură de lemn, susținută de două frânghii. La semnalul lui Grayson, scândura începu să coboare.

– În cazul acesta, ai putea să îmi spui cum îl cheamă pe căpitanul vasului?

– Bineînțeles. Căpitanul Grayson.

Auzi tonul amuzat din glasul său chiar înainte să-și înalțe capul ca să i se confirme. Încerca să o tachineze?

– Dar ai spus că...

Înainte ca Sophia să apuce să termine întrebarea – sau să decidă ce întrebare să îi adreseze –, scândura suspendată ajunse la nivelul bărcii. Domnul Grayson o ținu în echilibru în timp ce Sophia se așeză. Le strigă ceva oamenilor de pe corabie, iar Sophia începu să se ridice ușor. În secunda următoare, o scară de frânghie coborî de pe punte spre barcă, iar domnul Grayson o apucă și începu să urce. Ascensiunea lui lină depăși progresul ei anevoios și ajunse sus cu câteva clipe înaintea ei.

Cu aceeași putere de care dăduse dovadă pe docuri, o apucă de talie și o ridică pe deasupra balustradei, aducând-o cu picioarele pe punte, dându-i drumul prea repede. I se înmuiară genunchii. Se sprijini cu o mână de balustradă și se uită în jos, văzându-și cuferele ridicate într-o plasă de frânghii. Ea, împreună cu toate posesiunile sale, își făcuseră loc în construcția aceea scârțâitoare din lemn și smoală. Corabia se clătină ușor în valurile mării, iar starea de amețeală o făcu să închidă ochii.

– Domnișoară Turner?

Se întoarse spre domnul Gra... sau căpitanul... spre *el*, oricine ar fi fost el.

În schimb, se trezi holbându-se la lavaliera apretată a unui alt bărbat. Un bărbat foarte diferit.

Nu era ca și cum nu mai văzuse niciodată un bărbat ca acesta. Multe dintre cele mai de seamă familii britanice aveau angajați de culoare. De fapt, valeții de culoare erau chiar la modă – prezența lor însemna că stăpânul avea afaceri prospere în străinătate, iar tenul negru ca abanosul făcea un contrast plăcut cu o perucă albă, pudrată.

Însă piele acelui bărbat nu era neagră ca abanosul. De fapt, nuanța tenului său se asemăna mai degrabă cu strălucirea caldă a unei alune, un ceai intens îndulcit cu câteva picături de lapte. Nu purta perucă, ci o pălărie înaltă. Iar sub pălărie, părul lui șaten, foarte creț era tuns scurt. Haina de un albastru-închis era la fel de elegantă și bine croită precum cea a unui dandy. Ochii lui căprui-aurii o cercetau de pe o față cu trăsături frumoase.

Era chipeș și – spre confuzia Sophiei– chipeș într-un fel oarecum familiar.

– Domnișoară Turner. Domnul Grayson făcu un pas în față, între ei. Dă-mi voie să ți-l prezint pe căpitanul Josiah Grayson.

Sophia își luă ochii de la bărbatul de culoare ca să îi arunce o privire supărată.

– Ai spus că tu ești domnul Grayson.

Ambii bărbați zâmbiră. Sophia rămase cu gura căscată.

– Eu sunt domnul Grayson. Iar acesta – îl bătu ușor pe umăr pe bărbatul de culoare – este căpitanul Grayson.

Sophia își mută de câteva ori privirea de la unul la altul.

– Aveți același nume?

Ei zâmbiră larg.

– Bineînțeles, răspunse cu blândețe domnul Grayson, iar cicatricea aceea subțire de pe bărbia lui îi zâmbi batjocoritor. De obicei frații poartă același nume.

Grayson privi cu încântare bujorii din obrajii ei. Poate că savura puțin prea mult nedumerirea domnișoarei Turner. La naiba, încă de când o scăpase de Bains în taverna aceea, savurase totul puțin prea mult. Felul în care circumferința taliei sale se încadra atât de bine în brațele sale. Senzația trupului ei delicat și fragil lipit la pieptul său în barcă. Parfumul ei feminin, curat – miros vag de pudră, apă de trandafiri și încă ceva ce nu reușea să ghicească. Ceva dulceag.

Și felul în care îl privea insistent. La naiba. Îl înfierbânta, făcându-l să se gândească la lucruri pe care nici măcar el nu le-ar fi considerat respectabile.

Așa că se simți ușurat când o văzu cercetându-l nedumerită pe fratele său.

– Frați.

Se uită de la Gray la Joss. Privirea i se ascuți, părând să se concentreze undeva în spatele lor. Gray se abținu cu greu să nu se întoarcă să arunce o ocheadă peste umăr.

– Da, bineînțeles, șopti ea, aplecându-și capul. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. Vârful pătrățos, adâncitura de deasupra lobului...

Gray schimbă amuzat o privire cu Joss. Ce naiba zicea de adâncituri și vârfuri?

– Aveți aceleași urechi, concluzionă ea și, cu zâmbetul pe buze, făcu o reverență elegantă.

Gray începu să râdă. Avea o grație încrezătoare în mișcări pe care o găsise ciudat de încântătoare, iar acum înțelegea de ce. Era un gest de satisfacție, nu de respect. Nu făcuse reverența aceea ca să le fie lor pe plac, ci pentru că era mulțumită de ea însăși.

Pe scurt, fata făcea o plecăciune.

Și la naiba dacă Gray nu ar fi vrut să o aplaude. Nu era făcută pentru munca de jos, ar fi pus pariu pe vasul său. Se trăgea dintr-o familie distinsă, cu siguranță, chiar dacă purta veșmintele acelea ponosite. Probabil o familie bogată, își spuse el, care trecuse prin încercări grele. Acele mănuși elegante erau un simplu indiciu; purtarea ei era cea care îl pusese pe gânduri. Gray știa prea bine cum să recunoască adevărata valoare sub straturi de vopsea și lac, iar domnișoara Turner... Domnișoara Turner era o piesă de calitate.

Ea se îndreptă.

– Mă bucur să am onoarea să vă cunosc, căpitane Grayson.

– Eu sunt onorat, răspunse Joss cu o scurtă plecăciune. Călătoriți neînsoțită, domnișoară Turner?

– Da. Angajatorul meu mă așteaptă, în apropiere de Road Town.

– O să fie guvernanta plozilor lui George Waltham, interveni Gray. E de la sine înțeles că deja am încercat să o avertizez să nu accepte această poziție ingrată.

– Domnișoară Turner, spuse Joss pe un ton serios. În calitate de căpitan al acestui vas și eu mă simt nevoit să vă informez că nu mi se pare o călătorie prudentă.

Domnișoara Turner începu să cotrobăie prin buzunarele pelerinei.

– Dar am... am o scrisoare din partea domnului Waltham.

– Vă rog să nu mă înțelegeți greșit, continuă Joss. Nu îmi fac griji în privința locului dumitale de muncă, ci în privința reputației. Nu avem nici un alt pasager pe această corabie.

„Nici un alt pasager?" Gray își drese glasul.

Joss îi aruncă o privire scurtă.

– În afară de fratele meu, bineînțeles. Iar pentru o tânără necăsătorită ca dumneata să traverseze Atlanticul fără însoțitor...

Gray se foi nerăbdător. Despre ce vorbea Joss? Cu siguranță că nu avea să o refuze!

– Poate că ar fi mai bine să mai așteptați. *Peregrine* pleacă spre Tortola săptămâna viitoare.

„La naiba!" Chiar avea de gând să o refuze.

– Nu, se împotrivi ea. Nu, vă rog. Domnule căpitan, apreciez că vă preocupă reputația mea, dar nu este cazul. Dacă aș avea orice altă variantă, în afară de acest loc de muncă, dacă aș avea rude sau prieteni la care să apelez... atunci poate că aș fi de acord cu dumneata. Însă vă spun sincer că – făcu o pauză – nu am pe nimeni.

Gray încercă din greu să se prefacă că nu auzise ultima parte.

Dar ea continuă:

– Căpitane Grayson, dacă poți să-mi garantezi siguranța, promit să mă comport așa cum se cuvine.

Joss oftă.

– Domnișoară Turner, îmi pare rău, dar...

– Vă implor, zise ea, luându-l ușor de braț. Trebuie să mă luați la bord. Nu am unde să mă duc.

Joss o privi înduioșat. Gray se simți ușurat să constante că nu era singurul bărbat care se pierdea în fața acelor ochi mari. Fără un motiv anume, îl și enerva că un alt bărbat putea reacționa în același fel.

– Fie-ți milă, căpitane Grayson. Cu siguranță că domnișoara Turner este obosită. Gray îl zări cu coada ochiului pe punte pe bătrânul steward. Stubb, te rog să o conduci pe domnișoara Turner în cabina doamnelor. Numărul șapte e neocupată.

Stubb începu să râdă.

– Toate sunt neocupate.

Oh, da. Dar aveau să se ocupe toate în drumul de întoarcere spre casă, datorită profiturilor din ce în ce mai mici de pe plantațiile de zahăr. Nimeni nu mai călătorea spre Indiile de Vest, în afară de misionarii metodiști. Și, din când în când, câte o guvernantă drăguță.

Joss făcu o nouă plecăciune, acceptând înfrângerea.

– Bine ați venit la bordul corabiei *Aphrodite*, domnișoară Turner. Sper să aveți parte de o călătorie plăcută.

Cu o ultimă reverență, domnișoara se lăsă condusă de Stubb spre scările înguste care duceau sub punte. Gray o urmări pe domnișoara

Turner coborând în inima vasului, știind că, orice s-ar fi întâmplat, călătoria tocmai ce devenise cu mult mai interesantă.

– Unde e Bains? întrebă Joss brusc. De ce ai vâslit singur până la corabie? O să vină mai târziu cu o altă încărcătură?

– Nu. L-am lăsat să plece.

– L-ai lăsat să plece? De ce naiba ai făcut una ca asta?

– Nu mai vede bine. Oricine ar putea să o confunde pe domnișoara Turner cu o femeie de moravuri ușoare cu siguranță că are probleme cu vederea.

În plus, Grayson nu voia un marinar care avea obiceiul de a lua ceea ce nu-i aparținea. În călătoriile de altă dată poate că ar fi fost ceva de dorit, dar situația se schimbase. *Aphrodite* era acum un vas comercial respectabil.

Joss își încordă maxilarul.

– Nu poți să-l dai afară. Este un membru al echipajului meu.

– Deja am făcut-o.

– Nu-mi vine să cred. Te duci pe țărm pentru două ore să faci negoț și cumva ai reușit să dai la schimb un marinar cu experiență pe o guvernantă.

– Păi, și niște capre. Am cumpărat câteva capre – barcagiul le va aduce curând.

– La naiba, nu încerca să schimbi subiectul. Echipajul și pasagerii se presupun a fi responsabilitatea mea, nu? Sunt sau nu sunt căpitanul acestui vas?

– Da, Joss, tu ești căpitanul. Dar eu sunt investitorul. Nu vreau să se ocupe Bains de marfa mea, și m-aș bucura să avem măcar un pasager pe corabia asta care să-și plătească cursa. Nu am transformat depozitul ăla în cabine de dormit doar pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut.

– Dacă tu chiar vrei să mă faci să cred că interesul tău față de fata aceea constă în cele șase lire...

Gray ridică din umeri.

– Dacă tot ai adus vorba, nu mă deranjează că are bani să plătească.

– Știi prea bine ce vreau să spun. O tânără neînsoțită... Îl privi insistent. Îți creezi singur probleme.

– Probleme? întrebă Gray, încercând să destindă atmosfera. De când ne preocupă faptul că s-ar putea să apară probleme la bordul lui *Aphrodite*? Am transportat mai multe probleme decât mărfuri

pe corabia asta. Făcu un pas în spate, sprijinindu-se cu coatele de balustradă. Şi dacă tot veni vorba de probleme, domnişoara Turner pare o alternativă mai bună decât altele. Poate că n-ar strica să te bucuri şi tu de ceva probleme. Ştii, a trecut mai bine de un an.

Chipul lui Joss deveni încordat.

– A trecut un an, două luni şi şaptesprezece zile. Am destule probleme, Gray. Nu am nevoie de mai multe.

Se întoarse cu spatele la el şi privi spre orizont.

La naiba! Gray ştiu că nu ar fi trebuit să spună asta. Doar că îi era dor de petrecăreţul Joss. Îi era dor de fratele său.

Trăia cu speranţa că vechiul Joss avea să se întoarcă într-o bună zi, odată ce avea să se elibereze de durerea care nu-i dădea pace. Însă şansele păreau din ce în ce mai slabe, mai ales după ce Gray îl numise căpitan. Călătoria pe mare era cea mai mică grijă a lui Joss, prima când se afla la comandă. Păstrarea echilibrului de putere între un căpitan novice şi cincisprezece bărbaţi care erau mai degrabă obişnuiţi să prade marfa decât să o protejeze – asta era adevărata provocare. De aici veneau problemele.

Iar Joss era preocupat – şi pe bună dreptate – că o tânără domnişoară drăguţă şi necăsătorită ar fi tulburat şi mai tare apele.

– O să stau eu cu ochii pe fată, spuse Gray, pe un ton care se voia mărinimos. O să am grijă de ea.

– Oh, nici nu mă îndoiam. Dar cine o să aibă grijă de tine?

Gray se încruntă. Aşadar, Joss nu îşi făcea griji în privinţa fetei. Nu, se aştepta ca Gray s-o dea în bară.

– E adevărat, Joss. Sunt un netrebnic fără principii.

Făcu o pauză, aşteptând ca fratele său să îl contrazică.

Acesta nu o făcu.

– La naiba, protestă Gray, este o guvernantă. Simplă, la locul ei, enervantă, plictisitoare.

„Drăguţă", completă el în gând. „Delicată, dulce. Fascinantă."

– Ah. Aşadar, te arunci în braţele oricărei cameriste sau servitoare care-şi ridică fusta în prezenţa ta, dar o guvernantă e prea mult pentru tine, nu?

– Da. Uită-te la mine. Gray îşi aranjă gulerul de catifea, după care îi făcu semn în sus spre pavilionul de la catarg. Uită-te la corabia asta. Ţi-am spus deja, am lăsat în urmă zilele acelea de desfrâu. Sunt un bărbat respectabil.

– E ușor să-ți schimbi haina. Nu e la fel de simplu să-ți schimbi moravurile.

Gray oftă. Nu fusese niciodată un frate model și, Dumnezeu îi era martor, era departe de a fi vreun sfânt. Dar orice ar fi crezut Joss, muncise din greu să pună afacerea pe picioare. Muncise din greu pentru ei doi – pentru ca familia asta încropită a lor să se bucure de siguranță, de locul în societate pe care tatăl lor îl pierduse cu atâția ani în urmă. Convinsese mai mulți investitori să îi încredințeze mii de lire; le promisese agenților de asigurări că putea transporta încărcătura în siguranță.

Și, cu toate aceste, propriul frate nu îl credea în stare să se țină la distanță de o fată.

Ironia i s-ar fi părut amuzantă, dacă nu l-ar fi mâhnit atât de tare. Dacă ar fi meritat-o în vreun fel. Gray se frecă la ochi și încercă din nou, pe un ton din care dispăruse orice urmă de glumă:

– Ascultă la mine, Joss. Nu o să umblu după ea.

– E foarte frumoasă.

– Nu o să umblu după ea, repetă încet Gray. Și am crezut că nu te interesează lucrurile de genul ăsta.

Joss privi din nou în zare.

– Sunt văduv, Gray. Nu orb.

„Nu, nu orb", își spuse Gray. „Ci... amorțit."

Când Joss se întoarse cu fața spre el și îl surprinse holbându-se, Gray zâmbi și scutură din cap.

– Știi, fata are dreptate. Avem amândoi urechile lui.

Se îndepărtă de balustradă și își trecu mâna prin păr.

Prin părul neacoperit, răvășit de vânt.

– La naiba, zise el. Când s-o fi întâmplat?

Joss ridică o sprânceană.

– Ce spui?

Gray își făcu ochii roată, cercetând puntea și uitându-se peste balustradă.

– Mi-am pierdut pălăria.

Joss începu să râdă.

– Nu e amuzant. Abia o cumpărasem. Și m-a costat o avere.

Joss râse din nou, și, de data asta, Gray râse și el. Da, pălăria aceea îl costase o avere. Iar acum, îi oferise un moment de veselie și relaxare alături de fratele său, la bordul corabiei *Aphrodite*. Un ecou, cumva, al unor vremuri fericite, de mult uitate.

Gray zâmbi în sinea lui. La naiba, aprecia întotdeauna un chilipir.

Capitolul 3

Cu siguranţă că exista un bărbat acolo undeva, îşi spuse Sophia. Undeva sub claia aceea de păr.

Stewardul bătrân şi cocoşat se târa pe treptele înguste, fredonând un cântec vesel. Ea îl urmă, păşind cu grijă pe scândurile curbate. Odată ce ochii ei se obişnuiră cu lumina slabă, observă părul încurcat, unsuros şi cărunt care cădea pe spatele bărbatului, barba aspră care atârna la fel de lungă şi în faţă, antebraţele uşor păroase care ieşeau de sub mânecile largi ale tunicii ecosez.

– Am ajuns, domnişoară, anunţă el. Cabina doamnelor.

Dădu la o parte o draperie subţire de material închis la culoare, şi intrară într-o încăpere micuţă, cu tavan jos, cu o masă şi o pereche de scaune în mijloc. Razele soarelui pătrundeau printr-un luminator de deasupra. Patru uşi duceau spre camerele mici, câte două de fiecare parte. Stewardul se îndreptă spre cea marcată cu numărul „Şapte" şi o deschise încântat.

– Cabina dumneavoastră, domnişoară.

– Mulţumesc, domnule...

– Stubb, domnişoară.

– Mulţumesc, Stubb.

– Toaleta este chiar aici, zise el, făcând semn spre o uşă mică. Dacă o luaţi pe acolo o să ajungeţi la cală – acolo ţinem toate proviziile – şi apoi la castelul de la proră. Dacă o luaţi în partea cealaltă, ajungeţi la apartamentul domnilor, la bucătărie, la cabina căpitanului şi la cele ale membrilor echipajului de la pupă. Dar dacă aveţi nevoie de ceva, puteţi să mă chemaţi pe mine, domnişoară.

– Mulţumesc, Stubb.

– Trimit imediat după bagajele dumneavoastră.

Făcu o plecăciune exagerată, măturând podeaua cu vârful bărbii.

Sophia intră şi închise uşa în urma sa, după care începu să se uite de jur împrejur. Era o încăpere îngustă. Cămăruţa asta, nu găsea un cuvânt potrivit pentru ea – bufetele din casa familiei sale din Mayfair

erau mai mari – era echipată cu un pat îngust care ieșea din perete la nivelul umărului, spațiu de depozitare sub prici și o masă micuță care cobora din perete.

Nici un scaun.

Sophia își dădu boneta jos și înnodă panglica, după care o atârnă într-un cui bătut în perete. Ar fi vrut să se așeze, dar nu avea pe ce. Ar fi vrut să se întindă, dar nu știa cum să se cațăre în patul înalt. Așa că se întoarse în camera comună și se așeză la masă, odihnindu-și capul în palme.

Deja i se făcuse rău? Balansul ușor al corabiei ancorate nu părea suficient pentru a-i provoca starea aceea de amețeală. Întregul vas părea un complex de contradicții. Căpitanul nu era căpitan. Guvernanta nu era guvernantă. Doi bărbați – unul alb, altul negru – care pretindeau că erau frați.

Într-un mod ciudat, îi credea. Era ceva legat de urechile lor pătrățoase, de felul cum bărbiile ascuțite se mișcau odată cu rânjetele acelea arogante... Erau asemenea unor veșminte croite după același tipar, însă din materiale diferite.

Ah, da. Bineînțeles, erau frați vitregi. Cu toate că îi luă ceva timp să își dea seama de acest lucru, Sophia se simți mai liniștită. Se pare că mintea nu-i era complet blocată. Doar că-i încetinise parcă.

Știa ce – mai degrabă, cine – era de vină pentru asta.

El și jocurile lui enervante. Sărise în apărarea ei la tavernă, doar ca să o umilească după aceea. O indusese în eroare intenționat în privința identității căpitanului doar ca să se amuze pe seama șocului de care avusese parte. Și, pe lângă toate astea, avea tupeul să fie atât de chipeș, cu rânjetul acela strengăresc, cu cicatricea aceea de dedesubt.

Oare cum se alesese cu cicatricea aceea? Atât de subțire, în linie dreaptă, de la mijlocul bărbiei până la colțul gurii. Era o tăietură, cel mai probabil. Poate un atac cu cuțitul într-o încăierare dintr-un bordel. Sau poate că un bărbat onorabil îl provocase la duel pentru a răzbuna gesturile sale infame la adresa unei doamne neștiutoare. O sabie putea lăsa o astfel de cicatrice. Dar dacă el scăpase din duel cu o simplă cicatrice, oare ce se alesese de adversarul său?

Imaginația i-o luă razna. Vedea în fața ochilor brațul lui tensionat, ar fi putut desena tendonul încordat de la încheietura mâinii în timp ce se năpustea asupra rivalului temător, ridicând sabia pentru lovitura finală...

– Pe aici.

Sophia tresări.

Stubb reapăru într-o aură de păr cărunt, urmat de doi marinari care cărau cele două cufere. Stewardul îi ghidă:

– Cabina șapte e pentru domnișoara noastră încântătoare.

Odată ce cuferele ajunseră în cameră, Sophia se ridică să le mulțumească. Dar chiar în clipa aceea, corabia se clătină brusc, iar ea fu aruncată din nou pe scaun.

– Am ridicat ancora! auzi ecoul prin luminatorul din tavan. Toți oamenii pe punte! Toți oamenii pe punte!

Cei trei bărbați se grăbiră să se întoarcă pe unde veniseră, iar Sophia îi urmă pe treptele înguste, până ajunseră pe punte.

Ce agitație minunată o aștepta acolo – marinarii țipau nerăbdători, grăbiți să se urce pe frânghiile greementului ca niște păianjeni pe pânza lor. Sophia dădu capul pe spate ca să urmărească progresul, ferindu-și cu o mână ochii de razele soarelui. Una câte una, toate velele se deschiseră, câte patru de o parte și de alta a celor două catarge, iar vântul nu întârzie să le umfle.

Se apropie de balustradă și rămase acolo ore întregi, privind râul lățindu-se în urma lor, în timp ce zarva intensă a orașului Gravesend se potolea într-un calm pastoral. Mai devreme decât s-ar fi așteptat, Tamisa rămase în urma lor, aruncându-i într-un bazin de apă învolburată, verde-albăstruie. Încă nu ajunseseră în mare, însă fâșia de pământ care obișnuia să îi înconjoare se îndepărtă din ce în ce mai mult, în timp ce fluxul o eliberă pe *Aphrodite* de îmbrățișarea Angliei. Ziua era pe sfârșite, iar o perdea de ceață se întinse în fața ei, nereușind să mai zărească țărmul jos, calcaros.

Sophia își stăpâni impulsul infantil de a face cu mâna în semn de rămas-bun. În schimb, nu se dezlipi de balustrada de lemn – pentru putere, cât și pentru stabilitate, pentru că vasul începuse să se clatine din ce în ce mai tare. Corabia traversă un canal mare, după care se aventură într-o vale verde-cenușie. Un jet rece și sărat de picături se ridică și îi acoperi ochii și obrajii.

Probabil era ceață, își spuse ea, grăbindu-se să închidă ochii și să-și șteargă obrajii. Sau mișcarea constantă a corabiei, ca de leagăn. Nu ar fi știut să spună dacă era întunericul care începuse să se lase ușor, ușor sau poate murmurul mării, însă pentru prima oară în mulți ani se simți cu adevărat foarte mică.

Și atât, atât de singură.

Și, brusc, nu mai era singură.

- Deja ți-e dor de casă? Sau e doar răul de mare?

Domnul Grayson i se alătură la balustradă.

Sophia încercă să nu se uite la el. Nu era deloc ușor.

După ce trecură câteva secunde fără nici un răspuns, el zise:

– Aș putea să-ți spun câteva vorbe de alinare, dar ar fi numai minciuni. O să fie mai bine după ce-o să fie mai rău.

Nu îl întrebă dacă se referea la dorul de casă sau la răul de mare. Probabil că la amândouă.

– Valurile sunt mereu așa de mari?

Dar când se întoarse spre el, deja dispăruse. Un țipăt o făcu să-și ridice privirea spre cer. Deasupra, marinarii strigau unii la alții, în timp se urcau din nou pe greement. I se făcu teamă urmărindu-i cum se legănau ușor pe fundalul cerului întunecat. Sophia se prinse de balustradă și închise ochii.

– Fii serios. Sunt doar câțiva nori, murmură cineva în spatele ei.

– Da, câțiva nori mari și negri se văd la vest. Știi la fel de bine ca mine că vine furtuna.

– Un vânticel. *Aphrodite* a trecut prin încercări mai grele. Strângeți vela gabier, fiți pregătiți.

Urmă o pauză încordată.

– Nu, se auzi o voce aspră. Nu o să risc să se rupă un catarg încă din prima noastră noapte pe mare. Vom coborî ancora, vom strânge pânzele și vom aștepta să treacă.

– Joss, te porți...

– Mă port de parcă aș fi căpitanul acestui vas, Gray. Dacă nu ai de gând să-mi acorzi respectul cuvenit, o să-ți ordon să mergi sub punte. Vocea îi deveni și mai gravă: Iar dacă îndrăznești să mă contrazici de față cu echipajul meu, te arunc în celula de pe vas.

Un nou val de stropi o lovi pe Sophia peste față, iar aceasta deschise ochii. Cu genele încărcate de picături de apă, își roti ușor gâtul până ce dădu cu ochii de cei doi frați.

Aceștia se uitau urât unul la altul, iar ceața care plutea în jurul lor semăna cu aburii de căldură. S-ar fi zis că frații Grayson nu aveau o relație mult mai bună decât cea dintre Sophia și sora ei.

Căpitanul se întoarse către pro ră și strigă:

– Domnule Brackett!

Un al treilea bărbat li se alătură. Sophia nu reuși să îi deslușească trăsăturile feței prin ceața deasă, dar observă că era înalt și zvelt, și că nu se clătina deloc pe picioare, în ciuda valurilor.

– Domnule Brackett, spuse căpitanul, te rog să te îngrijești ca toți pasagerii – aruncă o nouă privire cu subînțeles către fratele său furios – să se întoarcă în cabinele lor. Strânge pânzele și pregătește-te să coborâm ancora.

– Da, căpitane.

Domnul Brackett porni de îndată, cu pomeții lui uscățivi și cu nasul ascuțit cu care părea să taie ceața. Începu să dea ordine, iar echipajul se conformă întocmai.

– Haideți, domnișoară Turner.

Stubb o prinse de braț și o îndrumă spre bocaport. Traversară puntea în grabă, în timp ce valurile se întețeau.

Odată ajunși la adăpost, sub punte, Stubb plecă – dar se întoarse câteva clipe mai târziu cu o găleată pe umăr. Îl urma un alt marinar – un negru incredibil de înalt și de lat în umeri care fu nevoit să se cocoșeze și să se întoarcă într-o parte ca să-și poată strecura trupul pe ușă.

– Levi o să se ocupe de hublouri, zise Stubb, făcând semn spre bărbatul de culoare.

– De hublouri?

Sophia încremeni de teamă și se sprijini de masă, așteptându-se la ce era mai rău.

– Va pune obloanele la hublouri, explică stewardul. Ca să nu intre vântul și apa mării.

Levi își făcu loc pe lângă ea, strecurându-se în cabina ei. Avea cu el o placă circulară, cu mai multe găuri pentru șuruburi.

Stubb îi întinse Sophiei găleata.

– O să aveți nevoie de ea.

Sophia se uită la ea.

– Și se presupune că trebuie să scot apa din cabină cu găleata?

Stubb începu să râdă în hohote.

– Levi! Domnișoara noastră crede că o punem la treabă!

Levi nu spuse nimic, însă Stubb râse și mai tare, pentru amândoi.

– Nu, domnișoară. Dacă intră apa, avem o pompă în magazie.

– Și atunci, pentru ce e găleata? întrebă Sophia. Corabia făcu o mișcare bruscă, iar stomacul ei o resimți. Oh, înțeleg.

– Să nu lăsați valurile să vă sperie, domnișoară. Mai bine să vă feriți de fulgere.

– De fulgere? întrebă ea speriată.

– Da. Se întâmplă lucruri ciudate atunci când un fulger loveşte o corabie. Energia electrică trece prin toată coca, şi vai şi amar de orice marinar care are ceva din metal în mână, zise Stubb mângâindu-şi mustaţa. Cum credeaţi că a ajuns barba mea aşa de albă? adăugă el, cu un rânjet ştirb. Aveam un set întreg de dinţi de aur. S-au topit toţi.

– Râdeţi de mine.

– Nu, spuse bărbatul şi îi făcu cu ochiul. Levi, aici de faţă, poate să confirme.

Bărbatul de culoare nu zise nimic. Dar, aşa cum stătea, cu braţele încrucişate şi cu expresia împietrită, Levi ar fi părut în stare să susţină Turnul Londrei. Sophia era neliniştită.

– Nu ştiaţi? continuă bătrânul. De-aia mi se spune Stubb. Înainte să ne fulgere, aveam un picior de lemn.

– Un picior... Sophia se uită nedumerită la piciorul lui desculţ şi păros, iar Stubb începu din nou să râdă zgomotos.

– Nu, să nu vă fie teamă de aşa un vânticel, domnişoară, spuse Stubb, dând să iasă din cabină. O să fie bine.

Odată ce bărbaţii plecară, luând lampa cu ei, Sophia începu să se mişte prin cabină. Era complet întuneric, şi chiar dacă ar fi avut vreo sursă de lumină care să îi permită să se schimbe sau să-şi despacheteze bagajele, de-abia dacă se putea ţine pe picioare din pricina balansului tumultos al vasului.

Îşi dădu mănuşile jos, apoi pelerina, scoţând din buzunar „scrisoarea de angajare" pe care o îndesă în corset, alături de punguţa cu bani. Bâjbâi prin întuneric până găsi cuferele. Apoi se căţără pe ele, ţinându-se de marginea patului pentru echilibru, îşi întinse pelerina pe el şi – printre mişcările şi scârţiiturile corabiei – reuşi să se urce pe pat.

Scrisoarea aceea – avusese mare noroc că nici căpitanul şi nici domnul Grayson nu păruseră curioşi să o verifice. Scrisoarea ei ar fi reuşit foarte uşor să inducă în eroare un necunoscător, însă domnul Grayson îi ştia bine pe membrii familiei Waltham. Cu siguranţă ar fi observat că era ceva în neregulă.

Totul începuse ca o farsă, o glumă. În timpul unei petreceri, ca să îi facă pe plac prietenei sale Lucy Waltham, Sophia redactase o scrisoare fără nici o noimă pentru verii lui Lucy din Tortola, rude pe care aceasta nu le cunoscuse niciodată. La vremea respectivă, Sophia

nu dorise decât să o șicaneze pe Lucy în legătură cu pretendentul ei, Jeremy Trescott, contele de Kendall. Însă fantezia aceea – ideea că scrisoarea ei avea să traverseze mări și țări ca să ajungă într-un climat tropical – o fascinase pe Sophia, refuzând să o mai părăsească. Trimisese scrisoarea în glumă, în numele lui Lucy, lăsând însă adresa ei din Londra. După care Lucy se căsătorise cu Jeremy, Sophia se logodise, iar Tortola fusese data uitării.

Până acum o săptămână, când Sophia primise răspuns. Iată ce spunea scrisoarea:

Dragă verișoară Lucy,

Chiar dacă scrisoarea ta i-a fost adresată lui papa, el m-a rugat pe mine să îți răspund, presupunând că suntem de vârste apropiate. Eu sunt Emily, fiica cea mare, tocmai am împlinit optsprezece ani, și m-am bucurat să îl ascult și să îți scriu. În comparație cu toate corvezile la care sunt supusă de obicei, cum ar fi să le port de grijă celor patru frați ai mei neascultători, să scriu o scrisoare este o adevărată plăcere.

În orice caz, te felicit pe tine și pe familia ta pentru căsătorie și vă dorim tot binele din lume. Mi-aș dori să vă invit pe tine și pe noul tău soț să ne vizitați în Indiile de Vest, dar papa ne reamintește în fiecare zi că vom pleca în curând din America, de îndată ce o să găsească pe cineva care să ne cumpere pământul. Când de trist va fi să îmi iau la revedere de la casa noastră iubită, Eleanora, casa în care m-am născut și în care am trăit în toți acești ani fericiți.

Îmi pare rău, dar trebuie să mă apropii de sfârșit. Aud mai multe zgomote afară care îmi dau de înțeles că George și Harry au început un nou concurs de scrimă pe verandă.

Cu drag, verișoara ta,

Domnișoara Emily Waltham

La prima lectură, scrisoarea fu o sursă de amuzament într-o săptămână deloc ușoară. Dar asta se întâmplase înainte ca Sophia să afle că zestrea ei era de fapt o sumă într-un cont bancar, și că aniversarea vârstei de douăzeci și unu de ani era singurul lucru care stătea între ea și o completă independență financiară. Înainte să se aventureze în galeria de pe Queen Anne Street, să vadă tabloul acela minunat cu o corabie care înfrunta o furtună pe mare și să îndrăznească să își imagineze că și ea, la rândul ei, ar putea să înfrunte lumea largă.

Înainte ca totul să se schimbe – sau, mai corect spus –, înainte ca Sophia să își dea seama că ea nu avea să o facă.

În clipa aceea scrisoarea devenise un plan. O nouă coală de hârtie alături de scrisoarea inițială, o adresă inventată, iar Sophia Hathaway – mai bine spus, domnișoara Jane Turner – avea o ofertă de muncă. O evadare.

Și trebuia să evadeze. De ani tot evada prin minciuni bine gândite și fantezii primejdioase. Bineînțeles că Sophia era singura fată din școală care ținea ascunsă o serie de schițe șocante sub peisajele obligatorii în acuarelă. Singura debutantă de la Almack care, în timp ce își sorbea lichiorul, dezbrăca din priviri mai mulți domni neștiutori. Cu siguranță că nici una dintre celelalte domnișoare din asociația de binefacere din care făcea parte nu stătea noaptea în pat cu poalele suflecate până în talie, visând la pirați și tâlhari la drumul mare cu maniere îndoielnice și mâini aspre și pricepute.

Era o mare impostoare. Și nimeni nu bănuia adevărul. Cu atât mai puțin dragul, sărmanul bărbat amăgit care voia să se însoare cu ea.

Dar pusese piciorul în prag. Fugise de acasă în cel mai scandalos mod cu putință, asigurându-se că nu putea să se mai întoarcă vreodată. Datorită scrisorii de adio care probabil că circula deja prin jumătate de Londra, toți credeau că fugise cu un pictor francez, pe nume Gervais. Minciună sau adevăr, era ruinată. Sophia nu mai era frumoasa cu o zestre de douăzeci de mii de lire, un bibelou de dat la schimb pentru conexiuni și titlu. În sfârșit, era stăpâna propriului destin – liberă să-și caute adevărata dragoste, să trăiască în lumea reală.

Prea bine. Își dorise să trăiască viața așa cum era ea în realitate și de asta avea parte. Era în mijlocul unei furtuni adevărate, tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape, de parcă viața s-ar fi înverșunat să îi pună curajul la încercare. Se cuibări sub pelerină și începu să respire încet, adânc, închipuindu-și că dacă reușea să-și controleze furtuna de emoții din suflet, putea cumva să domolească și stihia de afară.

În zadar însă.

Gray clocotea de furie.

Se îndreptă nervos spre cabinele bărbaților, după ce i se poruncise într-o manieră atât de jignitoare să părăsească puntea. Odată ajuns în cabina sa cea mica se grăbi să-și dea haina jos. În camera

aceea înghesuită și în legănatul corabiei, era ca și cum și-ar fi făcut de cap cu o cameristă în garderobă, dar mult mai puțin plăcut. Se alese cu o zgârietură după ce dădu cu pumnul în tavanul jos încercând să se elibereze de haină.

Atunci când poruncise ca *Aphrodite* să fie transformată pentru a putea transporta pasageri, constructorul îi oferise două variante. Ce ar fi preferat? Patru cabine pentru bărbați, la fel ca în cazul celor pentru femei? Sau ar fi preferat să înghesuie șase cabine mai mici în același spațiu?

Care fusese răspunsul lui Gray? Șase, bineînțeles. Nici nu se punea problema. Două paturi în plus însemnau două câștiguri în plus. Nu își închipuise nici o clipă că, într-o bună zi, avea să ocupe una dintre aceste cabine îngrămădite.

Un bărbat furios de peste un metru optzeci legănându-se într-un spațiu de un metru și jumătate, în timpul unei furtuni înspăimântătoare – nu era rețeta unui somn odihnitor. Gray tânjea la spațiul și la confortul vechii sale camere de la bordul lui *Aphrodite* – cabina căpitanului. Însă fratele său avusese grijă să îi readucă aminte că nu mai era căpitanul vasului.

Am să te arunc în celulă – cu asta îl amenințase Joss? Gray tresări indignat, lovindu-se cu pieptul de frânghiile care îl țineau țintuit în patul acela de copil. În clipa aceea, celula de pe corabie nu părea o variantă atât de îngrozitoare. Ar sta în spatele unor gratii din fier, cu șobolanii și cu apa stătută, dacă asta ar însemna să-și poată întinde picioarele. La naiba, spațiul era atât de mic, încât nici nu putea să se descalțe de cizme.

Dădu cu piciorul în peretele cabinei, zgâriindu-și, fără îndoială, pielea cizmelor noi. Oricum nu-i plăceau deloc. Îl jenau. Oare de unde îi venise minunata idee de a se dichisi în onoare acestei călătorii, se întrebă Gray. Pe cine încerca să impresioneze? Pe Stubb?

Nu. Nu pe Stubb.

Pe Bel. Tot ce făcea era pentru Bel.

Gray nu putea să își scoată din minte privirea ei când se hotărâse să plece anul trecut. Dezamăgirea din ochii aceia mari, la fel de negri și melancolici ca ai unei picturi medievale. De ce nu se învățase minte să nu ceară prea mult de la el? Nu reușise niciodată să se ridice la nivelul așteptărilor surorii sale mai mici. Se îndoia că exista vreun bărbat care ar fi fost în stare.

Însă acum Gray îi putea arăta că se schimbase. În măsura în care ar fi fost posibil pentru el să o facă. Renunțase la viața nechibzuită, deși mult mai interesantă de corsar ca să devină negustor de succes. Proprietarul unei companii navale, cu două corăbii noi în construcție, pe lângă *Aphrodite*, cu un șir lung de investitori dispuși să lucreze cu el. Capabil să îi ofere o casă în Londra, o viață confortabilă și tot ce și-ar fi putut dori.

Poate că Bel ar fi preferat ca fratele ei să capete o conștiință, decât să facă avere. Dar Gray știa că nu era cazul să își piardă timpul. Dacă un ticălos ca el avea cea mai mică șansă să ajungă în rai, se va datora exclusiv rugăciunilor lui Isabel Grayson.

Însă rugăciunile nu avea să-l ajute cu nimic în seara aceea. Din experiența lui Grayson, cea mai bună soluție împotriva răului de mare era să te gândești la lucruri păcătoase.

Așadar, deloc surprinzător, mintea îi fugi la domnișoara Turner.

Crezuse că trecuse vremea în care femeile ca ea îi atrăgeau atenția, acei trandafiri englezești delicați. S-ar fi orientat, mai degrabă, spre o orhidee exotică. O femeie voluptoasă, cu părul despletit și cu ochi negri, cutezători, care știa exact ce voia. Îmbujorări feciorelnice, zâmbete sfioase – își pierduseră de mult farmecul pentru Gray.

Însă nu își putea lua gândul de la ea. Nu și-o putea scoate din minte, așa cum nu putea porunci furtunii să se oprească. Foindu-se în pat, își aminti frumusețea ei sublimă, mirosul ei delicat. Felul în care trupurile lor se atinseseră preț de câteva secunde în barcă. Era mai mult decât senzația minunată a sânilor ei senzuali, voluptoși lipiți la pieptul lui, era felul în care îi simțise bătăile repezi ale inimii prin toate acele straturi de piele și veșminte. De parcă era ceva în interiorul ei care era închis într-o colivie și ar fi vrut să iasă la suprafață. Care îl implora să o elibereze.

Și atunci își dădu seama că foitul său în pat avusese un efect nefericit. Una dintre frânghiile care îl țineau lipit de pat se mutase – și rămăsese într-o poziție inconfortabilă.

La naiba.

Desfăcu frânghiile și se eliberă cu greu din pat. Ce naiba se întâmpla cu el? Fratele său mai mic îl consemnase în cabină. O guvernantă cuviincioasă îl prinsese în laț. Și cel mai rău – era pe mare de atât de mult timp, încât începuse să își piardă instinctele. Joss avusese dreptate; furtuna se întețise.

Sprijinindu-se de pereți în timp ce înainta, Gray traversă cabina domnilor spre scara de tambuchi. Voia să vadă furtuna cu ochii lui, să verifice dacă noul greement și vergile țineau piept vântului puternic.

Dar odată ajuns la scări, planurile lui luară o nouă întorsătură. O fată îi apăru în cale.

Domnișoara Turner stătea pe vârfuri pe a treia treaptă a scării, încercând să vadă prin bocaportul întredeschis. Dacă Gray ar fi fost genul superstițios, ar fi crezut că vede o fantomă. Degetele îi erau albe, niște pânze de păianjen delicate, cele de la o mână ținând mânerul bocaportului și cu cealaltă, marginea scării. Crâmpeie de frumusețe strălucitoare alternau cu întunericul. Fiecare fulger lumina trăsăturile ei fine și picături de apă i se agățaseră în păr și în gene.

Nu, nu era o fantomă. Dar era o viziune.

– Domnișoară Turner, zise el, sprijinindu-se de perete.

Ea nu se întoarse.

Gray își drese glasul și spuse din nou.

– Domnișoară Turner.

Ea se sperie, iar mâna aproape că îi alunecă de pe mâner.

– Domnule Grayson... răspunse ea, ștergându-și fața cu mâneca. Am vrut să văd furtuna.

– Și cum ți se pare?

– Umedă.

Gray râse, surprins.

– Și frumoasă, continuă ea, în timp ce un alt fulger îi scoase trăsăturile în evidență. Aici, pe mare, fără o fâșie de pământ sub picioarele noastre – arată atât de diferit. Pe parcă nu ar exista nici o graniță între cer și mare... suntem pur și simplu la mila naturii. E atât de sălbatic, de gotic.

– E periculos, așa este.

– Da, exact.

Și un alt fulger puternic dezvălui surâsul ei.

Gray se încruntă. De ce făcea asta, de ce îi zâmbea în mijlocul furtunii? Trimițându-i fiori cu fiecare străfulgerare a frumuseții ei luminoase, obsedante. Ar fi trebuit să rămână legată de patul ei, temându-se pentru propria viață.

Traversă grăbit încăperea micuță, apucând balustrada scării cu o mână și oferindu-i ei celălalt braț, ca să o ajute să coboare.

– Pasagerii înțelepți așteaptă în cabinele lor până trece furtuna.

– Chiar așa? șopti ea, luându-l de mână. Și atunci, noi ce fel de pasageri suntem?

Acesta era adevăratul pericol. Nu-i scăpă tonul sfios din voce și nici tremurul umerilor uzi de ploaie – un tremur involuntar care tânjea după îmbrățișarea lui. Nu, nici măcar nu își dădea seama de invitația pe care o lansase, însă semnele erau clare pentru Gray. Mai văzuse aceeași reacție, de multe ori, și știa că nu era cazul să se măgulească singur. Nu era altceva decât instinct.

Un instinct pe timp de furtună.

– Nici un fel de pasageri, răspunse el, ajutând-o să coboare. Senzația degetelor ei reci și subțiri îi trezi toate instinctele. Eu sunt, pur și simplu, un investitor preocupat. Iar tu ești o fată cu o imaginație bogată. Întoarce-te în cabina ta.

Fulgerele încetaseră, însă sclipirea din ochii ei venea dinăuntrul său.

– Dar...

– Nu ești în siguranță aici. Deschise ușa care dădea spre cabina doamnelor și îi făcu semn să intre. Du-te în pat, domnișoară Turner.

„Da, du-te în pat", se gândi el, în timp ce ea se strecură pe ușă fără nici un cuvânt, iar el o închise în urma ei. „Du-te în pat, înainte să te târăsc eu în al meu."

Capitolul 4

Sophia se trezi în întuneric, speriată, singură și dezorientată. Pulsul ei răspunse primul, pompând panică prin venele într-un ritm alert. Își duse mâna la inimă, strângând punguța între degete. Încet, încet, începu să se liniștească.

Văzu pe sub ușa cabinei o lumină slabă, argintie. Era dimineață. Iar dacă era dimineață, asta însemna că supraviețuise acelei nopți.

Se întoarse pe o parte. Fiecare mușchi urla de durere. Fusta și pelerina îi erau încă ude și nu reuși să stea în capul oaselor. La urma urmei, poate că nici nu era nevoie.

Oh, dar trebuia să o facă. Respiră adânc și regretă numaidecât. Aerul era greu, umed și încărcat de miros de boală și putregai.

Se ridică în picioare, ignorând durerea din brațe și coapse și se grăbi să deschidă larg ușa de la cabină.

Se aruncă pe trepte, urcându-le în genunchi. O briză sărată o întâmpină când scoase capul în răsăritul mohorât. Inhală o gură zdravănă de aer curat. Nu ar fi vrut să se întoarcă sub punte pentru nimic în lume. La fel cum nu ar fi putut rămâne acolo, cu capul scos printr-o gaură în punte, de parcă ar fi fost o marmotă.

Urcă treptele și încercă să se îndrepte, cu picioarele depărtate ca să își mențină echilibrul în legănatul corabiei. Sophia închise ochii. Fie corabia era prinsă într-un vârtej, fie capul ei se învârtea în toate direcțiile. Se uită spre balustrada cea mai apropiată – era doar la câțiva pași. La orizont, coasta britanică părea să se legene ușor. Lăsă privirea în jos, concentrându-se la puntea de sub picioarele sale și făcu un pas. Doi.

După care puntea se mișcă brusc, iar genunchii amorțiți se împotriviră. Cădea, se învârtea în cerc, fără nici un control.

Cineva o prinse.

– Ușurel. Două palme mari o apucară de coate.

Degetele ei se agățară instinctiv de brațele puternice. Sophia abia dacă avu timp să remarce lâna fină și mușchii încordați de sub degetele ei – abia dacă observă ochii aceia verzi.

După care vomită peste cizmele Hessian, ușor uzate.

– Dă-mi...

Tuși, încercând să vorbească.

Strânsoarea de fier a domnului Grayson refuză să îi dea drumul.

– Sir... Dă-mi drumul, te implor.

– Sub nici o formă. Nu ești stăpână pe picioare. Pe aici. O ajută să meargă, cu pași mărunți, tot la dreapta – cel mai îngrozitor vals pe care Sophia îl îndurase vreodată. O apropie de o ladă micuță. Așază-te!

Ea se supuse, prăbușindu-se recunoscătoare pe lada de lemn. Fără să îi dea drumul, el se lăsă pe vine în fața ei. Ar fi dat orice să nu îi întâlnească privirea.

– Rămâi aici, îi porunci el. Mă întorc repede.

„Oh, nu, te rog", își spuse Sophia, urmărindu-l în timp ce se îndepărta cu cizmele murdare. În clipa în care zgomotul pașilor lui se pierdu, ea scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea. Încercă să își forțeze capul să nu se mai învârtă, ca să se poată ridica singură în picioare și să fugă. Dar el se mișcă mai repede. În mai puțin

de două minute se întoarse, cu cizmele curățate – cu apă de mare, cel mai probabil – și cu o cană aburindă în mână.

– Bea asta.

Îi puse cana în mâinile tremurânde, iar ea se bucură de căldura aceea minunată.

– Ce e?

– Ceai de melasă cu lămâie. Și cu un pic de rom. Văzând că nu făcea altceva decât să se holbeze în cană, adăugă: Bea. O să te simți mai bine.

Sophia ridică ceașca la gură și sorbi încet. Aburul delicios o încălzi pe dinăuntru. Siropul acela dulce îi mângâie gâtul, mascând gustul acru de fiere. Sorbi din nou.

– Mulțumesc, spuse ea, în cele din urmă, fără să își ia ochii de la lichidul din cană. Îmi... îmi pare rău pentru cizmele tale.

El începu să râdă.

– Chiar ar trebui să-ți pară rău.

Se așeză lângă ea.

Sophia refuză, cu încăpățânare, să își ridice ochii din cană.

– Urăsc cizmele astea, continuă el. Chiar mă gândeam să le arunc în mare ca să scap de ele. Dar acum se pare că sunt nevoit să le păstrez.

Ea îl privi surprinsă. El rânji.

– Din sentimentalism.

„Nu face asta", își spuse ea. „Nu zâmbi."

Prea târziu.

– Domnule Grayson...

– Te rog. O atinse ușor cu cotul pe coapsă. Din greșeală oare? Nu își ceru scuze. După toate astea, cred că-mi poți spune Gray.

Văzu sclipirea din ochii lui verzi, iar Sophia își dădu brusc seama de propria înfățișare. Murdară, cu o rochie boțită, cu tivul încă umed, cu părul răvășit. Tenul palid, șters, bolnăvicios.

Și cu toate astea...

Ochii lui priveau dincolo de aspectul fizic. Păreau să vadă dincolo de veșmintele pătate, până în lăuntrul ei, tulburând-o.

În ciuda aerului rece, simți picături de transpirație pe coapse.

– Domnule Grayson. Îți mulțumesc pentru ceai.

Sophia rămase cu cana în mână și scutură batista pe care o ținea în palmă. O adiere de vânt i-o smulse din strânsoare.

El întinse mâna și prinse numaidecât batista albă, de parcă ar fi fost un porumbel antrenat să aterizeze în palma sa.

Sophia o apucă.

– Îți mulțumesc încă o dată.

El o luă din mâna ei.

– Nu e cazul să-mi mulțumești. Încă nu ți-am înapoiat-o. Își plimbă degetele pe marginea dantelată a batistei. Poate că vreau s-o păstrez. Din sentimentalism.

Sophia simți nevoia de a cocheta. Nu trebuia decât să se uite la ea, că precauția ei dispărea numaidecât.

– Nu e frumos să mă tachinați, domnule Grayson. Nu e un gest mărinimos.

– Ah, dar eu sunt un negustor. Mă interesează profitul, nu mărinimia. Și te-am rugat să-mi spui Gray. Se apropie de ea, și acum – când îi despărțeau doar câțiva centimetri – Sophia ar fi putut să jure că ochii lui nu erau deloc verzi, ci un albastru-deschis.

Un albastru care o sfredelea.

– Ai bani, nu-i așa?

Încremeni. Știa. Își dăduse seama de la batistă? Probabil că era prea fină, prea frumos brodată. Evident, aparținea unei tinere bogate. La naiba! Dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziție să își planuiască fuga, ar fi gândit o deghizare mai bună. Îi fusese oricum îngrozitor de greu să lase în urmă trusoul selectat cu migală și să își ia numai hainele de zi cu zi. Nu avusese timp să adune o garderobă mai simplă, neavând nici ce mai mică idee de unde își făceau cumpărăturile oamenii sărmani.

– Poftim?

Strânse în mâna cana care începuse să se răcească.

– Bani. Ai bani, nu-i așa? Nu ai plătit biletul ieri. E șase lire și opt șilingi.

Biletul. Sophia sorbi ușurată din ceai. Dacă domnul Grayson era atât de îngrijorat pentru șase lire, cu siguranță că nu avea nici cea mai mică idee că adăpostea la bord o moștenitoare care fugise de acasă, ascunzând la piept o sumă de bani de aproape o sută de ori mai mare. Înăbuși un râs nervos.

– Da, bineînțeles că pot să plătesc. O să-ți dau chiar azi banii, domnule Grayson.

– Gray.

– Domnule Grayson, zise ea cu o voce firavă. Chiar nu cred că episodul meu de... indispoziție îți dă dreptul să faci o cerere atât de intimă, să îți spun pe numele de botez. Nu am de gând să fac asta.

El scoase un sunet dezaprobator, înfășurându-și batista în jurul degetelor. Cu o tandrețe hipnotică, se apropie de ea și-i șterse fruntea cu ea.

– Scumpo, doar nu crezi că părinții mei nu au avut pic de imaginație, nu? Chiar crezi că m-au botezat „Gray Grayson"? Chicoti. Toți cei de la bordul acestui vas îmi spui Gray. Îmi pare rău să te dezamăgesc, însă nu e cine știe ce privilegiu. O singură femeie din lume are dreptul să-mi spună pe numele de botez.

– Mama ta?

El rânji din nou.

– Nu.

Ea clipi.

– Oh, nu este cazul să te întristezi, spuse el. E vorba despre sora mea.

Sophia își coborî privirea în poală, blestemându-se că se lăsa sedusă de farmecul lui. Dacă de fiecare dată când îl privea simțea că cineva îi lua mințile, soluția era simplă: Să nu se mai uite la el.

Dar el îi puse batista în mână, învelindu-i degetele în palma sa, iar Sophia nu se putu abține să nu ofteze. Atingerea lui îi distrugea orice hotărâre. Mâna lui semăna cu el. Foarte puternică, atent îngrijită. Își dori din tot sufletul să se fi gândit să își pună mănușile mai devreme.

Se apropie din nou de ea, mirosul lui amestecându-se cu mireasma pătrunzătoare a mării – extrem de masculină și puțin piperată, de pomadă și rom.

– Și, scumpo, dacă ți-aș fi făcut o cerere intimă – își plimbă degetul cu îndrăzneală pe pielea delicată a încheieturii ei –, ai fi știut.

Sophia rămase fără răsuflare.

– Așa că spune-mi Gray, zise el, dându-i imediat drumul.

Dezamăgirea – o emoție neașteptată, imprudentă, de neconceput – încolți în sufletul Sophiei. Era tot ce-și dorise, să pună distanță între ea și bărbatul acesta. La drept vorbind, nu era exact ceea ce-și dorise, dar era lucrul de care avea nevoie. El o privi de parcă ar fi dezbrăcat-o de secrete, de veșminte.

Îi întinse cana, iar el nu avu de ales decât să o accepte.

– O să continui să mă adresez așa cum se cuvine, domnule Grayson. Îi aruncă o privire rece. Iar tu nu ai nici un drept să-mi spui „scumpo".

El o întâmpină cu o privire inocentă.

– Aşadar, nu de la asta vine?

Luând batista din pumnul ei încleştat, îşi plimbă degetul pe monograma ţesută.

„S.H."[1]

– Vezi? Urmări fiecare literă cu vârful degetului. Scumpă. Himeră. M-am gândit că de la asta trebuie să vină. Pentru că ştiu prea bine că pe tine te cheamă Jane Turner.

Buzele lui se întinseră în acel rânjet obraznic.

– Sau... nu-mi spune. Ai primit-o cadou?

De data aceasta ajunsese măcar la balustradă.

Şi acolo rămase Sophia ţintuită, până ce simţi că ajunsese să vomite tot ce mâncase până şi la cina de Sfântul Mihail. Până ce paşii greoi în cizme murdare îi dădură de veste că el se îndepărtase.

De îndată ce se întoarse în cabina ei, îmbibă o batistă curată, simplă, într-un vas cu apă. Se dezbrăcă până rămase doar în pantalonaşi şi ciorapi, îşi şterse gâtul şi fruntea cu apa rece, se curăţă între sâni şi la subsuoară. După ce se uscă, îşi dădu cu pudră parfumată de orez.

În continuare se simţea murdară.

Cu o mână tremurătoare, îşi fixă punguţa cu bani la piept. Se îmbrăcă cu o cămăşuţă curată şi îşi trase corsetul.

Continuă să se simtă expusă.

Se pieptănă trăgându-se tare de păr, de parcă ar fi vrut să pedepsească mintea slabă de înger de sub scalpul care o ustura. Tocmai acum se găsise să facă o pasiune pentru un bărbat! În sezonul în care debutase, fusese curtată de nu mai puţin de nouă dintre cei mai eligibili burlaci din înalta societate. Se logodise cu cel mai vânat dintre toţi – extrem de şarmantul Sir Toby Aldridge. Şi nu se întâmplase niciodată, nici măcar o singură dată în timpul tuturor acelor valsuri, plimbări prin grădină şi conversaţii timide, ca Sophia să îşi piardă stăpânirea de sine. Ştia să ţină în frâu bărbaţii atrăgători; sau, mai bine zis, ştia să se ţină pe ea în frâu în preajma lor.

De fapt, nu ştia nimic. Era o proastă, o imbecilă, o naivă, o nătăfleaţă. Cum de se gândise să se îmbarce pe corabie cu un nume fals şi apoi să scoată o batistă cu monogramă din buzunar?

Sophia îşi răsuci părul într-un coc sever, după care îl fixă cu mai multe ace.

---

[1] Sweatheart – iubită, drăguţă, scumpă

O fată prostuță, foarte prostuță. Dacă domnul Grayson afla de pre pungă, și-ar da imediat seama că era o mincinoasă. Ar putea să fure banii sau să o ia prizonieră în speranța că ar putea obține mai mult de pe urma ei. Sau, și mai rău, poate se dovedea a fi un adevărat gentleman și ar duce-o înapoi la familia ei.

„Calmează-te", încercă ea să se liniștească, trăgând adânc aer în piept.

Ținând cont de prietenia lui cu familia Waltham, era inevitabil ca domnul Grayson să îi descopere secretul la un moment dat. Dar după ce ajungea în Tortola, o mai despărțeau doar câteva săptămâni până împlinea douăzeci și unu de ani. Câteva săptămâni până la libertate. Dacă domnul Grayson avea măcar o fărâmă de onoare care să-l facă să se simtă obligat să înapoieze o debutantă ruinată în Anglia – iar Sophia se îndoia că s-ar fi ajuns până acolo –, oricum avea să fie prea târziu. La data aceea, banii și viitorul aveau să-i aparțină doar ei.

Puțin mai liniștită, Sophia își luă rochia. O durea să-și pună aceeași rochie șifonată, dar nu avea de ales. Adusese cu ea alte patru rochii, în afară de cea cu care era îmbrăcată. Două dintre ele erau de vară, confecționate din pânză subțire, pe care intenționa să le poarte după ce ajungea la tropice. A treia nici măcar nu ar fi putut fi considerată o rochie, mai degrabă un șorț pentru pictură, iar cea de-a patra... aceea era o adevărată nebunie.

Odată îmbrăcată, își îndreptă atenția spre cufărul mai mic, care adăpostea comoara sa cea mai de preț. Acuarele, cărbune pentru desen, palete, pensule – și o sută de coli de hârtie groasă, împărțite în două pachete, ambele învelite în pânză uleiată. O sută de coli care trebuiau să-i ajungă pentru o lună, poate chiar mai mult.

Cu toate că și-ar fi putut permite să folosească trei, Sophia scoase numai două coli de hârtie. Mai luă un mic șevalet și o bucată de cărbune înainte să reîmpacheteze trusa de pictură. În timp ce punea la loc coletul înfășurat în pânză uleiată, atinse cu mâna coperta din piele a unei mici cărți. Zâmbind, Sophia o scoase din cufăr.

„Cartea."

Un dar de la prietena ei Lucy Waltham, acum contesa de Kendall, acest volum se dovedise a fi o sursă inestimabilă de informații și inspirație. *Memoriile unei lăptărese desfrânate*, spunea titlul. După cum era de așteptat, cartea povestea aventurile desfrânate dintre o lăptăreasă și stăpânul ei. În mare, Sophia considera cartea aceea șocantă,

incitantă şi îi părea foarte rău că nu avea desene. Aşa că avea în plan să remedieze cel din urmă aspect.

Sophia frunzări prima jumătate a cărţii, care era acum minuţios decorată cu schiţe în peniţă cu lăptăreasa nerușinată şi cu domnul ei mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi. Intenţionase să i-o înapoieze lui Lucy odată ce avea să o termine de desenat, dar acum... Durerea singurătăţii o încolţi. Chiar dacă ar fi reîntâlnit-o pe Lucy, prietena ei ar fi fost nevoită să o renege. O contesă nu putea să fie prietenă cu o femeie dezonorată.

În mintea Sophiei apăru brusc o imagine. O frenezie de culori, texturi şi arome... O jupă albă ridicată până la brâu. Podeaua grajdului acoperită cu fân. Revărsarea caldă a unei găleţi răsturnate de lapte. Piele catifelată, bronzată. Un gust sărat pe buze şi atingerea aspră a unor favoriţi pe gâtul ei.

Azvârli cartea în cufăr şi se grăbi să-l închidă. Oricâte visuri nestăpânite ar fi avut, Sophia cu siguranţă nu era o lăptăreasă desfrânată. Iar domnul Grayson, după cum ţinea morţiş să îi amintească de fiecare dată, nu era un gentleman.

Aerul din cabină deveni de nerespirat. Trebuia să îşi limpezească mintea. Simţea nevoia să deseneze. Să strângă toate aceste senzaţii difuze, obraznice în vârful creionului, ca să le elibereze pe hârtie, acolo unde puteau fi închise între patru margini. În siguranţă. Îşi luă cărbunele pentru desen şi hârtia la subsuoară şi urcă treptele, intenţionând să lucreze pe punte.

Totuşi, din clipa în care scoase capul pe uşă, planurile i se schimbară.

Dădu nas în nas cu o capră.

Cu un behăit nepoliticos, capra înhăţă cu gura o bucată de hârtie din strânsoarea ei. Sophia privi şocată cum capra mestecă şi înghiţi fără nici o grijă hârtia ei atât de preţioasă. Atunci când animalul întinse limba lungă şi o îngustă dând de înţeles că poftea la cealaltă coală, Sophia se împotrivi. Apucă şevaletul cu mâinile şi lovi animalul impertinent drept în nas.

– Uşurel, scumpo, auzi ea vocea puternică a domnului Grayson. Îmi ataci investiţia.

Sophia se holbă la capră. Făcu o pauză ca să-şi imagineze trăsăturile frumoase ale domnului Grayson pe chipul acela păros, arogant. După care o lovi din nou în cap.

Vai, cum se simţi să facă asta!

Evident, capra nu era de aceeași părere. Apucă un colț al șevaletului Sophiei cu dinții și începu să tragă. Sophia se împotrivi cu toate puterile. Își pierdu echilibrul pe scări și se rostogoli în jos. Capra căzu odată cu ea. De fapt, aterizâ peste ea.

La naiba!

Behăind indignată, capra se chinui să se ridice, cu picioarele din față și din spate de-o parte și de alta a taliei Sophiei, care se luptă să se sprijine în coate. Rochia i se ridicase, expunându-i ciorapii. Duhoarea intensă de animal de țară o năpădi ca o pătură din blană de capră. Două ugere atârnau în fața ei, legănându-se ușor cu fiecare mișcare a vasului.

– Măi să fie!

Tonul sâcâitor al domnului Grayson se auzi până sub punte.

Cealaltă bucată de hârtie căzuse lângă cotul Sophiei. Capra o rumegă cu poftă.

– Ce mi-e dat să văd? Domnișoară Turner, ce lăptăreasă încântătoare ești.

Capitolul 5

– Capre? urlă Joss. De ce tocmai capre?

– Nu se cade să avem loc liber pe un vas de marfă. Gray își îndepărtă privirea de la tabloul rustic de sub punte. O imagine pe care, cu siguranță, nu avea să o uite ușor. Fata deja îi furase somnul în noaptea de dinainte. Un spațiu gol înseamnă bani irosiți. Și o să avem lapte proaspăt până ajungem în Tortola. O să-mi mulțumești mai târziu.

– Și când le-ai cumpărat te-ai gândit vreo clipă unde aveam să adăpostim creaturile acestea blestemate?

– Nu e cazul să dramatizezi, Joss. Gray mângâie capra cu blană maro cu pete albe. Aceste creaturi blestemate sunt din cea mai bună rasă din Hampshire. O să scoatem un preț bun. Și am crezut că o să stea liniștite în cală.

– În mod evident, te-ai înșelat.

– Pesemne au ros funiile azi-noapte, spuse Gray. O să le băgăm în cabinele de bărbați. Care oricum sunt prea mici pentru un om normal.

– Așa zici tu? Joss bătu cu piciorul în podea. Și presupun că tot tu o să ai grijă de ele? O să faci curat după ele? O să le mulgi?

– Fii serios. Stubb și Gabriel se vor ocupa de asta. Cât despre curățenie... flăcăul ăla al tău a crescut la țară, nu? Ah, uite-l, zise el, fluierându-l. Băiete!

Un tânăr cu chip palid traversă puntea, cu un colac de funie pe braț.

– Cum ziceai că te cheamă?

– Davy Linnet, domnule.

– Și câți ani ai, Davy?

– Cincisprezece, domnule.

– Ai crescut la țară, nu?

Băiatul se mută de pe un picior pe altul. Se uită speriat spre capre.

– Da, domnule.

– Bun. Atunci presupun că poți să ai grijă de niște capre.

Băiatul ezită, îndreptându-și privirea spre Joss.

– Deci? întrebă Gray. Știi unde e țâța caprei și unde-i e coada, da sau nu? Băiatul rămase în continuare tăcut, așa că Gray adăugă: Răspunde odată sau am să te întreb același lucru despre fete.

– Da, domnule, am mai avut grijă de capre. Doar că... nu mă așteptam să mă mai ocup de asta pe mare. Am crezut că am terminat cu ele.

Gray începu să râdă.

– Nici un om nu se poate lepăda de trecutul său, Davy. Știu asta din experiență. Atunci, du-le în cabinele de bărbați. Câte una în fiecare cabină. Își ridică vocea și vorbi spre ușă. Și salveaz-o pe domnișoara Turner de animalul de sub fustele ei.

Davy aruncă deoparte colacul de funie și apucă vergeaua din metal de pe balustradă. Lovi cu ea capră peste coaste.

– Hai.

– Bun. Și dacă caprele o să stea în cabinele pentru bărbați, îl întrebă Joss, tu unde ai de gând să dormi? Presupun că nu o să te cuibărești cu turma ta, nu?

– Nu. M-aș putea muta în cabina doamne...

– În cabina doamnelor? îl întrerupse Joss, privindu-l încruntat. Nici să nu te gândești.

– Presupun că...

- Și nici să nu crezi că poți dormi în teugă. Nu am de gând să te las să complotezi cu restul echipajului, să îmi știrbești autoritatea.

Gray ridică din umeri.

- În cazul ăsta, s-ar părea că singura variantă rămâne cala. Sunt sigur că Davy poate să-mi facă și mie puțin loc printre lăzi.

Joss scutură din cap.

- La naiba, este corabia mea și sunt nevoit să dorm în cală cu flăcăul!

- Să nu te aștepți să te compătimesc, îi răspunse Joss. Nu te-a trimis nimeni să cumperi caprele astea blestemate. Sau laptele lor.

- Ah, ba o să le bei laptele. O să-l bei și o să-mi mulțumești pentru asta, spuse Gray nervos, iar rânjetul fratelui său îl enervă la culme. La naiba, Joss, chiar mi-am asumat riscuri în afacerea asta. Am făcut sacrificii. Și toate astea pentru ca familia noastră... ca tu să te bucuri de roadele muncii mele. M-aș bucura să nu-mi mai scoți ochii cu asta.

Gray își dădu imediat seama că întrecuse măsura. În ultimul timp, orice discuție cu Joss însemna să se scalde în ape tulburi. Iar focul din privirea fratelui său anunța un pericol iminent.

- Tu? Tu îmi vorbești mie despre sacrificii? Joss făcu un pas spre el, vorbindu-i pe un ton aprins. Și eu sunt cel care culege roadele muncii tale? Familia mea e cea care a cules trestia de zahăr care a plătit pentru această corabie. Ei au trăit și au murit pentru ea. Și poate că ești stăpân peste vasul ăsta blestemat, dar nu ești stăpân peste viața mea.

La naiba! De câte ori credea că trecuseră peste discuția despre inegalitatea nașterilor lor, Gray se trezea corectat cu asprime. Nu era ca și cum Gray ar fi putut schimba faptul că era fiul cel mare, fiul legitim. Ca frate mai mic, Joss nu ar fi putut avea niciodată aceleași oportunități ca Gray, fie că era născut de o amantă, de o soție sau, în cazul său, de o sclavă.

- Joss, e nedrept să spui asta. Știi prea bine că, deși avem mame diferite, asta nu a contat niciodată pentru tata. Și nici pentru mine.

- Dar pentru unii contează. Cicatricele mele sunt dovada.

- Și ale mele.

Joss scutură din cap, privind spre arborele mare care se înălța deasupra lor.

- Du-te să bați la cap pe una dintre caprele tale, Gray.

- Joss!

Ignorându-l complet de Gray, Joss se întoarse cu fața spre secundul său.

– Domnule Wiggins! Adunarea. Să ne pregătim să ridicăm ancora.

Gray se îndepărtă. Nu mai avea nimic de spus. Nici nu știa ce ar fi putut să mai spună. Probabil că era mai bine să tacă. Să tacă și să se gândească la bani. Nu avea cum să schimbe trecutul și nu avea nici o idee despre cum să schimbe prezentul. Nu avusese niciodată vreo înclinație pentru moralitate – era perfect mulțumit să lase asta în mâinile lui Bel. Dar dacă avea să se ocupe de partea financiară, restul avea să vină de la sine.

Chiar și caprele.

– Domnule, îmi sunteți dator.

Sophia se feri de cotul domnului Grayson când acesta se întoarse cu fața spre ea. Îl încolțise. Catargul era chiar în spatele lui, cu parâmele de o parte și de cealaltă, nu avea unde să scape.

– Domnule Grayson. Trase adânc aer în piept și își încleștă pumnul. Cu cealaltă mână îi întinse o bucată de hârtie. Dumneata – și caprele dumitale – îmi datorați două coli de hârtie de bună calitate. Coli mai groase, curate. Mă aștept să îmi restitui banii.

El își frecă bărbia, apoi își duse mâna la ceafă.

– Hârtie? Își arcui o sprânceană și îi cercetă înfățișarea răvășită. Ești chiar atât de supărată din cauza unor coli?

Dintr-odată conștientă că o studia, Sophia își dădu repede o șuviță de păr după ureche. După ce i se furase hârtia și după umilința de a cădea cu capra peste ea, sperase că indignarea avea să o protejeze de farmecul domnului Grayson. Poate că supraestimase calitatea protectoare a supărării.

Chiar dacă ea era îmbrăcată cu aceleași veșminte ponosite pe care le purtase încă de când se cunoscuseră, el se schimbase. Haina bleumarin și pantalonii din piele erau în ton cu moda. Buclele sale rebele fuseseră domolite cu un strop de pomadă, iar barba ușor crescută nu făcea decât să îi accentueze și mai mult aspectul masculin. Singurul neajuns rămânea perechea de cizme, care trecuseră prin multe, de la apa mării la răul de mare.

Era îngrozitor de chipeș. Bucata de hârtie se mototoli în strânsoarea Sophiei. Să-l ia naiba, acum îi datora trei!

– Hârtie, repetă el.

– Da, hârtie. Poate că pentru tine e doar „hârtie", dar pentru mine e... hârtie. Sophia știa prea bine că vorbele ei nu aveau nici o noimă. Am foarte puține coli, iar această hârtie este prea importantă pentru mine ca să ajungă hrană pentru animale.

– Înțeleg, zise el, privind lung spre hârtia din mâna ei.

– Nu, nu înțelegi. Sophia simți lacrimile din colțul ochilor. Dintre toate ocaziile absurde în care ar fi putut să plângă. Își spusese că putea să lase totul în urmă – familie, prieteni, bunuri – atât timp cât îi rămânea arta ei. Doar că acum își dădu seama că le ducea lipsa tuturor, mai mult decât ar fi crezut, iar gândul că eliberarea sa creativă fusese amenințată de această.... această creatură cu capra lui cu tot... Continuă furioasă: Bineînțeles că nu înțelegi. Cum ai putea să înțelegi? Crezi că e o simplă bucată de hârtie, dar e mai mult de atât. E...

– Hârtie.

Sophia își stăpâni lacrimile și se întoarse să se holbeze în zare.

– Da. Exact.

– Vai, scumpo, unde e batista aia de dantelă când ai nevoie de ea?

Sophia se grăbi să se șteargă la ochi și își încrucișă brațele la piept.

– Hei, băiete! O voce aspră le întrerupse conversația. Du-te sus și pui rândunica mică.

– Am înțeles, domnule Brackett.

Un tânăr cam de înălțimea Sophiei trecu grăbit printre ei și se opri la baza catargului. Îl recunoscu pe băiatul care o scăpase de capră.

– E prima oară, Davy? îl întrebă domnul Grayson.

Tânărul înghiți cu zgomot.

– Da, domnule, e prima oară pe mare.

Domnul Grayson îl bătu pe umăr.

– Nu te grăbi. Vela rândunică nu e nici pe departe la fel de complicată ca vârful – e mai înalt, dar nu-i nevoie să te duci până la margine. Stai cu picioarele pe frânghii și cu ochii pe brațe și o să fie bine.

Băiatul încuviință. Se urcă pe o partea a catargului care forma o scară mică, îngustă și începu să se cațăre, cu o expresie șovăitoare. Sophia îl privi, cu răsuflarea tăiată, în timp ce avansa pe prima bârnă perpendiculară care susținea fiecare dintre velele pătrate ale lui *Aphrodite*. Acolo, la mai bine de douăzeci de metri deasupra punții, ajunse la un fel de balustradă care înconjura catargul și se opri, după care începu din nou să înainteze.

– Așa, Davy, îl încurajă domnul Grayson. E foarte bine.

Băiatul își continuă treaba, urcând tot mai sus.

– Până unde trebuie să se cațăre? întrebă Sophia cu mâinile la ochi.

– Până la vela rândunică. Domnul Grayson îi observă expresia nedumerită. Până sus de tot.

Sophia își dădu capul pe spate și își lăsă privirea să urce pe catarg. Nu reușea să își dea seama dacă vedea capătul lui sau dacă acesta se pierdea în văzduh. Începu să amețească.

– Dar e atât de sus! spuse ea, fără să își ia ochii de la catarg. Și asta încă din a doua lui zi pe mare?

– Exact. Dacă vrea să devină un marinar bun trebuie să înceapă să se obișnuiască să se urce pe catarg și cu legănatul corabiei. Nu-i face nimeni nici o favoare dacă îl ține în puf.

Sophia își ridică din nou privirea. Davy ajunsese la următoarea vergă. Făcu o pauză, agățându-se cu putere de catarg. De-abia dacă ajunsese la jumătatea distanței, dar era atât de sus, că nu îi mai deslușea trăsăturile feței. Catargul se legăna cu fiecare mișcare a vasului.

– Și dacă o să cadă? întrebă ea îngrijorată.

Domnul Grayson ridică din umeri.

– De unde e acum? S-ar răni ușor, dar n-ar fi așa o problemă.

– Și dacă ar cădea de la verga rândunică?

– Păi, în cazul ăsta cel mai probabil n-o să scape cu viață. Fie că se prăbușește în apă sau pe punte, cam tot aia e. Dar nu-ți fă griji, scumpo. N-o să cadă.

Chiar în clipa aceea, cizma lui Davy alunecă. Băiatul reacționă repede, dar nu înainte ca Sophia să scoată un țipăt de spaimă și să-și ducă mâna la gură. Bucata de hârtie mototolită căzu din pumnul ei. Dar nu atinse puntea. Domnul Grayson o prinse grațios între degete. Întinse hârtia pe haina frumos brodată, după care i-o înmână.

– Tare nu aș vrea să pierzi o nouă coală de hârtie, spuse el cu zâmbetul pe buze. Dar vezi tu, scumpo –, noi, marinarii, suntem rapizi. Un marinar fără reflexe este un marinar mort.

Sophia își îndreptă din nou privirea spre catarg. Ea și domnul Grayson nu erau singurii care urmăreau progresul lui Davy. De la arborele mare, prora, cârmă – toate privirile erau îndreptate asupra lor. Întregul echipaj îi urmărea ascensiunea cu mare interes și cu comentarii șoptite, de parcă ar fi fost o cursă hipică sau un meci de box.

Odată ce Davy ajunse la următoarea vergă, un val de entuziasm se auzi pe punte.

– Aproape că ai ajuns la arboret, băiete, urlă un marinar voinic. Încă puțin!

Când băiatul ezită, agățându-se de catarg, domnul Grayson își duse mâinile la gură și strigă:

– Hai, Davy! Caprele deja îți duc dorul!

Tânărul începu să se cațăre pe ultima secțiune, cea mai periculoasă. Sophia nu mai suportă să privească scena. În schimb, își îndreptă atenția spre scândurile de sub picioare, și atunci – când suspansul deveni prea greu de suportat – își lăsă privirea să fugă spre mâna domnului Grayson, care îi atârna pe lângă corp.

Sophia își fixă privirea pe mâna aceea – pe degetele puternice și lungi, pe palma bătătorită. Cu mâna aceea îi prinsese batista, hârtia și chiar pe ea însăși, în repetate ocazii. Dacă Davy s-ar împiedica, mâna aceea ar fi fost negreșit pregătită să îl prindă. Continuă să se uite la mâna aceea știind că atât timp cât atârna liniștită pe lângă domnul Grayson, băiatul era în siguranță.

Ea era în siguranță.

Oh, nu. De unde-i venise gândul acela? Era absurd. Era vorba despre un bărbat periculos, își spuse ea. Putea în orice clipă să îi afle secretele și să o oblige să își reia existența tristă, iar ea, care era în stare să joace pe degete orice duce sau portar, își pierdea orice voință în preajma lui. Și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri – sau oare tocmai datorită lor? –, stând în umbra lui impunătoare, Sophia începu să se simtă în siguranță. Protejată.

Se cutremură. Poate că de la răul de mare sau de la jocurile domnului Grayson, sau cel mai probabil de la amândouă ajunsese să nu mai gândească logic. Logic ar fi fost să se întoarcă degrabă în cabina ei și să se îndepărteze de influența acelui arogant șarmant.

Dar nu o făcu.

În schimb, veni mai aproape de el.

Iar el simți apropierea aceea bruscă. O vecinătate caldă, feminină, care îi trezi toate simțurile. Nu era nevoie să se uite la ea.

Nu era nevoie, însă o făcu.

Dumnezeule, era desăvârșită.

Chiar și fratele lui cu inima frântă de durere i-ar fi apreciat frumusețea, însă cuvântul „frumusețe" nu ar fi fost suficient. Exista

o potrivire a trăsăturilor de pe faţa ei, o calitate care reverbera în el. Asemenea clinchetului unor pahare de cristal care se ciocnesc în zi de sărbătoare sau asemenea ecoului unei şoapte într-o catedrală.

O minunăţie.

Ţipete de bucurie încununară succesul tânărului Davy, iar Gray îşi îndreptă privirea spre verga rândunică şi văzu cum vela pătrată se deschise în aer, ca o batistă.

Zgomotul puternic al clopotului de bord răzbătu prin fluieraturile şi uralele echipajului. De pe platforma punţii, dinspre etrava corabiei, domnul Brackett le vorbi pe un ton sever:

– Nu suntem la circ, netrebnicilor! La muncă!

Marinarii se întoarseră fiecare la treaba lui, mormăind între ei. Gray nu îl putea învinovăţi pe domnul Beckett pentru că îi trimisese pe ceilalţi la treabă, dar încercă să compenseze absenţa lor felicitându-l din suflet pe tânărul Davy pentru isprava sa.

– Te-ai descurcat foarte bine, băiete, spuse el, bătându-l pe umărul care-i tremura. Cât de curând o să stai şi tu în teugă cu ceilalţi marinari. Poate chiar înainte să traversăm Tropicul.

– Mulţumesc, domnule.

Băiatul îşi şterse fruntea cu mâneca.

– Cum te simţi?

– De parcă am să vomit, domnule.

Gray râse şi se grăbi să facă un pas în spate.

– Un sigur lucru te rog, băiete. Cruţă-mi cizmele de un al doilea botez.

Înăbuşindu-şi un chicotit nervos, domnişoara Turner îi zâmbi călduros.

– Eşti un tânăr foarte curajos, domnule Linnet.

Gray observă pielea ei palidă şi încordată, acolo unde îşi încleştase pumnii pe marginea pelerinei. Ştia prea bine că stătuse cu sufletul la gură. Chiar şi acum îi era greu să îşi ascundă adevăratele sentimente în spatele acelui surâs graţios – pentru că înţelesese deja, aşa cum o făcuse şi Gray, cât de important era pentru încrederea în sine a lui Davy să nu o vadă niciodată speriată.

Însă Gray citi teama din ochii ei. O simţise, când venise lângă el. Chiar şi acum, erau atât de aproape unul de celălalt, încât umbrele lor se împreunau pe punte.

Vulnerabilitatea ei îl dezarmă cumva; zâmbetul acela îl făcu să invidieze un copilandru de cincisprezece ani, aşa cum nu invidiase

niciodată nici măcar un prinț. Gray simți nevoia absurdă de a se cățăra și el pe catarg, doar ca să se bucure de laudele ei.

Davy se năpusti spre balustradă, iar Gray își puse mâna pe spatele domnișoarei Turner, întorcând-o în direcția opusă. În ciuda zâmbetului încântător, nici ea nu arăta prea bine. O apucă ușor, dar ferm, și o grăbi pe treptele care duceau spre platforma punții, spre cârmă. Ea nu se împotrivi.

La naiba, cât de plăcut era să o simtă aproape. Gray calculă că palma lui acoperea perfect talia ei îngustă. Curios să își verifice socotelile, își întinse degetele pe spatele ei. Atingerea lui o înfioră, dar nu se îndepărtă.

De fapt, se dădu mai aproape.

– E în regulă, scumpo, îi șopti el la ureche. Băiatul s-a descurcat de minune. La fel ca tine.

Ea se întoarse cu fața spre el, faldurile greoaie ale rochiei înfășurându-i-se în jurul picioarelor lui. În sufletul lui încolți dorința de a o proteja. Mânat de un impuls pe care nu-l putea înțelege, pe care nu-l putea nega, Gray îi ridică mâna la buze și i-o sărută ușor.

– Acum... despre ce vorbeam? șopti el.

Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să se concentreze la nimic.

– Vorbeam despre hârtii. Încă... încă îmi datorezi două coli de hârtie.

– Iar tu încă îmi datorezi șase lire și opt... răspunse el cu glas duios. Și o nouă pereche de cizme. Socotesc că îmi datorezi mai mult decât îți datorez eu ție.

Într-adevăr, Gray începuse să se piardă cu firea. Acei ochi fermecători, pielea catifelată, mirosul suav care devenea mai intens pe măsură ce se apropiau unul de celălalt... Dacă mai aveau să rămână mult timp acolo, ar fi renunțat la orice și ar fi strâns-o în brațe, sărutând-o pătimaș, răvășindu-i buzele înflăcărate.

Nu, nu. Nu se putea lăsa influențat de astfel de gânduri. Nu se cuvenea să răvășești un trandafir englezesc de guvernantă. Ea era genul de fată care se aștepta să fie sărutată ușor. Cast. Tandru.

La naiba. Cuvântul „cast" nici măcar nu exista în vocabularul lui. Iar Gray nu făcea nimic cu tandrețe.

– Scumpo, trebuie să fiu sincer cu tine. Oricâte scrisori ai compune tu pentru cei de acasă... poșta n-o să vină niciodată.

– Nu, nu e vorba de scrisori. Nu ai cum să înțelegi.

– Atunci, explică-mi.

– Eu...

Se uită din nou la el, ochii ei mari cercetându-i pe ai lui.

În spatele acelei priviri disperate se ascundea o poveste. Una care nu avea cum să încapă pe două coli de hârtie – probabil că nici pe două sute, își spuse el.

Gray îi strânse mâna. „Hai!", urla o parte din el. „Povestește-mi totul!"

Dar ea nu mai apucă să răspundă.

– Mă scuzați, domnișoară Turner. Joss se afla în dreapta lui Gray cu o expresie nemulțumită pe chip. Aș vrea să vorbesc cu fratele meu, dacă nu vă supărați.

– Da, bineînțeles, domnule căpitan. Domnul Grayson tocmai îmi explica mai multe despre corabie.

Încercă să își elibereze mâna din strânsoarea lui Gray, aruncându-i o privire mâhnită atunci când el refuză să se despartă de trofeul său.

Gray vorbi pe un ton calm:

– De fapt, discutam despre datorii. Domnișoara Turner încă nu și-a plătit călătoria, iar eu...

– Și ți-am spus că o să-ți primești banii până la sfârșitul zilei.

Pe sub faldurile imposibile ale rochiei, îl călcă pe picior cu tocul pantofului, mutându-și toate greutatea corpului pe călcâi. Cu putere. Gray regretă încă o dată că își dăduse vechile cizme rezistente pe acele monstruozități pretențioase. Tocul ascuțit se simți bine prin pielea subțire.

Gray îi dădu drumul cu o grimasă. Tocmai voia să spună „Trebuie să-i înapoiez și batista". Dar renunță.

– O zi frumoasă în continuare. Îi aruncă un zâmbet dulce și își înfipse și mai adânc tocul în piciorul lui.

Apoi se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

Gray îi vorbi lui Joss pe un ton amuzat.

– Cred că îi place de mine.

– Vino în cabina mea, Gray.

Gray strânse din dinți și îl urmă pe Joss în bocaport. Fie că îi plăcea sau nu să fie fratele vitreg al lui Gray, în momentul acela Joss era al naibii de norocos că așa se prezenta situația. Gray nu ar fi tolerat dovada aceea de superioritate din partea altcuiva.

– Mi-ai dat cuvântul tău, Gray.

– Chiar așa? Și ce am spus mai exact?

Joss își aruncă pălăria pe patul de lemn și se dezbrăcă de haină cu mișcări agitate.

– Știi prea bine la ce mă refer. Ai spus că n-o să-i faci curte domnișoarei Turner. Și te prind că-i săruți mâna și că te dai în spectacol de față cu întregul echipaj. Bailey deja face tot felul de pariuri cu ceilalți marinari despre câte zile vor mai trece înainte să te bagi în patul ei.

– Serios? spuse Gray, frecându-și ceafa. Sper să meargă pe varianta de trei zile. Poate chiar două, dacă ai de gând să-l trimiți din nou pe tânărul Davy pe catarg. Asta a impresionat-o destul de tare.

Joss îl privi lung.

– Chiar vrei să-ți reamintesc că a fost numai ideea ta? Tu ești cel care și-a dorit un vas de mărfuri respectabil. Iar eu încerc să țin lucrurile sub control, dar n-o să-mi fie ușor dacă ai de gând să dai un spectacol de bordel în fiecare zi.

Gray zâmbi în timp ce Joss se prăbuși în scaunul căpitanului.

– Ai grijă, Joss. Mai că aș zice că tocmai ai făcut o glumă. Ceilalți ar putea să creadă că ai simțul umorului.

– Nu mi se pare deloc amuzant. Asta nu e o croazieră de plăcere pe Mediterană.

– Și crezi că eu nu știu? Gray se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre pupa. Crede-mă, sunt perfect conștient de ce e în joc. La naiba, e miza jocului meu.

Joss pufni.

– Nu e nevoie să-mi reamintești cine a venit cu banii.

– Da, sunt banii mei, e corabia mea, dar ți i-am încredințat ție.

– Nu-i adevărat. Continui să le dai ordine membrilor echipajului meu, să-mi știrbești autoritatea...

– Despre asta era vorba? Despre furtuna de ieri?

– Despre furtună, despre capre, despre Bains, despre fată. Mi-ai pus bețe-n roate la fiecare pas și de-abia am ieșit în larg. Ți-am spus deja, dacă vrei un căpitan pe care să-l intereseze numai profitul, care să nu dea doi bani pe confortul și siguranța celor de la bord...

„Care să nu dea doi bani pe oameni?" Oh, deja Gray începuse să se enerveze. Era vorba despre interesul față de oameni – doi oameni destul de importanți, dintre care unul îl privea cu o expresie dușmănoasă. Celălalt era principalul motiv pentru care se afla în momentul acela pe vas. Să o aducă pe sora lui mai mică la Londra pentru a-și face debutul în societate era ceva ce își dorea de câțiva ani. O sarcină pe care Gray nu ar fi delegat-o altcuiva în veci.

– Vreau un căpitan care să nu strângă pânzele și care să nu arunce ancora de fiecare dată când apar câțiva nori pe cer, zise el. Și da, la naiba, am nevoie de un căpitan care să aibă tăria de caracter de a suporta câteva capre și o guvernantă, dacă de asta e nevoie ca să facem profit. Merse în jurul mesei până ajunse față-n față cu fratele său. Ce s-a întâmplat cu tine? Obișnuiam să ne avântăm în apele astea ca niște rechini. Înșfăcam orice, nu ne era frică de nimic.

– Eram tineri. Și nesăbuiți.

– Poate că da, dar eram magnifici. Navigam pe cea mai rapidă corabie din Atlantic. *Aphrodite* făcea mai mulți bani decât oricare alt vas corsar din flota Coroanei, și asta pentru că ne asumam riscuri. Gray își puse mâna pe umărul lui Joss și își coborî glasul. Războiul a luat sfârșit. Și nici nu e nevoie să-ți spun câți bani am băgat în afacerea asta. Acum trebuie să facem negoț cinstit. Trebuie să dăm tot ce avem mai bun ca să ne asigurăm succesul.

– Noi? De unde și până unde „noi"? Nu știam că acest cuvânt face parte din vocabularul tău.

– De când ești tu atât de nesuferit? Întotdeauna a fost vorba despre „noi". Era vorba să fim parteneri, până te-ai răzgândit tu.

– Oh, chiar vrei să stăm acum să vedem cine a păcălit pe cine? Chiar te rog, dar te avertizez... Nu cred că vrei să deschidem acest subiect.

Gray trase aer în piept, încercând să-și păstreze cumpătul.

– Ce a fost, a fost. Am făcut ce am putut mai bine de unul singur, dar acum trebuie ne adunăm forțele. I-o datorăm lui Bel. Și lui Jacob.

– Înțeleg. Sunt banii tăi, dar sunt obligațiile noastre. Joss își scutură umărul de mâna lui Gray. Nu-mi spune tu mie ce îi datorez fiului meu. N-am să iau lecții de conduită familială de la tine.

Gray nu își luă ochii de la fratele său. În afară de urechile tatălui lor, de-abia dacă îl mai recunoștea pe Joss. Când nu își juca rolul lamentabil de văduv îndurerat, era un adevărat nemernic. Cum de nu reușea să vadă că totul era pentru binele familiei? Că Gray muncise în toți acești ani, că își asumase toate acele riscuri – pentru el, pentru Bel și acum și pentru Jacob?

– Poate că domnișoara Turner este o fetișcană frumușică, mai spuse Joss, dar trebuie să-ți iei gândul de la ea. Pe lângă faptul că e responsabilitatea mea în calitate de căpitan să am grijă de siguranța ei, nu-mi permit melodramele care însoțesc aventurile tale, Gray.

Știi prea bine cum vor reacționa ceilalți dacă află că te culci cu ea chiar sub nasul lor. Și ce ne facem când te saturi de ea? Chiar vrei să-ți reamintesc de văduva căpitanului francez? Jalea aceea nesfârșită n-a făcut minuni pentru moralul echipajului.

– Poate că n-o să mă satur de ea, protestă Gray, doar de dragul de a-l contrazice.

Pentru că, se pare, acesta era felul cum vorbeau frații între ei.

– Sau poate că o să-ți iasă un delfin din fund. Și îți mai dau un argument pe care nu-l poți respinge. Nu vrem ca vasul nostru să capete reputația că transportă bunuri deteriorate. Vrei să-i predau lui George Waltham o guvernantă însărcinată?

– Aș avea grijă să n-o las însărcinată. Măcar atâta lucru ar trebui să știi.

– Nu știu nimic când vine vorba despre tine. Repet, bine? Tu m-ai numit căpitanul acestui vas. Dacă eu sunt căpitanul, cuvântul meu e lege. Și eu îți spun că nu te atingi de ea. Dacă nu ești în stare să-mi asculți ordinele, preia comanda corabiei și lasă-mă să mă întorc acasă.

– Și ce să faci acasă? Să-ți irosești averea și talentul pe agricultură?

– Să am grijă de propria familie. Să fac și eu o dată în viața mea ce-mi trece prin cap.

Gray începu să înjure și se sprijini de perete. Știa că Joss era în stare să-ți respecte promisiunea. Nu fusese ușor să îl scoată pe fratele său din doliu. Gray chiar îl obligase cu forța să preia comanda lui *Aphrodite*. Dar avea nevoie de Joss, dacă scopul final era să mențină afacerea de transport maritim pe linia de plutire. Muncise prea mult, investise prea mult ca să dea greș.

Iar dacă Joss nu devenea de bunăvoie partener, totul era în zadar.

– Stai departe de fata aia, Gray.

Gray oftă.

– Suntem pe același vas. Nu am cum să stau departe de ea. Nu pot nici să-ți promit că n-am s-o ating, pentru că fata asta pare că se împiedică de fiecare dată când sunt în preajma ei. Dar îți dau cuvântul meu că n-am s-o mai sărut niciodată. Mulțumit?

Joss scutură din cap.

– Dă-mi cuvântul tău că n-o să te culci cu ea.

– Ai o părere prea bună despre mine! Cum poți să insinuezi că m-aș putea culca cu ea fără să o sărut? Gray rămase gânditor. De fapt, sugestia ta ar putea fi o provocare interesantă.

Joss îi aruncă o privire sceptică.

– Cu o altă domnișoară, pe o altă corabie. Gray ridică palmele. N-o să mă culc cu ea. Îți dau cuvântul meu. Și să nu crezi că nu e un mare sacrificiu, pentru că e. În două, cel mult trei zile aș fi reușit să o cuceresc.

– Repet – nu ești deloc amuzant.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Joss, e o glumă. Ce vrei de la mine? Vrei să-mi cer scuze? Te rog să mă ierți pentru că i-am sărutat mâna domnișoarei Turner, în regulă?

Joss scutură din cap și deschise jurnalul de bord.

– Nu.

– Ba da.

Mai ciudat era că Gray chiar spunea adevărul. Știa că fusese un ticălos, dar îi venea mai ușor să glumească decât să vorbească sincer. Cu toate jocurile lui, nu îi sărutase mâna încercând să o seducă sau ca să vadă dacă era la fel de dulce pe cât și-o imaginase el. Îi sărutase degetele cu un singur motiv. Pentru că îi tremura mâna și pentru că voia să o facă se oprească. Sărutul acela nu era un lucru care să îi stea în fire. Era un gest pe care știa că nu s-ar fi cuvenit să-l repete. Fata asta avea o influență ciudată asupra lui.

Gray încercă din nou:

– Te rog să mă ierți pentru că i-am sărutat mâna domnișoarei Turner. Se apropie de scaunul fratelui său. Îmi pare rău că ne-am certat din cauza furtunii. Îmi pare rău că l-am concediat pe Bains. La naiba, îmi cer iertare și pentru capre. Îmi pare rău că ai avut marele ghinion să fii conceput de tatăl meu degenerat și îmi pare rău că te-ai procopsit cu un frate vitreg la fel de degenerat.

Joss îi aruncă o privire usturătoare.

– Îmi pare rău că Mara a murit, continuă Gray.

Joss își coborî privirea.

Gray se așeză lângă el.

– Dar nu îmi pare rău că te-am numit căpitanul acestui vas, Joss. Joss! Așteptă până ce fratele său îl privi din nou. Tu ești singurul în care pot să am încredere. Am nevoie de tine la comanda acestui vas și n-am să mai fac nimic greșit. N-o să-ți mai știrbesc autoritatea. N-o să-ți mai fac probleme. Întinse degetele pe masă și îi veni în minte talia subțire a domnișoarei Turner. După care își încleștă pumnul. Ți-am promis că n-o s-o curtez pe domnișoara Turner. Și n-o s-o fac.

Joss pufni.

– La naiba, sper să ajungi cândva să ai încredere în minte.

Fratele său îl privi drept în ochi.

– Și eu tot sper să-mi dai motive să o fac.

Capitolul 6

Sophiei îi era foame. Brusc, îi era îngrozitor de foame.

O astfel de experiență fatală nu avea cum să nu îți stârnească apetitul.

Coborî treptele până ajunse în măruntaiele corabiei. Oare nu îi spusese Stubb că bucătăria era undeva pe acolo? Nu reușea să își amintească unde mai exact.

Se opri la capătul scării și se sprijini de balustradă. Inima îi bătea cu putere. Aerul era prea încărcat. Respira greu, iar foamea o slăbise.

Fusese pe punctul de a-i mărturisi tot.

Dacă n-ar fi atât de enervant și de grijuliu în același timp. Ar fi putut să reziste, dacă ar fi fost una sau cealaltă, însă obrăznicia și farmecul făceau o combinație amenințătoare. Felul în care o liniștise cu degetele lui aspre, chiar în timp ce vorbele lui erau menite să o șicaneze. Felul în care o condusese printr-o atingere fugară pe spate, felul în care îi sărutase mâna cu atâta tandrețe... De parcă s-ar fi aflat într-o sală elegantă de bal, gata să danseze.

Toate dovezile – veșmintele sale festive, accentul cultivat, atitudinea mândră, scăpările fugare de politețe – păreau să indice faptul că domnul Grayson era genul de bărbat care s-ar fi descurcat de minune în cercurile înalte din Londra, dar care prefera să nu o facă. Un gând îi trecu prin minte: Dacă îi mărturisesc tot, poate mă va înțelege.

Poate că și el era un fugar.

„Ce prostuță, ce fată prostuță." El era un bărbat care urmărea profitul. Urmărea șase lire și opt șilingi. Domnul Grayson era la fel ca toți ceilalți pețitori mânați de dorința de a se îmbogăți. De fapt, era la fel ca restul familiei ei. Singurul lucru pe care îl vedea când se uita la ea era un lingou de aur, împachetat frumos. Iar ea ar fi fost

în stare să-i dea tot aurul acela blestemat ca să scape de el - de îndată ce avea să mănânce.

În loc să o ia la stânga spre cabinele doamnelor, Sophia porni spre dreapta. Ajunse într-o cabină destul de asemănătoare cu a ei, dar în care mirosea puternic a capră. Își acoperi nasul cu mâneca și se grăbi să traverseze camera comună, ieșind pe ușa de pe peretele opus.

- Închide dracu' ușa aia! urlă o voce printr-un nor de aburi.

Sophia se supuse de îndată.

Un bărbat negru înalt și zvelt stătea lângă o oală cu apă clocotită, tăind cu un cuțit mare câțiva cartofi decojiți.

- Încă nu e gata, bine? spuse el, fără să ridice privirea. Am auzit șase clopote și nu-s atât de bătrân, cât să n-aud și nici atât de prost, cât să nu știu să număr. Așa că valea, nenorocit lacom ce ești, și întoarce-te peste o oră.

Sophia ar fi făcut întocmai, doar că rămăsese paralizată. În cei douăzeci de ani ai săi de viață nobilă, nimeni nu i se mai adresase într-o manieră atât de grosolană. Cu atât mai puțin un bucătar de culoare. Nu ar fi știut să spună ce sentimente o încercau. Nu era furie, nici rușine. Ci mai degrabă o senzație de confuzie totală. De parcă Dumnezeu, din pură plictiseală, se hotărâse să întoarcă pământul cu susul în jos.

Bucătarul aruncă cuțitul pe masă și își șterse mâinile pe prosop.

- Ți-am zis să pleci naibii. Nu pupi nimic până nu... se întoarse, o zări pe Sophia și înlemni.

Rămaseră pe loc, holbându-se unul la celălalt, fără să-și vorbească, până ce oala dădu în clocot.

- Pe toți dracii!

Bucătarul apucă un vătrai și deschise repede cuptorul, încercând să domolească focul. Ieșiră câțiva scântei printre aburi.

- Vă rog să mă scuzați, spuse Sophia. Am vrut doar să cer puțină pâine. Poate că...

Bucătarul începu din nou să înjure și trânti ușa cuptorului, iar ea făcu un pas în spate.

- Poate o gură de ceai.

- Nu, eu vă rog să mă iertați, domnișoară. Își șterse din nou mâinile pe șorț, lăsând urme de funingine. Vă rog să luați un loc, domnișoara...?

- Domnișoara Turner.

– Atunci vă rog să luați un loc, domnișoara Turner. Trase un scaun jos cu trei picioare la o masă pătrățoasă cu blat gros și îi făcu semn să se așeze. Numele meu este Gabriel.

Sophia se grăbi să se așeze. Era un scaun confortabil și o încăpere la fel. O cameră micuță, pătrată, cu mai multe bufete și cu un cuptor. Deasupra lor, tavanul era cu un metru peste nivelul punții, așa că aerul curat și lumina soarelui intra din toate părțile. Începu să îi chiorăie stomacul la mirosul mâncării gătite.

– O să vă aduc niște pâine și ceai, spuse bărbatul. Nu sunt obișnuit să avem pasageri la bord. O privi lung și îi zâmbi cu dinții lui albi. Pentru o clipă am crezut că sunteți un înger și că ați venit să mă luați la ceruri.

Sophia tresări.

– Nu, nu sunt un înger. Știa prea bine că bărbatul încerca să își ceară iertare, dar ar fi putut la fel de bine să o compare cu un gândac, cu tot ce-ar fi implicat asta. Sunt guvernantă.

Îngerul său, așa obișnuia să îi spună Toby. Porumbița lui inocentă. Vorbea cu atâta duioșie despre cât de perfectă era, despre cât de frumoasă și pură.

Habar n-avea el.

„Să mă ierți", șoptea el după fiecare sărut, cu răsuflarea întretăiată. „Ești atât de încântătoare, că nu mă pot stăpâni. Dar să nu-ți fie teamă, îngerul meu. N-o să te mai ating. Îmi pare rău."

Dar Sophiei nu îi păruse rău și nu îi fusese nici teamă. Recită mulțumirile sfioase pe care orice lady cu pretenții le cunoștea la fel de bine ca broderia, însă la sfârșitul unor astfel de întâlniri rămânea întotdeauna frustrată și curioasă. Tânjea să fie atinsă mai mult. Mai mult, mai tare, în cele mai intime locuri.

Să joace o viață întreagă rolul îngerului perfect al lui Toby i se părea un adevărat coșmar. Puritatea nu o era pentru ea; Sophia tânjea după pasiune. Așa că fugise. Fugise de căsătoria de vis – de mirele de vis – a oricărei tinere lady din Anglia, în speranța că avea să o găsească.

Dar, pentru moment, se mulțumea cu puțin ceai și cu o bucată de pâine.

– Îmi pare rău că v-am vorbit așa urât, zise el, punând ceainicul pe plită. Am crezut că era unul dintre băieți care venise să caute de mâncare. Nu-i las pe lacomii ăia să ia mai mult decât rația. Le dai o bucată în plus și apoi se așteptă să le tot dai în fiecare zi până rămânem fără

nimic. Îi întinse o bucată mare de pâine. E tot ce-a mai rămas, domnișoară. Să aveți poftă.

Sophia mâncă recunoscătoare. Nu mai gustase niciodată o pâine uscată atât de delicioasă.

– Vă iert cu drag pentru o cană de ceai. Dar ce ai fi făcut, întrebă ea, înghițindu-și pâinea, dacă aș fi fost căpitanul Grayson? Sau domnul Grayson?

Gabriel păru amuzat.

– Îi tot dau afară din bucătăria mea pe Gray și pe Joss de când erau copii. Știu ei să nu se pună cu bătrânul Gabriel. Luă cutia cu ceai și se opri. Dar ar fi putut fi domnul Brackett ăla în locul dumitale. Și ceva-mi spune că pe el nu aș fi reușit să-l gonesc cu una cu două. Ridică din umeri, scoțând câteva fire de ceai în cutia de tablă. Prea multe schimbări pentru un bătrân ca mine. Nu-s obișnuit cu bărbați ca Brackett la bordul acestui vas. Sau cu domnișoare așa frumoase ca dumneata.

– Dar sunt sigură că nu ești atât de bătrân, insistă Sophia.

Gabriel începu să râdă, iar ea încercă să-i deslușească trăsăturile feței printre aburi. Avea un ten catifelat, fără riduri, lucios ca mahonul lustruit, cu pomeți înalți și un nas turtit. Zâmbetul lui dezvălui dinții albi și drepți. Câteva fire încărunțite erau singurele indicii ale unei vârstei mai înaintate.

Ceainicul începu să fluiere.

– Cum adică nu ești obișnuit cu pasageri? Sophia își rezemă coatele pe masă și își odihni bărbia în palme, fermecată de apa care curgea din ceainic în cană. Să înțeleg că toate cabinele sunt, de regulă, ocupate de capre?

Gabriel râse cu poftă.

– Să nu râdeți pe seama caprelor, domnișoara Turner. Datorită lor veți avea lapte pentru ceai și pentru supa de duminică. Puse o cană de cositor pe masă și îi turnă o cantitate generoasă de ceai. Dar cabinele astea sunt noi, domnișoară. Înainte era numai spațiu de depozitare, de la bucătărie și până la proră. *Aphrodite* este o corabie complet nouă la interior. E călătoria ei de fecioară. Pe timp de război am avut nevoie de spațiul acela, continuă el, oferindu-i ceaiul. Pentru ceilalți membrii ai echipajului și pentru armament. Pentru praf de pușcă și ghiulele. Și trebuia să plecăm din port cu corabia pe jumătate goală, ca să avem loc pentru câștiguri și pentru prizonieri.

Sophia îl privi nedumerită, ignorând ceaiul delicios din fața ei.

– Ghiulele? Prizonieri? *Aphrodite* a fost corabie de război?

– Nu, domnișoară, răspunse el zâmbind, după care se întoarse spre oala cu cartofi de pe plită. Vi-i imaginați pe marinarii ăștia în flota britanică? Nu, *Aphrodite* a fost un vas corsar. Am capturat șaizeci și trei de comori – nave franțuzești, americane. Iar Gray a făcut în cinci ani mai multă avere pe mare decât a reușit să piardă bătrânul domn Grayson în treizeci de ani cultivând trestie-de-zahăr.

Sophia își întinse brațele pe masă.

– Dar corsarii... nu sunt și ei tot pirați?

– Nu, domnișoară. E o diferență de la cer la pământ între un corsar și un pirat.

– Sunt mai puțin violenți?

Gabriel scutură din cap.

– Sunt cam la fel.

– Atunci sunt mai cinstiți.

– Nu neapărat. Depinde de corsar și depinde și de pirat.

– Și atunci ce e așa diferit?

– Păi, e legal să fii corsar, bineînțeles. Ai aprobarea reginei. Nu te spânzură nimeni dacă ești corsar.

– Înțeleg.

– Normal, acum războiul a luat sfârșit. Gabriel condimentă mâncarea înainte să o ia de pe plită. Nu mai putem să ducem viață de corsari. Iar Gray ne-a zis că trebuie să devenim negustori cinstiți. Ori asta, ori să ne facem pirați, spuse Gabriel, făcându-i cu ochiul. Și n-aș prea vrea să rămân fără gât.

Sophia își bău ceaiul, fascinată. Era singurul pasager de sex feminin – de fapt, singurul pasager – la bordul unei corăbii pline de bărbați care ar fi putut la fel de bine să fie pirați, doar că nu puteau fi spânzurați. Iar domnul Grayson, cu felul lui trufaș de a fi și cu pretenții de negustor cinstit, era regele lor pirat de odinioară, cel pe care nimeni nu l-ar fi putut spânzura.

Îndurare.

Sorbi restul de ceai dintr-o singură înghițitură, terminând cu un plescăit zgomotos.

– Mulțumesc pentru ceai, zise ea, ridicându-se în picioare. Simți cum i se urcă sângele la cap și că o ia cu ameteală. Aburii deveniseră brusc prea denși ca să mai poată respira. Cred că... Cred că ar trebui să ies la aer curat.

Se grăbi să iasă pe punte, încercând să-și adune gândurile. Fiecare atingere a lui Grayson, fiecare remarcă... în tot acest timp se asociase

cu un pirat. Dacă acesta ar fi avut chiar și cea mai mică bănuială că ascundea la pieptul ei câteva sute de lire, cu siguranță că nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să obțină banii. Și, cu toate astea, nu reușea să își domolească entuziasmul acela sălbatic. Pentru numele lui Dumnezeu, un pirat!

Ar putea fi în pericol, încercă ea să își spună.

Ar putea să o jefuiască în orice clipă.

Gândul acesta ar fi trebuit să o sperie mai mult decât o făcea.

Poate că nu avea cum să scape de bărbatul ăsta, dar trebuia să tempereze efectul pe care îl avea asupra ei. Iar singura modalitatea prin care ar fi putut face acest lucru era să se întoarcă în cabina ei și să deseneze. Ceva simplu, inocent. Boboci de trandafir, mere, bușteni. Orice, numai să nu se gândească la el.

În secunda următoare ceva greu căzu pe punte, cu un zgomot puternic care o făcu pe Sophia să tresară violent. Era o bucată înnodată de frânghie, lungă de câțiva metri, care aterizâ la picioarele ei. Un obiect destul de mic care nu ar fi trebuit să facă un zgomot atât de puternic. Probabil căzuse de sus.

Ferindu-și ochii de razele soarelui, Sophia își lăsă capul pe spate și ridică privirea. Davy Linnet cobora pe greement ca o maimuță. Pe cât de agitat păruse mai devreme, acum părea în elementul lui. Aterizâ la picioarele ei cu o săritură ușoară.

– Vă rog să mă iertați, domnișoară.

Luă colacul de frânghie și făcu o plecăciune stângace, cu un zâmbet timid.

Sophia îi răspunse cu cel mai plăcut surâs de debutantă, bucurându-se să observe bujorii din obrajii băiatului. Măcar era cineva pe corabia asta care știa cum să se poarte cu o lady.

– Domnule Linnet, mă întrebam dacă v-aș putea ruga să mă ajutați cu ceva.

Tânărul înghiți în sec, cu o expresie serioasă pe chip.

– Sigur, domnișoară. Sigur.

Capitolul 7

În următoarele zile Gray se simți ca și ar fi luat parte la un cadril absurd. Domnișoara Turner era întotdeauna în raza lui vizuală, însă rareori aproape. Iar în cele câteva dăți în care drumurile lor

se intersectaseră, accidental mai degrabă decât intenționat – aceasta se grăbea să se îndepărteze de el, continuându-și dansul.

Mai bine.

Învăță curând rânduiala activităților ei. După micul dejun obișnuia să iasă pe punte, chipurile ca să se bucure de aerul curat. După care dispărea din nou, de regulă până la amiază la cartul 4-6. Partea preferată a zilei oricărui marinar – atunci când munca era pe sfârșite, iar soarele atârna ușor spre orizont, iar cina îi ademenea pe toți. Era momentul acela al zilei când cei care aveau voce începeau să cânte, cei care aveau cărți de joc începeau să joace, iar cei fără talent la muzică și jocuri de noroc își aprindeau pipa. Așadar, nu era de mirare că domnișoara Turner se lăsa ademenită pe punte la ora aceea – mânată fiind de spiritul de tovărășie, de râsete și de cântece.

Se întreba ce făcea între prânz și amurg. Cu ce își umpleau domnișoarele timpul într-o călătorie transatlantică? Oare broda? Poate citea? Pe Gray, lipsa de activitatea îl irita. Nu avea prea multe de făcut, în afară de a calcula cu rigurozitatea latitudinea și de a traversa puntea în lung și-n lat, schimbând câte o vorbă cu marinarii. Din când în când, mai vedeau câte o corabie la orizont. Și, în calitatea sa de căpitan mofturos, Joss ar fi putut la fel de bine să hotărască să pornească în întâmpinarea corabiei și să îi permită zeiței sculptate care împodobea prora lui *Aphrodite* să facă o reverență în fața unei figuri asemănătoare.

Era ciudat să vezi că acum corăbiile se apropiau de bunăvoie, în loc să fugă în direcția opusă.

– Tu!

Strigătul acela îi atrase atenția lui Gray. Mai mulți marinari se strânseseră în jurul tânărul Davy, care părea la fel de arțăgos ca oricare alt băiețandru de cincisprezece ani.

Davy stătea față-n piept cu O'Shea, împungându-l cu degetul pe irlandez.

– Dă-mi-l înapoi, brută mare și urâtă...

– Ai grijă, băiete! Nu uita cu cine vorbești.

O'Shea îl împinse ușor, iar Davy aterizâ în Quinn, unul dintre membrii noi ai echipajului. Quinn urlă și îl lovi pe Davy cu cotul aruncându-l la pământ.

Gray se grăbi să li se alăture. Orice băiat nou trebuia tachinat puțin. Ca să își învețe locul printre ceilalți. Însă Gray nu tolera se niciodată violența la bordul corabiei sale. Și, la urma urmei, era

în continuare corabia sa. Fără să spună un cuvânt, îi întinse mâna lui Davy, ajutându-l să se ridice în picioare. Marinarii își dădură coate, iar râsetele încetară.

– Care-i problema, O'Shea?

Gray știa că nu trebuia să îl întrebe mai întâi pe Davy care era versiunea lui. Ierarhia la bordul unui vas era un lucru sfânt.

Irlandezul ridică din umeri.

– Băiatul e supărat tare pentru o bucată de hârtie.

– Hârtie?

Gray îl prinse pe Davy de braț.

Davy încercă să se elibereze.

– E hârtia mea, ticălosule.

– Și nu ți-am zis că ți-o dau înapoi, prostănacule? O'Shea își încleștă pumnii și se întoarse spre Gray. Mă lași să-i dau una, Gray? Hai, lasă-mă. M-a înjurat de mama, raha...

Se auzi clopotul de la timonă. Cu toții își îndreptară privirile spre domnul Brackett, care era îmbrăcat cu aceeași manta neagră, cu o expresie la fel de întunecată pe chip.

– Fiecare la treaba lui! Lovi cu piciorul în fereastra de deasupra bucătăriei și spuse: Bucătar! Nimeni cu primește rachiu diseară!

– Da, să trăiți, domnule Brackett, se auzi glasul lui Gabriel printr-un nor de aburi.

Bărbații începură să protesteze în cor, iar Davy încasă câteva lovituri ușoare.

– Au!

– Dă-mi mie hârtia, O'Shea, zise Gray. Vorbesc eu cu băiatul ăsta să-i explic cum stă treaba.

O'Shea îi dădu o coală șifonată de hârtie, după care se întoarse spre proră.

Gray își îndreptă atenția spre băiat. Își drese glasul, pregătindu-se să folosească tonul serios pe care îl păstra pentru mustrări, pentru înmormântări și pentru alte astfel de ocazii rare.

– Davy, nu se cade să te cerți cu O'Shea și nici nu-i o idee bună. Sau cu oricare dintre ceilalți marinari. Știi deja că o să conviețuiți pe corabia asta în următoarea lună. Viața pe mare nu-i numai despre rachiu și statul cu burta la soare. Viața ta stă în mâinile camarazilor tăi și nu e cazul să le dai motive ca să slăbească strânsoarea.

– Da, domnule, răspunse băiatul ursuz. Doar că... Arătă cu degetul spre hârtia mototolită din mâna lui Gray. Uitați-vă și dumneavoastră, domnule.

Gray zâmbi.

– Ce e? O scrisoare de dragoste de la iubita ta rămasă la fermă?

Îi dădu drumul și întinse hârtie pe pieptul său înainte de a o examina.

Aproape că o scăpă din mână.

Era o schiță în creion a tânărului Davy Linnet. O adevărată revelație.

– Domnișoara Turner a desenat-o, spuse Davy.

Chiar așa. Imaginea băiatului fusese realizată din linii iscusite, delicate, cu un extraordinar simț al detaliului. Nu se compara cu desenele simpliste făcute de Bel și de prietenele ei – chipuri generice, necizelate care se deosebeau numai prin culoarea părului sau prin linia nasului. Fiecare părticică din această schiță era Davy. Neastâmpărul prezenței sale, claia de păr castaniu. Urechile ciudățele și palmele prea mari. Sclipirea de optimism tineresc din ochii lui, însoțită de zâmbetul lui stângaci, jucăuș, cu umbra de viitoare ironie. Într-o simplă schiță, artistul – căci era cu siguranță opera unui adevărat artist – reușise să capteze imaginea băiatului Davy din prezent și a bărbatului care avea să devină. Era mai mult decât o simplă asemănare; era un portret.

Îl făcu pe Gray să se gândească cu nostalgie la propria copilărie. Îl făcu să se simtă ciudat de umil și de singur. Ar fi vrut s-o strangulez pe capra aceea nenorocită care mâncase cele două coli de hârtie ale domnișoarei Turner și să întoarcă corabia din drum numai ca să-i cumpere mai multă hârtie.

Și, mai mult decât atât, îl făcu extrem de curios – și de temător – să știe ce vedea domnișoara Turner când se uita la el.

– Am vrut să-l păstrez pentru mama, spuse Davy, ca să nu uite cum arăt. Domnișoara Turner m-a desenat numai când eram în pauză, domnule Grayson. Mi-a zis că-i fac o favoare, că e ca un exercițiu pentru ea. Băiatul își șterse fruntea cu mâneca și își lungi gâtul ca să arunce o privire peste umărul lui Gray. Nu mi-a mai făcut nimeni portretul până acum. Seamănă cu mine?

– Foarte mult, răspunse Gray. Apoi își drese din nou glasul și se forță să rânjească. Ești chiar chipeș, domnule Linnet. Peste câțiva ani o să frângi inimi pe două continente.

– Oh, nu, strigă Quinn din cuibul ciorii. Puștanul este îndrăgostit până peste cap de domnișoara Turner. Nu-i așa, băiete? Numai

despre ea vorbește, Gray. N-are rost să-i spui de alte fete. N-are ochi pentru altcineva – cel puțin, nu în călătoria asta.

Davy roși și începu să se bâlbâie:

– Eu... Nu-i...

Gray izbucni în râs și îl bătu pe umăr.

– Te înțeleg, Davy. Este o femeie foarte frumoasă și cu adevărat talentată.

Davy se mută de pe un picior pe altul.

– Da, și n-o să se uite ea la mine. Știu și eu, domnule. Doar că...

– E normal, ești un băiat de cincisprezece ani. Am fost și eu cândva ca tine. Și nu am pus niciodată ochii pe o femeie atât de delicată ca domnișoara Turner.

Aruncă o ultimă privire peste desen și i-l înapoie lui Davy.

– Probabil că are o părere foarte bună despre tine, Davy, zise el chicotind. A consumat o coală întreagă de hârtie pentru tine.

Când Sophia ieși prin bocaport, recunoscu imediat râsul strengăresc al domnului Grayson, care venea de undeva din dreapta ei.

O luă la stânga.

Ploaia de noaptea trecută curățase cerul care era acum senin, fără nici o urmă de nori. Soarele strălucea puternic și creasta fiecărui val licărea. Sclipirea lor colectivă era aproape ceva dureros de privit, ca o mare de diamante.

Acesta ar fi trebuit să fie ziua nunții ei.

Sophia se întrebă dacă soarele strălucea și într-o capelă micuță, pitorească din Kent. Oare ce se întâmplase, se întrebă ea, cu sutele de flori de seră plantate special pentru această ocazie? Se gândi la micul dejun de după cununie, plănuit în detaliu până la ultima linguriță aurită. Oare piramida de înghețată pastel, cu aromă de migdale și apă de trandafir încă aștepta cu stoicism întoarcerea ei, acel elegant monument egiptean la modă al trădării ei?

Chiar dacă familia ei reușise să țină secretă dispariția ei până acum... în clipa în care nu avea să-și facă apariția la propria nuntă, secretul era compromis. Zvonuri despre fuga ei cu misteriosul Gervais aveau să circule ca puricii în strana bisericii de la o doamnă la alta. Avea să ajungă principalul subiect de bârfă al lumii bune – și nu tocmai așa cum ar fi sperat părinții ei interesați să urce scara socială.

Ce farsă elaborată reușise să le întindă. Ce glumă.

Și atunci, de ce îi venea să plângă?

Se ridică pe vârfuri, se prinse bine de balustradă și se aplecă ușor, uitându-se la valurile verzi-albăstrui, la urmele învârtejite de spumă. O lacrimă îi curse pe obraz și căzu în mare, cu același efect ca al unui fir de nisip în deșert.

O strălucire sub valuri îi atrase atenția. O suliță subțire țâșni din adâncurile verzi-albăstrii, după care se scufundă din nou. Sophia așteptă, cu răsuflarea tăiată. Și ieși din nou la iveală, o licărire de argint viu care tăia valurile, ținând piept cu înaintarea rapidă a lui *Aphrodite*.

Un marinar strigă spre un altul, iar cei doi bărbați i se alăturară lângă balustrade, urmărind mișcarea creaturii aceleia elegante.

– Ce e? întrebă Sophia cu voce tare, fără să își desprindă ochii de la apă.

– E doar un delfin, domnișoară, răspunse unul dintre marinari.

Creatura sări din apă, iar silueta sa elegantă, strălucitoare pluti în aer înainte de a dispărea din nou printre valuri. Sări din nou și din nou – cu mișcări jucăușe, rapide, lăsând un curcubeu lucios în urma sa.

Traiectoria delfinului se schimbă brusc, apropiindu-se și mai mult de coca vasului. Sophia admiră capul drept al creaturii și partea ascuțită a aripioarei care se întindea pe întregul spate. Însă rămase absolut fascinat de umbrele aprinse, fluorescente care îi decorau solzii.

– Este atât de frumos, zise ea.

O suliță țâșni din harponul marinarului, străpungând peștele cu o lovitură nimicitoare.

– E cina noastră, spuse marinarul bucuros.

Cei doi bărbați aruncară plase în apă și ridicară prada pe punte.

Sophia simți că i se face rău, își duse repede mâna la gură și se întoarse cu spatele.

– Nu fiți mofturoasă, domnișoară, spuse marinarul. Nu vreți să vedeți toate culorile?

Culorile? Sophia aruncă o privire după umăr. Bărbații reușiseră să urce delfinul pe punte, iar trupul lui se zbătea inutil.

– Vedeți, domnișoară? Își schimbă culorile.

În timp ce marinarul rosti aceste cuvinte, nuanțele puternice ale solzilor începură să strălucească și să se schimbe. Sophia se apropie fascinată. Pântecul albastru-deschis se închise într-o nuanță de cobalt. O dungă de verde aprins se transformă într-un galben

electric. Sophia nu mai văzuse niciodată culori atât de vii – nici în natură, nici în picturi. Nici măcar în vise. Peștele era un adevărat curcubeu viu.

De fapt, un curcubeu care murea. Trupul său arcuit deveni curând moale și inert, fără culoare. Marinarii își luară harponul și se întoarseră la balustradă, sperând să prindă și alți pești. Iar delfinul rămase acolo, tăiat și fără viață.

Sophia nu fusese niciodată mai tristă. Realitatea crudă a vieții și a morții o lovi ca valurile mării. Brusc, își dădu seama că toată viața fusese învățată să privească viața ca pe o colecție de obiecte adunate pentru propriul amuzament, ca să le admire, ca să se folosească de ele. Dar acum înțelese că nimic nu exista numai de dragul de a fi. Chiar și un pește frumos mort era hrană.

Plecase de acasă din dorința de a descoperi viața reală, pasiunea adevărată, aventuri mărețe. Da, asta era viața reală, și nu era frumoasă. Și fiecare clipă în care rămânea acolo, privind pierdută spre punte, plângând inutil, era o clipă irosită din viața reală.

– Uite altul, strigă unul dintre marinari, aruncându-și din nou harponul în valurile mării. O secundă mai târziu îi auzi strigătul triumfător. L-am prins din prima.

Sophia se grăbi spre balustradă să vadă peștele rănit care se agita în spuma mării. Un entuziasm amețitor o cuprinse.

Marinarii începură să tragă plasa cu pește.

– Pot să vă ajut? întrebă ea.

– Ce? mormăi marinarul, fără să încetinească ritmul.

– Pot? Făcu semne spre peștele care se agita în plasă și apucă frânghiile. Mai prinsese cândva un pește – e adevărat, fusese un păstrăv micuț, capturat dintr-un râu de țară din Anglia. Totuși, principiul părea a fi același.

Bărbatul o privi nedumerit, după care ridică din umeri.

– Nu văd de ce nu.

Sophia apucă frânghia cu mâinile, iar bărbatul îi arătă cum să se așeze cu un picior pe parapet și să tragă cu putere, lăsând sfoara să se așeze colac la picioarele lor.

– Vreți să încercați singură? întrebă el.

Ea încuviință, iar el dădu drumul la sfoară.

– Ah!

Sophia scoase un țipăt pentru că frânghia alunecă din strânsoarea ei. Peștele era mai iute decât s-ar fi așteptat și mai puternic. Înrăutățise și mai tare situația, dându-i mai mult loc să se agite.

– Să vă ajut, domnișoară? întrebă marinarul.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Înfipse piciorul în parapet, apucă strâns funia, își încleștă dinții și trase cu mai multă forță. În timp ce trăgea, peștele părea să dea înapoi. Cu toată zbaterea aceea, peștele probabil că avea să ajungă carne tocată până să îl ridice ea pe punte.

Dar era hotărâtă să îl aducă pe punte. Și avea să se bucure să vadă tocătură de pește în farfuria ei la cină, în loc de porc sărat.

Un minut mai târziu, efortul părea mai scăzut – probabil pentru că peștele era mai slăbit. Dar tocmai când crezu că se apropiau de final, peștele făcu o ultimă încercare disperată de a se elibera, târând-o câțiva pași spre proră. Își prinse piciorul în colacul de frânghie și aproape că alunecă. Totuși, reuși să se ridice repede și să preia controlul. Eforturile sale fură răsplătite cu un ropot de strigăte de entuziasm.

– Așa, domnișoară!

– L-ați prins!

Întorcându-și privirea spre ei, Sophia văzu să reușise să adune un adevărat public. În mod evident, lupta ei cu peștele era un adevărat spectacol. Bine, fie. Lasă-i să râdă. Și ea se distra.

Zâmbi și începu să tragă din nou.

De fapt, niciodată nu se simțise atât de bine

Dumnezeule! Fetișcana avea de gând să se omoare.

Gray rămase la pupă, privind șocat cum domnișoara Turner se lupta cu un pește în timp ce întregul echipaj îi urmărea cu încântare. Ce naiba era în capul lor?

– Ce naiba e în capul lor? spuse Joss, apropiindu-se de Gray. Domnule Wiggins, porunci el, spune-le oamenilor să...

– Nu te obosi, îl întrerupse Gray, aventurându-se spre balustrada care despărțea timona de puntea superioară de la pupa. Mă duc eu.

Traversă puntea în grabă, încercând să-și păstreze cumpătul. La naiba, când devenise *Aphrodite* atât de lungă? În apropiere de proră domnișoara Turner își pierdu echilibrul, împiedicându-se de colacul de frânghie, iar lui Gray aproape că i se tăie respirația.

– Ai dracu' tâmpiți, mormăi el o primă înjurătură din lungul șirului care se gândea.

Numai un prost ar fi lăsat peștele să se zbată așa la capătul frânghiilor, învolburând marea, umplând apa cu sânge și maţe. Era o strategie cretină și o modalitatea sigură de a atrage un...

– Rechin!

Din clipa aceea, totul se întâmplă foarte repede. Și atât de încet în același timp.

Dacă fata ar fi avut un pic de minte, ar fi dat imediat drumul frânghiei. Dar nu avea minte. Nimic din ce făcea nu era normal. Era o simplă guvernantă, un trandafir englezesc, care plutea pe ape învolburate, care avea să accepte un loc de muncă îngrozitor pe o insulă uitată de lume, când oricine i-ar fi spus că o femeie atât de frumoasă nu avea de ce să muncească.

Dacă bărbații din jurul ei ar fi avut orice urmă de judecată, s-ar fi grăbit să taie frânghiile. Dar erau toți niște idioți, fără minte, prea fermecați de tânăra în pericol ca să se mai gândească să-și scoată cuțitele.

Dacă ar fi avut cuțitul la el, Gray l-ar fi folosit. Dar nu îl avea, pentru că nu era căpitanul vasului, nu? Nu era conducătorul, nici măcar nu făcea parte din echipaj. Era un simplu pasager tâmpit, îmbrăcat în haine elegante care nu-și luase afurisitul ăla de cuțit în dimineața aceea de teamă să nu-i străpungă buzunarul afurisitei ăsteia de haine noi.

Nu, nu avea cuțitul la el. Dar avea picioare, care îl împinseră pe ultima sută de metri până la pupă. Avea brațe, în care o cuprinse pe domnișoara Turner tocmai când rechinul înșfăcă delfinul mort în fălci, trăgându-l sub valuri. Și avea vocea, tonul acela poruncitor. Vocea acea care se auzea peste mări și peste țări.

– Dă-i drumul.

Îi apucă brațele și i le scuturâ. Dumnezeule, se ținuse de frânghia aceea de atât timp, încât primul său instinct fu să își încleștezе și mai tare degetele. Tocmai ce nu ar fi trebuit să facă. Când rechinul fugi, frânghia țâșni printre degetele ei, fără îndoială jupuindu-i pielea de pe palme.

– Dă-i drumul! porunci el. Acum!

O făcu. Degetele ei slăbite erau albe ca ceara; palmele îi erau carne vie.

Și, la naiba, se uită la palmele acelea rănite o clipă prea mult.

Până să încerce să o tragă de lângă balustradă, rechinul mai trăsese în urma lui câțiva metri de frânghie. Funia care se încolăcise în jurul piciorul ei.

– Taie dracu' frânghia aia! urlă el, strângând-o și mai tare în brațe, imobilizându-i picioarele cu ale lui.

Frânghia se înfășură în jurul gleznelor celor doi, trăgându-i la pământ. Ea țipă când căzură, alunecând pe lângă balustradă, trași fiind de picioarele legate. În doar câteva secunde fie aveau să fie trași peste balustradă, fie aveau să li se smulgă picioarele. Nici una dintre aceste variante nu era de dorit. Gray își înfipse piciorul liber în parapet, pregătindu-se pentru ce știa deja că avea să fie o luptă inutilă și scurtă cu un rechin. Șuieră:

– Să taie. Careva. Frânghia. Aia.

Se auzi un zgomot.

Cineva tăie frânghia.

Gray ridică capul și îl văzu pe Levi cu un topor înfipt în balustradă.

– Mulțumesc, pufni el, lăsându-și capul să cadă pe spate.

Și acum stătea pe teugă ținând-o în brațe pe domnișoara Turner de parcă ar fi fost două linguriță într-un sertar. Creștetul ei se odihnea frumos sub bărbia lui, iar posteriorul micuț se cuibărise între coapsele lui. Era udă de transpirație și de-abia mai respira. Gray își dădu seama cu stupoare că avusese un vis foarte asemănător noaptea trecută. Doar că purtau mai puține haine. Și nu aveau atâția marinari în jur holbându-se la ei.

Și ce spuse ea, fata visurilor lui? Ce spuse această sirenă încântătoare, mirosind a trandafiri, cu zâmbetul pe buze după ce aproape că-l aruncase în ghearele morții?

– Ei bine, asta chiar că a fost interesant.

Capitolul 8

– Asta a fost cea mai uimitoare dovadă de prostie pe care am văzut-o în toată viața mea, spuse domnul Grayson, intrând în cabina căpitanului și trântind ușa în urma sa.

Sophia tresări pe scaun în timp ce el trânti un lighean cu apă pe masă. Câțiva stropi săriră peste tot. Cu mișcări repezite, scoase

o ploscă din buzunarul de la piept, o deschise şi turnă şi puţin brandy. După care luă şi el o înghiţitură sănătoasă.

Nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Totul era o glumă pentru el, se ferea de certuri, ignora insultele cu un zâmbet strengăresc.

- Eşti supărat, zise ea.

- Normal că sunt supărat. Aş vrea să-i aliniez pe toţi tâmpiţii ăia şi să-i împuşc.

- Şi atunci de ce eşti aici, ţipând la mine?

El deschise cu zgomot un sertar şi scoase o cutie. Când o aruncă pe masă şi o deschise, Sophia observă că era o trusă medicală, plină cu sticluţe, plasturi şi câteva role de pânză pentru bandajat.

- Pentru că... oftă şi se aşeză pe celălalt scaun. Căpitanul este cel care se bucură de privilegiul de a urla la echipaj. Iar eu nu sunt căpitanul. Aşa că sunt aici cu tine, făcând pe infirmierul. Dă-mi palmele.

Ea puse palmele strânse pe masă şi îşi deschise uşor degetele. Pe fiecare palmă erau răni mari şi roşii.

Gray trase o înjurătură şi îi luă uşor una dintre palme în mâna lui. Degetele lui bronzate, aspre o cuprinseră.

Cu cealaltă mână umezi o bucată de pânză în ligheanul cu apă.

- O să te doară.

- Deja mă doare.

- O să te doară şi mai tare.

Sophia suspină când îi atinse rana. Da, chiar durea mai tare. O durea şi mai tare când se uita la palma sa, aşa că se uită la el. Nu mai fuseseră aşa aproape unul de celălalt de câteva zile bune, de când îl urmăriseră pe Davy Linnet căţărându-se pe catarg. Acum studie fiecare detaliu al chipului său aspru, chipeş: bărbia ascuţită cu barba care începuse să-i crească, cicatricea aceea subţire care ducea spre buzele lui senzuale, ridurile fine de la colţul ochilor, lăsate de vreme, de râs sau de amândouă. Avea un chip sculptat de viaţa reală, şi nu fusese o viaţă uşoară.

Era fermecător.

- Îţi dai seama că ai fi putut să mori? întrebă el supărat.

Sophia îşi muşcă buzele. Într-un fel ştia că amândoi tocmai ce păcăliseră moartea. Poate că ar fi trebuit să fie tulburată, să tremure de spaimă - totuşi, se simţea plină de viaţă. Plină de viaţă şi cumva conectată cu acest bărbat, de parcă încă erau legaţi de picioare cu o frânghie.

El înmuie din nou pânza.

– De ce nu ai dat drumul frânghiei când ți-am spus eu?

– Nu știu. Nu gândeam.

– Asta e clar. Nu prea arăți ca o guvernantă.

Suflă ușor în palma ei, iar Sophia simți că i se ridică părul pe brațe. Îi întâlni privirea și ochii aceia verzi.

– Chiar deloc nu arăți ca o guvernantă.

Simți fiori în întregul corp.

El îi luă cealaltă mână, pregătind o nouă bucată de pânză.

– Ești o enigmă, domnișoară Turner, dar nimic nu se potrivește, zise el, în timp ce îi curăța rana. Rochia asta urâtă nu pare să fi fost croită pentru tine. Mănușile spui că le-ai primit cadou. Ai început să plângi pentru că ai pierdut două coli de hârtie și chiar și batista ta poartă monograma altcuiva.

O cuprinse un sentiment de panică trezindu-i fiecare simț la viață. Îi suflă din nou în palmă și, de data asta, aproape că leșină.

– M-ai tot evitat zilele astea, spuse el.

– Și tu m-ai evitat.

– Nu schimba subiectul.

– Nu am făcut-o. Inima îi bătea cu putere în timp ce el îi bandaja rănile. Ți-am spus că...

– Mi-ai spus că o să-mi dai banii pentru cursă și de atunci m-ai tot evitat. Știu de ce, domnișoară Turner.

– Știi?

– Da, zise el, bandajându-i cealaltă palmă.

Oh, Dumnezeule. Oare ce știa? Oare să își păstreze vechea poveste? Sau să inventeze alta? În mod normal, Sophia ar fi putut să țeasă o adevărată pânză de minciuni cu îndemânarea unui păianjen iscusit. Însă întotdeauna fusese neliniștită în preajma lui, încă de la prima lor întâlnire, iar acum... acum era rănită și îndurerată, iar el avea grijă de ea cu atâta blândețe. Când închise ochii, văzu înșfăcarea îngrozitoare, lacomă a unui rechin – dar simți brațele lui în jurul ei, strângând-o la piept. Protejând-o. Tot ce știa era că fusese un sentiment minunat și că ar fi vrut să se bucure din nou de el.

– M-ai mințit de la bun început, nu?

Ea nu răspunse. Pur și simplu nu o ajuta vocea.

– Uită-te la tine, spuse el, studiind-o. Ești albă ca varul. Știam eu. N-ai avut niciodată de gând să plătești cursa. N-ai nici un ban, nu-i așa?

Sophia îi aruncă o privire pierdută. Ce să răspundă? Avea nevoie să-ţi păstreze banii – ceea ce însemna că trebuia să-i ţină secret. El îi oferea un cadou, cu presupunerile lui ridicole, greşite, atât de masculine. Ar fi fost o prostie din partea ei să nu profite.

– Nu-i aşa? repetă el, strângându-i încheietura.

Sophia îşi coborî privirea, oftând dramatic.

– Ce-ai de gând să-mi faci?

– Nu ştiu, spuse el, vorbind din nou pe un ton aspru. Obrăznicătură mică. Îmi vine să te pun la treabă, să mulgi caprele. Dar acum n-avem nici o şansă cu mâinile astea, nu? Îi îndoi şi îi îndreptă degetele de câteva ori, verificând bandajul. Am să-i spun lui Stubb să-ţi schimbe pansamentul de două ori pe zi. Trebuie să avem grijă să nu se infecteze rănile. Şi nu-ţi folosi mâinile câteva zile.

– Să nu-mi folosesc mâinile? Presupun că ai să-mi dai să mănânc cu lingura? C-o să mă îmbraci? C-o să mă speli?

El închise ochii, trase adânc aer în piept şi răspunse:

– Nu-ţi forţa mâinile mai mult decât e nevoie. Spre exemplu, nu ai voie să desenezi, spuse el, deschizând brusc ochii.

Ea îşi trase mâinile din strânsoarea lui.

– Poţi să-mi tai mâinile şi să le dai mâncare la rechini, dar n-o să mă opresc niciodată din desenat. O să-mi ţin creionul între dinţi dacă e nevoie. Sunt artistă.

– Chiar aşa? Am crezut că eşti o guvernantă.

– Păi, da. Sunt amândouă.

Gray strânse trusa medicală, aruncând furios instrumentele în cutie.

– Atunci e cazul să începi să te comporţi ca atare. O guvernantă ştie unde îi e locul. Vorbeşte când este întrebată. Şi nu face probleme. Se ridică în picioare, deschise sertarul şi aruncă trusa înăuntru. Din momentul ăsta nu ai voie să atingi o pânză, un ac, o frânghie, o amărâtă de aşchie pe corabia asta. Nu ai voie să vorbeşti cu membrii echipajului când sunt la cart. Îţi interzic să treci de trinchet şi nici să nu te aventurezi pe la timonă.

– Şi atunci ce-mi rămâne de făcut? Să mă plimb de colo colo pe puntea superioară?

– Da, răspunse el, trântind sertarul. Şi numai în anumite intervale orare. La prânz şi la cartul 4-6. În restul, vei rămâne în cabina ta.

Sophia sări în picioare, scandalizată. Doar nu fugise de un program restrictiv de conduită să se supună altuia asemănător.

– Cine te crezi să-mi spui unde am voie să mă duc, când și pentru ce? Nu ești căpitanul acestui vas.

– Cine mă cred? Se apropie de ea, până ajunseră față-n față, iar căldura lui masculină îi înfierbântă sângele în vene făcând-o să se prindă de marginea mesei ca să nu se arunce în brațele lui. Îți spun eu cine mă cred. Sunt bărbatul care nu vrea să te lase să mori, m-ai înțeles?

Sophia simți că i se înmoaie genunchii.

– Vorbești serios?

– Da. Pentru că poate că n-oi fi eu căpitanul acestui vas, dar sunt un investitor. Sunt bărbatul căruia îi datorezi șase lire și opt șilingi. Și acum că știu că n-ai cum să-ți plătești cursa, sunt bărbatul care e perfect conștient de faptul că n-o să vadă nici un ban până nu-i predă lui George Waltham o guvernantă teafără și nevătămată.

Sophia îl privi mâhnită. De ce se purta așa cu ea? O clipă era tandru și senzual – și apoi un netrebnic calculat. Încă din clipa în care îl văzuse în taverna aceea din Gravesend simțise atracția dintre ei doi. Și știa că și el o simțise.

– Înțeleg, zise ea. Deci, e vorba de opt lire și șase șilingi. Din cauza asta ai tot stat cu ochii pe...

– Nu am stat cu ochii pe tine, pufni el iritat.

– Te-ai holbat la mine în fiecare zi, în fiecare clipă, atât de tare încât... mă înfior de fiecare dată, iar banii sunt sigurul lucru care te interesează. Ești în stare să ții piept unui rechin pentru șase lire și opt șilingi. Banii sunt tot ce contează pentru tine.

– Da, răbufni el, lovind cu pumnul în masă. Întreaga cabină se cutremură, de la gemurile dulapului la dinții Sophiei. Puterea brută din acel gest fu întru câtva înfricoșătoare, dar teribil de excitantă, iar el îi privi buzele cu atâta ardoare, că ea ar fi jurat că avea să o sărute.

Cât de mult și-ar fi dorit să o sărute!

Dar el făcu un pas în spate, mărind distanța dintre ei, și ridică indiferent din umeri. Zâmbetul acela – rânjetul acela al naibii de arogant – îi împodobi chipul și alungă fantoma sărutului. Ticălosul insolent se întorsese.

– Totul se rezumă la bani, scumpo. Oricine îți spune că nu-i așa e un mare mincinos. Dacă nu s-ar rezuma totul la bani, ai mai fi tu acum în drum spre Tortola pentru a ocupa un post de guvernantă?

O încolțise.

– Nu, presupun că nu.

– E o afacere. Atât. Ai grijă să nu-mi mai faci și alte probleme sau o să te trezești într-un sat pescăresc de pe o insulă pustie.

– Nu ai îndrăzni să faci una ca asta.

– Nu mă crezi în stare? Se opri în pragul ușii și îi aruncă o privire cu subînțeles. Scumpo, pot să-ți spun că undeva în oceanul ăsta e văduva unui căpitan francez care ți-ar spune că te înșeli amarnic.

Gray petrecu întreaga după-amiază în cală, întorcând paginile unei cărți pe care nu avea răbdarea să o citească. Oricât de mult s-ar fi holbat la rândurile negre înșirate pe acele pagini, nu reușea să deslușească cuvintele.

Nu reușea să-și scoată din minte chipul ei.

Când lumina după-amiezii începu să piară, lăsă cartea să îi cadă pe piept. Închise ochii și încercă să adoarmă.

Nu reușea să-și scoată din minte chipul ei.

Când auzi clopotul sunând pentru cel de-al doilea cart 4-6, se lăsă păgubaș. Azvârli cartea, se ridică din hamac și se pregăti să urce pe punte. Dacă imaginea chipului ei frumos avea oricum să-l bântuie, măcar să sufere cu ea alături.

Ah, dar chipul ei frumos nu era singurul care îl bântuia. Și nici trupul acela delicat, senzual pe care ar fi dat orice să-l vadă dezbrăcat de acel cocon de lână. Ci felul în care îi vorbise atât de sincer. Felul în care ei se înflăcărase în clipa în care el îi spusese să-și lase la o parte arta. Felul în care făcuse dragoste gingaș, inocent cu ochii lui când îi spusese că nu avea de gând să o lase să moară.

Dumnezeule! Ce ironie! În adolescență irosise săptămâni întregi memorând sonete, petrecuse ani perfecționându-și replici cu dublu înțeles. Doar ca să afle că cele mai seducătoare vorbe din limba engleză erau ceva în genul: Toate ca toate, dar aș prefera să nu te înhațe un rechin.

Afaceri, își spuse el în timp ce își îmbrăca haina. Era vorba numai de afaceri. Îi promisese lui Joss că avea să-i poarte de grijă fetei. După incidentul din acea zi, nu era nici urmă de îndoială că avea nevoie de asta. Și era mult mai ușor să fie cu ochii pe ea când o avea în preajmă.

Totuși, când ajunse pe puntea superioară constată că nu era acolo. Toți marinarii erau adunați la proră. Volumul râsetelor acestora îi dădu lui Gray de înțeles că romul curgea din belșug. Ofițerii erau la timonă, nebăuți. În mijloc nu era nimeni. Ea rămăsese în cabina ei.

Gray i se alătură fratelui său la pupă, proptindu-și brațul pe balustradă.

- Avem vânt bun în seara asta.

- Da. Se simte mai bine domnișoara Turner?

- Era destul de bine mai devreme.

Priviră în tăcere apusul. La capătul corabiei se auzeau strigăte entuziaste.

Gray scuturã nemulțumit din cap.

- Nu-mi vine să cred că îi lași să bea după pățania de azi.

- E sâmbătă. Le stă gândul la neveste și iubite.

- Poate să le stea gândul și la dracu', nu mă interesează. Dacă ar fi după mine, nu ar avea voie să bea un strop până la Tropice.

Joss începu să râdă batjocoritor.

- Atunci, norocul lor că nu e după tine. Știi la fel de bine ca mine că ar fi o decizie proastă. De fapt, după isprava ta de azi ar trebui să li te alături.

Gray oftă. Știa că fratele său avea dreptate. Astfel de pericole erau lucruri firești pe mare, iar un marinar adevărat învăța să le dea uitării cu zâmbetul pe buze. Acum puteai să te cațări pe catarg - iar în secunda următoare, o mișcare greșită, cazi în apă și s-a terminat. Viața lor era un pariu cu soarta. Când soarta era de partea ta și scăpai cu câteva zgârieturi, nu era cazul să te întristezi. Echipajul se agita, și apăreau alte accidente.

Nu, tot ce-ți rămânea de făcut era să-ți continui viața. Să zâmbești, să râzi, să bei, să te bucuri. Să închini un pahar în cinstea nevestelor și iubitelor, cum făceau sâmbătă de sâmbătă.

Era ciudat ca tocmai Joss să-i reamintească asta. Dintre toți bărbații care ar fi trebuit să zâmbească, să râdă, să-și vadă de viața lor.

- Atunci vino să bei cu mine, spuse Gray, înghiontindu-l.

Joss refuză.

- N-am iubită. Nici soție.

- Atunci închină un pahar în memoria ei.

- Nu în seara asta. Joss se îndepărtă de balustradă și se duse spre bocaport, oprindu-se numai pentru o ultimă remarcă - una care ar fi rezumat fiecare discuție dintre Joss și Gray din ziua în care murise Mara: Mergi tu, fără mine.

Iar Gray tot nu știa ce să-i răspundă.

De îndată ce fratele lui coborî sub punte, Gray se îndreptă spre prora, ca să se alăture celorlalți. De fapt, începu petrecerea mai devreme, își scoase plosca din buzunar și luă o dușcă zdravănă.

Înlemni, cu plosca la gură, când muzica se opri și auzi un râs vesel, gingaș, feminin venind dinspre grupul de la prora.

Trebuia să fie ea. Își dădea seama din simplul fapt că era singura femeie de la bord, nu pentru că îi recunoscuse râsul. Trase încă o dușcă la gândul că era deja de câteva zile în preajma unei femei frumoase și încă nu o făcuse să râdă. Cât de neobișnuit!

Cât de trist!

După alți câțiva pași, i se confirmă suspiciunea. O văzu pe domnișoara Turner cu o cană în mână, așezată pe o ladă, faldurile rochiei ei urâte drapate peste o ladă răsturnată. La naiba, nu fusese suficient de clar când îi spusese că nu avea ce căuta dincolo de trinchet?

Bailey scoase câteva note la cimpoi, iar echipajul începu un cântec antrenant. Gray așteptă câteva clipe până să se apropie, învârtindu-se în jurul ei, oprindu-se în cele din urmă în dreapta ei. Unii dintre bărbați îl salutară politicos, dar majoritatea erau prea absorbiți de băutură și de cântec ca să-i dea atenție.

– Ce faci? întrebă ea, aruncându-i o privire prin lumina pâlpâitoare a lămpii.

– Cine, eu? șopti el. Pur și simplu mă sprijin de arborele trinchet. Știi, stâlpul acesta de lemn de care se presupunea că nu ai voie să treci.

Ea duse cana la gură.

Gray trecu de catarg și se ghemui lângă ea. Dacă ea ar fi întors capul, ochii lor ar fi fost la același nivel. Dar ea nu o făcu.

– Întrebarea mai bună este ce naiba faci tu aici?

– Mă distrez, spuse ea și mai luă o înghițitură. Îți sugerez să faci și tu la fel.

Îi întinse cana și începu să aplaude cu entuziasm când melodia se termină.

Gray privi cana pe jumătate goală, o ridică la nas și mirosi. Fata bea rom simplu, nediluat. Asta explica entuziasmul. După ce termină de aplaudat, înșfăcă din nou cana și o dădu pe gât ca orice marinar care se respecta.

La naiba! Gray își spuse că singurul lucru mai groaznic decât a-i purta de grijă unei guvernante inocente era să-i poarte de grijă uneia amețite.

– Gray! O'Shea își făcu loc prin mulțime și îi întinse o cană plină ochi. Ai venit la țanc pentru a ciocni cu noi. O'Shea își ridică propria cană și spuse: Pentru mândra mea Maureen. Cu fundul ei ferm și...

– În cap, îl întrerupse Gray, înghiontindu-l ușor pe irlandez. Sigur are tărâțe-n cap dacă s-a încurcat cu unul ca tine.

– Pentru mândra Maureen, ziseră ceilalți bărbați, bând și râzând.

Gray o apucă pe domnișoara Turner de braț.

– Hai. Nu ai ce să cauți aici.

– Am fost invitată, răspunse ea răspicat. Nu plec nicăieri.

– O lady nu era ce căuta aici.

O trase de braț și o ridică în picioare.

– E rândul tău, Gray, spuse O'Shea.

El scutură din cap.

– Nu am venit să beau. Am venit s-o iau pe domnișoara Turner și să o duc în cabina ei. E trecut de ora ei de culcare.

Ea se uită urât la el. El îi întoarse privirea.

– Hai, Gray, zise un alt marinar. Închină și tu un pahar cu noi.

Domnișoara Turner ridică din sprâncene și se apropie de el.

– Hai, domnule Grayson. Un pahar, îl tachină ea, cu vocea subțire, seducătoare a unei femei de moravuri ușoare. Era o voce pe care trupul lui o cunoștea prea bine, iar anumite părți ale corpului se grăbiră se răspundă.

Ce femeie fatală!

– Prea bine. Ridică atunci cana și glasul, fără să-și ia privirea de la ochii ei mari, pătrunzători. Pentru cea mai frumoasă femeie din lume, singura femeie din viața mea.

Obrăznicătura aceea mică rămase fără răsuflare.

Gray savură tăcerea încordată, cu un rânjet satisfăcut pe chip.

– Pentru sora mea, Isabel.

Ea își mijii ochii. Bărbații mormăiră.

– Nu ești amuzant, Gray, zise O'Shea.

– Nu, nu sunt. Acum sunt un bărbat onorabil. O apucă pe domnișoara Turner de braț. Iar micuțele guvernantele ascultătoare ca tine trebuie să meargă la culcare.

– Nu așa repede. Se smuci din strânsoarea lui și se întoarse cu fața spre ceilalți. Eu încă nu am închinat. Știți, și noi, femeile, aveam iubiții noștri.

Mai multe șoapte deocheate se încheiară cu un râs colorat. Gray făcu un pas în spate, ridicându-și cana la buze. Dacă fata era hotărâtă să se umilească singură, cine era el ca s-o oprească? Cine?

Legănându-se de pe un picior pe celălalt, Sophia ridică cana.

– Pentru Gervais. Singurul meu iubit, *mon cher petit lapin*.

„Dragul meu iepuraș?" Gray se înecă cu romul. Ce imaginație bogată avea fetișcana asta.

– Maestrul meu francez de pictură, continuă ea, rostind cuvintele fără grabă, și profesorul meu de arta pasiunii.

Bărbații începură să fluiere și să chiuie. Gray trânti cana pe ladă și se apropie de ea.

– Bine, domnișoară Turner. Ești foarte amuzantă. Dar ajunge pentru seara asta, fără alte glume.

– Dar cine a zis că-i o glumă? întrebă ea, ducându-și cana la buze, privindu-l ispititor. M-a iubit. Cu disperare.

– Francezii fac orice cu disperare, mormăi el, enervându-se din ce în ce mai tare. Știa prea bine că erau numai povești adolescentine, dar ceilalți nu aveau de unde să știe. Dispoziția întregului grup se schimbă de la o stare generală de veselie la așteptări deocheate. La urma urmei, erau marinari. Bărbați singuri, beți, fără femei prin preajmă, disperați. Pentru o fată inocentă erau mai periculoși decât un grup de rechini.

– Totuși, nu cred că te-a iubit așa de mult, nu? zise Gray, apucând-o din nou de braț. Dacă te-a lăsat să pleci.

– Presupun că nu, răspunse ea, aruncându-le bărbaților un surâs cochet. Presupun că sunt în căutarea unui nou iubit.

Gata. Sceneta ei ajunsese la final.

Gray se aplecă, o apucă pe guvernanta lui capricioasă de picioare și o aruncă peste umăr. Ea scoase un țipăt, iar el simți cum îi vărsă romul pe spatele hainei.

– Dă-mi drumul, brută! urlă ea, lovindu-l cu pumnii în spate.

Gray îi prinse picioarele la piept cu o mână și îi dădu o palmă peste fundul bine căptușit.

– Așadar, li se adresă el celorlalți, cu un rânjet forțat, noi mergem la culcare.

Auziră mai multe fluierături și râsete în urma lor în timp ce Gray își purtă prada agitată pe scări, până ajunseră în cabina ei.

Chiar dacă probabil ea nu simțea nimic prin toate acele straturi de rochie și jupă, Gray o plesni ușor peste fund și o lăsă să alunece de pe umărul lui direct pe pat. Ea dădu să se întoarcă cu fața, iar el îi prinse brațul, încercând s-o oprească. Ea se împiedică și căzu la pieptul lui, cu brațele în jurul gâtului său. Gray rămase acolo, cu brațele pe lângă corp.

Oh, la naiba.

Ea ridică privirea și îl sfredeli cu ochii aceia mari, cercetători. Ochi îmbătați de rom, dar la fel de frumoși. Și acele buze – moi, cărnoase, îmbufnate, care îl implorau să o sărute. Dumnezeule, cât și-ar fi dorit să o sărute. Lung, pătimaș, intens ca să se îmbete și el cu răsuflarea ei dulce, de rom.

Ea își țuguie buzele acelea minunate...

Și începu să râdă. Își îngropă capul la pieptul lui și râse mult și zgomotos.

– Nu e amuzant, spuse el cu o voce slabă.

Deloc convingător pentru că nu voia cu adevărat să se oprească. O victorie atât de stupidă, atât de insignifiantă. Măcar o făcuse să râdă.

– Oh, ba este. Bărbații aceia... Ce crezi că presupun că facem noi aici?

Gray stătu puțin să cugete la întrebarea ei enigmatică.

– Cred că suntem amanți, șopti ea, izbucnind din nou în râs.

– Scumpo, pentru binele tău chiar sper să creadă asta. O prinse de talie și o împinse. Dar ea nu îi dădu drumul. Era ca și cum dansau un ciudat dans rusesc, ea pășind în spate, până se lovi de perete. O ținu acolo, odihnindu-și palmele de coapsele ei, cu o privire intensă în ochi. Pentru binele tău sper să creadă că sunt aici cu tine, iubindu-ne pătimaș. Pentru că asta e sigurul motiv pentru care o să dormi liniștită în noapte asta. N-o să încerce nimic dacă ei cred că ești a mea.

Ea își plimbă degetele prin șuvițele de păr de la ceafă. Se juca ușor cu ele, plimbându-și unghiile pe pielea lui. Palma ei bandajată îi mângâie gâtul.

– Oprește-te, spuse el, cu glas răgușit.

Dar ea nu se opri. Un mușchi din coapsa lui se înfioră.

– Oprește-te, repetă el. N-ar trebui să-ți folosești mâinile.

– Nu le folosesc prea mult, zise ea, rezemându-și bărbia în pieptul lui, privindu-l lung. Oare câți dinți are un rechin? Parcă ar avea o sută.

– Nu... știu, șopti el în timp ce degetul ei îi mângâie zona sensibilă din spatele urechii.

Închise ochii de plăcere.

– Nu, nu închide ochii, zise ea. Îmi place cum mă privești. Lacom Periculos. De parcă ai fi un pirat... de parcă aș fi un premiu care valorează mai mult de șase lire și opt șilingi.

– Ești beată.

– Mmm. Iar tu ești bărbat. Un bărbat mare, puternic, cu cel mai mătăsos și frumos păr.

Degetele ei se plimbară prin părul lui, mângâindu-i scalpul până deveni incredibil de excitat.

Ea începu din nou să râdă. Lui Gray nu-i plăcuseră niciodată prea mult femeile care chicoteau, dar la naiba dacă râsul ei dulce, fermecător nu îl înnebuni și mai tare. Ar fi putut să oprească râsul acela. Ar fi putut să îi închidă gura cu un sărut, să o lase fără suflare.

– Vrei să știi de ce râd?

– Nu.

– Hai, Gray, imită ea cu nerușinare, unduindu-și șoldurile. Nu mai ești amuzant.

– Nu, mormăi el. Nu sunt.

„Am devenit un bărbat onorabil", își zise el, „începând cu această călătorie." La naiba dacă putea să-și aducă aminte de ce sau ce dracu' era cu toată graba aia. De ce nu mai așteptase o lună înainte de a decide să se schimbe? Începutul noului an ar fi fost o alegere logică. Ce prost lua astfel de decizii importante în decembrie?

– Am să-ți spun oricum, șopti ea. E părul tău. Are o culoare atât de frumoasă, nuanța aceasta bogată de castaniu-închis, cu tonuri de arămiu. Și aici – degetele ei se mutară spre tâmplele lui – câteva sclipiri de auriu. Se încruntă de concentrare, de parcă îi venea greu să-ți fixeze privirea. Îmi amintește că, de prima oară când te-am văzut, am vrut să...

Începu din nou să râdă.

La naiba, acum chiar voia să știe de ce râdea. Voia cu disperare să știe de ce. Pentru că pe Gray nu-l amuza deloc această situație. Simțea fiori în tot trupul. Orice încercare de a se controla nu avea să aibă sorți de izbândă, iar degetele lui tremurătoare nu mai puteau – sau pur și simplu nu mai voiau – să o țină la distanță. Își luă palmele de pe șoldurile ei și le împinse în perete, încolțind-o în brațele lui.

Bun, acum nici măcar nu o mai atingea.

Dar ea îl atingea pe el. Continuă să se joace cu degetele prin părul lui, frecându-și trupul cald de al lui. Erecția lui tensionată atinse în cele din urmă pântecul ei, și se întrebă cât avea să mai reziste. Ar fi trebuit să plece. Ar fi trebuit să iasă imediat din încăpere, fără să privească înapoi.

Dar nu putea. Dumnezeule, pur și simplu nu putea. Era prea bine lângă ea. Ea îl dorea, și se simțea bine cu ea. Avea să o urmeze

pe micuța lui sirenă până la moarte, până în chinurile iadului. Era pe punctul de a i se dărui.

– De când te-am văzut, zise ea cu răsuflarea tăiată, mi-am dorit atât de mult... să te desenez.

„Să îl deseneze?"

El începu să râdă. Oh, cât de amuzant avea să fie.

– Scumpo, eu...

Se întrerupse pentru că o imagine i se ivi în minte. Nu era domnișoara Turner dezbrăcată, unduindu-și trupul sub greutatea lui – cu toate că și imaginea aceea avea să-i bântuie gândurile, cu siguranță.

Nu, îi veni în minte felul cum îl desenase pe tânărul Davy Linnet. Intuiția ei, atenția la detalii. Și, brusc, Gray își văzu propriul chip prin ochii acelui artist cunoscător.

Văzu un tâlhar la drumul mare, neîngrijit, gata să ia pradă o guvernantă inocentă care era departe de casă și ametită de băutură. Un bărbat gata să încalce promisiunea pe care i-o făcuse singurului său frate, din nou – de parcă și-ar fi făcut un obicei din asta. Un șarlatan în cizme pretențioase, care încerca să cumpere aprecierea surorii sale și a întregii societăți – pentru că nu avea meritele necesare prin care să le câștige respectul.

Într-o fracțiune de secundă, Gray își zări propriul portret, și nu îi plăcu ce văzu. Poate că nu avea să fie niciodată întruchiparea vie a onorabilității, dar lumea nu avea să-și amintească de el în felul acela, pentru nimic în lume.

Se îndepărtă de ea iritat. Ea rămase lipită de perete, cu mâinile bandajate pe lângă corp.

– Dar asta n-o să se întâmple, spuse el, mai mult pentru sine decât pentru ea. Făcu câțiva pași, agitat, și își trecu degetele prin păr, de parcă ar fi încercat să îndepărteze amintirea atingerii ei delicate.

– De ce? Nu vrei să...

– Nu. Nu vreau nimic. Nu vreau să mă desenezi. Nu vreau să mă atingi. Nu vreau să-ți pierzi timpul cu membrii echipajului meu. Nu vreau să te lupți cu rechini. Nu vreau să te văd. Deloc.

Ea clipi nedumerită. Fără să râdă.

Dar Gray nu terminase.

– Tu, zise el împungând-o cu degetul, ești atât de proastă. Habar n-ai cât ești de norocoasă. Te-ai gândit vreodată cât e de periculos să traversezi oceanul singură, fără bani și fără însoțitor? Nu vezi

că te joci cu focul, îmbătându-te cu rom, plimbându-te prin fața echipajului ca o târfă oarecare?

Ea nu reuși să spună nimic.

– Dacă te-aș fi vrut pentru mine, spuse el, sprijinindu-și brațul de perete, tronând amenințător deasupra ei, te-aș fi avut de la bun început, din prima noapte. Probabil că m-aș fi săturat deja de tine până acum. Ți-ai fi bătut joc de inocența ta. Pentru nimic. Poate dacă ai fi fost deosebit de iscusită, ți-aș fi redus prețul biletului cu câțiva șilingi.

Sophia făcu ochii mari. Amețeala din privirea ei dispăruse.

Foarte bine. Poate că acum avea să se comporte așa cum se cuvine. Nu o avertizase de la bun început? Nu cunoscuse niciodată vreo fată pe care să nu reușească să o dezamăgească.

Gray făcu un pas în spate, apoi un altul. Îndreptându-se spre ușă.

– Așa că fii o guvernantă cuminte, domnișoară Turner. Mergi în cabina ta, închide ușa, cuibărește-te în patul tău și spune-ți rugăciunea. Și mulțumește-i Celui de Sus că nu te vreau.

Capitolul 9

La naiba cu soarele ăsta!

Sophia deschise ușor ochii. O rază îngustă de lumină o salută, strecurându-se pe sub ușă. Își închise repede ochii, văitându-se de durere. Capul îi bubuia. Palmele îi ardeau. Tot corpul o durea, fără îndoială de la înfruntările din ziua precedentă cu pești și bărbați.

„Dumnezeule, bărbații!"

Amintiri disparate pluteau la suprafața subconștientului ei, începând să se adune ca într-o imagine. O imagine care o dezgustă.

Se repezi la ligheanul cu apă și vomă în el.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcuse? Se lăudase în fața unor marinari de rând că tocmai încheiase o aventură toridă cu un francez și că era în căutarea unui înlocuitor. După care se lipise de domnul Grayson, căruia îi șoptise tot felul de prostii, jucându-se cu degetele prin părul acela întunecat și des.

Oh, ce mătăsos era!

Nu știa ce era mai umilitor: faptul că i se oferise cu toată eleganța și entuziasmul unei târfe oarecare? Sau faptul că el o refuzase?

„Nu te vreau", îi spusese el.

Nu, ăsta era cel mai umilitor lucru cu toate durerile trupului, cea mai rănită era mândria ei. O tânără cuviincioasă, bine-crescută i-ar fi mulțumit lui Dumnezeu pentru asta: în ciuda imprudenței ei și a comportamentului scandalos, se trezise totuși în dimineața aceea cu virtutea intactă. Însă Sophia deja hotărâse să dea uitării viața sa cuviincioasă și bine-crescută pentru a îmbrățișa dezonoarea.

Și acum, nici măcar dezonoarea nu o voia.

„Nu te vreau."

Cuvintele lui o tăiaseră precum un cuțit. De fiecare dată când îi auzea glasul, cuțitul se învârtea și mai tare în rană.

Cine avea s-o mai dorească, după felul cum se comportase? Dumnezeule, dacă nu s-ar fi născut într-o familie bogată și nu ar fi fost supravegheată îndeaproape în toți acești ani, ce viață sordidă ar fi avut? Una care chiar și pe o lăptăreasă ușuratică ar fi făcut-o să roșească. Dacă Toby ar vedea-o acum, s-ar felicita singur că avusese norocul să scape de ea.

Cineva bătu ușor la ușă. Sophia tresări.

– Cine e?

Vocea ei era confuză și firavă.

– Micul dejun, îi răspunse Stubb râzând. Cu complimente din partea iubitului tău, Germaine.

– Gervais, șopti ea, vârându-se din nou sub pătură.

Dumnezeule, cum putea să dea ochii cu el? Cu oricine de pe vasul acesta?

Și, pentru câteva zile, nici nu o făcu.

Petrecu următoarele trei zile închisă în cabina ei, mâncând singură, profitând de lumina soarelui ca să deseneze, aventurându-se doar până la closet și înapoi.

În cele din urmă, plictiseala învinse jena. După calculele ei, călătoria avea să mai dureze încă trei săptămâni, poate chiar mai mult. Nu putea să rămână închisă în cabină tot timpul ăsta. Avea nevoie de aer curat, de lumină, de inspirație pentru ochiul ei de artist.

În cea de-a patra zi, Sophia își dădu jos bandajele. Își luă planșa de desen și cărbunele – și orice ultimă fărâmă de curaj – și păși pe punte.

Corabia era neobișnuit de tăcută. Chiar dacă nu ridică ochii din pământ, simți cum toate privirile se îndreptară spre ea. Dar

nu și privirea domnului Grayson. Ar fi simțit-o, dacă ar fi fost acolo. Sophia cunoștea deja ardoarea privirii lui.

Trase adânc aer în piept, ridică ochii, își îndreptă umerii și făcu câțiva pași până ajunse la un scăunel și se așeză. Gata, nu fusese foarte greu.

Era vag conștientă că marinarii șușoteau și râdeau între ei. Fără îndoială că destăinuirile ei de acum patru nopți erau sursa amuzamentului. Sophia nu știa ce să facă dacă vreunul dintre ei ar fi intrat în vorbă cu ea, sperând să devină noul „Gervais". În ciuda umilinței de a fi târâtă de pe punte într-un mod de-a dreptul barbar, nădăjduia că domnul Grayson avusese dreptate când îi spusese că nu aveau să îndrăznească să îi facă avansuri atât timp cât credeau că era a lui.

Bineînțeles, dacă credeau asta, se înșelau amarnic.

„Nu te vreau."

Gata. Retrăise acele momente în aceste zile, gândindu-se la toate implicațiile, certându-se singură – și, când regretele începuseră să devină obositoare, savură amintirea părului său ondulat printre degetele ei sau senzația palmelor lui puternice în jurul taliei sale...

Gata. Trebuia să treacă la treabă. Odată ce puse cărbunele pe hârtie, o bulă de concentrare se formă în jurul ei, blocând orice altceva.

Dintre toate lucrurile, desenă o pisicuță. O pisicuță cu ochi mari și gheare ascuțite, care se legăna pe piciorușele din spate, de parcă s-ar fi pregătit să sară. Încă nu se hotărâse pe ce avea să sară.

O umbră căzu peste hârtia ei, și auzi un fluierat lung în spatele ei. Sophia îngheță, neîndrăznind să se întoarcă.

– Ce să vezi? A pus ochii pe un șoricel, nu?

Era O'Shea. Sophia răsuflă ușurată. Nu-i cunoștea pe toți marinarii după nume, însă accentul puternic al lui O'Shea – și statura lui impunătoare – îl deosebeau de ceilalți.

– Încă nu m-am hotărât, îi răspunse ea, privindu-și desenul. Poate o să fie un greier. Sau poate un șarpe.

– Ce pisicuță curajoasă.

Sophia își puse mâna pavăză la ochi și se uită la irlandez. Privirea lui dură se plimbă de la mâna ei la chipul și la desenul din poală. Scoase un zgomot răgușit din gât – genul de zgomot pe care îl fac bărbații când ar dori să întrebe ceva, dar nu știu cum, încercând să păstreze aura de masculinitate brută chiar nehotărâți fiind.

Sophia deveni din ce în ce mai neliniștită. El își făcea curaj să o întrebe ceva, și îi era teamă să afle despre ce era vorba.

– Da? zise ea.

– Noi toți... Ne-am înțeles între noi, domnișoară Turner. Ne-am și încăierat puțin, dar eu am câștigat. Se așează pe vine în fața ei, transformându-se imediat dintr-un trunchi înalt de copac într-un bolovan. Pe chipul lui zbârcit apăru un rânjet obraznic. Eu sunt primul.

– Am tras la sorți, domnișoară Turner. Acum e rândul meu.

Sophia ridică privirea de la planșa de desen. Quinn stătea în fața ei, jucându-se agitat cu bereta lui de marinar în palmele acelea enorme, cu o expresie pe chip de parcă s-ar fi pregătit mai degrabă să meargă la o înmormântare, și nu să pozeze pentru un portret.

– Luați un loc, domnule Quinn.

Bărbatul se așeză pe lada din fața ei, cu mâinile în poală.

– Și cum să stau?

Sophia își ascuți bucata de cărbune cu unghia.

– Nu trebuie să faci nimic, zise ea, zâmbindu-i ușor și grăbindu-se să își coboare privirea pentru că zâmbetul ei îl făcea să se simtă inconfortabil. Spune-mi câte ceva despre tine, bine? îl îndemnă ea, fără să-și ia ochii de la coala de hârtie, începând să-l deseneze.

Quinn își frecă bărbia.

– N-am prea multe de zis. M-am născut în Yorkshire. Tata ne-a mutat la Londra când eram băiețandru. M-am înrolat în marină la șaisprezece ani și de atunci n-am mai ajuns pe acasă.

– Deci, nu ești însurat? Nu ai copii? întrebă Sophia pe un ton simplu, aruncând câteva priviri fugare spre nasul acvilin al lui Quinn și spre sprâncenele pronunțate, printre întrebări.

– Încă nu, domnișoară.

– Dar sunt sigură că ai o iubită în cinstea căreia închini un pahar sâmbăta, nu?

– Oh, am câte una pentru fiecare zi din săptămână, domnișoară Turner, răspunse el râzând.

Sophia se opri din desenat și ridică din sprâncene.

– Mă bucur să aud că nu duceți lipsă de iubite, domnule Quinn. Și vă avertizez, eu n-o să fiu tentată să mă depărtez de Gervais.

Bărbatul începu din nou să râdă, relaxându-și poziția corpului. Și Sophia era ușurată. În săptămâna de după noaptea de pomină, discursul ei la beție devenise doar încă o glumă. Domnul Grayson se întorsese prea repede pe puntea pentru ca echipajul să presupună că se întâmplase ceva între ei. Din fericire, nici nu luaseră în serios

povestea ei cu Gervais, şi începu să înţeleagă de ce. Majoritatea discursurilor lor nu erau nici ele bazate pe realitate. Viaţa pe mare era o aventură periculoasă. Bărbaţii dădeau nas în nas cu moartea în fiecare zi şi învăţaseră să facă haz de necaz. Dar chiar şi dacă reuşeau să scape din ghearele morţii, nu puteau scăpa de singurătate. Era o umbră care îi urmărea mereu şi de care încercau să scape – prin muzică, băutură şi poveşti înflorite.

Sophia îi înţelegea pe deplin. Şi ea cunoştea prea bine sentimentul acela de singurătate. Să aibă un iubit imaginar – pentru prima oară în viaţa ei, nu se mai simţea izolată. Aici era la fel ca toţi ceilalţi.

Tânăra continuă să lucreze la schiţa ei, punându-i întrebări lui Quinn despre copilărie, despre acasă, despre perioada războiului. Când îi pui cuiva întrebări despre trecutul său, îl faci cumva să se uite în zare, de parcă amintirile sale sunt înşirate la orizont. Iar în timp ce Quinn privea în zare, Sophia avu răgaz să-i studieze trăsăturile cu atenţie, fără să îl facă să se simtă stânjenit. Observă linia dintre sprâncene care, în timp, probabil că avea să devină un rid adânc. Observă negreala de sub unghii şi de printre degete; pete care probabil că nu aveau să se ducă niciodată. Iar când Quinn începu să-i povestească despre nepotul lui, Sophia observă sclipirea din ochii lui.

Cât de diferit era să desenezi oameni – oameni *adevăraţi* care trudeau şi asudau, fiecare o provocare unică. O diferenţă de la cer la pământ între aceste portrete şi veşnicele desene de vase cu flori şi reproduceri după reproduceri ale marilor capodopere. Sophia se bucură nespus să stea pur şi simplu de vorbă cu aceşti bărbaţi, să le câştige încrederea. Aşezându-se în faţa ei, aveau încredere că ea avea să le capteze fiecare trăsătură, fiecare mică imperfecţiune şi să le transpună pe hârtie, să le facă portretul pentru soţiile şi iubitele lor, pentru ei înşişi. Era ceva important. Când le întindea schiţa finală, era ca şi cum făcea ceva valoros cu talentul ei – şi nu cu averea sau cu chipul ei frumos.

Aşa şi timpul trecea mai repede. Timp de câteva ore, Sophia nu se mai gândi la el.

Gray era peste tot; nu avea cum să scape de el. Chiar şi dacă ar fi fost să rămână în cabina ei tot restul zilei, geamurile dinspre punte erau mereu deschise şi pe acolo intrau razele soarelui, aerul curat şi sunetul vocii lui.

Domnul Grayson, după cum știa deja, nu era un bărbat tăcut. Vorbea mult. Vorbea tare. Iar când vorbea, oamenii îl ascultau. Inclusiv Sophia.

Vocile aspre ale marinarilor, înjurăturile lor șoptite... clopotul, zăngănitul lanțurilor trase pe punte, scârțâitul încheieturilor de lemn ale corabiei... Toate aceste zgomote se amestecaseră repede într-un sunet comun care plutea în subconștientul ei. Însă niciodată vocea lui. Glasul de bariton al domnului Grayson le acoperea pe toate, asaltând-o în cele mai nepotrivite momente.

Când se îmbrăca, goală până în talie, și își strângea corsetul cu o îndemânare nou dobândită, iar domnul Grayson alegea să pășească deasupra cabinei sale tocmai în momentul acela și să-l scandalizeze pe tânărul Davy Linner cu o glumă deocheată. Pe Sophia o enerva la culme că bărbatul reușea să-i întărească sfârcurile fără ca măcar să fie în aceeași încăpere. Fără ca măcar să știe că o făcea.

Sau cel puțin spera că nu știa. Deși se întreba uneori dacă o știa.

Poate că era singura persoană pe care domnul Grayson reușea să o excite cu un simplu râs, cu doar câteva vorbe, însă, cu siguranță, nu era singura care îi simțea prezența. În după-amiezile liniștite, când membrii echipajului se odihneau plictisiți, iar tăcerea enervantă devenea de nesuportat, domnul Grayson începea să cânte. De parcă ar fi așteptat ca însăși natura să ia o pauză înainte de reprezentația lui.

Începea brusc să cânte – un cântec marinăresc deocheat, vesel, pe care îl interpreta de parcă ar fi fost un imn –, iar înainte că ajungă la finalul primului vers, întregul echipaj i se alătura. Refrenul se auzea prin fiecare crăpătură, până în cabina ei, iar Sophia nu se putea abține să nu zâmbească.

Alteori, încheia o scurtă încăierare cu o glumă prostească, spusă pe un ton calm, șarmant. Sau o simplă remarcă despre viteza vântului era urmată de câteva mișcări rapide ale cârmei. Cu vocea aceea clară, plăcută de bariton, domnul Grayson reușea să dirijeze echipajul la fel de eficient pe cât cârma conducea corabia.

– Știu la ce te gândești, Gray, se auzi accentul puternic al lui O'Shea într-o dimineața călduroasă, în timp ce Sophia lucra de zor.

Domnul Grayson răspunse, cu dor în glas:

– Da. Mi-ar fi așa de ușor să o cuceresc.

Sophia aproape că scăpă creionul.

– Avem avantajul vântului, spuse O'Shea.

– Şi avem o corabie mai rapidă, răspunse Gray. Am putea s-o prindem imediat din urmă.

„Corăbii." Sophia răsuflă uşurată. „Vorbeau despre corăbii."

– Ca altădată, oftă O'Shea. O ghiulea la cârmă...

– Nici măcar nu s-ar ajunge la asta. S-ar preda după o lovitură de tun şi un zâmbet.

Simţi surâsul din vocea lui.

– Ghiulelele sunt pentru amatori, continuă el. Dacă vrei ca vasul să rămână intact... e vorba de abordarea corectă. Din clipa în care pânzele se zăresc la orizont, trebuie să te porţi de parcă vasul acela e deja al tău. Tot ce-ţi rămâne de făcut este să-l anunţi şi pe celălalt căpitan.

Acum Sophia zâmbi şi ea. Ştia prea bine ce voia să spună. Era aceeaşi atitudine cu care intrase şi ea în bancă în ziua aceea. După o jumătate de oră plecase cu cinci sute de lire. Şi-ar fi dorit să îi poată povesti domnului Grayson despre această ispravă. Cu siguranţă, l-ar fi făcut să râdă. Aproape că şi-l imagină râzând în timp ce îi povestea ce faţă făcuse funcţionarul de la bancă şi felul în care ea...

Cât de ciudat.

Nu mai vorbise cu domnul Grayson de aproape o săptămână. Cu ce obraz să vorbească cu el după noapte aceea? Dar cumva, printre aceste frânturi de conversaţii şi glume deplasate, ajunsese să-l cunoască mai bine. Ajunsese să îi placă de el.

Ajunsese să se gândească la el ca la un prieten.

Bineînţeles că da. Ziua aceea îi salvase mai mult decât viaţa.

Sophia nu mai avea cum să nege, după conversaţia pe care tocmai o auzise. Trebuia să înfrunte adevărul pe care îl evitase.

I-ar fi fost atât de uşor să se culce cu ea în noaptea aceea. Îi plăcea să cucerească, tocmai ce o spusese. Corăbii, femei... pe orice punea ochii, reuşea să cucerească. Şi o dorea, cel puţin în sensul carnal al cuvântului, oricât de mult încerca el să nege acest lucru. Când se lipise cu atâta nerușinare de el, ştiuse fără urmă de îndoială că o dorea. I se oferise, iar el alesese să plece.

Bineînţeles, el nu era primul care îi ocrotise virtutea. Familia ei, profesoarele, prietenele – chiar şi logodnicul ei –, fusese înconjurată toată viaţa ei de o fortăreaţă de oameni, fiecare îngrijindu-se să nu fie atinsă. Pentru că virtutea ei era la schimb, un bun care trebuia oferit pentru relaţii sociale. Oare ar mai fi dat ei doi bani pe virginitatea ei, dacă Sophia ar fi fost o orfană săracă, amărâtă? Probabil că nu.

Dar domnul Grayson o făcuse. Chiar dacă o credea o guvernantă sărmană, fără prieteni, fără nici un fel de relații, fără nimeni care să îi poarte de grijă. Cu toate astea îi ocrotise virtutea când, într-un moment de prostie la beție, ea ar fi fost dispusă i se dăruiască.

Fuga ei de acasă însemna că Sophia devenise stăpână peste propria avere. Însă devenise stăpână și peste propriul trup. Părinții ei *nouveau-riche* își doriseră cu disperare ca una dintre fiicele lor să se mărite cu un aristocrat. După ce Kitty, sora ei mai mare, nu reușise să facă acest lucru, toate speranțele lor se îndreptaseră spre Sophia. Dar dacă s-ar fi căsătorit fără pasiune și iubire, doar pentru bani și din interes – atunci ar fi devenit o târfă de cea mai joasă speță. Sophia nu voia ca virginitatea ei să fie o simplă tranzacție. Visa la o altfel de experiență – una plină de pasiune, emoție și iubire romantică.

Și ar fi pierdut acel vis, dacă n-ar fi fost el.

Poate că avusese dreptate. Poate că ar trebui să-i mulțumească Dumnezeului Atotputernic că el nu o voia pentru el.

Și atunci, de ce nu putea să facă asta?

Sophia se ridică în picioare și își puse deoparte pana și călimara. Poate că nu-i putea spune domnului Grayson povestea propriei cuceriri. Poate că el nu mai avea de gând să îi vorbească. Dar era o zi frumoasă, o nouă corabie apăruse la orizont și nu mai putea rămâne în cabină. Voia să fie în centrul acțiunii, să se bucure de razele călduroase ale soarelui.

Oh, pe cine încerca ea să păcălească?

Voia să fie alături de el.

Gray înlemni când o văzu pe domnișoara Turner pășind pe punte. De săptămâni întregi imaginea ei îl bântuia – pe timp de zi îi zărea din când în când chipul frumos; noapte amintirea atingerii ei îl tulbura. Și tocmai când crezuse că reușise să-și stăpânească dorința arzătoare, ea zădărnici totul.

Își schimbase rochia.

Înlocuise rochia aceea ponosită, veșmintele acelea îngrozitoare pe care le căutase cu coada ochiului săptămâni întregi. Astăzi purta o rochie cu mâneci scurte, din muselină.

Păși ușor pe punte, cu zâmbetul pe buze, bucurându-se de vântul plăcut. O floare care își deschidea petalele în razele soarelui. Se ridică pe vârfuri, de parcă s-ar fi abținut să nu se învârte, ca o copilă. Materialul subțire, ușor transparent al rochiei sale se umflă în briză

mării, scoțându-i în evidență conturul unduios al gambelor, coapselor, șoldurilor.

Gray își spuse că era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată.

Așa că știu că trebuie să își ia privirea departe de ea.

Și făcu întocmai preț de o clipă. Încercă să cerceteze cerul, să se uite după nori. Își scoase ceasul de buzunar, verifică ora, întoarse butonul odată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Își șterse chipul de sarea mării. Se gândi la Anglia. La Franța, la Cuba și la Spania. Se gândi la fratele lui, la sora lui și la mătușa Rosamond cea foarte urâtă pe care nu o mai văzuse de câteva decenii. Iar acest întreg efort herculean nu făcu altceva decât să îl tulbure și mai tare și să întârzie inevitabilul cu exact treizeci de secunde.

O privi din nou.

Simți cum pasiunea crescu în sufletul lui. Iar sub acea explozie de dorință carnală, încolți o emoție mai puternică. Nu una pe care Gray să-și fi dorit să o analizeze. Prefera să o lase să se afunde în adâncurile întunecate ale ființei sale. O astfel de creatură întunecată trebuie examinată de un călător mai cutezător decât el.

În schimb, începu să studieze noua rochie a domnișoarei Turner. Materialul era de bună calitate, cu detalii frumos brodate, fără variațiuni în formă sau culoare. Croitoreasa lucrase din greu să se asigure că toate cusăturile se aliniau întocmai. Mânecile se potriveau perfect pe umerii ei; într-o clipă liniștită, volanul rochiei îmbrățișă șiretul încălțărilor. Spre deosebire de monstruozitatea aceea cenușie din serj, rochia aceasta era scumpă și fusese croită special pentru ea.

Dar nu i se mai potrivea. Când se întoarse, Gray observă că linia de la bust era puțin mai largă și că materialul care ar fi trebuit să se muleze pe șoldurile ei plutea ușor în aer.

Se încruntă. Și exact în clipa aceea, ea se întoarse cu fața spre el. Privirile li se întâlniră. Surâsul ei timid dispăru. Iar pentru că Gray nu știa cum să răspunsă întrebării nerostite din ochii ei, și pentru că ura că îi furase încântarea de pe chip, o salută scurt cu o mișcare din cap și un simplu:

– Bună dimineața.

După care se îndepărtă.

– Domnișoara Turner nu mănâncă, zise Gray, dând buzna în bucătărie.

Spațiul acela închis și micuț, căldura sufocantă – părea locul ideal pentru o descătușare de furie atât de irațională. Ce bine ar fi fost dacă și nervozitatea lui ar fi putut să iasă prin gura de ventilație, la fel ca aburii.

– Bună dimineața și ție, zise Gabriel, ștergându-și mâinile pe șorț, fără să ridice privirea.

– Nu mănâncă, repetă Gray. Slăbește pe zi ce trece.

Nici nu-și dădu seama că își încleștase pumnii până când auzi încheieturile trosnindu-i ușor. Își flexă degetele, neliniștit.

– Slăbește? se miră Gabriel cu un zâmbet șiret pe buze, în timp ce apucă un ciocănel și începu să atace o halcă de carne de porc sărată. De ce spui asta?

– Rochia nu-i mai vine așa cum trebuie. E prea largă la piept.

Gabriel se opri și ridică privirea, întâlnind ochii lui Gray pentru prima oară de când intrase în bucătărie. Gray își încleștă dinții când văzu zâmbetul cu subînțeles al bătrânului. Se uitară unul la altul preț de câteva clipe. Apoi Gray pufni și își mută privirea, iar Gabriel izbucni în hohote de râs.

– N-am crezut niciodată că o să aud una ca asta, spuse în cele din urmă bătrânul bucătar, să te plângi că decolteul unei femei frumoase este prea larg.

– Nu e vorba că ar fi o femeie frumoasă...

Gabriel îl privi lung.

– Nu e numai vorba că este o femeie frumoasă, se corectă Gray. Este pasagera acestei vas, și e de datoria mea să mă asigur că nu pățește nimic.

– Nu e asta datoria căpitanului?

Gray se încruntă.

– Iar eu știu care e datoria mea, continuă Gabriel. Nu e ca și cum refuz să-i dau de mâncare, nu? Cred, pur și simplu, că domnișoara Turner nu e obișnuită cu viața grea pe de mare. Probabil e obișnuită cu ceva mai bun.

Gray se uită spre bucata de carne sărată pe care Gabriel o bătea cu ciocanul și la cartofii încolțiți care se tot legănau cu fiecare mișcare a corabiei.

– Asta e masa de prânz?

– Asta și pâine.

– O să le spun celorlalți să prindă niște pește.

- Asta nu-i tot treaba căpitanului? întrebă Gabriel pe un ton ironic.

Gray nu ar fi putut să spună dacă dâra de fum care plutea prin bucătărie venea de la plită sau din urechile lui. Nu aprecie tonul obraznic al lui Gabriel. Nu era deloc încântat nici de perspectiva ca șoldurile voluptoase ale domnișoarei Turner să dispară când el nici măcar nu avusese ocazia să le aprecieze cu adevărat.

Extrem de frustrat, Gray dădu să plece, deschizând cu atâta forță ușa bucătăriei că balamalele scârțâiră puternic. Respiră adânc ca să se liniștească, hotărât să nu trântească ușa după el.

În spatele lui, Gabriel se opri din bătut carnea.

- la loc, Gray. Trageți sufletul.

Gray se conformă, oftând din toți rărunchii. Făcu doi pași în spate, se așeză pe un scaun și îl privi pe bucătar care luă o cană atârnată pe perete și o umplu cu un lichid dintr-o găletușă mică din piele. Apoi Gabriel îi puse cana pe masă, în fața lui.

Lapte.

Gray se holbă la el.

- Ce Dumnezeu, Gabriel? Nu mai am șase ani.

Bărbatul ridică din sprâncene.

- Nu știu, se pare că tot la bucătărie vii când ești supărat, așa că am zis că poate încă nu te-ai săturat de lapte. Tu ai fost cel care a cumpărat caprele alea.

Gray scuturâ din cap. Duse cana la gură, sorbi ușor la început, făcu o pauză, după care dădu cana pe gât - de parcă ar fi fost plină cu rom, și nu cu lapte de capră. Îl gâdilă pe gât, având un gust dulce și cremos. Inocent. Gray privi cu tristețe cana goală. Își dori să-l fi băut mai încet.

Gabriel ridică ciocănelul și începu din nou să bată carnea, iar Gray îl privi supărat, gata să-i ceară bătrânului să plece, să-și găsească altă activitate mai puțin zgomotoasă. O activitate care să nu-l facă pe Gray să... să cadă pe gânduri, să tânjească, să regrete sau orice altceva se așezase aici să facă.

Însă zări ceva în spatele bucătarului, ceva care îi fură vorba din gură.

O altă schiță - una a lui Gabriel -, atârnată pe peretele de deasupra butoiului cu apă. Se legăna ușor, prinsă în cui; sau poate că hârtia stătea nemișcată în timp ce întreaga corabie se legăna în jurul ei. Reușise să surprindă rânjetul larg, inofensiv al lui Gabriel

și strălucirea năzdrăvană din ochii lui, iar legănatul constant, subtil al hârtiei făcea imaginea să prindă și mai mult viață. În mod ciudat, armonios – portretul lui Gabriel râdea.

Gray încercă să iasă din transă. Era ca și cum îi zâmbea chiar lui.

– Obișnuiește să vină aici? întrebă el.

– Da. În fiecare dimineață. Gabriel își îndreptă cocoașa și vorbi pe un ton elegant. Luăm ceaiul împreună.

Gray se încruntă. Încă un loc pe care trebuia să-l evite – bucătăria, dimineața la ceai.

– Te rog să ai grijă să mănânce. Pune-i mai multe lapte în ceai. Fă-i prăjitură cu melasă în fiecare zi, dacă asta-i place. Îi dai în fiecare zi porția de suc de limetă?

– Da, domnule, răspunse Gabriel, cu zâmbetul pe buze.

– Dublează-i porția.

– Da, domnule, zise din nou Gabriel, cu un rânjet și mai amuzat.

– Și nu mai rânji, la naiba!

– Da, domnule. Bărbatul aproape că fredona acele cuvinte în timp ce bătea carnea. N-am crezut niciodată că o să aud una ca asta.

Capitolul 10

Era dimineața din Ajunul Crăciunului, iar starea ei de spirit putea fi descrisă ca fiind ursuză. Stătea în cabina ei, unde era ridicol de cald având în vedere ce sărbătoreau. Pe masă își ordonase hârtia, călimara cu cerneală și pana de scris. Reușise deja să-și adapteze tehnica artistică cu legănatul constant al oceanului. Își fixase călimara pe masă într-o bucată mare de ceară topită, ca să nu îi cadă în poală. Hârtia era fixată cu cureluțe din piele pe care le scosese de pe cufărul ei și le întinsese pe masă. Iar când scria cu pana, ținea lejer articulațiile brațului și ale încheieturii ca să contracareze orice clătinat brusc al corabiei.

Deja reușise să ilustreze trei pătrimi din Carte, înfățișându-i cu meticulozitate pe lăptăreasa nerușinată și pe iubitul ei în toate atitudinile amoroase. Cu toate astea, în dimineața aceea pofta trupească nu o incită. Frunzări epilogul, în care domnul o cerea în căsătorie pe iubita sa, urmând să își petreacă împreună tot restul vieții. Fără prea multă concentrare, Sophia începu să schițeze un episod în care

cuplul lua prânzul la umbra unei sălcii. Lăptăreasa, care purta acum o rochie elegantă, stătea pe pătură cu picioarele întinse, cu gleznele încrucișate, uitându-se în zare. Domnul stătea cu capul în poala ei, holbându-se la cer. Chiar dacă nu se priveau, intimitatea trupurilor lor te ducea cu gândul la un cuplu foarte îndrăgostit.

– Atenție! Atenție, marinari! Corabie la orizont.

Vasul izbucni în activitate, iar Sophia recunoscu sunetele familiare ale marinarilor care coborau din teugă, strângând vela mare pe catarg. Corabia își încetini mersul, legănându-se ușor.

Se grăbi să pună capacul călimării și să își șteargă mâinile pe prosop. „Conversația" cu cealaltă corabie putea să țină minute, chiar și ore întregi, în funcție de circumstanțe. Uneori căpitanii pur și simplu se prezentau și menționau încotro se îndreptau, în mod elegant, ca două domnișoare care își intersectau drumurile în parc. Alteori, se purtau conversații mai lungi, se făcea chiar și negoț. Acum câteva zile, domnul Grayson se dusese la bordul unui vas portughez și se întorsese cu o ladă de bunuri.

Dar fie că întâlnirea dura câteva minute sau câteva ore, Sophia – la fel ca toți membrii echipajului – nu ar fi vrut să o rateze. Nimic nu se compara cu a zări o corabie la orizont. Le reamintea că *Aphrodite* nu plutea singură pe apele globului. Le promitea că, acolo undeva, o civilizație și o societate îi așteptau la sfârșitul acelei călătorii.

Se grăbi să urce pe punte, protejându-și cu mâna ochii de razele soarelui, uitându-se în larg. Dar nu zări nici un vas, nici măcar o corabie micuță care să plutească la orizont. Cu toate astea, toții bărbații erau adunați pe punte, nerăbdători. Cei puțin marinarii erau acolo. Domnul Grayson lipsea, la fel și căpitanul, ofițerii și Stubb.

Intrigată, Sophia se apropie de Quinn.

– Am crezut că o să vorbim cu o altă corabie.

Un zâmbet larg se ivi pe chipul obosit al lui Quinn.

– Tocmai asta facem, domnișoară.

– Dar...

Sophia privi din nou în depărtare, iar vocea ei se pierdu în vuietul valurilor.

– Oh, nu e vorba despre o corabie care să vină pe mare, spuse Quinn. Nu, așteptăm un oaspete al mării. Tocmai am traversat Tropicul Racului. Și asta înseamnă că trebuie să-l astâmpărăm pe bătrânul Triton înainte de a înainta.

Sophia privi spre întregul echipaj.

– Triton? Oaspete al mării? Nu înțeleg.

– Este o tradiție marinărească, domnișoară, spuse O'Shea cu accentul lui irlandez. Însuși Regele Mării vine la bordul vasului nostru ca să se amuze puțin pe seama celor care traversează tropicele pentru prima oară, cum e cazul băiețașului nostru.

Făcu semn spre Davy, care rămăsese deoparte, la fel de confuz ca și Sophia, fără să vrea însă să recunoască acest lucru.

Quinn își împreună la piept brațele masive, ca două buturugi.

– Iar Triton își cere întotdeauna răsplata, bineînțeles.

– Răsplata? întrebă Sophia.

O'Shea îi aruncă o privire șireată.

– Mai bine să ai câțiva bănuți la tine, domnișoară Turner. Dacă nu-i dai răsplata, bătrânul Triton e în stare să te ia cu el în adâncurile mării și să nu-ți mai dea niciodată drumul.

Quinn începu să râdă, privindu-l atotștiutor pe irlandez.

– La cum îl cunosc eu pe bătrânul Triton, nu m-aș mira să o facă.

– Și n-aș putea să-l învinovățesc, răspunse O'Shea, făcându-le cu ochiul celorlalți.

Sophia simți cum fiecare bătaie a inimii pulsa în punguța pe care o ținea ascunsă la piept. Oare acest „Triton" era echivalentul maritim al unui tâlhar de drumul mare? Un fel de pirat?

– Unde sunt ofițerii? întrebă Quinn. Căpitanul n-ar trebui să întâmpine orice corabie?

– Căpitanul și ofițerii lui tind să se țină departe de Triton. Astea-s treburi de marinari.

Ei bine, dacă Sophia așteptase un motiv pentru care să se retragă sub punte, tocmai i se oferise unul. Însă înainte să apuce să facă un pas, se auzi o voce.

– Atenție toată lumea! Pregătiți-vă să-l întâmpinăm pe Rege! Însuși conducătorul din adâncul oceanului, însoțit de iubita lui, Regina!

Echipajul începu să râdă în hohote. Nimeni nu părea preocupat să-l întâmpine pe acest oaspete, observă Sophia. Bineînțeles, ei nu aveau ce pierde.

Doi marinari apucară frânghiile, aducând iola în dreptul vasului, înfățișând două figuri mitologice care stăteau în mijlocul micuței bărci. La început, Sophia studie silueta mai scundă, o creatură înfiorătoare cu păr lung și încâlcit, cu chipul pictat, îmbrăcată cu o fustă strâmtă de pânză și cu un corset confecționat din frânghii și scoici

de mare. Regina Mării, își spuse Sophia, zâmbind larg în timp ce marinarii aplaudau încântați. O Regină a Mării cu barbă chiar, o regină care semăna izbitor cu marinarul cărunt de pe *Aphrodite*.

Stubb.

Sophia își întinse gâtul încercând să îl vadă pe partenerul lui Stubb, căci arborele trinchet o împiedica să vadă „chipul" lui Triton. Zări o clipă toga albă care cădea lin pe umerii goi, bronzați. Făcu un pas în dreapta, aproape împiedicându-se de un colac de funie.

– Muritori nesăbuiți! Îngenunchează în fața regelui vostru!

Întregul echipaj se supuse, iar Sophia reuși să îl studieze pe Regele Mării. Și chiar dacă vopseaua albastră mânjită pe fruntea lui și fâșiile de alge de mare care îi atârnau la brâu ar fi reușit să-i păcălească pe ceilalți, ar fi fost imposibil să nu recunoască vocea aceea de bariton.

Domnul Grayson.

Acolo, înalt și mândru, la vreo douăzeci de metri de ea. Cu pieptul gol, mai puțin bucata de pânză albă care îi atârna de pe umăr pe șold. Șuvițele umede îi încadrau chipul bronzat, iar lumina soarelui îi accentua fiecare contur al umerilor și al pieptului său sculptat. Un zeu păgân care poposise pe pământ.

Îi întâlni privirea, iar pe buzele lui se întrezări un surâs viclean. Oricât ar fi vrut, Sophia nu reuși să își ia ochii de la el. Nu se mai uitase așa la ea din... din noaptea aceea. De-abia dacă se mai uitase de fel în direcția ei, și categoric fără zâmbetul acela pe chip. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să se simtă complet deznădăjduită și dezbrăcată. Până ce actul acela de a menține contactul vizual deveni o experiență intimă, aproape indecentă.

Dacă continua să-l privească, avea să i se înmoaie genunchii. Dacă își muta privirea, era ca și cum l-ar lăsa să câștige. Avea o singură variantă, în situația de față. Sophia îi făcu cu ochiul, semn că înțelesese gluma, după care își coborî privirea și făcu o plecăciune în fața Regelui.

Domnul Grayson începu să râdă mulțumit. Plecăciunea ei, gestul de loialitate al echipajului – le acceptă obediența drept răsplată. Și de ce n-ar fi făcut-o? I se părea cumva firesc, ca un pact nerostit. Acesta era adevăratul lor conducător: bărbatul căruia aveau să i se supună fără să cârtească, bărbatul în fața căruia juraseră credință, chiar îngenunchind în fața lui.

Aceasta era corabia sa.

– Cine este stăpânul acestui vas? întrebă el. Oh, da. Cineva mi a zis că nu mai e amuzant ca altă dată.

În timp ce bărbaţii începură să râdă, „Regele Mării" se năpusti peste balustradă, scoţând ceea ce părea a fi băţul unei mături, dar care se voia a fi un trident.

– Aduceţi-mi călătorul virgin!

Sophia simţi un gol în stomac. Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea de gând să facă cu ea? Era pe jumătate temătoare, pe jumătate dornică să descopere. După care neliniştea se înclină uşor, iar balanţa căzu în dreptul dorinţei.

Însă marinarii nici nu se uitară în direcţia ei. În schimb, îl împinseră de la spate pe tânărul Davy Linnet.

– El este, Maiestate! strigă Quinn. E nou, este prima oară când traversează Tropicul.

Domnul Grayson îşi coborî „tridentul" în dreptul băiatului.

– Tinere, dacă vrei să traversezi apele mele trebuie să accepţi să răspunzi întrebărilor mele. Şi trebuie să spui adevărul, m-ai înţeles? Nimeni nu-l minte pe Regele Mării. Dacă încerci să mă păcăleşti, voi şti. Şi o să te târăsc până în adâncurile mării ca să trăieşti cu ţiparii şi să nu te mai întorci niciodată.

Davy privi în jur, neştiind dacă să râdă sau să tremure de frică.

– Da, domnule.

– Da, Maiestate, îl corectă Triton.

– Da, Maiestate, răspunse Davy, foindu-se uşor.

Doi marinari împinseră o ladă înspre catarg, iar Davy fu zorit să se urce pe ea. Undeva în mulţime, un marinar făcu o glumă proastă. Ceilalţi bărbaţi izbucniră în hohote de râs.

Domnul Grayson bătu cu tridentul în punte ca să-i reducă la tăcere – o dată, de două ori. Bărbaţii se liniştiră, iar el se întoarse spre Davy.

– Băiete, spune-mi care este numele tău.

– Davy Linnet, domnule.

Acesta bătu din nou cu tridentul în punte.

– Maiestate.

– Davy Linnet, Maiestate.

– Câţi ani ai, Davy Linnet?

– Cincisprezece, domnule.

Poc, lovi el din nou cu tridentul.

– Cincisprezece, Maiestate, zise Davy tresărind.

Domnul Grayson îl încercui pe băiat, fără să se grăbească.

– De unde te tragi, Davy Linnet?

– Din Sussex. Orașul Dunswold. Maiestate.

– Câți frați ai?

– Cinci, Maiestate. Patru surori și un frate.

– Părinții tăi sunt încă în viață?

– Da, domnule, amândoi. Adică Maiestate.

Domnul Grayson se întoarse repede pe vârful picioarelor, flexându-și mușchii brațelor în timp ce mută tridentul improvizat pe umăr. Toga îi alunecă ușor, iar el rearanjă materialul cu mâna liberă. Dar nu înainte ca Sophia să zărească o cicatrice șocantă pe clavicula lui – un cerc rozaliu inegal, o bucată de piele încrețită, aproape cât palma ei. Își duse mâna la gât.

– Spune-mi, Davy Linnet, continuă domnul Grayson, dacă ar fi să alegi între pâine neagră sau albă, ce ai alege?

– Albă, Maiestate.

– Bere sau rachiu?

– Rachiu, Maiestate.

Davy începuse să se relaxeze și chiar să schițeze un zâmbet. În mod cert, se așteptase la un interogatoriu mult mai aspru.

Anticipase corect.

– Ai furat vreodată, Davy Linnet?

Surâsul băiatului dispăru și făcu ochii mari.

– Pof... poftim?

– Ai furat vreodată? repetă domnul Grayson, îndreptându-și tridentul spre băiat. Ești hoț?

Davy ezită.

– Păi, am mai luat și eu câte una, alta. Mâncare, cel mai adesea.

– Cel mai adesea?

Davy îl privi speriat.

– Cel mai adesea.

Domnul Grayson nu spuse nimic, dar băiatul nu oferi amănunte. În cele din urmă, adăugă:

– Nu prea aveam ce mânca acasă.

– Deci, vrei să spui că foamea justifică furtul? întrebă domnul Grayson pe un ton sever.

– Nu, domnule. Nu, Maiestate.

– Ai fi în stare să furi de la colegii tăi de echipaj?

– Nu, răspunse el numaidecât. Se uită în jur la ceilalți marinari și repetă: Nu.

Poc.

– Nu, Maiestate.

Domnul Grayson merse din nou în cerc în jurul lui.

– Și dacă ți-ar fi foame?

– Nu, Maiestate. Nu aș fura de la camarazii mei. Nu pot fura de la cei cu care împart totul. Dacă eu sunt flămând, înseamnă că toți suntem.

Domnul Grayson dădu scurt din cap, vădit mulțumit de răspunsul lui Davy. Făcu o pauză lungă. Apoi își schimbă brusc poziția corpului și se sprijini de balustradă.

– Ești însurat, Davy Linnet?

Băiatul începu să râdă, vizibil ușurat de schimbarea subiectului.

– Nu, Maiestate.

– Nu? Sper că nu e pentru că n-ai încercat. Câte iubite ai avut?

– Nici una, Maiestate, răspunse Davy cu obrajii îmbujorați.

– Te-ai culcat cu vreo fată, Davy Linnet?

Davy se înroși ca racul la față.

– Nu...șopti el.

Poc.

– Nu, Maiestate, se corectă băiatul repede. Încă nu.

Ultima remarcă îi făcu pe ceilalți marinari să râdă și lipi un rânjet pe chipul Regelui Mării. Davy își relaxă umerii.

– Dar ai iubit? Davy Linnet, ai fost vreodată îndrăgostit?

Băiatul înlemni din nou. Îi aruncă o scurtă privire Sophiei, iar ea simți un junghi în inimă. Știa că băiatul o simpatiza – toată lumea știa asta – și știa la fel de bine că nu avea nici un termen de comparație cu iubirea pe care avea să i-o poarte într-o bună zi soției sale. Dar nu puteai să-i spui unui băiat de cincisprezece ani că sentimentele lui nu erau reale.

Tăcerea nu se rupse în timp ce întregul echipaj rămase în așteptarea răspunsului său. Quinn rânji și îi făcu cu ochiul Sophiei. Davy înghiți în sec.

Domnul Grayson lovi cu tridentul în butoi, făcându-l pe Davy să se clatine pe picioare.

– Spune adevărul, băiete. Sau te dau la țipari.

Băiatul rămase cu privirea în pământ câteva clipe. După care ridică brusc capul și îl privi drept în ochi pe domnul Grayson.

– Da, domnule. Sunt îndrăgostit.

Bărbații izbucniră în hohote puternice de râs, care se transformară într-un cântec obscen. Davy era roșu ca racul. Sophia își mușcă buzele, suferind pentru el. Nici măcar în prima lui zi pe mare, când se cățărase pe catarg, palid, tremurând de frică, nici măcar atunci nu dăduse dovadă de atâta curaj. Ironia o făcu să simtă lacrimi înțepătoare în ochi. Nu-și amintea să fi auzit vreodată acele cuvinte și chiar să le dea crezare – din partea familiei, nici măcar din partea prietenilor ei. Fusese curtată de o armată de pretendenți, fusese chiar logodită, însă prima ei declarație sinceră de dragoste venise din partea acestui băiat curajos, onest.

Sinceritatea lui Davy părea să îl fi afectat și pe Regele Mării. Chiar dacă nu i se citea nimic pe chip, domnul Grayson uitase că pocnească cu tridentul în punte ca să solicite necesarul „Da, Maiestate".

Sophia și-ar fi dorit să continue să studieze reacția domnului Grayson, însă nu își luă ochii de la băiat. Davy rămase cu spatele drept, în ciuda ofenselor camarazilor săi. Era pregătită să îl recompenseze cu un zâmbet cald, dacă s-ar fi uitat în direcția ei – cu toate că bănuia că era prea mândru să o facă.

Și chiar era. Băiatul se holbă cu încăpățânare la domnul Grayson.

– Mai aveți și alte întrebări, Maiestate?

Altă furtună de râsete izbucni printre membrii echipajului.

Poc.

Tăcere.

– Doar una, Davy Linnet. Ai bani să-ți plătești taxa?

– Taxa? întrebă băiatul nedumerit.

– Da, taxa. Trebuie să plătești dacă vrei să traversezi nevătămat apele acestea. Și dacă nu ai bani, trebuie să suferi consecințele. Domnul Grayson îi făcu semn lui Stubb care împinse un alt butoi spre ei. Acesta era deschis și umplut cu un lichid care mirosea urât – o duhoare de pește putrezit, amestecat cu izul ascuțit de lemn vechi.

Davy se strâmbă când văzu de sus lichidul dezgustător.

– Nu. Nu am nici un ban, Maiestate.

– Atunci, Davy Linnet, continuă domnul Grayson, dacă n-ai cum să-ți plătești taxa, trebuie să te scufunzi în butoi.

Stubb ridică o bară ruginită de metal deasupra capului și zise:

– Scufundat și bărbierit!

Bărbații începură să urle de încântare. Levi și O'Shea îl apucară pe Davy de câte un picior, purtându-l spre butoiul plin ochi.

Sophia știa că nu trebuia să intervină. Băiatul nu avea să pățească nimic, își spuse ea. Era doar niște apă împuțită. Era clar că fiecare marinar trecuse prin ceva asemănător la prima lor călătorie pe mare, altfel nu ar fi râs atât pe seama lui Davy. Însă tânărul fusese umilit îndeajuns de mult, îndurase prea multe din cauza ei.

– Opriți-vă! strigă ea.

Toți bărbații înlemniră și își îndreptară privirile spre ea.

Sophia își drese glasul și se uită la domnul Grayson.

– Și ce aveți de gând să faceți cu mine? Și eu sunt un călător virgin.

O măsură din cap până-n picioare, cu zâmbetul pe buze.

– Chiar așa?

– Da. Și nici eu n-am nici un ban. Aveți de gând să mă scufundați și pe mine? Să mă radeți?

– E și asta o idee, răspunse el, arcuindu-și zâmbetul. Poate. Însă, mai întâi de toate, trebuie să te supui unui interogatoriu.

Sophia simți un nod în gât, care nu o lăsă să vorbească.

Domnul Grayson vorbi tare și răspicat cu vocea lui de bariton.

– Așadar, care e numele tău, domnișoară? Când Sophia ridică semeț privirea, el o avertiză dramatic: Spune adevărul sau te dau la țipari.

Poc.

Marinarii începură să șușotească încântați. Davy fusese dat complet uitării, fusese aruncat la pământ cu o ușoară bufnitură. Chiar și vântul părea să își țină răsuflarea, iar Sophia tresări când vela se lovi de catarg.

Chiar dacă inima îi bătea cu disperare, încercă să vorbească pe un ton normal:

– Nu am nici cea mai mică intenție să mă supun unui interogatoriu nici în fața unui zeu, nici în fața unui bărbat. Ridică bărbia și își arcui sprâncenele. Și nu sunt impresionată de tridentul tău.

Făcu o pauză de câteva secunde, așteptând hohote de râs.

Domnul Grayson o sfredeli cu privirea lui rece, neiertătoare.

– Îndrăznești să-mi vorbești în felul acesta? Eu sunt Triton. Cu fiecare cuvânt, venea tot mai aproape de ea. Regele Mării. Un zeu printre oameni. Acum erau la doar câțiva pași unul de celălalt. Foamea strălucea ochii lui. Și cer un sacrificiu.

Ea rămase cu mâna la piept, prinzându-se cu teamă de decolteul rochiei. De la distanța aceea îi văzu pielea arămie pe mușchii

încordați. Câteva picături de apă curgeau pe pieptul lui, pe lângă marginile acelei cicatrice înfiorătoare, de-abia vizibile pe sub togă.

– Un sacrificiu? șopti ea.

Simți cum i se înmoaie picioarele.

– Un sacrificiu.

Învârti tridentul, flexându-și bicepșii în timp ce întinse capătul lui spre ea, ducându-l la subsuoară. Ridică mânerul, luându-i mâna de la gât ca să-i studieze încheietura.

Sophia ar fi putut la fel de bine să se elibereze din strânsoarea lui, dar aștepta cu răsuflarea tăiată, la fel ca toți ceilalți. Devenise un simplu observator în propria scenetă, neputincioasă să intervină în drama aceea, nerăbdătoare să vadă ce avea să se întâmple mai departe.

El îi cercetă brațul.

– Ești un specimen de femeie deosebit de delicat, spuse el. Tânără. Frumoasă. Neatinsă. Apoi retrase bățul, iar brațul Sophiei căzu pe lângă corp. Dar nesatisfăcător.

Sophia își simți lezată mândria. „Nesatisfăcătoare?" Auzi ecoul acelor cuvinte în minte. „Nu te vreau."

– Nesatisfăcător. Mult prea slăbănoagă. Își îndreptă privirea spre echipaj, învârtindu-și tridentul improvizat într-un cerc amplu. Cer o ertfă. Cer...

Sophia încremeni când bățul se opri la picioarele ei. Domnul Grayson îi făcu cu ochiul, punându-și mâinile în șolduri și arborând o postură de aroganță divină.

– O capră.

Capitolul 11

Duhoarea caprelor vii acaparase corabia *Aphrodite* săptămâni întregi. Acum, aroma mult mai plăcută de carne de capră gătită îi făcea concurență. Pentru Gray era o schimbare binemeritată, însă celelalte animale nu păreau să fie de acord. Behăiau zgomotos în cabinele lor, protestând față de reducerea bruscă a numărului lor.

Gray își făcu loc prin grajdul care fusese anterior cabina domnitor, atent să nu se atingă de nimic. Tocmai se spălase și se îmbrăcase,

și nu se cuvenea să sosească la cina din Ajunul Crăciunului cu bălegar de capră pe cizme.

Intră în bucătărie și fu întâmpinat de un nor de abur frumos mirositor. Aroma condimentelor exotice se amesteca cu sfârâitul cărnii care se prăjea. Speriat, Gabriel se înecă bând dintr-o sticlă. Într-un colț era Stubb care se grăbi să ascundă ceva la spate. Ochii bătrânului licăreau, iar acest fapt nu se datora numai entuziasmului sărbătorilor de iarnă.

– Crăciun fericit, Gray, zise Gabriel, întinzându-i sticla. Poftim. Ți-am pus niște vin.

Gray îi făcu semn că nu voia.

– Ăla e vinul meu de Madeira?

Gabriel încuviință și mai luă o gură.

– Am zis să-l gust înainte să-l oferim oamenilor. Ca să ne asigurăm că nu-i otrăvit, desigur. Goli cana și o puse pe masă zâmbind. Nu, domnule. Nu-i otrăvit.

– Și smochinele? Măslinele? Condimentele? Să presupun că și pe acestea le-ai încercat? Ca să fim prevăzători, bineînțeles.

– Bineînțeles, răspunse Stubb, care scoase cana de la spate și luă o înghițitură zdravănă. Toată lumea știe că nu poți să ai încredere în negustorii portughezi.

Gray începu să râdă. Luă o măslină de pe platoul de pe masă și o mâncă. Uleiul bogat îi mângâie limba.

– Te-ai descurcat? întrebă Stubb și luă o măslină.

Bătrânul steward încuviință.

– E totul aranjat. Am pus și lumânări.

– O adevărată masă de Crăciun. Domnișoara Turner mi-a dat și un cadou, zise Gabriel, făcând semn spre dulap.

Gray se uită în direcția indicată, încercând să vadă prin aburi.

La naiba.

Un tablou mic era rezemat de dulap. Pictura înfățișa un peisaj marin. Artista reușise să capteze mișcarea învolburată a apei și dansul brizei. Lumina apusului săruta valurile maiestuos.

Iar Gray descoperi că era extrem de impresionat de opera domnișoarei Turner, ca de fiecare dată – nu doar de frumusețea picturii, ci de grija din spatele acelei creații. Îi oferise lui Gabriel o fereastră în bucătăria sa, de parcă ar fi tăiat o gaură în peretele corabiei ca să instaleze un geam. Era un cadou perfect.

- Lui Bailey i-a făcut portretul pentru soția lui. Iar el îi confecționează aceste pânze mici înrămate din bucăți de lemn și bucăți de velă.

- Dar Bailey nu are trebui să repare velele astea? mormăi el. Nu-l plătesc ca să stea să confecționeze tablouri.

Gabriel ridică din umeri, aruncându-i o privire ofensată.

- Eu pur și simplu îi dau de mâncare de trei ori pe zi. Nu stau să văd ce face restul zilei.

Gray știa că era un mitocan, dar îl deranja nespus că era în permanență asaltat de spiritul ei artistic. Aceste mici licăriri de frumusețe se găseau peste tot pe corabie. Fermecându-i privirea, înfiorându-l. Efectul acela îl umplu de resentimente pe Gray. Dar nu atât de nemulțumit, încât să înceteze să le mai caute cu privirea – la naiba, încât să înceteze să mai spere să le zărească – ca într-un obicei ciudat.

Și nu era ca și cum vreuna dintre acele schițe sau picturi ar fi fost pentru el.

Se întoarse spre Stubb și îl întrebă:

- Ai primit și tu un cadou?

Bărbatul zâmbi prin barba deasă.

- Da. E în depozit. Un tablou superb cu o sirenă.

- Dumnezeule, zise Gray, frecându-și bărbia.

Stewardul apucă o lingură de lemn și îl împunse pe Gray.

- Știi, după tine stau. Du-te odată, ca să servesc mâncarea.

Gray se grăbi să plece înainte ca Stubb să apuce să-l împungă din nou. Traversă coridorul îngust de lângă camerele ofițerilor și intră în cabina căpitanului. Bărbații se ridicară în picioare, cu Joss la capătul mesei înguste, flancat de ceilalți ofițeri.

- Crăciun fericit, mormăi el, jenat că toate privirile erau ațintite asupra lui.

Îi salută cu o mișcare scurtă din cap, după care se întoarse și făcu o plecăciune în fața domnișoarei Turner, apoi se așeză pe scaunul din fața ei.

În dungi.

Din obișnuință, Gray primi imediat răspunsul la întrebarea sa. Întrebarea aceea obositoare, constantă care îi bântuia zilele, încolțea în mintea lui de fiecare dată când o vedea, de fiecare dată când se aștepta să o vadă. Adică cel mai adesea.

Cu ce rochie era îmbrăcată? Cea cu imprimeu floral sau cea în dungi?

Lui Gray îi plăcea mai mult cea în dungi. Pe lângă faptul că nuanța mai închisă se potrivea mai bine cu pielea ei, decolteul era mai adânc, lăsând să se vadă marginea cămășuței subțiri. Cealaltă rochie avea un decolteu mai ridicat, mai pătrățos și un singur volan, în timp ce rochia în dungi avea două.

Totuși... Rochia înflorată avea nasturi mici pe laturi – paisprezece mai exact, și, chiar dacă simplul gând de a-i desface îl frustra teribil pe Gray, șirul acela de perle minuscule îl liniștea. Spre exemplu, încuietoarea rochiei în dungi era complet invizibilă. Oare avea niște copci sub mâneci? Ascunse undeva în cusături?

Domnișoara Turner tuși și se foi pe scaunul ei.

Dumnezeule! Gray își reveni în simțiri, dându-și seama că petrecuse secunde în șir holbându-se cu insistență la decolteul ei. La doar câțiva pași de ea. Și ce era mai rău – pierduse acele secunde blestemate gândindu-se obsesiv la copci și nasturi, când ar fi putut să încerce să descopere umbra unei areole, forma unui sfârc.

La naiba! Și acum nu avea altă soluție decât să își coboare privirea și să studieze vesela.

Ce-i drept, porțelanul era frumos. Modelul grecesc se potrivea cu argintăria. Era ciudat să bei vin de Madeira dintr-o ceșcuță de ceai, dar mai bine așa decât din cești de cositor. Pânza albă care trecea drept față de masă nu era neapărat fină, însă lumina din încăpere era difuză, așa că mergea.

Gray își îndreptă furculița.

– Masa e foarte frumos aranjată, zise ea.

Dumnezeule! Încă o dată îl trezi la realitate și își dădu seama că petrecuse minute în șir cu gândul la veselă și la fața de masă. Mai întâi rochii, acum decorațiuni... Dacă vocea ei nu l-ar fi făcut să se excite, poate că Gray ar fi începu să își pună la îndoială masculinitatea.

Ce naiba se întâmpla cu el?

O dorea. În mod evident, îi dorea trupul. Dar ce era mai îngrijorător, deja nu mai putea nega că își dorea și aprobarea ei. Și le voia pe amândouă cu o intensitate aproape paralizantă, cu toate că știa că nu s-ar fi putut bucura niciodată de una, fără să o sacrifice pe cealaltă.

În clipa în care ea își întinse încheietura fină pentru a ridica ceașca de ceai, Gray își aminti scopul întregii seri.

Voia să o vadă mâncând.

– Unde e Stubb? mormăi el, cu poftă.

Cu tot felul de pofte.

– Acum vin, domnilor și doamnă, răspunse Stubb, aducând cu el o supieră aburindă. Supa este primul fel de mâncare.

Merse în jurul mesei, începând cu domnișoara Turner, umplându-le castroanele cu porții generoase de supă cremoasă.

Se făcu liniște la masă, singurul zgomot fiind clinchetul veselei. Gray își mâncă supa în grabă, de-abia gustând-o, arzându-și limba. Apoi se întinse pe scaun, savurându-și vinul, încercând să nu o privească insistent în timp ce își ducea lingura cu supă la gură.

Poate că începuse să înnebunească.

Wiggins, cel care stătea lângă el, își dese glasul:

– Domnișoară Turner, sper să ne ierți. Mi-e teamă că noi, oamenii mării, nu suntem cea mai bună companie la masă. Suntem obișnuiți să mâncăm repede, eficient, fără să stăm prea mult la vorbă. Și categoric nu suntem obișnuiți să fim însoțiți de o femeie atât de frumoasă.

Gray tuși și își puse cu zgomot ceașca de ceai pe farfurioară.

Domnișoara Turner își termină înghițitura și își lăsă lingura pe masă.

– Sunt extrem de recunoscătoare pentru compania din seara aceasta, chiar dacă e mai tăcută. Nici eu nu sunt prea iscusită în arta conversației.

Gray pufni. Neinstruită în arta conversației. Fata reușise să scoată de la fiecare marinar povestea vieții lor.

Își ridică din nou lingura, iar Joss spuse:

– Nu vi se pare o călătorie obositoare, domnișoară Turner? întrebă el. Îmi pare rău că nu aveți prea multă companie, fiind singurul pasager.

Ea lăsă lingura pe masă.

– Mulțumesc, căpitane, dar am destule activități care să-mi ocupe mâinile și mintea. Citesc, schițez, mă plimb pe punte când vreau să mă bucur de aerul curat și să fac mișcare. În mod surprinzător, îmi place viața pe mare.

Gray simți un fior în inimă.

– Dar e Crăciunul, domnișoară Turner. Ești departe de casă, spuse Brackett pe un ton rece. Cu siguranță că ți-e dor de familia ta, nu?

– Oh, da, bineînțeles. Își împreună mâinile în spatele castronului de supă pe jumătate plin. Mi-e dor de... Sincer, mi-e dor de portocale. Când eram copil întotdeauna aveam portocale de Crăciun.

– Da, zise Joss, zâmbind ușor. Și noi la fel. Nu-i așa, Gray?

Portocale. Tânjeau după portocale. De parcă ar fi fost atât de ușor să te întorci la vremurile acelea în care fericirea venea într-un pachețel rotund, împăturit în grabă, unul care încăpea într-o palmă. Cu toate astea, în clipa aceea, Gray ar fi fost în stare să-și dea corabia pentru o ladă cu portocale. O privi pe domnișoara Turner ridicându-și lingura cu supă la gură, îngrozitor de încet. Se uită lung, fascinat, în timp ce buzele ei se depărtară ușor, dezvăluindu-i vârful limbii...

– Domnișoară Turner, ce... începu din nou Wiggins.

Lingura ei se opri în aer.

Gray dădu cu pumnul în masă.

– Omule, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vezi că domnișoara încearcă să mănânce?

Își împreună brațele la piept și se întinse din nou pe scaunul care scârțâi în semn de protest.

Și toată lumea puse lingurile pe masă.

Gray simți toate privirile îndreptate asupra lui. Dădu cu piciorul în masă, nervos pe sine însuși, pe ea, pe cizmele acelea blestemate. Care încă îl jenau.

Stubb intră în cameră, urmat de data aceasta de Gabriel.

– Felul principal, spuse bătrânul steward.

– Plăcintă de carne și ficat, anunță Gabriel mândru, aranjând platoul în mijlocul mesei. Am făcut crusta din firimituri de biscuiți. Deși cred că o să-mi cadă mâna de la cât am bătut la ei.

– Și iată și friptura! zise Stubb, venind spre meseni cu o pulpă bine rumenită, frumos mirositoare.

Carnea era decorată cu măsline și cu bucăți mici și albe de brânză de capră.

– Vă mulțumim, domnilor.

Joss înfipse cuțitul în friptură, iar un sos suculent se prelinse din ea.

Printr-o înțelegere unanimă, conversația luă o pauză.

Câteva porții sănătoase de carne și plăcintă, alături de mai multe cești de vin de Madeira, iar atmosfera se transformă. Încercat de nostalgia sărbătorilor, Wiggins începu să povestească despre copiii lui. În timpul unui monolog fără haz despre afinitatea micuțului Wiggins pentru profesoara lui, Brackett se ridică de la masă și anunță că datoria îl chema din nou pe punte. Gray mai luă o porție de friptură și profită de ocazie să mai pună o felie de carne în farfuria domnișoarei Turner.

Ea îl privi cu o combinație de șoc și reproș.

Aceasta era recompensa lui pentru generozitatea de care dăduse dovadă.

Ridică nervos din umeri, schimbă tacâmurile, după care își făcu de lucru cu propria mâncare. Simțea că ea îl privea insistent.

Gata. Dacă ea avea dreptul să se holbeze la el, la naiba dacă nu avea de gând să facă același lucru. Iar dacă guvernanta avea să îl certe ca pe orice al copil rău, atunci Gray avea de gând să facă prostii.

Lăsă tacâmurile să cadă în farfurie, își încleștă pumnii și îi așeză pe masă, de o parte și de alta a farfuriei.

– Spui că ți-e dor de familia ta, domnișoară Turner. Mă întreb dacă chiar așa e.

– Într-adevăr? întrebă ea cu o voce rece.

– Da. Se aplecă spre ea și îi vorbi în șoaptă, chiar dacă oricine ar fi vrut să tragă cu urechea l-ar fi auzit. Ce rude sunt acelea care trimit o tânără să traverseze oceanul, neînsoțită, ca să lucreze ca guvernantă pe o plantație? În locul tău, m-aș bucura să scap de ei.

Ea clipi.

El își ridică furculița și prinse o bucată de carne. Adresă următoarea întrebare într-o șoaptă joasă, fără să își ridice privirea din farfurie:

– Sau poate tu ești cea care se bucură să scape de ei?

Ceva îi zdrobi piciorul sub masă. O cizmă cu vârf ascuțit. Apoi, la fel de repede, presiunea se opri. Dar piciorul ei rămase peste al lui. Gestul era exasperant și, cumva, extrem de erotic.

El îi întâlni privirea, dar de data aceasta nu citi răceală sau reproș în ochii ei. În schimb, îl privi cu doi ochi mari, rugători. Iar ceva în interiorul lui se înduioșă, ceva ce nu știa că era acolo.

„Te rog", citi pe buzele ei. „Nu spune nimic."

Ea își mușcă buzele, iar el se înfioră. Partea aceea nefolosită a trupului său se întinse și îl împunse. Iar în secunda aceea, Gray ar fi putut să jure că erau singurele suflete din încăpere. Din lume.

Dar Wiggins vorbi din nou, zăpăcindu-i:

– Domnișoară Turner, probabil că vi se pare foarte ciudat să sărbătoriți Crăciunul într-o climă tropicală, zise Wiggins. Nu e tocmai un Crăciun tipic englezesc, nu-i așa?

Sophia își drese glasul:

– Nu, chiar deloc. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru domnul Wiggins. Se eliberă de privirea enigmatică a domnului Grayson și întinse mâna spre ceașca de vin. Încercând să scape de orice alte

întrebări, dădu mai departe povara conversației ca pe un platou aburind. Nu sunteți de acord, căpitane Grayson?

Sub masă, își retrase piciorul pe podea. Făcuse o greșeală. În secunda următoare, cizma lui o încolți ca într-o capcană.

Sophia nu își luă ochii de la căpitan. Acesta ridică din sprâncenele lui subțiri și negre.

– Nu aș ști ce să vă spun, domnișoară Turner. Mi-am petrecut fiecare Crăciun pe mare sau în Tortola.

Sophia încercă cu disperare să își elibereze piciorul, însă fără sorți de izbândă. Cizma domnului Grayson îi țintuise piciorul de podeaua cabinei. Îi aruncă o privire furioasă, dar el devenise brusc foarte interesat să cerceteze în adâncurile cestii de vin.

– Da, bineînțeles, răspunse Sophia. Am înțeles de la domnul Grayson, zise ea, accentuându-i numele, în speranța că avea să capete atenția ticălosului, că tatăl vostru deține o plantație acolo. Ce îmi spuneai că cultivă tatăl dumitale, domnule Grayson?

Gray refuză să se uite la ea. Ridică din umeri, lăsă ceașca pe masă și începu să se joace cu degetele.

– Nu ți-am spus.

– Trestie-de-zahăr, răspunse căpitanul. Era o plantație de trestie-de-zahăr, domnișoară Turner, însă tatăl nostru a murit acum câțiva ani.

– Oh! Sophia se forță să își redirecționeze privirea spre căpitan, chiar dacă ar fi vrut să continue să cerceteze chipul domnului Grayson, să studieze umbrele care începuseră să tresară. Îmi pare rău să aud asta.

– Chiar așa? se auzi o șoaptă joasă, fugară.

Atât de fugară, încât Sophia se întrebă dacă nu cumva și-o imaginase. Aruncă o privire în jurul mesei. Chiar dacă mai auzise cineva remarca aceea, nimeni nu răspunse.

Piciorul ei încetă a se mai lupta sub greutatea cizmei lui, iar presiunea slăbi. Contactul rămase.

– Cine se îngrijește acum de proprietate? întrebă ea, jucându-se cu o măslină în farfurie. Aveți un frate mai mare, un administrator?

Cei doi frați schimbară o privire ciudată.

– Pământul nu mai face parte din proprietatea familiei, răspunse tensionat căpitanul Grayson. A fost vândut.

– Oh. Presupun că nu a fost o decizie ușoară să vindeți casa în care ați copilărit.

Căpitanul Grayson își odihni cotul pe masă.

- Din nou, domnișoară Turner, nu aș ști ce să vă spun. A fost ușor, Gray?

- Ce să fie?

În mod evident, domnul Grayson încerca să evite întrebarea. Sophia știa că urmărise conversația și tresări de durere în timp ce piciorul lui tensionat apăsă din nou pe degetele ei.

- Budincă!

Agitat, așa cum îi stătea în fire, Stubb intră în cabină și puse oala pe masă. Când luă capacul de la oala cu budincă, aromele de smochine, condimente și coniac se amestecară cu mângâierea familiară a aburului cu mireasmă de melasă. Un adevărat miracol de Crăciun. Sophia simți că îi lasă gura apă.

- Gray, domnișoara ți-a adresat o întrebare, zise căpitanul, ignorându-l de Stubb și budinca. Vocea lui era tăioasă. Ți-a fost greu să vinzi casa în care am copilărit? I-am spus că n-am cum să-i răspund, având în vedere că nu am fost inclus în această decizie. Așa că întrebarea îți este adresată ție. Ți-a fost greu?

Domnul Grayson își încleștă maxilarul. Îl privi pe fratele său cu ochi mici.

- Nu, nu a fost deloc greu. Era singura soluție profitabilă.

Pe chipul căpitanului apăru un zâmbet slab, neconvingător.

- Ți-ai primit răspunsul, domnișoară Turner. Pentru fratele meu nu e deloc dificil să ia o astfel de decizie, atât timp cât e o variantă profitabilă. Conștiința lui e depozitată în contul de la bancă.

Sophia își plimbă privirea între cei doi frați. Bărbații rămaseră tăcuți, era un război între priviri de gheață, maxilare încleștate și pumni strânși. Apoi, postura domnului Grayson se relaxă brusc, și la fel cum îl mai văzuse Sophia de mai multe ori, preluă avantajul cu un zâmbet șiret. Șarmul era întotdeauna principala sa armă.

- Deci, de-aia nu s-a căsătorit Gray niciodată, râse domnul Wiggins. Se aplecă spre masă ca să servească din budincă, ca să risipească tensiunea dintre cei doi frați. Un bărbat bogat poate să-și țină conștiința în bancă, dar noi, ăștia sărmani, trebuie să ne căsătorim cu ale noastre.

Domnul Grayson luă remarca pe o glumă. Însă rânjetul lui dispăru ușor-ușor, iar preț de o clipă Sophia văzu ceva ce nu mai observase până atunci. Zâmbetul acela zglobiu lua ceva din el. În spatele lui părea... obosit. Înainte să se poată abține, o cuprinse un sentiment de milă. Petrecuse multe seri, în multe săli de bal, luptându-se sub

povara minciunii cu un aer relaxat. Păcălindu-i pe ceilalți, însă nu și pe sine însăși.

El ridică brusc privirea și văzu că se holba la el. Sophia se îmbujoră, de parcă ar fi intrat peste el în cadă.

Iar gândul acela o jenă și mai tare.

Domnul Wiggins o salvă din nou.

– Nu aș ști ce să fac fără soția mea. Nici nu sunt în stare să-mi aleg culoarea paltonului când merg la croitor. Îi aruncă Sophiei o privire jucăușă, înveselită de vin. Spune-mi, domnișoară Turner, cum se face că sexul frumos se pricepe atât de bine să ia astfel de decizii?

Sophia zâmbi.

– Pentru dumneata, domnule Wiggins, alegerea este una singură. Cu pielea ta închisă la culoare, un pardesiu ivoriu ți s-ar potrivi cel mai bine.

Bărbatul surâse încântat, savurându-și budinca. Îi curse puțin sos de coniac pe rever. Începu să înjure și se șterse cu mâneca.

– Totuși, pe ivoriu petele se observă foarte ușor, zise ea, uitându-se în farfuria ei, testând textura budincii cu furculița. Știți, domnule, pentru unele dintre noi astfel de decizii nu sunt dificile. Dar să trăiești cu alegerile tale... asta este povara noastră.

Îi aruncă domnului Grayson o privire prevăzătoare.

Cizma lui o eliberă, iar Sophia se simți ciudat de tristă. Își mișcă degetele în pantof. După atâta durere, îi era teamă că nu mai avea să și le mai simtă vreodată.

Nu avea de ce să își facă griji. Pentru că domnul Grayson nu își retrase talpa. Pur și simplu o mută pe podea, lângă a ei. După care își întinse piciorul și lăsă talpa să alunece în față, astfel încât vârful cizmei să o mângâie de la vârf la călcâi.

Oh, da. Nu își pierduse senzația din degete. Și nu numai din degete. Un fior cald se împrăștie ca un foc în interiorul ei, iar inima începu să îi bată tare în piept. Sophia înlemni, cu furculița în aer. Își cobori privirea în farfurie, nedorind ca el să vadă bujorii din obrajii ei.

Și atunci glezna lui o mângâie pe a ei. Inima îi sări din piept. Și înainte să își revină în simțiri, greutatea caldă a gambei lui era lipită de a ei, iar piciorul lui se înfășură cu al ei, într-o îmbrățișare intimă. Postura lor îi aminti de îndată de lupta cu rechinul – cizmele împreunate, trupurile îmbrățișate, simțind în piept entuziasmul victoriei.

Oh, iar acum Sophia simți că se înroșește peste tot. Buzele, sfârcurile, despicătura dintre coapse – simți că fiecare părticică roz a trupului ei începu să se umfle și să se facă roșie.

– Nu vă place budinca, domnișoară Turner?

La naiba cu șarmul acela arogant din glasul lui. Blestemată fie reacția trupului ei la auzul lui. Închise ochi și îi deschise.

– Nu.

Se juca cu ea. Deja o refuzase o dată; numai o proastă s-ar fi aruncat din nou în brațele lui. Ar fi trebuit să își retragă piciorul, își spuse ea. Să îl lovească în fluierul piciorului; să îi înfigă furculița în coapsă de parcă ar fi fost o bucată de friptură de capră. Dar nu voia să facă nimic din toate astea. Ar fi vrut să rămână acolo ore întregi, odihnindu-și talpa pe piciorul ei puternic. Simțindu-se vie, exaltată și dorită... deloc singură.

Și în afară de cina asta, de noapte asta, de îmbrățișarea secretă – Sophia își dorea mai mult. Voia să fie cât mai omenește posibil aproape de el. Îl dorea pe el. Noaptea aceasta era șansa ei, iar de data asta nu era speriată, nesigură sau amețită de rom. De data asta nu avea de gând să îl lase să plece.

Decizia era simplă. Cum avea să trăiască mai departe cu această decizie, asta era o altă problemă.

– Nu, repetă ea cu îndrăzneală, ridicându-și privirea. Fără să o mai intereseze dacă avea să-i vadă îmbujorarea, să observe răsuflarea ei precipitată sau pulsul care bătea cu putere. Ochii lui îi aruncară o provocare, iar ea o acceptă fără să clipească, răspunzând zâmbetului lui cu un alt zâmbet. Totul este pe placul meu.

Capitolul 12

– Ce naiba a fost asta?

Joss se întoarse spre el de îndată ce Gabriel termină de strâns masa.

– La ce naiba te referi? întrebă Gray, după care scoase o ploscă din buzunarul de la piept și i-o oferi fratelui său.

Joss îl ignoră.

– Știi prea bine la ce mă refer. E ceva între tine și domnișoara Turner, sunt sigur de asta.

Gray deschise plosca și luă o înghițitură.

– De ce spui asta?

Înconjură masa, examinând discret unghiul feței de masă și a priveliștii din scaunul căpitanului. Cu siguranță că Joss nu putuse să vadă ce se întâmplase sub masă. Chiar dacă fratele său nu observase ceva, putea foarte bine să îl ia la întrebări. Gray nu avea nici cea mai mică dorință – nici cuvintele potrivite – ca să îi explice.

Pentru prima oară de când plecase din Anglia, Gray îi mulțumi pielii subțiri, deloc practice din care erau confecționate acele cizme Hessian pretențioase. Senzația piciorului ei mlădios, fin... Acceptase atingerea atât de dornică, de îmbujorată, de senzuală.

Nu intenționase să o îmbrățișeze – dacă s-ar fi putut numi o îmbrățișare. La urma urmei, ea fusese agresorul în acel mic război al picioarelor, iar Gray nu făcuse altceva decât să se apere. În clipa următoare ceva neașteptat și ciudat de minunat se întâmplase: ea venise în apărarea lui. După toate cuvintele acelea îngrozitoare cu care o rănise, după toate acele săptămâni în care o evitase, după comentariile lui copilărești, capricioase, îi luase apărarea în cearta de familie, o dispută care nici măcar nu o privea în mod direct. Pe sub masa, formaseră un fel de alianță.

După care îi oferise o invitație verbală, clară.

Dacă Gray s-ar fi dus chiar acum în cabina ei, cu siguranță ar fi găsit-o doritoare. Ar fi avut în sfârșit ocazie să descopere cum se dezbrăca rochia aceea în dungi. Sau... ar fi putut pur și simplu să o rupă de pe ea.

Gray își opri imaginația înainte ca sexul lui să reacționeze în consecință.

Joss îl ajută să își ia gândul de la ea.

– De unde știe despre plantație?

– I-am spus când eram în Gravesend, înainte să ne îmbarcăm. Când mi-a spus de Waltham.

Cei doi bărbați se priviră intens.

– Și, dacă tot veni vorba despre asta, continuă Gray, ce naiba e în capul tău? Cum de ți-a venit să mă interoghezi în legătură cu vânzarea pământului?

– Domnișoara Turner a adus vorba.

– Iar tu i-ai dat apă la moară. De unde toate resentimentele acestea, Joss? Au trecut aproape opt ani și până ca Ma... Gray nu-și mai termină vorba. Joss nu avea nevoie să i se aducă aminte de moartea

soției sale. Până de curând, nu te-ai plâns nici măcar o dată. La vremea respectivă, ai spus că ai înțeles situația.

- La vremea respectivă, aveam nouăsprezece ani.

- Iar eu douăzeci și trei. Nu eram chiar un om de lume. Am făcut cum am știut mai bine. De atunci fac mereu tot ce-mi stă în puteri. Iar dacă efortul meu nu e la nivelul așteptărilor tale ridicate, nu știu ce să mai spun. Doar că nu mă mir.

- Nu face pe martirul cu mine. Tu ești cel care nu și-a ținut cuvântul. Și dacă tot vorbim de cuvântul tău și de valoarea sa îndoielnică, nu schimba subiectul. Am văzut ce priviri ai schimbat cu domnișoara Turner. Se înroșește de fiecare dată când vorbește cu tine. Pentru numele lui Dumnezeu, i-ai pus mâncare în farfurie fără ca măcar să-ți ceară s-o faci.

- Și ce e greșit în asta? întrebă Gary, într-adevăr curios să afle.

Nu uitase privirea aceea șocată de pe chipul ei.

- Fii serios, Gray. Știi prea bine că nu-ți permiți așa ceva cu o simplă cunoștință. E ceva... intim. Voi doi aveți o relație intimă. Nu nega.

- Dar neg. Pentru că nu este adevărat. Gray mai luă o înghițitură din ploscă și se șterse la gură cu podul palmei. La naiba, Joss. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înveți să ai încredere în mine. Ți-am dat cuvântul meu. Am să mi-l țin.

Și era adevărul, își spuse Gray. Da, o atinsese în seara asta, dar nu jurase niciodată să nu o atingă. Își ținuse promisiunea. Nu se culcase cu ea. Nu o sărutase.

Dumnezeule, ar fi dat orice să o sărute...

Își duse mâna la piept. Aceeași durere la inimă – înțepătura aceea ascuțită pe care o simțise când el își pusese talpa pe piciorul ei, murmurând cu buzele o rugă tăcută. „Te rog", spusese ea. „Nu spune nimic." De parcă ar fi încercat să ajungă la conștiința lui.

La conștiința lui. De unde îi venise o astfel de idee, că ar fi avut o conștiință? Categoric nu o pusese pe gânduri felul în care se purtase el față de ea.

Gray râse cu amărăciune, iar Joss îi aruncă o privire sceptică.

- Crede-mă, de-abia dacă am mai vorbit cu ea în ultimele săptămâni. Habar n-ai câte n-am făcut ca să o evit. Și nu e ușor, pentru că nici nu are obiceiul să rămână în cabina ei, nu? Nu, se plimbă pe toată corabia, flirtează cu echipajul, își lasă micile ei tablouri prin fiecare colț, își bea ceaiul în bucătărie cu Gabriel. Nu am cum să evit

să o văd. Şi n-am cum să nu observ că e al naibii de slabă. Trebuie să mănânce; aşa că i-am pus mâncare în farfurie. Atât.

Joss nu mai spuse nimic – rămase holbându-se la el de parcă i-ar mai fi apărut un cap.

– La naiba, ce mai e acum? Nu mă crezi?

– Cred ce spui, răspunse fratele său. Doar că nu pot să-mi cred urechilor.

Gray îşi împreună braţele la piept şi se sprijini de perete.

– Adică?

– Mă întrebam de ce ai făcut toate acele lucruri... la cină. Acum ştiu.

– Ce ştii?

Gray era din ce în ce mai nervos. Mai ales, pentru că el nu ştia.

– Ţii la fata asta, spuse Joss. Ţii la ea. Nu?

– Să ţin la ea?

– Nu-i aşa? întrebă Joss cu o expresie încrezută.

Simpla idee era de neimaginat, însă pe Gray îl lovi inspiraţia.

– Să spunem că ţin la ea. M-ai elibera de promisiune? Dacă răspunsul meu este da, pot să-i fac curte?

Joss încuviinţă.

– Dacă răspunsul tău este da, poţi – şi ar trebui – să mai aştepţi o săptămână. Nu e ca şi cum o să dispară în clipa în care ajungem la ţărm. Dacă răspunsul tău este da, cred că o să fii de acord cu mine că merită măcar atâta lucru.

Greşit, îşi spuse Gray, aruncându-se din nou pe scaunul său. Oricare ar fi fost răspunsul lui, ştia că ea merita ceva mult mai bun. La naiba, nici măcar nu se putea bucura de fantezia în care îi răvăşea rochia. Pentru că ştia că i-ar mai fi rămas una singură, şi ar fi fost prea îngrijorat să se gândească dacă avea ac şi aţă să o cârpească. Pentru că era puţin probabil ca modelul să se mai alinieze; dungile s-ar fi aşezat strâmb, iar rochia şi-ar fi pierdut din efectul minunat. Pentru că asta ar fi însemnat că ar fi luat ceva de la ea, că ar fi distrus ceva frumos şi perfect... iar ea nu l-ar mai fi privit niciodată cu ochii aceia sinceri, încrezători, ochi care îi făceau inima să tresară.

„Te rog. Nu spune nimic."

Gray se lovi cu pumnul în coapsă. Tocmai din acest motiv, atunci când îi plăcea o femeie, o curta, o gusta şi trecea la următoarea. Era o greşeală să ajungi s-o cunoşti.

Îşi slăbi lavaliera de la gât, agitat. Ţinea la ea.

- Cum de e posibil așa ceva? De-abia dacă m-am mai apropiat de ea în ultimele săptămâni.

- Nu știu cum de s-a întâmplat, dar se pare că acesta este adevărul. De fapt, aș spune că ești pe punctul de a te îndrăgosti de ea. Sau că deja ești îndrăgostit.

Gray se ridică în picioare, demn.

- Nu. Recunosc, tânjesc după ea. Poate prea mult. Dar, cu siguranță, nu sunt îndrăgostit de fata asta. Nu uita cu cine stai de vorbă, Joss. Eu sunt acela care-și ține conștiința într-un cont bancar, nu? Nici măcar nu știu ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Joss rămase la biroul lui.

- Eu știu cum se manifestă dragostea. E atunci când folosești toate condimentele acelea portugheze la o singură masă, când omori o capră valoroasă, când scoți vesela din depozit... Dacă s-ar fi spart o farfurie, ai fi pierdut jumătate din prețul serviciului. Doar ca să o servești cu friptură. Ridică din umeri. Cam asta e dragostea.

Gray își trecu degetele prin păr, încercând să scape de gândul acela înainte să încolțească în mintea sa.

- Ți-am spus deja, nu sunt îndrăgostit. Sunt doar al naibii de plictisit. Nu am altceva de făcut decât să planific mese elegante. Și o să fie din ce în ce mai rău. Nu-i nici o șansă să sparg o farfurie în seara asta. Făcu semn spre lampa care atârna în cui, care în oricare altă noapte s-ar fi legănat în ritmul valurilor. În caz că n-ai observat, nu ne mișcăm.

- Am observat, zise Joss rânjind și făcându-i semn spre ploscă. Gray i-o aruncă. E bine că le-am dat să mănânce și să bea bine. Acostatul nu face niciodată bine la moralul echipajului.

- Nu face bine nici pentru moralul investitorului, răspunse Gray, masându-și tâmplele. Să sperăm că n-o să dureze mult.

Marea rămase calmă câteva zile. Toată ziua de Crăciun, cât și ziua de după. Liniștea care începuse ca o pauză binemeritată se transformă curând într-o neplăcere pentru toți cei care erau la bordul lui *Aphrodite*. Până în dimineața celei de a treia zile, aceiași bărbați care petrecuseră ziua de Crăciun cântând și glumind, se înghionteau și se certau între ei la fiecare pas. Fără bătaia vântului nu aveau altceva de făcut decât să repare funia de ancorare a catargului și să curețe lanțurile. Echivalentul masculin al lucrului de mână, își spuse Sophia, privind spre cavilele de matisit pe care le foloseau marinarii

ca să repare frânghiile. I se făcu milă de ei. Nu-i plăcuse niciodată să brodeze.

Cerul era lipsit de nori, aerul era apăsător, iar oamenii agitați. Și, mai mult decât orice, era cald. Mai cald decât și-ar fi putut imagina vreodată Sophia. Aerul tropical o sufocă ca o pătură groasă de lână.

Fără nici un pic de briză, cabina deveni un cuptor. Sophia nu avea nici cea mai mică intenție de a rămâne în camera ei. Bărbații improvizaseră un baldachin dintr-o pânză nefolositoare, iar ea stătea sub el, pe o ladă, făcându și vânt cu planșa de desen, schițând din când în când. Privind umbra catargului târându-se pe punte. Stând perfect, absolut nemișcată.

Prin comparație, domnul Grayson era în permanentă mișcare. Își făcea traseul între cală și punte, între prora și pupa, părea cel mai neobosit bărbatul de la bordul navei. Sophia nu știuse la ce să se aștepte după atingerile fugitive de sub masă. În noaptea aceea rămăsese trează în patul ei, numărând bătăile clopotului care marcau fiecare jumătate de oră. La început, fiecare clinchet o umplea de entuziasm senzual. Odată cu trecerea orelor, bătăile inimii începuseră să se transforme în convulsii de îngrijorare. Apoi, spre răsărit, se aruncă în brațele disperării. Ce bărbat capricios, viclean. De ce nu venise? Cu siguranță nu ar fi putut lansa o invitație mai clară.

Dar nu venise la ea în noaptea aceea. Și nici în dimineața următoare. Când îl întâlni în cele din urmă în cealaltă după-amiază, un „Crăciun fericit" spus în grabă fu singura remarcă.

Se părea că tăcerea trona din nou între ei.

„Nu te vreau."

Încercă să ignore cuvintele pe care le auzea ca un ecou în minte. Nu era adevărat, își spuse ea. Era expertă în arta înșelăciunii; știa când cineva o mințea.

Și totuși. Ce altceva să crezi când el o evita într-un mod atât de evident?

Chiar dacă de-abia îi adresă câteva vorbe în următoarele două zile, Sophia îl auzi adesea vorbind despre ea. Chiar și acele comentarii veneau ca o poruncă aspră: „Du-i niște apă domnișoarei Turner" sau „Ai grijă să nu alunece baldachinul". Se simțea ca și cum ar fi fost îngrijită, asemenea unei capre. Hrănită, adăpată, găzduită. Poate că nu ar fi trebuit să se plângă. Mâncare, apă și adăpost erau lucruri bine-venite.

Dar Sophia nu era un animal domestic și avea alte nevoi, mult mai profunde. Nevoi pe care se încăpățâna să le neglijeze, bărbatul acela îngrozitor.

În cea de-a treia dimineață de liniște, căpitanul Grayson porunci echipajului să pregătească barca lungă. Ordinul fu întâmpinat de împotriviri din partea echipajului.

– Ce se întâmplă? îl întrebă Sophia pe O'Shea.

– Căpitanul ne-a poruncit să coborâm barca lungă și să vâslim în jurul corabiei. Speră că dacă ne mișcăm în cerc, o să prindem puțin vânt. Dar să stai să vâslești în căldura asta... spuse irlandezul ștergându-și sudoarea de pe frunte cu mâneca. E ca dracu'.

O'Shea plecă, fără ca măcar să își ceară scuze pentru limbajul folosit. Sophia nu-l putea învinovăți. Și ea ar fi înjurat dacă ar fi trebuit să efectueze o muncă fizică și obositoare sub soarele acela nemilos.

Bărbații se împărțiră în trei ture, fiecare cu câte un ofițer și patru bărbați în barcă, vâslind din toate puterile timp de o oră, însă fără prea mari rezultate. Sophia îi urmări cu milă, dar și cu fascinație. În timp ce erau în barcă, bărbații se dezbrăcară de cămăși, iar ea profită de ocazie ca să îi schițeze. Chiar și de la distanța aceea, reuși să le observe mușchii încordați, cicatricele, tatuajele exotice. Bărbații aceștia erau departe de statuetele grecești fără vlagă pe care fusese învățată să le copieze. Erau imperfecți, asudați, muncitori și, mai presus decât orice, reali.

Însă, în cele din urmă, creionul alunecă din mâna ei transpirată și căzu pe punte, iar căldura o făcu să renunțe și la această activitate.

Fir-ar să fie.

Nu se obosi să se întindă după creion.

Orele se scurseră una după cealaltă. Bărbații își continuară rotația, în timp ce o echipă vâslea, una lucra la funia de ancorare a catargului, iar cea din urmă se odihnea. Domnul Grayson dispăruse sub punte.

Davy Linnet trecu pe lângă ea, iar Sophia îl salută.

– Bună, Davy, zise ea, zâmbindu-i.

De când cu episodul de la Tropic, făcuse un efort suplimentar de a-l favoriza pe Davy în fața camarazilor săi. Chiar și în căldura aceasta sufocantă, curajul trebuia răsplătit.

– Bună ziua, domnișoară Turner, răspunse el și își feri chipul ca să ascundă surâsul timid.

– Arăţi foarte bine, Davy. Te-ai mai înălţat de când am părăsit Anglia. N-o să mai treci drept „băiat" prea mult timp, zise ea, privindu-l drăgăstos. Te-au primit în castelul de la proră?

Băiatul dădu din cap că nu şi se scărpină la ceafă.

– Încă mai am multe de învăţat, domnişoară. Dar o să ajung acolo cât de curând.

– Sunt sigură de asta.

Îi zâmbi din nou, iar băiatul roşi. Sophia ştia cât de mult şi-ar fi dorit să fie primit la castel, acolo unde dormeau toţi marinarii. El dormise în depozit de la începutul călătoriei şi urma să rămână acolo până când avea să îşi demonstreze abilitatea şi caracterul.

– Am nevoie de un bărbat care să urce să matiseze balansina arborelui-gabier trinchet!

Quinn începu să bombăne din spatele arborelui trinchet, îndreptându-şi spatele.

– Mă ocup eu.

Davy trecu repede prin faţa marinarului, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Quinn îşi încleştă maxilarul, dar nu se opri din vorbă.

– Piei din calea mea, baiete, sau te arunc la rechini.

– Am spus că mă ocup eu, spuse Davy şi îi întinse mâna. Împrumută-mi cavila de matisit.

Quinn îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Asta este treabă de marinar, băiete. Ai mai matisat o frânghie până acum?

– Am exersat pe punte.

Bărbatul mai în vârstă se strâmbă şi îl împinse pe băiat.

Davy aruncă o scurtă privire spre Sophia, după care se puse din nou în faţa bărbatului. Rămase nemişcat când Quinn se umflă în pene şi îşi îndreptă spatele, fiind cu un cap mai înalt decât tânărul.

– Lasă-mă pe mine, insistă Davy. Cum să învăţ dacă nu-mi daţi ocazia să pun în practică?

Quinn se opri, privind spre catarg. Apoi îşi şterse fruntea şi se uită din nou la băiat.

– Dacă ţii morţiş să te caţări până acolo pe căldura asta, n-am să te opresc. Luă cavila de matisit de la curea şi aruncă acul în palma întinsă a lui Davy. Să n-o faci de oaie sau vezi tu ce o să păţeşti.

Cu aceste cuvinte încurajatoare, Davy se îndreptă spre greement. Sophia îi urmări urcarea câteva clipe, până când ieşi din raza

ei vizuală, în spatele baldachinului, apoi se hotărî că loialitatea ei față de Davy avea o limită și că nu era cazul să zacă sub soarele tropical în timp ce el repara o bucată de frânghie. Avea de gând să își păstreze energia ca să îl felicite după ce avea să termine.

Aşteptă, odihnindu-şi bărbia în palme. Pleoapele îi atârnau greu. Plutea departe... departe...

Poc.

Zgomotul puternic o trezi din visare.

– Oprește-te! Coboară, băiete!

Recunoscu vocea aspră a domnului Brackett.

Sophia se grăbi să iasă de sub baldachin. Echipajul se adună în jurul catargului, privindu-l în tăcere pe Davy care cobora încet. În mijlocul grupului stătea domnul Brackett, cu mâinile în șold și cu picioarele larg depărtate, într-o atitudinea de pericol iminent.

– Ahoi! Toată lumea!

Sophia se agită, încercând să scape de starea de somnolență. Oare ce făcuse Davy atât de grav, încât să fie nevoie să se adune toți la ceea ce părea a fi un proces, cu domnul Brackett care părea și judecător și călău în același timp?

După care o observă, înfiptă în punte asemenea unei suliţe – cavila trecuse direct prin lemn. Probabil acela fusese zgomotul puternic pe care îl auzise. Davy o scăpase de sus, de pe catarg. Dacă ar fi lovit pe cineva... În ciuda valului de căldură, Sophia se înfioră. Era un miracol că nimeni nu fusese ucis.

Dar poate că se grăbise să se bucure.

Când Davy puse în cele din urmă piciorul pe punte, expresia domnului Brackett era una înfiorătoare. Merse spre cavilă, înfipse piciorul în scândura pe care o străpunsese, apoi apucă cavila cu mâinile, și o trase cu putere. O flutură în fața lui Davy, făcând semn spre pieptul acestuia.

– Neatent, Linnet. Foarte neatent.

Băiatul încercă să stea cu spatele drept, dar Sophia observă că genunchiul stâng începuse să îi tremure.

– Îmi pare rău, domnule. Mi-a transpirat mâna. Mi-a alunecat. N o să se mai întâmple, domnule, spuse Davy cu vocea tremurândă.

– Aș vrea să cred asta, Linnet. Dar cred că ar fi mai bine să-ți dau o lecție. Doar ca să fiu sigur.

Să-l învețe o lecție? Ce voia să spună? Sophia cercetă puntea în lung și n lat. Căpitanul era în barca lungă. Domnul Wiggins probabil

că era în cabina lui, la odihnă. În clipa aceea, domnul Brackett era la conducerea corabiei.

Iar Sophia ar fi putut să jure că urma să își impună autoritatea.

Aerul și marea erau atât de calme, atât de liniștite, încât fiecare cuvânt se auzea ca un ecou, de parcă ar fi fost pe scenă. Iar Brackett avea cu siguranță un aer teatral. Merse în cerc în jurul bărbaților, examinându-i cu privirea pe fiecare în parte, în timp ce zgomotul cizmelor sale se auzea pas cu pas. Spectatorii așteptau în suspans.

– Echipajul acesta era format din cei mai netrebnici oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Am tot așteptat să vă disciplinez. Brackett se întoarse cu fața spre Davy. Chiar vrei să te faci marinar, băiete? Crezi că ești în stare de asta?

Davy încuviință din cap, o dată.

– Totuși, nu ești în stare să folosești o cavilă, nu-i așa? Dar poate că suporți o bătaie cu biciul.

Sophia făcu un salt în față.

– Nu!

Domnul Brackett se întoarse spre ea.

– Domnișoară Turner, acesta nu este un spectacol potrivit pentru o doamnă. Te rog să te întorci în cabina dumitale.

– Nu. Nu poți să faci una ca asta. N-am să te las.

Din clipa în care rosti acele cuvinte, Sophia știu că făcuse o mare greșeală. Dacă Davy ar fi avut orice șansă de scăpare, ea tocmai îi pecetluise soarta. Ochii negri ai lui Brackett o încolțiră, la fel de întunecați și neiertători ca o rocă neagră. Nu avea să se mai răzgândească acum. Dacă l-ar fi cruțat pe Davy la cererea ei, ar fi fost ca și cum și-ar fi adjudecat autoritatea în fața întregului echipaj. De neconceput.

– Îmi cer scuze că v-am jignit sensibilitatea, domnișoară Turner. Dreptatea se câștigă greu. Insist să mergi în cabina dumitale.

– Du-te, domnișoară Turner, zise Davy. Am mai fost bătut la viața mea. N-are ce să fie mai rău.

Și bineînțeles că nu voia să îl vadă, băiatul acela curajos. Sophia îi aruncă o privire tristă. După care ridică privirea și îi spuse lui Brackett:

– Mulțumesc, dar rămân aici. Dacă ești în stare de o cruzime ca asta, poți să o faci de față cu mine.

Poate că avea să fie mai puțin violent față de Davy cu ea acolo. Sau poate că ar fi putut leșina într-un moment propice și să oprească circul acela.

– Cum doriți. Brackett se întoarse pe vârfuri, învârtind cavila de matisit de parcă ar fi fost acul unei busole, alegându-l în cele din urmă pe Quinn ca fiind nordul său. Tu. Leagă-l pe Linnet de stâlp.

Se auziră mai multe șoapte înfundate printre marinari. Quinn păși nesigur. Brackett se învârti din nou, amenințându-i din nou cu cavila, iar pălăria îi căzu de pe cap. Bărbații rămaseră în tăcere.

Sudoarea pe de gâtul Sophiei era rece.

– Dă-ți cămașa jos, Linnet. Când băiatul nu se mișcă, Brackett înfipse vârful cavilei în gulerul lui Davy și trase cu putere, rupând tunica de la guler și până la talie. Apoi întinse mâna și smulse cămașa băiatului, dezvăluind un piept slăbuț, palid.

Brackett își așeză cavila pe umăr, asemenea unui pistol de duel și se întoarse spre Quinn.

– Leagă-l. Acum.

Quinn nu se mișcă. Stătea cu picioarele depărtate, cu brațele împreunate la piept, un adevărat munte de mușchi. Și primi porunca lui Brackett cu toată indiferența de piatră a unui munte care tocmai primise ordin să sară. Obligă-mă. Părea să spună privirea lui. Mi-ar plăcea să te văd încercând.

Sophia ar fi vrut să creadă că bărbatul simțea o oarecare loialitate față de Davy, dar suspectă că, de fapt, căldura cântărise greu în decizia lui. Dacă Quinn nu voise să se cațăre pe catarg acum zece minute, cu siguranță că n-ar fi vrut să care acum după el un băiat.

Domnul Brackett nu păru enervat de refuzul mut al lui Quinn. În schimb, Sophia ar fi spus că părea ciudat de mulțumit. Chipul lui se lumină cu un rânjet încrezut, neașteptat.

– Quinn, să înțeleg că nu vrei să dai ascultare unui ordin direct?

Quinn nu se mișcă.

– Insubordonarea, spuse Brackett, îndreptându-se cu pași înceți spre Quinn, este o ofensă gravă. Te sfătuiesc să te gândești mai bine. Îți mai spun o dată, Quinn. Brackett accentuă fiecare cuvânt cu o împunsătură în pieptul marinarului. Leagă-l. Acum.

Quinn împinse cavila, asemenea unui cal ce dă din coadă ca să scape de o muscă.

Brackett pufni, cu chipul transpirat. Părul lui negru era năclăit de sudoare, lipit de scalpul lui la fel ca penele unui corb. Fie că era vorba de căldură, de puterea de comandă sau de amândouă – scena aceea scosese la iveală ceva întunecat în bărbatul acela. Ceva

înfiorător. Quinn avea o privire sălbatică și mânui cavila așa cum diavolul mânuiește obiectul lui de pedeapsă.

– Intenționam să-l dau drept exemplu pe băiatul acesta, dar acum cred că tu – spuse el, împungându-l din nou pe Quinn – o să fii un exemplu și mai bun.

Mânat de o furie bruscă, agilă, Brackett flutură sulița grea de metal și îl lovi pe Quinn chiar în spatele genunchiului. Piciorul bărbatului se cutremură sub greutatea lui și căzu la pământ cu un zgomot puternic.

Sophia scoase un țipăt și își duse mâna la gură.

Quinn se văită și se ridică în genunchi. Brackett se jucă cu cavila printre degete și îl împunse între umeri dintr-o singură mișcare, iar acesta căzu pe burtă pe punte. Înainte ca marinarul să apuce să își revină în simțiri, Brackett îl călcă cu piciorul pe ceafă, ținându-l la pământ.

Întregul echipaj înlemni, uitându-se disperați unii la alții. Sophia înțelese ezitarea lor. Chiar dacă căpitanul lor nu ar fi tolerat un act atât de violent – iar Sophia era sigură că nu ar fi făcut-o –, un atac asupra lui Brackett ar fi însemnat o răzvrătire.

Quinn încercă să se ridice. Brackett își înfipse talpa în gâtul bărbatului, oprind orice protest.

Sophia privi spre proră. Era imposibil să vadă barca lungă de acolo. Ar fi vrut să emită un fel de semnal... să strige după căpitan.

– Adu-mi biciul, porunci Brackett, arătând cu sulița spre Davy. Și ar fi bine să te grăbești sau îți dublez loviturile.

Sophia nu mai aștepta răspunsul lui Davy. Se întoarse pe vârfuri și se năpusti pe scara care ducea sub punte, gonind prin cabina doamnelor și prin depozit.

– Domnule Grayson! Sări peste lăzile aruncate peste tot. El avea să rezolve situația, era sigură de asta. Trebuia să o facă. Domnule Grayson! Gray!

O mână o prinse de braț.

– Ai venit la mine, în cele din urmă?

Era apăsător de cald în cabină, iar Sophia rămase cu răsuflarea tăiată. La auzul tonului de bariton și la atingerea lui, aproape că se topi. Se aplecă peste lăzile împrăștiate, frecându-se somnoros la ochi.

– Ce e, scumpo?

– Vino repede, spuse ea, eliberându-și brațul și împingându-l pe Gray spre scări.

Auzind agitația din vocea ei, Gray își reveni în simțiri. Ea încercă să-l tragă de braț, dar el nu se mișcă.

- Ce e? repetă el, privind-o în ochi.

- E Davy. Și Quinn... vrea să-i biciuiască.

- Cine?

- Domnul Brackett.

Gray începu să înjure, se eliberă din strânsoare și porni în fața ei, traversând în grabă cabina doamnelor, sărind mai multe trepte. Sophia porni după el.

- Ce naiba se întâmplă aici? urlă domnul Grayson.

Scena rămăsese, în mare, așa cum o lăsase Sophia. Oare chiar trecuse numai un minut? Brackett încă îl ținea pe Quinn sub piciorul lui, amenințându-l cu cavila. Ceilalți membrii ai echipajului stăteau în cerc în jurul lor, transpirați sub soarele de prânz. Se relaxară de îndată ce îl văzură pe domnul Grayson. Singurul care lipsea era Davy.

- Ah, domnule Grayson. Bună ziua.

Domnul Brackett îl întâmpină pe un ton calm, cu o privire de piatră.

- Unde e băiatul?

- L-am trimis după bici. Ăsta - își mută greutatea corpului pe gâtul lui Quinn - trebuie să învețe să își respecte superiorii.

- Nu-i nici un bici pe corabia asta, Brackett. Nu permit să fie cineva biciuit. Nu am făcut-o niciodată.

- Atunci nici nu mă mir că toți marinarii ăștia sunt vai de ei, spuse Brackett, rânjind. Trebuiau de mult să fie disciplinați. Și dacă n-avem bici... sunt sigur că putem să improvizăm ceva.

- Ahoi!

Chemarea se auzi din partea din față a corabiei. Barca lungă se întorsese. Câțiva dintre marinari începuseră să se îndepărteze din jurul lor, îndreptându-se spre proră. Îi cerură voie din priviri domnului Grayson, iar el încuviință din cap.

- A sosit și căpitanul tău, Brackett. Poți să te oprești.

Vocea domnului Grayson rămase foarte calmă și autoritară, iar postura aproape relaxată. Haina și pantalonii lui atârnau dezordonat pe el, în contract cu șirul ordonat de nasturi al domnului Brackett, care străluceau în bătaia soarelui. Era neînarmat, șleampăt, calm. Cu toate acestea, toți știau cine era în avantaj. Domnul Grayson reușise din nou să preia controlul situației cu minim de efort.

În schimb, Sophia tremura din toate încheieturile. Simți că cineva o apucă de braț, încercând să o liniștească. Când întoarse privirea, îl văzu pe Stubb lângă ea.

– Băiatul e sub punte, șopti el. Când a venit să caute biciul, i-am spus să se ascundă.

Sophia înghiți în sec și încuviință din cap.

Domnul Grayson își împreună brațele la piept.

– Oprește-te, Brackett. Dacă trebuie disciplinat, căpitanul se va ocupa de asta.

Brackett își retrase piciorul de pe gâtul lui Quinn, doar ca să îl lovească scurt în coaste. Marinarul suspină de durere la picioarele lui, iar ofițerul zâmbi cu răutate.

– Sunt ofițerul secund. Nu lucrez pentru căpitan. Lucrez pentru tine.

– Ba nu mai lucrezi pentru mine, zise domnul Grayson, sfredelindu-l cu privirea.

Căpitanul păși pe punte, își șterse fruntea, după care își puse pălăria pe cap. Era urmat de patru marinari, încă fără cămăși pe ei după vâslitul în ocean.

– Ce se întâmplă aici? Am auzit agitație. Căpitanul îl văzu pe Quinn zăcând în agonie pe punte și îngenunche lângă el. Dumnezeule. A căzut de pe catarg?

– Nu. Domnul Grayson făcu semn spre Brackett. Căpitane Grayson, te anunț că, din clipa aceasta, domnul Brackett nu mai lucrează ca ofițer secund la bordul vasului *Aphrodite*. Rămâne la latitudinea ta unde alegi să îl cazezi pe perioada care a mai rămas din călătorie. Eu recomand celula.

– Înțeleg. Joss se uită la fiecare marinar în parte, cu o înfățișare sumbră. Se ridică în picioare, îndreptându-și mânșetele. Stubb, te rog să te îngrijești de Quinn. Se întoarse către marinarii la bustul gol. Levi, O'Shea. Însoțiți-l pe domnul Brackett la noul său birou din celulă. Gray. Făcu semn cu capul spre Sophia. Du-o în cabina ei. Și ține-o acolo.

Domnul Grayson încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

Levi și O'Shea îl apucară pe Brackett, fiecare de câte un braț, și îl duseră împreună spre celulă. Când trecură pe lângă ea, Sophia scoase un icnet de teamă. Spatele lui Levi era plin de cicatrici vindecate, împletindu-se unele peste altele în mijloc, întinzându-se și spre

umeri. Erau oare rezultatul sau motivul tăcerii sale permanente, se întrebă ea?

- Vino, scumpo. Trebuie să te odihnești.

Mâna domnului Grayson se odihni pe spatele ei.

Sophia se împotrivi. Nu reușea să își ia privirea de la groaza de pe spatele lui Levi. Nu înainte ca acesta să dispară sub punte.

- Ai spus că nu permiți ca oamenii să fie biciuiți pe corabia ta.

- Nu permit. Tocmai din cauza asta.

Capitolul 13

Domnișoara Turner se topi în brațele lui. La început crezu că leșinase. Dar când îi privi chipul, Gray citi în ochii ei confuzie și lacrimi nevărsate. Nu leșinase. Pur și simplu căzuse în brațele lui, sperând că avea să o prindă.

Lângă el, îl auzi pe Joss care dădea ordine în stânga și-n dreapta echipajului și domnului Wiggins, care era acum ofițerul secund. Bărbații se grăbiră să ajungă la posturile lor. Și totuși, ei doi rămaseseră acolo, ea lipindu-și spatele pe pieptul lui cald. Gray o cuprinse în brațe și o conduse spre scara de tambuchi. O luă de după talie și o însoți pe scări, până ajunseră în cabina doamnelor.

Acolo o așeză pe un scaun. Gray își dădu seama că nu ar fi vrut să-i dea drumul. Sophia stătea atât de bine în brațele lui. În cele din urmă Gray își permise să conștientizeze cât de mult își dorise acest lucru. Să o țină la pieptul lui. Strâns. Să nu-i mai dea drumul.

Se lipiră amândoi de tocul ușii. Unul din ei tremura din toate încheieturile, iar Gray spera că nu era vorba despre el.

Ea își odihni capul pe brațul lui.

- Știam că la tine trebuia să vin. Am încercat și eu să-l opresc, dar am înrăutățit și mai mult situația. Dar știam că de tine o să asculte. Toți ascultă de tine. Și știam că nu ai să permiți așa ceva.

Dumnezeule, își spuse Gray. O ținea pe femeia aceasta în brațele lui, în timp ce ea îl descria drept un fel de... nu tocmai un sfânt, dar un bărbat de onoare. Iar în tot acest timp, ea tremura la pieptul lui, fără vlagă, transpirată, caldă, fără ca măcar să bănuiască toate modalitățile prin care și-ar fi dorit el să-i dezonoreze pe amândoi.

L-ar mai fi lăsat oare să o țină așa, cuprinsă în brațele lui, cu spatele lipit de vintrea lui înfierbântată, dacă i-ar fi putut citi gândurile? Dacă ar fi știut că atunci când își mișca capul ca să-și îngroape chipul în mâneca lui, îi oferea o priveliște minunată a curbei de alabastru a gâtului ei, a ivoriului frumos sculptat al claviculei și imaginea aceea încântătoare care îi bântuia visele – valea delicată, trandafirie dintre sânii ei?

Dumnezeule, ce ticălos.

Îi fusese rușine de multe lucruri la viața lui, dar niciodată nu-i fusese atât de rușine că era bărbat, că făcea parte din specia aceasta de creaturi violente și brutale care se biciuiau unii pe alții, care băteau băieți neajutorați cu cavile de matisit și care tânjeau după guvernante neștiutoare, răvășite de emoție. Femeia aceasta fusese făcută pentru ceva mai bun, merita ceva mai bun. Ceva mai bun decât corabia asta, decât viața asta. Ceva mai bun decât creatura aceasta mârșavă, lacomă.

– Ar trebui să iei loc.

Își puse palmele pe umerii ei și o îndrumă spre scaun.

Ea se prăbuși pe el, odihnindu-și mâinile pe masa din fața sa. Bun, și acum? Cu siguranță nu o putea lăsa singură în starea în care era. Avea cearcăne sub ochi, chipul palid; buzele tremurătoare.

Gray luă cabina la pas. Nu o putea consola fără să o răvășească. Nu putea urca pe punte și să pună echipajul la punct pentru că nu el era căpitanul.

Impotent. Fusese catalogat drept impotent, din mai multe puncte de vedere. Gray aproape că începu să râdă când își dădu seama. Nu era o senzație pe care s-ar fi așteptat să o trăiască, din nici un punct de vedere. Iar căldura aceea... avea să înnebunească de frustrare. Își frecă bărbia, după care își încleștă pumnul și lovi în perete.

– Ce se va întâmpla cu domnul Brackett? întrebă Sophia cu un glas slab, plăpând.

– Va rămâne în celulă până ancorăm.

Ea îi aruncă o privire nedumeritâ.

– E închisoarea de pe vapor, explică el. De fapt, e mai mult o temniță. În cală.

– O temniță? E îngrozitor.

– Este pentru binele lui, mai mult decât orice. Pentru tot ce a făcut... nu e neapărat mai rău decât ceea ce fac alți ofițeri, pe alte vase.

Dar acum că nu mai e ofițer, poate că marinarii ar fi fost tentați să se răzbune.

– Și atunci, de ce l-ai concediat? De ce să nu-l lași să rămână ofițer până ajungem în Tortola?

– Chiar dacă acțiunile lui Brackett ar fi avut o justificare, nu i-aș fi putut permite să-și păstreze postul. Și-a pierdut orice autoritate în fața echipajului. Decizia mea nu a făcut altceva decât s-o confirme.

– Este numai vina mea, zise ea cu o voce tremurătoare. Îmi pare foarte rău.

– Nu. Ea tresări pe scaun, iar Gray își mușcă obrazul. La naiba! Oare nu fusese martoră la suficiente acte de brutalitate, fără să-și mai piardă și el cumpătul? Încercă din greu să-și stăpânească emoțiile. Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Ai avut dreptate să vrei să ajuți. Ai făcut bine că m-ai chemat.

Ea se relaxă, iar Gray începu din nou să traverseze cabina în lung și-n lat.

– Ce naiba căuta Davy acolo cu cavila? Asta vreau eu să știu. E datoria marinarului.

Ea își odihni capul în palme.

– Mi-e teamă că e tot vina mea. L-am întrebat dacă s-a mutat în teugă și cred că... cred că a vrut să mă impresioneze.

– Bineînțeles că a vrut să te impresioneze, răspunse Gray, râzând. Ar trebui să ai mai multă grijă cum dai din genele alea, scumpo. Într-una din zilele astea o să arunci un bărbat peste bord.

Picioarele scaunului zgâriară podeaua când se ridică. Culoarea se întorsese în obrajii ei.

– Dacă Davy încerca să mă impresioneze nu e numai vina mea, e și a ta.

– Cum adică?

Frustrările lui Gray începură din nou să fiarbă. Ura faptul că se răstise la ea, dar nu părea capabil să se controleze.

– Tu ești cel care l-a umilit de față cu întregul echipaj, cu toate întrebările tale. Tu l-ai obligat să spună că... știi tu.

– Da, știu ce a zis. Gray se apropie de ea, până ce numai masa rămase între ei. Știu ce a zis. Și nu te preface că nu ți-a plăcut. Nu te preface că nu te folosești de bărbații ăștia ca să-ți mângâi vanitatea.

– Vanitatea? Ce știi tu despre vanitatea mea? Tu care nici măcar nu te uiți în direcția mea. Marinarii măcar vorbesc cu mine. Iar dacă întreaga scenetă cu „Regele Mării" nu e un exercițiu menit să-ți mângâie vanitatea, nu știu ce e. Lovi cu pumnul în masă și vorbi cu o voce

joasă. Poate că bărbaţii ăştia flirtează cu mine, dar pe tine te venerează. O ştii prea bine. Ai vrut să simţi admiraţia asta. Să te scalzi în ea. Şi ai făcut asta pe spinarea lui Davy.

– Măcar eu n-am făcut altceva decât să-l tachinez. Nu eu sunt cel hotărât să-i frângă inima.

– E doar o simpatie. Nu e cu adevărat îndrăgostit de mine.

– Bineînţeles că e îndrăgostit de tine! urlă el, bătând cu pumnul în masă. Toţi sunt îndrăgostiţi de tine. Vorbeşti cu ei, le asculţi poveştile – chiar şi aiurelile lui Wiggins, numai Dumnezeu ştie de ce. Îi desenezi, le faci tablouri de Crăciun. Le aminteşti de tot ce-au lăsat în urma lor, de lucrurile la care speră să se întoarcă într-o bună zi. Şi pe lângă asta, mai arăţi şi ca o zeiţă a lui Botticelli, cea mai frumoasă femeie pe care au văzut-o vreodată. La naiba, cum să se abţină să nu se îndrăgostească de tine?

Tăcere.

Ea îl privi lung.

Clipi.

Îşi deschise uşor buzele şi trase aer în piept.

„Spune ceva", o imploră Gray în tăcere. „Orice."

Dar ea rămase acolo, uitându se la el. Ce naiba spusese? Fusese ceva chiar atât de îngrozitor? Se încruntă, derulând ultimul minut în mintea sa.

Oh, Dumnezeule! Gray se frecă la ochi, după care îşi trecu repede degetele prin păr. Fusese ceva îngrozitor. La naiba! Dacă Joss ar fi fost acolo, ar fi râs copios pe seama lui.

– Ai văzut...

– Ce să văd? întrebă repede Gray, detestându-se pentru asta.

Oare ce avea să-l mai întrebe acum? Oare ce altă prostie avea el să-i răspundă?

– Ai văzut vreodată un Botticelli? O pictură, mă refer. Una adevărată?

– Da, răspunse el răsuflând uşurat.

– Oh, spuse ea, muşcându-şi buzele. Şi cum a fost?

– Nu... Gesticulă inutil cu mâna. Nu ştiu cum să descriu în cuvinte.

– Încearcă.

Îl privi cu doi ochi mari, curioşi. El înghiţi şi îşi mută privirea spre o şuviţă de păr creţ care îi atârna la tâmple.

- Perfectă. Luminoasă. Atât de frumoasă, că m-a durut sufletul. Şi lină, ca o fereastră. Aş fi vrut s-o ating.

- Dar n-ai putut.

- Nu, răspunse el, privind-o din nou în ochi. Nu am avut voie.

- Doar pentru că aşa ţi-a poruncit cineva? Făcu un pas spre el, mângâind masa cu degetele ei. Şi dacă ai fi singur, dacă nu te-ar vedea nimeni? Ai atinge-o?

Gray dădu din cap că nu şi îşi coborî repede privirea.

- Nu... Se opri, alegându-şi cuvintele cu grijă, de parcă ar fi fost fructe la piaţă. Le încercă pe toate şi alese numai câteva. Vezi tu, e acoperită cu un lac. Un fel de luciu. Dacă aş fi atins-o cu degetele mele aspre, aş fi mânjit-o cumva. I-aş fi luat ceva din frumuseţe. Şi nu mi-aş fi putut ierta niciodată acest lucru.

- Atunci... îşi sprijini şoldul de marginea mesei, transformându-şi întregul corp într-o curbă şerpuită, ispititoare.

Gray se înfioră.

- Înseamnă că nu regula e cea care te împiedică să o atingi.

- Nu chiar. Nu.

Tăcere, din nou. Profundă, răzleaţă, asemenea galeriilor Uffizi lungi, placate cu marmură.

Spuse în cele din urmă:

- Şi e tot vina ta.

- Ce?

- Totul. Davy. Bineînţeles că vrea să dovedească ceva. Cum te aşteptai să reacţioneze, după ce i-ai pus toate acele întrebări? După ce l-ai supus unui interogatoriu de faţă cu întregul echipaj, de faţă cu mine? Se aşeză pe scaun. Ar fi trebuit să ştii mai bine de atât. Nu ar fi trebuit să faci asta.

Da, încercase din nou să apeleze la presupusa lui onoare. Ducându-şi mâna la piept, înfierbântându-l şi mai tare. Dovedindu-i că nu avea nici o urmă de onoare în el.

- Sincer, cum te-ai simţi dacă cineva ţi-ar fi expus întreaga viaţă în faţa acelor bărbaţi?

- Bărbaţii mă respectă tocmai pentru că ştiu că şi eu am trecut prin asta. Fiecare dintre ei a trecut prin asta la un moment dat. Între marinari nu e loc de secrete, domnişoara Turner. Spre deosebire de alţii - spuse el, cu o privire atotştiutoare -, eu nu am nimic de ascuns.

- Chiar aşa? întrebă ea, fără să-şi ia ochii de la el.

El încuviință.

– Bun. În cazul ăsta, cum te cheamă?

El își împreună brațele la piept. Deci, ăsta era jocul ei, nu? Foarte bine. Dacă voia să îl ia la întrebări, avea de gând să-i răspundă. Era liberă să afle fiecare detaliu josnic, sălbatic despre el. Poate asta avea să o învețe să nu mai creadă într-o decență închipuită.

– Benedict Adolphus Percival Grayson. Ca pe tata.

– Mi-ai spus că o singură femeie are voie să îți spună pe numele de botez.

– Așa e. Nu te entuziasma, scumpo. Nu ți-am dat voie să-mi spui pe nume. Totuși, poți să-mi spui Gray. Te rog, adăugă el în tăcere.

Ea scutură din cap.

– Câți ani ai, domnule Grayson?

– Împlinesc treizeci și doi anul viitor, domnișoara Turner.

– De unde vii?

Gray se instală confortabil în scaun.

– M-am născut și am crescut în Tortala, după cum știi deja. Neamul Grayson se trage din Wiltshire. Bunicul meu se trăgea dintr-o familie bună, dar tatăl meu a fost clasicul fiu mai mic risipitor. Pentru toate păcatele lui, care au fost cu sutele, tatăl meu a fost exilat în Clarendon – așa se numea plantația noastră –, ca să revină pe calea cea bună.

– Și a reușit să o facă?

– Tu ce crezi?

Se dădu pe spate în scaun, întinzându-și picioarele pe masa dintre ei.

Sophia îi zâmbi.

– Câți frați ai, domnule Grayson?

– Sincer să fiu, n-aș putea spune cu exactitate. Tata și-a recunoscut trei copii. Am un frate, pe care l-ai cunoscut deja, și o soră, pe care n-o știi. Toți trei avem mame diferite. Așadar, ca răspuns la întrebarea ta de dinainte, s-ar părea că exilul în Indiile de Vest nu a fost o soluție.

Îi privi chipul, încercând să citească orice semn de șoc sau ofensă. Totuși, expresia ei rămase la fel de calmă ca marea aceea blestemată.

– Știu că tatăl tău este...

– Mort.

– Da, mort, răspunse ea, dregându-și glasul. Mama mai trăiește?

– Nu. A murit când eram copil. Nu mi-o amintesc.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Da?

Cuvintele îi ieșiră pur și simplu pe gură, pe un ton perfect banal. Dar domnișoara Turner tresări. Gray ținu piept impulsului de a nu se foi sub privirea ei cercetătoare.

– Da, zise ea, ușor sfidătoare. Îmi pare rău. Presupun că e îngrozitor să nu-ți amintești mama.

Gray ridică din umeri.

– E mai bine decât să ți-o amintești și să fii măcinat de durerea pierderii.

– Chiar crezi că e mai bine așa?

El se încruntă și se trase de ureche.

– Mă gândeam eu.

Gray își odihni brațul de mâner și își mută greutatea corpului. Poate că acest interogatoriu nu fusese o idee chiar atât de bună. Domnișoara Turner ar fi trebuit să fie cea care să se simtă stânjenită, nu el.

– Neagră sau albă? întrebă ea, odihnindu-și bărbia în palme, fără să își ia privirea de la el.

– Poftim?

– Pâine, domnule Grayson. Dacă ar fi să alegi între pâine neagră sau albă, ce ai alege?

– Neagră, dacă am și unt, răspunse el râzând. Dacă nu, albă.

– Bere sau rachiu?

– Bere. Un strop de coniac. Deloc o idee proastă, își spuse el, scoțându-și plosca din buzunarul de la haină.

O desfăcu și o ridică la gură.

– Ai furat vreodată, domnule Grayson?

El înlemni. Dădu plosca pe gât, fără să se grăbească. Apoi se șterse la gură, închise plosca și o puse din nou în buzunarul de la piept.

– Bineînțeles.

Ea își plecă capul și ridică din sprâncene, invitându-l să dezvolte asupra subiectului.

– Cu ce să încep? Cu micile pozne specifice copilăriei? Ananas, pui, acul de lavalieră al tatălui meu... Aș putea să-ți povestesc minute în șir. Să-ți spun și despre toate corăbiile pe care le-am asaltat, despre toate mărfurile pe care mi le-am însușit? Chiar dacă unui vas corsar îi este permis să fure, la urma urmei, tot hoție e și asta. Bătu ușor cu degetele în masă. Am făcut din furt un stil de viață, domnișoară

Turner. Am putea să stăm la poveşti ore întregi. Ce fel de detalii te interesează?

Ea căzu pe gânduri.

– Să înţeleg că nu ţi-e ruşine să recunoşti. Că ai furat.

– De cele mai multe ori, nu. Nu mi-e ruşine.

– Aşadar, au fost şi situaţii pe care le regreţi? Ce ai furat şi de ce ţi-e ruşine cu asta, domnule Grayson?

Gray îi înfruntă privirea calmă, neclintită. Să îndrăznească să-i mărturisească? Ar fi reuşit să-şi atingă scopul, să-i dezvăluie cât era de mârşav. Fata trebuie să ştie cu ce bărbat avea de-a face. Şi poate că ar fi încetat să-l privească cu ochii aceia încrezători, să aştepte din partea lui lucruri la care nu ar fi trebuit să se aştepte. Lucruri pe care el nu i le-ar fi putut oferi niciodată.

Gray îşi coborî privirea şi îşi trec degetul cel mare peste buza de jos.

– Am furat moştenirea fratelui meu, rosti el cu o voce ciudată, fără vlagă. Îşi simţea întregul corp fără vlagă. De două ori.

– Înţeleg, răspunse ea.

Ridică ochii şi observă că în privirea ei nu era repulsie sau şoc, aşa cum s-ar fi aşteptat. Aşa cum s-ar fi cuvenit după o astfel de dezvăluire. În schimb, părea intrigată.

– Ananas, găini, corăbii... Desenă o linie dreaptă de masă, cu degetul. Acestea nu sunt deloc greu de imaginat. Dar să furi o moştenire... de două ori? Cum ai reuşit una ca asta?

– E mult de povestit.

– Nu mă grăbesc.

– Eram în Anglia, în vacanţă de la Oxford, îmi petreceam vara în Wiltshire, la moşia bunicului meu. Am primit de veste că tata murise. Bunicul meu nu a reacţionat bine deloc. Cred că bătrânul a sperat mereu că fiul risipitor avea să o ia pe calea cea bună într-o bună zi şi să se întoarcă acasă. Odată ce şi-a pierdut acea speranţă... Gray îşi drese glasul. După câteva zile a avut un atac de apoplexie şi nu şi-a mai revenit niciodată.

– Ţi-ai pierdut tatăl şi bunicul la distanţă de câteva zile? întrebă ea, afectată.

– Nu. Tata murise deja de două luni.

– Da. Dar totuşi, de-abia aflaseşi, zise ea, îmbrăţişându-se.

Gray se încruntă privind-o cum îşi mângâia umărul, întristându-l şi mai tare în timp ce ea se consola. La naiba, ar fi trebuit să scoată

la iveală lucruri despre el, nu să-i plângă de milă. Şi categoric nu era cazul să îl consoleze.

- Vrei sau nu să termin povestea?

- Îmi cer scuze. Continuă.

El începu să vorbească mai repede, de parcă ar fi fost vorba despre o afacere.

- Bunicul meu i-a lăsat moşia Clarendon tatălui meu. La moartea tatălui meu, pământul urma să fie împărţit între moştenitorii de sex masculin ai tatălui meu.

- Tu şi căpitanul Grayson.

- Da, răspunse el, rezemându-şi coatele pe masă. Dar vezi tu, scumpo, ei nu ştiau despre Joss. Presupun că tatăl meu a uitat să-şi menţioneze fiul nelegitim, pe jumătate african, în raportul anual. Avocaţii nu aveau nici cea mai mică idee.

- Dar dacă este fiu ilegitim... Ar fi avut vreo şansă să-şi primească moştenirea?

Gray îşi privi palma, analizând vârfurile tăiate ale unghiilor.

- Poate că nu. Nu aveam de unde să ştiu până nu le explicam situaţia.

- Şi nu ai făcut-o. Privirea ei se transformă din curioasă în străpungătoare. Ai acceptat pământurile, după care le-ai vândut. Fără să-l întrebi şi pe fratele tău.

Gray încuviinţă.

- Ai împărţit câştigurile cu el?

- Nu. Am cumpărat corabia asta şi am pregătit-o să devină un vas corsar. Totul era pe numele meu, dar i-am promis că urma să împărţim câştigurile după război.

- Şi ai făcut-o?

Gray dădu din cap că nu.

- Nu. I-am dat ce câştigase drept ofiţer secund, nimic în plus. Am păstrat restul de bani, am cumpărat o casă în Londra şi am înfiinţat Compania Navală Grayson.

- Compania Navală Grayson, repetă ea. Nu Compania Navală a Fraţilor Grayson.

- Compania Navală Grayson. Vasele, investiţia, riscurile, profitul - sunt numai ale mele. Sunt angajatorul fratelui meu, nu partenerul lui.

- Dumnezeule. Se prăbuşi pe scaun, fără să îşi ia privirea de la el. Da, aş spune că ai de ce să-ţi fie ruşine.

Iat-o. Privirea șocată pe care o așteptase. Îl cuprinse o satisfacție ciudată. Poate că era justiție divină. Alți oameni, oameni mai buni decât el își mărturiseau păcatele în fața unui preot, unor sfinți, dar Gray alesese că o facă în fața unei guvernante. Cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, în toți anii aceia în care căutase numai plăcere, în lung și-n lat. Singura femeie care trezise în el dorința aceea arzătoare. Iar aceasta era pedeapsa sa – să o vadă prăbușindu-se pe scaun, să citească neîncrederea din ochii aceia mari pentru că văzuse, în cele din urmă, adevărata lui față.

Da, asta era pedeapsa lui. Și încă nu terminase inchizitorul său sumbru. Nu, încă mai avea atâta păcate de dezvăluit.

– Continuă, zise el.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

– Termină-ți interogatoriu, scumpo. Mai ai și alte întrebări.

Ea rămase cu privirea fixată într-un colț al încăperii.

– Ești căsătorit, domnule Grayson?

– Nu. Nu sunt genul de bărbat căsătorit.

– Ai avut multe iu... Se opri. Multe iubite?

– Da. Multe.

Ea tresări, aproape neobservat, dar el o resimți ca pe o lovitură de bici. Cu toate acestea, ea întoarse capul, întâlnindu-i din nou privirea. O fată curajoasă.

Întreabă-mă, o imploră el. Fă-mă să mărturisesc.

– Și câte amante, domnule Grayson?

Capitolul 14

– N-aș putea spune.

– Mi-e teamă că nu se acceptă acest răspuns, zise Sophia, zâmbitoare, mulțumită că acum avea și ea ocazia să îl tachineze. Spune adevărul sau te arunc la țipari, domnule Grayson.

El nu îi zâmbi.

– Ăsta e adevărul, domnișoară Turner... Nu aș putea să-ți spun cu exactitate. Am pierdut numărătoarea acum mulți ani. Au trecut cincisprezece ani de când am încălecat prima târfă într-o tavernă. Iar în acești cincisprezece ani am călătorit pe trei mări și patru

continente, savurând femei în fiecare port. Dacă ţii neapărat să ştii un număr, numără tu. Eu nu pot.

Sophia clipi, în aşteptarea acelui surâs răutăcios, sâcâitor. Dar nu zâmbi. Nu o şicana deloc.

Categoric nu trăise cu impresia că dusese o viaţă pură. Dar un negustor iscusit, care îşi organiza viaţa după numere şi profit, să piardă numărătoarea... asta însemna că numărul era cu adevărat unul mare. Bărbatul din faţa ei încălecase nenumărate femei, din fiecare colţ al lumii. Gândul o dezgustă şi, într-un fel ruşinos, o excită. Dar, mai mult decât orice, o dezamăgi. Regretul o înţepă între omoplaţi, iar coloana ei vertebrală înlemni.

- În cazul acesta, zise ea în cele din urmă, neputând să ascundă amărăciunea din glasul său, e un adevărat miracol că n-ai murit de sifilis.

- Nu e un miracol. Este o combinaţie de precauţie şi intestin de oaie.

- Atunci, chiar meriţi să te felicit. Şi iată că ai rămas sănătos şi voios, chiar şi după cincisprezece ani de efort fizic constant. O adevărată reuşită. Nu e de mirare că eşti atât de mândru de isprăvile tale.

- Chiar aşa? întrebă el, cu maxilarul încordat.

- Dacă sănătatea ţi-o va permite, sunt sigură că te vei bucura de mai multe decenii de viaţă depravată.

- Scumpo, asta e teama mea cea mai mare.

- Care anume? Sănătatea sau viaţa depravată?

- Deceniile.

Sophia îi studie chipul. Agitat, ştiind că era analizat, el îşi coborî privirea şi frecă bărbia. Se înşelase, îşi spuse ea. Nu era deloc mândru de isprăvile sale.

- Şi iubirea?

- Ce e cu iubirea? întrebă el, fără să-şi ridice privirea.

- Dintre toate acele iubite, dintre toate acele amante... Pe câte dintre ele le-ai iubit, domnule Grayson?

El îşi împreună palmele la ceafă, ridicându-şi privirea spre tavan.

- Pe toate, scumpo. Până la ultima.

- Asta e ca şi cum ai spune pe nici una, răspunse ea, dând ochii peste cap.

El ridică din umeri, fără să-şi ia privirea de la tavan.

- Chiar aşa?

O altă întrebare îi stătea pe vârful limbii. Sophia ezită, dar întrebă:

– Iar ele te-au iubit?

– Doar cele naive, răspunse el, aruncându-i o privire rece.

Sophia citi mândria și durerea din ochii lui.

Și apoi, brusc, dădu cu pumnul în masă. Tânăra sări de pe scaun.

– Cred că e timpul să pun și eu întrebările, nu? Se ridică în picioare, începând să ia cabina la pas. Îți știu deja numele, domnișoară Jane Turner.

Sophia simți un impuls de a-l întrerupe, de a-l corecta. Dar nu o făcu. Sentimentul de vinovăție o încolți. El tocmai ce își deschisese viața în fața ei. Oare ea de ce nu avea curajul să facă același lucru?

– Și câți ani ai?

– Douăzeci.

Măcar asta era adevărat.

– Douăzeci, repetă el, pe un ton arogant. Numai douăzeci. Ești atât de tânără. Ce să știi tu despre lumea asta?

– Mai multe decât ai crede. Ce știi tu despre mine ca să tragi concluzia asta?

El se întoarse cu fața spre ea și puse mâna pe masă.

– Într-adevăr, ce știu eu despre tine? Spune-mi, domnișoară Turner, cât ai văzut din lumea largă? De unde vii?

Se aplecă asupra ei, cu o prezență intimidantă. Însă intensitatea din ochii lui era chiar mai neliniștitoare.

– Din Kent.

El începu să râdă și își îndreptă din nou spatele.

– Oh, domnișoara Turner se trage din jungla din Kent, nu? Ținut recunoscut pentru sălbaticele sale petreceri în grădină. Părinții sunt încă în viață?

– Da, amândoi.

– Ai frați sau surori?

– O soră.

– Ce familie încântătoare. Sophia dori să intervină, dar el vorbi peste ea. Pâine neagră sau albă?

– Albă.

– Bineînțeles. Tot ce e mai bun pentru domnișoară Turner. Presupun că pot să sar și peste următoarea întrebare. Știu deja cât de mult îți place romul.

Sophia tresări la răutatea din tonul vocii sale, și la felul brutal în care mâna lui tăie aerul.

- De fapt, prefer vinul de Bordeaux.

- Vinul de Bordeaux, rânji el. Ei bine, îmi pare rău că nu-ţi pot face pe plac, domnişoară Turner, şi să-ţi ofer pâine albă şi vin de Bordeaux la fiecare masă.

- Ştii prea bine că nu am astfel de aşteptări. Îşi apăsă mai puternic palmele pe masă şi se ridică în picioare. De ce te porţi astfel?

El se aplecă peste masă, aşezându-şi palmele în faţa ei, în oglindă.

- Şi cum ai vrea să mă port? Nu pot să fiu altfel decât sunt, scumpo. Ai ştiut de la bun început că nu sunt un gentleman. Sunt un mincinos, un hoţ, un libertin... şi chiar mai rău.

Gray se aplecă şi mai aproape de ea, iar ea veni mai aproape, de parcă ar fi tras-o spre el. Erau la doar câţiva centimetri distanţă. Suficient de aproape cât să se sărute.

Bărbatul îi privi buzele şi vorbi într-o şoaptă:

- Spui că nu te aştepţi la pâine albă şi la vin de Bordeaux? Scumpo... Şopti cuvântul acela lângă buzele ei, iar Sophia închise ochii. Ar fi mai bine să nu-ţi faci nici un fel de aşteptări.

Fata deschise larg ochii. El se împinse în masă şi îşi îndreptă spatele până ce părul lui negru mângâie tavanul cabinei. Sophia se retrase uşor, în timp ce inima îi bătea tare în piept. Pe chipul lui se ivi o expresie tristă, dar satisfăcută, şi îşi împreună braţele la piept.

Voia să o ţină la distanţă de el. Înţelegea acum acest lucru. Aşa că îi povestise despre fratele lui, se lăudase cu şirul lung de femei. Şi apoi o supusese acestui interogatoriu nemilos. Era acelaşi bărbat care o ţinuse atât de tandru în braţele sale cu jumătate de oră mai devreme, aproape declarându-şi dragostea pe care i-o purta într-un moment de furie oarbă. Bărbatul care o dorea cu atâta ardoare, încât aproape o simţea în respiraţia lui. Bărbatul la care visa cu atât patos, că o durea trupul, sufletul. Iar acum o ţinea departe de el. Folosindu-se de trecutu-i murdar ca să pună distanţă între ei.

Ei bine, şi Sophia avea propriul trecut murdar. Poate că păcatele ei nu fuseseră la fel de numeroase şi desfrânate, dar erau la fel de întunecate ca ale lui. Şi nu avea de gând să lase încă un bărbat să o vadă drept îngerul perfect, mai presus de dorinţă, prea pură ca să fie atinsă.

Sophia ocoli masa, micşorând distanţa dintre ei.

- Nu am terminat.

- Scumpo, cred că am terminat înainte să începem.

Ea dădu din cap că nu, apucându-l de braţ.

– Încă mai ai întrebări pentru mine.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet neconvingător. Își deschise brațele și o luă de mână.

Sophia și-ar fi dorit ca valurile mării să se legene sub ei, să o arunce în brațele lui. Dar marea rămase calmă.

– Nu-mi spune, începu el, mângâindu-i degetele, că mâinile acestea catifelate, delicate au fost în stare să fure.

– Ba da.

– Ce? Funde? Poate puțină dantelă? Îi închise pumnul și îi puse brațul pe lângă corp. Poate câteva coli de hârtie?

– Un fel de hârtie. Bancnotele sunt și ele făcute din hârtie, nu?

– Oricare ar fi păcatele tale neînsemnate, scumpo, sunt sigur că pot să le vând cu cele câteva monede din buzunar.

Nu avea nici cea mai mică idee. Sophia își coborî privirea și atinse punguța pe care o ascundea la piept. E adevărat, banii erau pe numele ei. Dar prin drept, aproape că ar fi trebuit să-i aparțină lui Toby, nu? Chiar și acum, ar fi avut tot dreptul să îi dea în judecată pe părinții ei, pentru zestrea pe care ea i-o refuzase când fugise de acasă. Fapta ei... Nu era chiar atât de diferită de înșelăciunea domnului Grayson. Își furase propria moștenire.

– Sir, ai fi surprins de toate păcatelor mele.

Dar înainte să apuce să-i povestească, el o apucă ușor de bărbie, aducându-i chipul mai aproape. Îi dădu drumul la fel de repede.

– Nu-mi spune că ești căsătorită.

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse ea, râzând.

Dar un val de vinovăție o făcu să se oprească. Până acum, ar fi trebuit să fie căsătorită.

Totuși, zâmbi. Se părea că râsul ei fusese pe placul lui, la fel ca și răspunsul. Începuse din nou că arate ca el însuși, iar Sophia se bucură.

– Și câți iubiți ai avut?

– Mulți.

– Nu-i punem la socoteală și pe bărbații de pe vasul acesta, zise el încruntat.

– Chiar și fără ei... Îi aruncă un zâmbet cochet. Tot sunt mulți.

– Și ai avut și amanți?

Disprețul din glasul lui, rânjetul arogant... Sophia știa că se aștepta la un nu răsunător. Dar se înșela. Nu avea de gând să-i confirme impresia pe care o avea despre ea ca fiind neatinsă, inocentă. Trebuia

să înțeleagă că nu era mai rău decât ea. Nimic nu era mai presus pentru ea, nici hoția, nici înșelăciunea. Și nici pasiunea.

Era o singură modalitatea prin care să-i dezvăluie adevărata sa față.

Printr-o minciună.

– Da. Unul.

El trase aer în piept. Sophia se întoarse cu spatele la el, făcând doi pași în față. Își încleștă pumnii până ce unghiile îi străpunseră palma, încercând cu disperare să se calmeze. La urma urmei, era o minciună pe care o spusese de atâtea ori.

– Pari atât de surprins, începu ea, privindu-l de după umăr. Ți-am povestit acum câteva săptămâni despre Gervais. Maestrul meu de pictură, și profesorul meu în arta...

– În arta pasiunii, termină el propoziția. O privi cu suspiciune. Da, îmi amintesc. Nici atunci nu te-am crezut.

– Nu contează dacă mă crezi sau nu, minți ea, traversând cabina. Era înalt, zvelt, deosebit de chipeș, cu păr negru ca abanosul, ochi albaștri și degetele lungi. Și m-a iubit cu disperare.

– Oh, ca întotdeauna, rânji el.

– M-a iubit, insistă ea. Cu disperare. Își dădu părul după ureche și continuă. Oh, dar nu afecțiunea a fost cea care ne-a adus împreună. Ci pasiunea intensă, animalică.

– Pasiunea animalică? Ce știi tu despre pasiune animalică?

Sophia se îmbujoră sub privirea lui intensă. Nu îi era deloc greu să inventeze. După toate lecțiile primite de la lăptăreasa ușuratică, după apropierea ei de acest bărbat extraordinar de atrăgător, învățase câte ceva despre pasiune animalică.

– Am început cu schimburi de priviri arzătoare, în camere aglomerate. Se plimbă cu degetele pe masă, în timp ce se apropia de el. Și apoi găseam tot felul de scuze ca să ne atingem. Fiecare atingere a lui îi atinse în treacăt brațul – mă făcea să tremur de dorință.

El îi prinse încheietura mâinii. Sophia rămase cu răsuflarea tăiată.

– Da, spuse ea, presupun că poți să-ți imaginezi ce s-a întâmplat mai departe.

– Presupun că da. Îi dădu drumul și observă o sclipire în ochii lui. Începuse să o creadă. Deci aceasta este motivul pentru care ai pornit spre Tortola ca să devii guvernantă. Ai fost ruinată.

Sophia încuviință cu o mișcare scurtă din cap. Cât de drăguț din partea lui, să o ajute cu minciuna. Prinse curaj și continuă.

– Am devenit prea nesăbuiți. Odată ce Gervais m-a adus pe culmile plăcerii, nimic nu ne mai putea ține la distanță. Fugeam de însoțitoarea mea de fiecare dată când puteam, mă furișam să mă întâlnesc cu el în mijlocul nopții. În dulapuri, în garajul în care țineam trăsura, chiar și în birjă – pasiunea noastră nu avea limite. Gervais a venit chiar să mă vadă în Kent, la una dintre petrecerile noastre.

– Petreceri? Știam eu că vii dintr-o familie bună. Nu ai fost crescută ca să devii guvernantă.

– Nu am fost crescută nici ca să devin o ușuratică, zise Sophia, aruncându-i o privire obraznică. Dar asta am ajuns.

– O ușuratică. Tu.

Sophia căută printre amintiri, răsfoind printre paginile cărții. Detalii, își spuse ea. Mai multe detalii l-ar putea convinge.

– Am stabilit să ne întâlnim în grajduri. Era prea riscant pentru Gervais să fie văzut în apropierea casei. Am furat straiele unei lăptărese și mi-am ascuns părul sub o pălărie din paie cu bor lat. Cât timp nu ridicam privirea din pământ, nimeni nu avea cum să mă recunoască. Când am intrat în grajd, el m-a speriat, era ascuns în spatele ușii. M-a luat în brațe, fără nici un cuvânt, și m-a dus în pod. Aprinsese câteva lumânări și împrăștiase câteva petale de trandafiri și o pătură peste un pat din fân, frumos mirositor.

– Lumânări într-un grajd cu fân uscat? Scumpo, ai noroc că n-ai murit acolo. Ai fi putut ajunge scrum.

Sophia ridică din sprâncene și își încordă spatele.

– Iubirea noastră era un infern. Am crezut că o să ard în flăcările pasiunii, atât de intensă a fost plăcerea noastră în noaptea aceea.

El își acoperi ochii și începu să râdă în hohote.

– Ai o imaginație cu adevărat bogată.

– Nu e imaginația mea. Îți spun adevărul!

Panica o cuprinse. Dacă nu reușea să-l convingă, cu siguranță avea să îl piardă. Părerea lui despre ea avea să îi fie confirmată, și avea să o creadă chiar mai naivă decât înainte. Disperarea o mână mai aproape de el. Poate că apropierea fizică avea să-l convingă mai mult decât cuvintele.

– Nu mă crezi?

Își încrucișă brațele la piept, oferindu-i priveliștea sânilor săi. Ochii lui mușcară momeala. Apoi, ca să-i facă în ciudă, se îndepărtă

intenționat de el. Bărbații preferau să vâneze, Sophia știa prea bine asta. Chiar dacă era virgină, știa cum să aducă un bărbat la picioarele sale.

Bătăile inimii sale umplură tăcerea umedă. Camera se întunecase. Era ciudat cum aici, la tropice, noaptea venea pe neașteptate. Fără înserare, fără misterul apusului. Lumină, și apoi întuneric.

– Petale de trandafiri, spuse el în șoaptă, iar Sophia numără pașii până ajunse în spatele ei. Îi simți răsuflarea în ceafă, îi simți ochii doritori care îi priveau sânii. Iar el se apropie și mai mult, la doar câțiva centimetri de umărul ei și trase adânc aer în piept. Gray suspină seducător, iar ea simți fiori pe șira spinării. Te cred când spui despre petalele de trandafiri.

Ușor, îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe umăr. Degetele lui nici măcar nu-i atinseră pielea, însă senzația șuviței mătăsoase care alunecă pe gâtul ei o făcu pe Sophia să tresară. Închise ochii, simțind atingerea catifelată prin toți porii.

– L-ai iubit? o întrebă el. Pe acest Gervais?

Cea din urmă întrebare. Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, dar o luă prin surprindere.

– Da, bineînțeles, răspunse ea, fără să stea pe gânduri.

Se întoarse cu fața spre el, în întuneric. Domnul Grayson își ascunse reacția înainte ca ea să-l observe, însă Sophia știa că făcuse o greșeală. Dacă ar fi intenționat să împartă patul cu ea în noaptea aceea, acum probabil că avea să se răzgândească. În mod ironic, nimic nu astâmpără mai repede pasiunea unui bărbat decât să-i vorbești de iubire.

Ce avea să o mai întrebe acum? Micul lor scenariu ajunsese la final. Sophia aștepta în întuneric, cu răsuflarea tăiată, sperând ca o întrebare, o rugă – un sărut – să se ivească de pe buzele lui.

Ușa cabinei se deschise, iar o lampă aruncă câteva licăriri. El făcu un pas în spate.

Stubb făcu câțiva pași, luptându-se cu o tavă grea.

– V-am adus cina, anunță el, atârnând lampa deasupra lor. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar a fost o zi lungă.

– Vă las să mâncați, domnișoară Turner.

– Am adus mâncare pentru amândoi, zise Stubb, aranjând farfuriile și mâncarea pe masă. Toți pasagerii vor servi masa în cabina doamnelor de acum înainte. Așa a poruncit căpitanul. Bătrânul îi aruncă o privire lui Gray. Căpitanul vrea ca amândoi să rămâneți sub

punte până prindem o nouă rafală de vânt. A spus că vei înțelege, Gray.

Da, răspunse domnul Grayson. Înțeleg. Îi aruncă Sophiei o privire precaută. Oricum, te las să mănânci.

Nu ți e foame? întrebă Stubb, servind masa.

La mirosul tocăniței de vită, stomacul Sophiei reacționă zgomotos.

Cred că domnișoara Turner își va savura mai bine cina fără prezența mea, zise domnul Grayson, îndreptându-se spre ușă. Eu aștept micul dejun. Nu mi-e foame acum.

Și plecă. Dar nu înainte să-i arunce o ultimă privire cercetătoare, înfometată.

Sophia zâmbi. Nu știa să mintă.

Capitolul 15

Trupul lui Gray i se plânse toată noaptea. Stomacul chiorăia, când l ar fi putut hrăni la cină. Încheieturile protestară în fața hamacului îngrămădit în care se înfășurase, când ar fi putut să împartă o saltea delicată cu o parteneră chiar mai delicată. Și, bineînțeles, mai era și acea durere constată în vintrele lui, a unei dorințe neîndeplinite.

Însă, mai mult decât orice, în mintea lui se dădea o luptă - inima lui deja plutea. Se eliberase de ancoră și deja pornise pe valurile mării. Și nu avea nici cea mai mică idee cum să o prindă din nou.

Nu era virgină. Asta susținea ea.

Nu-i pusese cuvântul la îndoială.

Cel puțin, acum lucrurile aveau mai mult sens. Hainele elegante, aerul rafinat, postul de guvernantă. Sclipirea din ochii ei, felul în care răspunsese atingerii lui. Felul în care îl atinsese. Știa ce însemna pasiunea; știa pasiunea pe care ar fi putut-o împărtăși.

Și, cu toate acestea, petrecuse noaptea de unul singur.

Pentru că ea îi oferea mai mult decât pasiune. Îi oferea inima sa. Îi oferea încredere. Dumnezeule, aproape că i-o aruncare în brațe, iar Gray nu o voia. Avea deja prea mulți oameni cărora să le poarte de grijă și deja reușise să îi dezamăgească. Era numai o chestiune de timp până să o dezamăgească și pe ea.

Chiar și așa, până la răsăritul soarelui Gray deja se spălase și se îmbrăcase. Se așeză pe o ladă, dând din picior, jucându-se cu ceasul

de buzunar, până ce clopoțelul sună de opt ori pentru cartul de dimineață. Era ora micului dejun. Nu mai putea ignora nevoile stomacului său. Nu mai putea ignora nici cealaltă durere sâcâitoare din inima sa – nevoie de a o vedea.

Nu avea nici cea mai mică idee ce avea să-i spună – cât mai puține. Gray luă o carte, o duse la subsuoară și porni spre cabina doamnelor.

Îl întâmpină o aromă de ceai. Domnișoara Turner era la masă, aranjând câteva borcane lângă tava pentru dejun. După evenimentele dramatice din ziua precedentă și după o noapte agitată, Gray fu surprins să constate că părea atât de... normală. Aproape domestică. Neliniștea din sufletul lui crescu.

– Bună dimineața, zise ea, fără să ridice privirea.

Desfăcu capacul unui borcan și examină conținutul cu vârful degetului.

– Ai de gând să-mi otrăvești ceaiul?

Gray își trase un scaun și se așeză, puse cartea pe masă și luă un biscuit.

– Nicidecum. Ridică privirea, iar sclipirea cochetă din ochii ei îl făcu să se înece cu mâncarea. Da, totul era ca de obicei. Era suficient numai să o vadă, atât de frumoasă, atât de aproape de el – și i se tăia respirația. Ceea ce îl lăsă complet nepregătit pentru următoarele ei cuvinte. Am să te pictez.

– Vrei să mă pictezi?

Îi veniră în minte amintiri intense, senzuale. Cum își trecuse degetele prin părul lui, cum își lipise corpul de trupul lui. Gray se îndoia că ea își mai aducea aminte de noaptea aceea, așa beată cum fusese. Bineînțeles, el nu o putea uita.

– Nu te deranjează, nu? Trebuie să exersez și să-mi ocup timpul. Mută o cană cu ceai și începu să desfacă un mic șevalet. Decât dacă vrei tu să facem altceva?

Gray își drese glasul și își coborî privirea în carte. Da, ar fi vrut să facă altceva.

– Aveam de gând să citesc.

– Nu văd de ce n-ai putea să o faci, spuse ea, punându-și șorțul. Doar lasă-mă să schițez trăsăturile chipului și apoi poți să citești în timp ce eu completez restul.

– Nu sunt sigur...

Ea puse pe masă câteva pensule, aranjându-le de la cea mai mică la cea mai mare.

– Vezi tu, nu prea mai am pe cine să pictez. I-am schițat sau pictat aproape pe toți cei de la bordul navei.

– Am observat.

– Ai observat? întrebă ea, privindu-și pensulele.

– Da.

– Și...? zise ea, întâlnindu-i privirea.

Și ce? Ce se aștepta să-i răspundă? Că desenele ei îl umpleau de invidie și dorință? Că reușeau să îi dezvăluie calități ascunse în oameni cu care lucrase cot la cot ani de zile, să îi arate mult mai mult decât ar fi vrut să cunoască din sufletul ei? Că refuzase cu dispreț aceeași cerere – că o refuzase pe ea însăși – acum multe săptămâni, tocmai pentru că îi era groază de clipa în care avea să-și îndrepte viziunea de artist asupra lui și să descopere adevărata natură a sufletului său? Ironia situației îl făcu să zâmbească trist. Fie, atunci să descopere. Avea să îi folosească întregul stoc de pigment negru. Nu avea să-l mai împovăreze niciodată cu privirea aceea de încredere.

Gray își termină cana de ceai și o aruncă pe masă.

– Fie.

– Foarte bine, răspunse ea zâmbind, aranjându-și pânza pe șevalet.

– Și ce să fac?

– Fii în largul tău, zise ea, aruncându-i o privire amuzată. Oricât m-aș bucura să simt marea legănându-se sub nou, nu cred că ești în pericol să fii aruncat pe podea.

Gray îi urmări privirea spre mâna sa care rămăsese încleștată pe mânerul scaunului. Frustrat pe propria sa transparență, își împături palmele la piept, întinzându-și piciorul pe podea, în timp ce se așeză comod în scaun.

– Sunt perfect în largul meu.

– Cum se face că, întrebă ea, începând să schițeze cu un creion în timp ce privirea ei concentrată se muta de la chipul lui, la pânză, fiul unui gentleman desfrânat, crescut pe o plantație de zahăr din Indiile de Vest și educat la Oxford, odată ce a moștenit pământ și avere, hotărăște să își trăiască viața pe mare?

Gray se uită lung la ea.

Ea se opri din desenat și îl privi răbdătoare, dându-și părul după ureche.

– Ce? Vrei să vorbesc? Nu mi-ai spus să stau la locul meu?

– Aș vrea să fii în largul tău. Și am observat că depănatul amintirilor ne ajută în acest sens.

Nu și pe el.

Își îndreptă din nou atenția asupra schiței sale.

– În copilărie ți-ai dorit să devii marinar?

– Nu, răspunse Gray, râzând. Până să merg la Oxford nu mai fusesem niciodată pe o corabie. În prima săptămână pe mare mi-a fost rău. Nu puteam să mănânc nimic. Totuși, am avut noroc pentru că marinarii au prins și au mâncat un pește otrăvit cu cupru. Aproape întregul echipaj s-a îmbolnăvit; patru dintre ei au murit.

– Dumnezeule!

– L-am ajutat cu tot ce am putut pe căpitan. M-a pus la treabă și am acceptat, cumva. Până am traversat Tropicul, întindeam și strângeam velele ca orice marinar priceput. Printre schimburi, am învățat tot ce mi-a explicat căpitanul despre puterea vântului și despre navigare. Odată ajunși în Anglia, l-am întrebat dacă pot să rămân în echipaj și m-a numit ofițer de punte. De-abia după un an și jumătate am ajuns la Oxford.

– Mă mir că te-ai mai dus.

– Aproape că n-am făcut-o, spuse el, scărpinându-și barba. Însă războiul era în floare. Și am primit, în cele din urmă, o scrisoare în care am aflat că tata se îmbolnăvise – asta m-a trezit la realitate. Joss și Bel erau încă minori, și știam că nu ar fi avut cine să aibă grijă de ei dacă el ar fi murit. M-am gândit că ar trebui să stau locului o perioadă, să știe cum să dea de mine. Oxford mi-a părut o variantă bună la vremea aceea. Dar am terminat numai trei semestre.

– Pentru că tatăl tău a murit.

Sophia prinse creionul între dinți, și își șterse mâinile pe șorț.

– Da.

Scoase creionul din gură și își îndreptă privirea spre el. Totuși, nu îl privi în ochi. Gray avu impresia că îi analiza urechea sau linia maxilarului. Își scărpină gâtul, jenat, simțind că roșește sub evaluarea ei trufașă. La naiba, cabina aceea era un cuptor.

– Moment în care ai vândut pământul, zise ea, reîndreptându-și atenția spre pânză. Și ai devenit corsar?

El încuviință.

– Dar dacă erai preocupat de situația fratelui și a surorii tale, de ce nu te-ai întors acasă? Ca să ai grijă de plantație?

Gray oftă.

– Din mai multe motive. Toate aveau legătură cu banii. Prețul zahărului era în scădere; iar tarifele în creștere. Plantațiile din Indiile

de Vest nu mai erau afacerile profitabile care fuseseră cândva. Într-un an am fi fost îngropați în datorii. Nu ar fi mers niciodată. Dacă le-aș fi spus avocaților despre Joss, asta ar fi însemnat luni buni de întârziere, și nici nu eram sigur că el ar fi fost de acord să vândă. Am găsit un cumpărător și am avut șansa de a cumpăra acest vas, alături de autorizație, așa că am profitat de ocazie. După care am capturat șaizeci de corăbii în numele Coroanei, spuse Gray, cu mândrie în glas. Nu am regretat niciodată decizia pe care am luat-o. Era singura soluție profitabilă.

Ea îi aruncă o nouă privire cercetătoare, de data aceasta spre păr. Gray dădu ochii peste cap, de parcă ar fi încercat să-i urmeze privirea.

- Se întâmplă adesea ca marea să se potolească?

- Nu în fiecare călătorie. Dar destul de des, răspunse el, ridicând din umeri.

- Cât durează, de regulă?

- Nu avem de unde să știm. Câteva ore. Zile. O săptămână.

Ea își dădu părul după ureche.

- O săptămână de întârziere? Probabil că profitul tău are de suferit.

- Într-adevăr.

El privi rugător spre cer. Probabil că trăia un calvar. Pierdea bani cu fiecare oră ce trecea, trebuia să sufere tentația imposibilă în fața celei mai frumoase femei pe care o întâlnise vreodată și era groaznic de cald. Fără nici un fel de briză, aerul din cabină era îngrozitor de încărcat, pe măsură ce soarele strălucea pe cer. De-abia dacă se făcuse dimineață, iar Gray simțea deja stropi de sudoare sub lavalieră. O privi din nou pe domnișoara Turner, admirând curba grațioasă, înviorată a gâtului ei, în timp ce apleca capul. Temperatura din încăpere crescu.

Ea se dădu pe spate și își aplecă capul într-o parte, studiind pânza.

– Cu siguranță că aceasta nu era singura variantă profitabilă, să conduci un vas corsar. Sunt atâtea riscuri, atâtea aspecte imprevizibile. Spre exemplu, te-ai fi putut căsători.

– Să mă căsătoresc?

– Da, bineînțeles. Asta fac majoritatea domnilor cu un anumit statut financiar, nu? Vii dintr-o familie bună și aveai ceva pământ pe numele tău... cu siguranță că ai fi putut să găsești o tânără moștenitoare sau o văduvă tânără cu care să te căsătorești, și ai fi putut face

orice ți-ar fi trecut prin minte. La urma urmei, spuse ea, întâlnindu-i privirea, nu e ca și cum nu ai șarmul necesar ca să cucerești o femeie. Și ești destul de chipeș, în felul tău.

– Destul de chipeș. În felul meu.

Ea aplecă din nou capul.

– Oh, nu mai fii așa încrezut. Nu încerc să te flatez, pur și simplu spun adevărul. Vasul corsar nu era singura soluție profitabilă. Te-ai fi putut căsători dacă ai fi vrut.

– Ah, tocmai asta e problema. Nu voiam.

Ea apucă o pensulă și lovi ușor paleta.

– Nu, nu asta voiai. Tu voiai să fii pe mare. Voiai să pleci în căutarea unei aventuri, să capturezi șaizeci de corăbii în numele Coroanei și să cucerești nenumărate femei pe patru continente. Așa că ai ales să-ți vinzi pământul, domnule Grayson. Pentru că asta îți doreai cu adevărat să faci. Profitul a fost un plus.

Gray se trase de manșeta cămășii. Îl deranja cât de ușor îi era ei să vorbească despre niște adevăruri la care el evitase să se gândească în toți acești ani. Acum era mai rău decât un hoț. Era un hoț egoist, mincinos. Dar ea rămase în continuare cu el, filtrând cu el, numindu-l „fermecător" și „destul de chipeș". Câte alte defecte trebuia să scoată la lumină ca să fugă de el?

– Dar tu, domnișoară Turner? întrebă el, venind mai în față. De ce ești aici, în drum spre Indiile de Vest, ca să lucrezi drept guvernantă? Și tu ai fi putut să te căsătorești. Te tragi dintr-o familie bună; asta e clar. Și chiar dacă n-ai avea zestre, scumpo... Așteptă să o vadă ridicând privirea. Frumusețea ta poate să vrăjească orice bărbat.

Ea nu păru impresionată. Cu toate acestea, Gray observă bujorii din obrajii ei și își șterse fruntea cu spatele încheieturii.

– Hai, nu e cazul să faci pe modesta. Nu încerc să te flatez, pur și simplu spun adevărul, zise el și se întinse din nou pe scaun. Deci, de ce nu te-ai căsătorit?

– Ți-am explicat ieri motivul pentru care căsătoria nu mai reprezenta o variantă pentru mine. Eram compromisă.

– Ah, da, răspunse el ducându-și mâinile la piept. Pictorul francez. Cum spuneai că îl cheamă? Germaine?

– Gervais, spuse ea, oftând dramatic. Ah, dar plăcerea pe care am trăit-o alături de el a meritat orice cost. Nu m-am simțit niciodată mai vie decât în brațele lui. Fiecare clipă petrecută împreună a fost un minut furat din paradis.

Gray pufni și dădu cu cizma în piciorul mesei. Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi zis că fata încerca să îl facă gelos. Și la naiba dacă nu funcționa. De ce să se bucure un profesor mieros de plăcerile care lui îi erau refuzate? Doar nu luptase în război pentru ca cea mai frumoasă lady din Anglia să-și ridice fusta în fața unui afurisit de francez.

Ea începu să amestece pigment și ulei pe paleta sa.

– Odată, m-a prins în cămară și ne-am iubit pătimaș printre cartofi și napi. M-a împins în rafturi și...

– Pot să-mi citesc cartea?

Dumnezeule, nu mai putea suporta.

Ea zâmbi și luă o altă pensulă.

– Dacă vrei tu.

Gray ridică cartea și se uită lung la ea, incapabil să se concentreze să o citească. Din când în când, dădea pagina. Imagini intense, erotice îi treceau prin minte, însă tot sângele lui coborî în vintre.

În timp ce soarele se ridica pe cer, umbra hașurată a capacului de spiral de deasupra lor începu să coboare pe peretele cabinei, alunecând ușor pe podea. Curând, soarele era exact deasupra lor, pictând masa cu o tablă de șah de umbre.

Era groaznic de cald.

Simțindu-se moleșit și inert, Gray își slăbi lavaliera îmbibată cu sudoare. Fură o privire spre domnișoara Turner pe deasupra cărții. Rochia ei simplă de muselină pălise în fața căldurii, lipindu-se de trupul ei, într-un mod seducător. Ea își roti încet gâtul, întinzându-și mușchii cu o grație mlădioasă, senzuală.

– A mai rămas puțin ceai? întrebă Gray.

– Nu, răspunse ea, ștergându-și fruntea cu o batistă, continuând apoi cu decolteul lucios, înfierbântat.

El se foi jenat, simțind din nou durerea din vintre.

– O să-l rog pe Stubb să aducă puțină apă. Imediat.

Își aplecă capul, încercând să se gândească la lucruri reci. Precum înghețatele acelea delicioase din Mayfair, cele pe care cu siguranță ar fi dus-o pe Bel să le încerce. Râul cu păstrăvi din Wiltshire unde petrecuse vara aceea pe când era la Oxford. Bere, proaspăt scoasă din pivniță în toiul iernii. Zăpadă.

Îi veni brusc în minte o imagine cu domnișoara Turner într-un peisaj de iarnă, îmbrăcată în catifea, acoperită cu fulgi albi de zăpadă. Mici cristale de gheață îi atârnau de mănușile decorate cu blăniță, de pelerină, în păr, pe gene. Pielea ei palidă contrasta cu buzele pline, roșii. O apariție angelică.

Doar că nu-i puteai face unui înger tot ce-și imagina Gray făcând cu sirena acoperită de zăpadă. Se imaginã lingând un fulg de nea de pe obrazul ei, iar limba lui se înfioră în vântul rece. În mintea lui, gustă un alt fulg de nea și un altul – și erau dulci. Era o înghețată cu gust de trandafiri, o delicatețe cu mult mai dulce decât orice altceva gustase în viața lui, iar el o devora, cu sărutări mici, imposibil de mici. Cu fiecare fulg de nea în parte. Până ce se aruncă cu ea în zăpadă și dezveli sânii ei plini, fructele dulci ale sfârcurilor ei, curbele suculente ale trupului său delicios – și se înfruptă din toate.

Capitolul 16

Sophia numără șase clinchete de clopoțel înainte ca domnul Grayson să se trezească la realitate. O privi speriat și îmbujorat. De parcă l-ar fi prins făcut ceva nesăbuit.

Ea zâmbi.

El se frecă la ochi și se ridică în picioare.

– Domnișoară Turner, te voi șoca dacă îmi dau jos haina?

Sophia rămase ușor dezamăgită. Când avea de gând să înceteze să îi vorbească cu acea politețe forțată, păstrând distanța dintre ei? Câte alte povești despre întâlniri pătimașe trebuie să-i mai povestească ca să-l facă să înțeleagă că nu era cu nimic mai prejos decât el, doar mai puțin experimentată? Poate că venise momentul să ia măsuri mai drastice.

– Chiar te rog, răspunse ea cu o privire doritoare. Domnule Grayson, nu sunt o școlăriță nevinovată. Va trebui să încerci altceva dacă vrei să mă șochezi.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet subtil.

– O să mă gândesc la asta.

Îl privi în timp ce se dezbrăcă de haină. O întinse pe spătarul scaunului înainte să se așeze din nou. Cămașa transpirată îi atârna pe umeri și pe brațe. Pe Sophia o trecu un fior plăcut.

– Oricum, nu ți se potrivește, zise ea, pregătindu-și pensula cu vopsea.

El îi aruncă o privire amuzată în timp ce își desfăcu nodul lavalierei ca să o mai slăbească puțin. Ea se bucură, în sinea sa. Dacă ar fi reușit să-l convingă să renunțe și la vestă...

– Haina, explică ea, văzând că el o privea în continuare ridicând din sprâncene. Nu ți se potrivește.

– De ce? Nu e culoarea potrivită?

Seriozitatea bruscă din tonul vocii lui o surprinse.

– Nu, culoarea este perfect în regulă. Modelul nu este unul tocmai potrivit. Stilul acesta este pentru un gentleman bogat, înalt și zvelt. Dar, după cum ții morțiș să-mi tot reamintești, domnule Grayson, tu nu ești un gentleman. Umerii tăi sunt prea lați pentru hainele la modă.

– Chiar așa? râse el, deschizându-și butonii. Sophia îl urmări în timp ce își sumecă mânecile, dezvelindu-și antebrațele tonifiate. Și atunci, ce fel de haine mi s-ar potrivi cel mai bine?

– În afară de o togă? El îi întâmpină gluma cu un surâs. Sophia continuă să decoreze pânza, fericită că începuse să facă progrese. Cred că ai nevoie de ceva mai puțin constrâns. Ceva precum uniforma unui marinar. Sau cea a unui căpitan.

– Așa crezi? întrebă el, căzând parcă pe gânduri. Și ai mai crede despre mine că sunt destul de chipeș, chiar și în veșminte de marinar? În felul meu?

– Nu. Îl lăsă să ridice ușor din sprâncene, înainte să continue. Aș crede că ești deosebit de chipeș. Din toate punctele de vedere. Amestecă culorile pe paleta sa, aruncându-i o privire sfioasă. Și ce părere ai despre ținuta mea? Dacă ar fi după tine, cum m-ai îmbrăca?

– Dacă ar fi după mine... nu te-aș îmbrăca.

Sophia se înfioră de dorință. Simți bujorii din obraji și își coborî ochii. Totuși, se forță să îi întâlnească privirea. Nu era momentul să își piardă curajul.

Nimic nu stârnea mai mult intențiile unui bărbat decât gelozia.

– Gervais m-a ținut odată goală o zi întreagă ca să mă picteze.

– Te-a pictat nud? întrebă el.

– Nu. M-a pictat pe mine. M-am dezbrăcat de haine și m-am întins pe pat în timp ce el mă îmbrăca cu pigmenți. Gervais îmi spunea că sunt pânza lui perfectă, goală. A pictat orhidee violete aici – desenă cu degetul un cerc mic, chiar deasupra sânului – și viță-de-vie înspre... își coborî mâna și observă cu încântare că privirea lui urmărea

calea trasată. Am inventat că sunt răcită şi am refuzat să mă spăl o săptămână întreagă.

Gray fu năpădit de dorinţă şi furie geloasă, dar rămase nemişcat, asemenea unei sculpturi de marmură a lui Lord Elgin. Ce mai putea să facă ca să îl oblige să acţioneze? Frustrată, îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă şi făcu semn spre braţul lui. Îmi dai cutiuţa cu roşu?

Ea se încruntă spre cutiuţele cu pigmenţi.

- Care este cea cu roşu?

- Cea roşu aprins. Acolo, lângă umărul tău. N-ai cum să n-o vezi.

- Asta? întrebă el, întinzându-i un maro Van Dyke.

Ea trânti paleta pe masă şi luă singură pigmentul roşu.

- Dacă nu vrei să mă ajuţi, spune aşa. Nu este nevoie să mă tachinezi.

- Calmează-te, scumpo. Nu te tachinez deloc. Se pare că eu nu văd culorile la fel ca ceilalţi.

- Ce vrei să spui?

- Văd unele culori, spuse el. Dar nu la fel de multe cum s-ar părea că văd alţii. Voi spuneţi „roşu, verde maro"... iar mie mi se pare că arată toate la fel. Dacă am un safir lângă un ametist, nu pot să le deosebesc. Se pare că am avut un unchi care avea aceeaşi problemă ca mine. Odată ce profesorul meu a încetat să mă mai bată pentru că nu reuşeam să etichetez exerciţiile de latină, nu m-a mai deranjat.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţii sale.

- Dar... asta e tragic! Să treci prin viaţă fără culoare? Fără să ai posibilitatea de aprecia arta, sau frumuseţea?

Gray începu să râdă.

- Scumpo, nu te grăbi să-mi pictezi o aureolă de martir. Nu e ca şi cum aş fi orb. Îmi place foarte mult arta, după cum am mai discutat deja. Cât despre frumuseţe... Nu-mi trebuie să ştiu dacă ochii tăi sunt albaştri, verzi sau lila ca să ştiu că sunt deosebit de încântători.

- Nimeni nu are ochi lila.

- Nu? zise el, refuzând să-şi ia ochii de la ea. Se aplecă în scaun şi continuă. Spune-mi, ţi-a spus vreodată profesorul ăla al tău că ochii tăi sunt încercuiţi de un cerc perfect cu câteva nuanţe mai închise decât restul... parcă iris se numeşte, nu?

Sophia dădu din cap că da.

- Irisului. Îşi propti cotul pe masă şi se apropie şi mai mult de ea, cercetând-o cu privirea. Un termen potrivit. Sunt razele acestea mai palide care se deschid din centru, la fel ca petalele. Iar atunci când

pupilele tale se măresc – exact cum o fac acum –, ochii tăi par niște bujori care înfloresc. Proaspeți. Inocenți.

Sophia își coborî privirea, amestecând o picătură de alb de titan în nuanțele de verzui de pe paleta sa. El se dădu și mai aproape, vorbindu-i într-o șoaptă hipnotică.

– Dar când capeți plăcere în a mă tachina, uitându-te la mine pe sub genele acelea lungi, atât de cochet, cu atâta satisfacție...

Ea îi aruncă o privire aprigă.

El plesni din degete.

– Așa! Exact așa! Oh, scumpo – ochii tăi sunt asemenea unor dansatoare de operă ce zâmbesc în spatele evantaielor mari, cu pene. Sfioși. Doritori.

Sophia simți că ia foc.

El zâmbi și se rezemă de spătar.

– Nu am nevoie să știu culoarea părului tău ca să văd că e catifelat și strălucitor ca mătasea. Nu am nevoie să știu dacă e galben, portocaliu sau roșu ca să petrec ore întregi întrebându-mă cum l-aș simți pe pielea mea.

Își deschise cartea la pagina marcată și continuă:

– Ca să nu mai vorbim de buzele tale, scumpo. Dacă aș încerca să descopăr nuanța lor precisă de roșu, roz sau violet, nu m-aș mai putea concentra la nimic altceva.

Gray dădu pagina și cei doi rămaseră în tăcere.

Sophia se uita în gol la pânza sa. Inima îi bătea cu putere. O picătură de transpirație se prelinse pe ceafa ei, printre omoplați, și simți o dorință fierbinte, nerăbdătoare care o apăsa în despicătura dintre coapse.

Afurisitul. Știa că îl teroriza cu poveștile ei. Așa că stătea acolo, aparent plictisit, făcând dragoste cu ea cu vorbele lui sâcâitoare, lipsite de culoare, într-o încercare ostentativă de a o tulbura. De parcă ar fi jucat un joc de cărți, iar el tocmai ce ridicase miza.

Sophia zâmbi. Câștiga mereu la cărți.

– Vorbești prosti, zise ea, pe un ton calm.

El ridică din sprâncene.

– Nimeni nu are buze violete.

– Nu?

Ea puse paleta deoparte și își împreună mâinile pe masă.

– Nasul tău are o formă distinctivă.

– Chiar așa? rânji el.

- Da. Veni mai aproape de el, împingându-și sânii în palmele împreunate. El fură o privire, dar se întoarse repede spre ochii ei. Umflătura aceea mică... E o provocare pentru mine.

- Da?

Gray își aplecă capul, continuând să citească. Sophia îl privi lung, așteptând una... două... trei clipe înainte ca el să ridice mâna să își atingă nasul. Un progres satisfăcător. Categoric reușise să îl tulbure.

- Odată, în timpul unei lecții cu Gervais, îl pictam pe Michelangelo al lui David, dintr-o carte. Doar că nu am putut surprinde deloc mușchii antebrațului.

- Iarăși el? oftă el plictisit, dând pagina.

- Gervais s-a ridicat – Sophia se depărtă de masă și se ridică în picioare –, și-a aruncat haina și și-a sumecat mâneca până la cot. Puse palma pe masă, chiar în fața lui Gray. Mi-a luat mâna și mi-a purtat degetele pe fiecare mușchi și tendon al brațului său.

În timp ce vorbea, Sophia urmări tendoanele încheieturii sale cu mâna liberă. Când ea ajunse cu degetele în adâncitura cotului, îl auzi respirând mai greu. Dumnezeule! Și mai mult progres.

- Și după ce l-am atins, continuă ea, am știut exact cum să schițez mușchii aceia.

Gray închise cartea cu zgomot, o aruncă deoparte și o privi cu înverșunare. Intensitatea întunecată din ochii lui îi opri inima. Încetișor, îi atinse ușor chipul cu palma.

- Da... Nu te mișca.

El închise ochii, lăsând-o să-i atingă nasul. Cu mișcări lenețe, ea îi pipăi cu vârful degetelor umflătura neregulată, bronzată. El începu să respire și mai greu. În cele din urmă, ea rupse contactul, în timp ce el rămase cu ochii închiși.

Ea îi mângâie cu degetele sprânceana stângă, desenând o linie dreaptă între tâmplă și pomeți. Pielea lui era mai catifelată decât s-ar fi așteptat, și ciudat de răcoroasă la atingere. Își continuă atingerile spre barba și maxilarul lui, întinzându-și palma ca să simtă cum îi râcâia pielea sensibilă de pe palme.

El trase adânc aer în piept, aproape gemând, dar rămase cu ochii închiși. Perfect nemișcat.

Sophia simți dorința înflăcărată care îi curgea prin vene. Dorință, amestecată cu entuziasmul îmbătător al puterii. Îi trasă conturul sprâncenei, urmărind curba delicată, vulnerabilă a pleoapelor lui. Genele lui, lungi și curbate, de copil, începură să tremure la atingerea

ei, iar ea se înduioșă. Urmări circumferința chipului său, plimbându-și vârful degetului spre despicătura bărbiei lui, urcând spre cicatricea subțire din colțul gurii. El respiră greu, iar Sophia simți cum căldura respirației lui o înfierbântă. Îmbărbătată, îi mângâie cu degetul buza de jos.

El îi înșfăcă repede mâna, lipind-o de obrazul lui. O privi cu jale, cu părul ciufulit și răsuflarea întretăiată.

Oh, da. Reușise să îl tulbure de-a dreptul.

– Gray.

Se apropie de el, simțind cum rochia asudată se lipea de coapsele sale.

El se încordă.

– Nu face asta. Nu vreau să te rănesc.

– Nu sunt o fată nevinovată, Gray. Știu ce vrei. Nu vezi că și eu vreau același lucru? Se aplecă să îi șoptească la ureche. Pot să-ți arăt culori. Culori la care nu ai visat niciodată. Albastrul din ochii mei... Suflă ușor pe gâtul lui și privi tendonul care se încordă. Strălucirea aurie a părului meu...

Apucă o șuviță de păr și îi mângâie obrazul.

– Scumpo...

Sophia pluti în jurul lui, apropiindu-și și mai tare buzele de gura lui.

– Aș putea să-ți arăt ce gust are rozul trandafiriu perfect, bogat.

– Am făgăduit că n-am să te curtez, șopti el.

– Chiar așa? Foarte bine, pentru că nu mai am răbdare să fiu curtată. Cred că mi-ar face plăcere să fiu eu cea care-și asumă acest rol.

– Scumpo, crede-mă, nu merit. Și dacă... Închise ochii și îi deschise din nou. Dacă las să se întâmple asta, n-am să te merit niciodată. Mi-am dat cuvântul și, pentru prima oară în viața mea, vreau să-l respect. Sunt un netrebnic, după muncă și caracter, nu sunt persoana potrivită pentru o fată ca tine.

– O fată ca mine? Deja sunt compromisă.

– Compromisă? Pentru că ai cunoscut plăcerea? Nu e nimic compromis la tine. Ești tânără, frumoasă și plină de vise. Ești minunată. Îi mângâie chipul. Perfectă.

Simți lacrimi în colțul ochilor. Ce cuvinte dulci! Cât și-ar fi dorit să le merite!

Îi prinse între degete o șuviță de păr.

– Profesorul aceasta, care a încercat să te compromită, în mod evident e un amator. Dar, scumpo... spre rușinea mea, eu am avut

parte de mult exercițiu. Încerc să devin un bărbat respectabil. Un om mai bun.

- Încerci să fii cineva care nu ești. Iar asta te distruge. Își lipi mâna de obrazul lui, prinzându-i chipul între palme. Chiar ai fața unui netrebnic.

- Înseamnă că mă vezi așa cum sunt în realitate.

- Dar ce-mi spui despre bărbatul din interiorul tău? Ești mult mai mult decât atât, știu asta. O simt. Ai o pasiune pentru viață. Atâta putere... Își strecură mâinile pe sub cămașă, atingându-i umărul tonificat. Și inima asta. Degetele ei alunecară pe pieptul lui, mângâindu-i marginea cicatricei.

El tresări. Oftă și se eliberă din strânsoarea ei.

- Scumpo, eu... oftă din nou și se schimbă la față. Nu pot.

- Înțeleg.

Sophia se îndepărtă, acceptând înfrângerea.

- Îmi pare rău, zise el, trecându-și degetele prin părul ei. Nici nu știi cât de rău îmi pare.

- Chiar ar trebui să-ți pară rău. Apucă cu mâinile brațele scaunului lui și se aplecă asupra lui. Dacă și-ar fi aplecat capul, și-ar fi odihnit fruntea pe perna doritoare a sânilor ei. El părea perfect conștient de lucru acesta. Foarte.. foarte... rău.

Sophia se întoarse la scaunul ei cu un mers jucăuș, sperând să ascundă felul în care încă îi tremurau coapsele și cum o înțepa inima.

- Prea bine, spuse ea, ridicându-și paleta și pregătindu-și pensula. Am să-mi termin pictura. Poți să continui să citești.

Își păstră atenția asupra pânzei din fața sa. Totuși, observă cu coada ochiului că Gray nu ridică cartea de pe masă. Îi auzea respirația sacadată. Chiar și în cabina aceea înflăcărată simțea căldura lui masculină care ardea prin rochia ei de muselină și prin cămașa de corp.

Sarcina de a părea neafectată de această dorință răvășitoare se dovedi a fi una incredibil de dificilă. După câteva minute, începu să o doară brațul care stătuse prea încordat. Sophia lăsă paleta și pensula pe masă și începu să își palpeze locul în care gâtul ei se întâlnea cu umărul, masând mușchiul încordat. Firele de păr pe de gât erau umede de sudoare.

– Atinge-te.

Sophia înlemni. Simți că i se oprește inima. Cu siguranță că nu auzise ce...

– M-ai auzit bine. Își trase scaunul mai aproape de ea. Am promis că n-am să te ating. Așa că atinge-te tu pentru mine.

Pulsul ei tresări la viață, iar ritmul intens al inimii sale bătea în mișcări lenețe, viguroase în vârful coapselor sale. Sophia închise ochii. Sugestia lui era șocantă, excitantă, de neînchipuit. Era ceva imposibil. Trebuia să se gândească la un răspuns. O remarcă usturătoare prin care să arunce apă rece pentru focul lui. Și al ei. Trebuia să domolească pasiunea sălbatică care curgea prin venele sale.

Dar nu era apă rece. Ci numai dorință înfierbântată, lichidă care îi bătea în tâmple, care se prelingea printre sânii ei. Începuse acest joc de inducere în eroare. Nu putea să se dea bătută acum, dacă ar fi pierdut jocul, asta ar fi însemnat să-l piardă pe el.

De parcă s-ar fi mișcat la propria lor cerere, degetele ei se mutară de la umăr, alunecând spre marginea dantelată a decolteului ei.

– Da. Simți șoapta aceea pe pielea ei, ca o mângâiere. Da. Atinge-i pentru mine.

Sfârcurile ei prinseră imediat viață, întărindu-se sub cămașa ei de corp. Ezită, fără să deschidă ochii. Respiră adânc, ridicându-și sânii pe sub degete, cu fiecare răsuflare.

– Da, scumpo. Atinge-i. Suntem pe corabia asta de douăzeci și cinci de zile. De douăzeci și patru de nopți visez să strâng acești sâni în palmele mele. Tânjesc să îi mângâi, să îi simt tari, rotunzi și delicați printre degetele mele. Dumnezeule, sunt atât de moi, nu-i așa, scumpo? La fel la mâinile și încheieturile tale, la fel ca buzele tale. Ești catifelată, catifelată ca petalele de trandafiri.

Vocea lui o cutremură, fiecare cuvânt îi arunca fiori pe șira spinării. Sophia își mușcă buza de jos ca să nu tremure. Își răsuci degetele în jurul materialului rochiei și a cămășii, trăgându-le peste umăr, tot mai jos, până ce materialul se întinse la maxim. Își strecură degetele pe sub material și își ridică sânul, eliberându-și sfera umedă, plină din corset. Aerul cald îi înveli sfârcul. Ea se înfioră, imaginându-și că era răsuflarea lui.

El rămase tăcut o veșnicie. Sophia rămase cu ochii închiși, îndurând o moarte înceată, tăcută de dezgolire și rușine. Ce naiba făcea, de ce își dezbrăca sânii în fața acestui bărbat? Cu atâta depravare, cu atâta nerușinare. El știa prea bine că avea să i se supună. O încurajase numai de dragul de a o tachina. Ca să recâștige controlul. Dacă Sophia și-ar fi deschis ochii, l-ar fi găsit rânjind la ea. Bătându și joc de ea.

– Dumnezeule, șopti el în cele din urmă. Ești atât de frumoasă. Perfectă. Catifelată, dulce, delicată, plină. Și scumpă, oh, cât de scumpă. Simt de parcă te-aș gusta. Atinge-ți sfârcul.

Șocată de propriile atingeri, Sophia își prinse sfârcul întărit între vârful degetelor. O lumină albă răbufni prin întunericul din spatele pleoapelor.

- Da, gâfâi el. Din nou.

Ea se supune.

- Din nou. Dumnezeule, cât aș vrea să te ling! Vreau să te ating cu limba mea din nou, și din nou, și să te prind în gura mea și să sug tare. Trage de el, iubito. Da, așa. Vreau să mă pierd în sânii tăi plini și să te țin în brațe, să-ți sug sfârcurile până te aud gâfâind.

Sophia își frecă sfârcul între degete, imaginându-și palmele lui puternice, sălbatice în jurul ei. El o atingea cu buzele lui, alintând-o cu limba. Respirația ei se transformă într-un suspin lung, tăcut.

- Da, mai tare. Vreau să te aud gâfâind. Lasă-mă să te ascult.

Încă gâfâind, Sophia își prinse celălalt sân prin materialul rochiei, mângâind sfârcul încordat, ascuns.

- Vreau să te ating. Vreau să te ating. Vreau să văd, să mângâi fiecare părticică din trupul tău perfect, frumos. Sânii tăi. Buricul. Spatele genunchiului. Fiecare deget. Vreau să te gust. Să ling pudra aia pe care o folosești pe pielea ta. Vreau să știu fiecare secret, fiecare părticică ascunsă. Vreau să aflu cum se face că miroși ca un trandafir în mijlocul oceanului.

Ea își linse ușor buzele cu limba. El gemu.

- Oh, scumpo. Habar n-ai ce-mi faci. Te doresc.

Sophiei îi veni în minte că poate și el se atingea. Gândul acela poate că ar fi trebuit s-o șocheze. În schimb, o excită și mai tare. Alunecă pe scaun, depărtându-și ușor picioarele. Simțea o dorință arzătoare între coapse. Era udă de sudoare și dorință.

- Ridică-ți fusta, auzi comanda seducătoare. Lasă-mă să te văd. Trebuie să te văd.

Pierdută pe culmile pasiunii, Sophia depășise orice raționament, orice rușine. Mâinile îi alunecară de la sâni spre coapse. Își înfipse degetele în muselina subțire și ridică puțin rochia, dezvelindu-și gleznele. Apoi gambele.

- Mai mult. Mai sus.

Ea îl ascultă, ridicând rochia până la genunchi, mângâindu-și coapsa sensibilă.

- Oh, Dumnezeule! Cum se poate? Fără dres, fără jartieră. Fără lenjerie? Te rog, spune-mi că n-ai nici lenjerie.

Sophia își arcui ușor spatele, lăsând capul să cadă pe spate. Mai ridică puțin rochia ca să dezvăluie coapsa interioară catifelată.

El gâfâi pătimaș.

– N-ai nici lenjerie. Nu te mai duc niciodată în Anglia. Așa te vreau, mereu. Aici, în căldura tropicală – fără jupă, fără dres, fără lenjerie. Gata pentru mine în orice clipă. Nu-i așa că ești pregătită pentru mine, scumpo? Ești atât de fierbinte, atât de umedă. Dumnezeule, ce n-aș da să te gust! Ești delicioasă, chiar și de aici.

Sophia simți că îi bătea inima atât de tare, că ar fi putut exploda. Era ametită, năucită de căldură. Deschise buzele. Gemea. Se simțea nerușinată, senzuală, încrezătoare și feminină cum nu se mai simțise niciodată în viața ei.

– Atinge-te. Auzi un ton de disperare în glasul lui care devenise mai aspru și mai poruncitor. Știi unde, știu că știi. Atinge-te pentru mine.

Vocea lui făcuse din ea o sclavă, nu i se putea împotrivi, chiar dacă ar fi vrut să o facă. Dar nu voia. Voia să asculte fiecare poruncă. Voia să rămână mereu aici, în ceața aceasta tropicală, arzătoare de dorință și să îl lase să facă orice ar fi vrut el. Degetele ei înaintară printre firele ude care se adunau la intersecția coapselor sale, despărțind cutele catifelate ale sexului ei, întâmpinând carnea umflată, sensibilă.

– Oh, da, scumpo. Atinge-te pentru mine. Vreau să te ating acolo. Vreau să fiu în tine, să te simt încordându-te în jurul meu. Vreau să te aud gemând. Sub mine. Peste mine. Vreau să te am din toate pozițiile și apoi să inventăm altele noi. Atinge-te pentru mine. Imaginează-ți că eu sunt cel care te atinge acolo. Că sunt în tine.

Extazul o lovi ca un val puternic. Își arcui spatele, scoțând gemete de excitare. Trasări iar și iar în brațele plăcerii, până ce căzu inertă, tremurând din toate încheieturile.

O pace binecuvântată puse mai întâi stăpânire peste ea.

Urmată de conștientizarea situației.

Și apoi de rușine.

Oh, Dumnezeule! Ce făcuse? Cu mâini tremurătoare, își trase rochia peste genunchi. Își duse o mână la pieptul încă dezgolit, iar cu cealaltă își acoperi privirea, refuzând să deschidă ochii. Însă fără succes. Lacrimile începură să curgă printre genele speriate.

- Oh, nu, scumpo. Nu, șopti el cu tandrețe, însă sunetul vocii sale nu făcu altceva decât să-i amintească cu tristețe că el era încă acolo.

Chiar o văzuse. Lacrimile îi curgeau pe obraz.

- Nu, scumpo, nu plânge, îi șopti el la ureche. Te gândești... făcu o pauză. Te gândești la el?

Ea dădu din cap că nu.

- Și atunci, de ce plângi? Doar nu ești rușinată.

Sophia suspină în tăcere.

- Oh, scumpo. Te rog, nu mai plânge. Nu plânge, sau am să încep și eu să plâng cu tine. Ești cea mai frumoasă, cea mai minunată ființă pe care am întâlnit-o vreodată, îmi vine să plâng numai când te privesc, zise el, mângâindu-i părul. Să nu-ți fie niciodată rușine, nu față de mine.

O luă de mâna care îi acoperea chipul. Ea rămase cu ochii închiși în timp ce el îi sărută vârful degetelor, unul câte unul, după care îi întoarse mâna ca să îi sărute cu tandrețe palma.

Sophia deschise ochii. Lumina din tavan o orbi, printre lacrimi. Clipi de câteva ori și își trase nasul. Nu se mai simțise niciodată atât de vulnerabilă. Deghizarea apăsătoare pe care o purtase de-a lungul întregii călătorii – de-a lungul întregii vieți, s-ar fi părut – fusese dată la o parte. Gata cu înșelăciunea, gata cu fanteziile. Asta era în realitate: o nerușinată obosită, o fată singuratică cu o mână la pieptul dezgolit și cealaltă lipită de buzele lui.

Se destăinuise în fața lui, din toate punctele de vedere. Cum nu o mai făcuse față de nimeni altcineva. Își împărtășiseră mai multe adevăruri în ultimele zece minute decât în oricare altă conversație, iar el rămăsese în continuare alături de ea, liniștind-o. Oare buzele lui ar fi mângâiat-o cu vorba la fel de duioase, cu sărutări la fel de dulci dacă ar fi știut adevărul?

Gray îi sărută din nou palma.

- Nu plânge, scumpo. Aș muri înainte să ți se întâmple ceva. Nu aș suporta să știu că plângi din cauza mea. Îi lipi palma de barba obrazului său. Sophia simți cum îi sărută tâmplele. Scumpo, îi șopti el la ureche. Ești în siguranță cu mine. Întotdeauna.

Sophia își întoarse ușor capul, până ce îi întâlni privirea. Ochii lui – de un albastru azuriu, atât de pătrunzători. Îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

- Oh, Gray.

Capitolul 17

Când Sophia îi rosti numele, Gray simți ca și cum l-ar fi străfulgerat. Ca și cum un pumnal ascuțit trecuse prin coastele sale, până în inimă.

Și, ca orice altă rană subită, îl luă pe nepregătite. Îl răni. Îl trimise într-o stare de șoc.

Ce se întâmplase? El citea; ea picta. Se certaseră pe seama pigmenților, discutaseră despre culori. O tachinase până se înroșise la față, iar ea îl tachinase la rândul ei. Îi atinsese chipul. Oh, cum îl atinsese. Și brusc devenise martor la cel mai erotic episod din viața lui. Luând în calcul mai multe episoade erotice pe care plătise bani grei să le vadă.

Îi spusese atâtea lucruri. Fantezii sălbatice, depravate pe care nu le spusese cu voce tare nici unei alte femei fără să o plătească bine înainte. Poate chiar lucruri pe care nu le mai spusese niciodată. Iar ea îl ascultase, făcuse întocmai. De bunăvoie. Cu abandon senzual și o încredere atât de dulce, că îi făcuse inima să tresară. El spusese orice îi venise în minte, doar ca să nu se oprească. Ca să o aducă pe culmile plăcerii, ca să o vadă extaziată.

Fusese bine. Foarte bine.

Dar apoi începuse să plângă, iar el continuase să vorbească. Ar fi spus orice, i-ar fi promis orice, doar ca să o liniștească. Privi lung în ochii ei roșii, plânși, dându-și brusc seama cât de aproape fusese să o facă – să îi promită orice –, iar gândul acela îi aduse fiori reci pe șira spinării. Ea îi mângâie chipul cu degetele ei atât, atât de delicate și chiar simțise cum îi tremurau picioarele. Îi tremurau picioarele, la naiba!

Gray nu avea nici cea mai vagă idee ce era la mijloc, dar știa că nu era ceva de bine. Deloc.

Ea rămase cu buzele ţuguiate, umflate de pasiune, buze care implorau să fie sărutate, lung, dulce și intens. Vintrele lui încă ardeau la amintirea gemetelor ei erotice, a felului în care își arcuise spatele.

Oh, Gray, spusese ea. Oh, Gray, chiar așa. Adică, oh, Gray, ce naiba a fost în capul tău și ce naiba ai de gând să faci acum?

El reacționă ca un laș. Își îndepărtă privirea.

– Am crezut că pictezi un portret. Portretul meu.

Ea întoarse capul, urmărindu-i privirea spre șevalet. Un peisaj maritim împodobea pânza mică. Nori gri de furtună și o mare violetă, înghețată. Și spre centru, un vas micuț care călărea un val înalt.

- Pe tine te pictez.

- Cum, se presupune că sunt în barca aia mică? întrebă el, uşurat să glumească.

Sentimentul de uşurare nu dură mult.

- Nu, răspunse ea uşor, îndreptându-şi din nou privirea spre el. Eu sunt micuţa barcă. Tu eşti furtuna. Şi oceanul. Tu eşti... Gray, tu eşti totul.

Acela fu momentul în care lucrurile trecură de la „foarte rău" la „groaznic".

- Nu pot să-mi asum meritul compoziţiei. Este inspirat de un tablou pe care l-am văzut cândva, într-o galerie de pe Queen Anne Street. Realizată de un anumit domn Turner.

- Turner. Presupun că nu sunteţi rude, nu?

- Nu. Ea îşi îndreptă din nou atenţia asupra picturii. Când am văzut-o atunci, atât de cutezătoare şi sălbatică printre portrete şi tablouri cu natură moartă... Am simţit furia vijeliei în venele mele. În clipa aceea am ştiut că există ceva în interiorul meu – o pasiune prea puternică, prea mare ca să fie constrânsă într-o sală de pictură. La început am încercat să o neg, apoi am încercat să fug de ea... după care te-am cunoscut pe tine şi am înţeles că şi tu simţi aceeaşi pasiune. Nu spune că nu-i adevărat, Gray. Nu fugi de ea, nu mă lăsa singură.

Ea se ridică, continuând să-i mângâie obrazul. Îi apucă cealaltă mână şi o duse la sânul ei gol. Oh, Dumnezeule. Era la fel de plăcută la atingere pe cât şi-o imaginase. Chiar mai plăcută. Iar mâna lui o cuprinse. Începu să tremure.

- Atinge-mă, Gray. Se apropie de el, până ce buzele ei se opriră la un centimetru de ale lui. Sărută-mă.

Poate că pumnalul acela reuşise să-i ferească inima pentru că afurisita aia continua să bată cu putere în pieptul lui. Şi ah, simţi răsuflarea ei dulce amestecându-se cu a lui. Buzele ei erau atât de aproape, atât de doritoare.

Atât de periculoase.

Panică – acela era motivul pentru care îi tremurau genunchii, iar inima îi bătea cu putere, iar buzele lui tânjeau nebuneşte. Trebuia să fie panică. Pentru că ceva îi spunea lui Gray că o putea vedea aproape dezbrăcată, răsucindu-şi degetele de la picioare când ajungea la extaz, şi chiar să îi strângă sânul minunat în palmă – dar cumva, dacă ar fi sărutat-o pe buze, avea să fie pierdut.

- Te rog, şopti ea. Sărută-mă.

– Nu pot. Pentru a doua oară în decursul unei zile, îi dezlipi mâna de pe obraz. Pentru prima – și, bănui el cu o certitudine dezarmantă, și ultima – oară, își retrase mâna de pe sânul ei. Pur și simplu nu pot.

Durerea din ochii ei îl devastă.

– Atunci presupun că ar fi mai bine să pleci.

Clopoțelul zdrăngăni în tăcerea profundă, continuă. O alarmă care bătea la unison cu inima lui Gray. Oare întregul vas știa de pericolul în care se afla?

Însă pe măsură ce începu să își vină în simțiri, își dădu seama că tunetul leneș din urechile lui nu era pulsul său. Era un tunet adevărat. Iar răsuflarea lui grea fu acoperită de vuietul unui vânt îndepărtat. Corabia se legăna periculos, și o mică cutiuță cu pigment alunecă pe masă înainte să cadă pe podea.

– Toată lumea! Toată lumea!

Gray sări de pe scaun, privind prin gura de ventilație.

– Scumpo...

– Înțeleg, domnule Grayson, spuse ea cu o voce slabă. Du-te. Pleacă, te rog.

Și aruncând o ultimă privire în ochii aceia triști... Plecă, cu voia lui Dumnezeu.

Gray ieși pe scara de tambuchi într-o scenă surprinzător de asemănătoare cu tabloul domnișoarei Turner. *Aphrodite* se lupta cu valurile mării, iar o adunătură de nori plumburii începuse să se ivească la orizont.

Pe când se îndrepta spre cârmă, stropi de apă țâșniră pe cămașa lui, reamintindu-i că își lăsase haina sub punte. O urmă de regret puse stăpânire asupra lui. Dar nu pentru haina pe care o lăsase acolo. Ci pentru orice fărâmă de curaj și decență. Pentru inima sa, așa veștejită și întunecată cum era.

Și pentru ea.

Deasupra lui, câțiva marinari strângeau cu dibăcie vela principală. Gray îi invidie. De asta avea și el nevoie: să muncească. Trebuia să muncească din greu până avea să își simtă degetele amorțite și să orbească de oboseală. Trebuie să o scoată din mintea și din corpul său.

Îl văzu pe Joss la cârmă.

– S-ar părea că s-a întors vântul.

– Da, răspunse Joss. Și nu numai. Nu-mi plac norii ăia.

Se auzi un tunet în depărtare.

- Și nici tunetele astea, adăugă Gray.

Joss ridică ocheanul la ochiul drept, închizându-l pe el stâng.

- Am zărit o corabie venind din direcția aceea. Am dat ordin să ancorăm aici, să vedem ce ne pot spune despre furtună. Poate tocmai ce au trecut prin ea.

- Sau poate au ocolit-o.

Joss coborî ocheanul cu o privire enigmatică.

- În orice caz, ce cauți tu aici?

- Ai spus să vină toată lumea.

- Mă refeream la echipaj. Tu ești pasager.

- Poate că nu fac parte din echipaj, dar pot să ajut și, dacă n-am s-o fac, am să înnebunesc.

Joss observă gulerul desfăcut al lui Gray, acolo unde ar fi trebuit să fie lavaliera.

- Te-a dat peste cap, nu-i așa?

- Habar n-ai tu, bolborosi Gray.

- Oh, ba am.

Gray ignoră tonul arogant al fratelui său.

- La naiba, Joss, dă-mi ceva de lucru. Trimite-mă să strâng velele, pune-mă să pompez fundul de cală... Nu mă interesează, doar dă-mi ceva de lucru.

- Dacă insiști, răspunse Joss, ridicând din sprâncene. Ridică ocheanul la ochi și începu din nou să scaneze orizontul. Atunci, întărește bocaportul.

Gray aruncă un mulțumesc după umăr, coborî în dunetă și porni la treabă, trăgând mușamaua de bocaport peste spiral, întărindu-le cu plăci groase. În timp ce lucra, mișcările vasului se intensificară, încetinindu-i progresul. Păstră pentru la urmă gaura de aerisire de deasupra cabinei doamnelor, rezistând cu greu tentației de a se uita printre gratii. În schimb, acoperi mai întâi un capăt, după care blocă întregul spiral cu o lovitură puternică.

- Ahoi! Ahoi! se auzi glasul lui Wiggins la proră, întâmpinând corabia care se apropia de ei, cu velele ei albe, umflate care contrastau puternic cu cerul plumburiu.

Gray se grăbi spre scară, întinzând mâna în gaura neagră, încercând să apuce mânerul ca să închidă bocaportul.

Dar ceva – sau cineva – îl trase înapoi.

•

Când închisese capacul de spiral, lumina din cabină se stinsese. Sophia simțise întunericul subit, sufocant, chiar dacă rămăsese cu ochii închiși, cu mâinile la ochi, ca să oprească șiroiul de lacrimi.

Ce se întâmplase?

Se ridicase cu picioarele tremurânde, întinzându-și rochia peste picioare și aranjându-și corsetul în întuneric. Începu ușor să traverseze camera până ce ajunse la ușa cabinei și o deschise. Zări o rază de lumină în întuneric – dinspre scara de tambuchi a bocaportului.

Se apropie de scări, ajungând la prima treaptă. Totuși, când întinse mâna să apuce balustrada, apucă ceva cald, dur și puternic.

Un braț.

– Scumpo, spuse vocea.

O palmă lată îi prinse încheietura.

Vocea lui. Mâna lui.

Aproape că începu din nou să plângă. El era în continuare acolo. Într-un atac absurd, sentimental de tristețe, se pregătise sufletește să nu-l mai vadă niciodată.

– Ce faci? întrebă el și îi zări chipul în întuneric. Întoarce-te în cabina ta.

Ah, normal că era în continuare acolo. Simpla lui prezență nu însemna nimic, își spuse ea cu asprime. Doar nu aveam cum să părăsească corabia. Dacă ar fi știut cum, cu siguranță că ar fi făcut-o deja.

Chiar și așa, nu avea curajul să îl lase să plece.

Se apucă de brațul lui, târându-se pe scări, chiar dacă treptele se legănau violent sub picioarele ei.

– Ce se întâmplă?

Câteva șuvițe de păr i se desfăcură pe chip în briza sărată și se folosi de mâna liberă ca să-și dea părul după ureche. Fără să îi dea drumul cu mâna cealaltă.

– Vine furtuna, răspunse el, cu chipul încordat. Părul lui îi atârna pe frunte, în șuvițe ude. Trebuie să rămâi aici.

– Dar nu are cum să fie ceva rău, protestă ea, aranjându-și din nou părul. Nici măcar nu plouă.

El o apucă de bărbie și o privi intens. Pentru o clipă magică, Sophia crezu că avea să o sărute.

Se înșelase.

– Uite, spuse el, întorcându-i capul spre prora.

– Oh. De-abia dacă se auzi vorbind în vântul acela puternic. Cerul se umpluse cu nori amenințători, plumburii. Dacă Sophia

nu ar fi îndurat ore întregi de lecții de geografie ca să știe mai bine, ar fi crezut că navigaseră până la capătul pământului și că aveau să cadă de pe hartă într-un gol infinit.

El îi întoarse din nou privirea spre el. Pericolul din ochii lui nu era cu nimic mai puțin amenințător decât cel de pe cer. Nu îl văzuse niciodată atât de sfidător.

- Mergi în cabină, acum. Și rămâi acolo.

- Vii cu mine?

- Nu.

- Ahoi!

Strigătele le atraseră atenția spre tribord, unde o corabie înaltă își strângea vela principală ca să oprească să vorbească cu *Aphrodite*. Reuși cu greu să deslușească numele vasului, printre stropii de apă: *Kestrel*.

Vântul se înteți, vuind prin capelaj. Suprafața oceanului erupse în o mie de valuri înalte, asemenea unui monstru al mării care își arăta amenințător șirul de dinți.

- Pleacă! strigă Gray, împingând-o spre bocaport.

Cerul izbucni într-o mare de alb, în timp ce tunetul făcu să se zgâlțâie puntea sub picioarele lor. Pentru o clipă înspăimântătoare, nesfârșită, lumea întreagă fu înghițită de întuneric. Nu se zărea nimic, nu se auzea nimic, numai mirosul puternic de sulf și un șoc profund.

Gray o apucă brusc de încheietură, trăgând-o la pieptul lui, ducându-și brațul în jurul mijlocului ei, obligând-o să coboare treptele. Sophia se adăposti între scândurile din lemn de sub picioarele ei și fortăreața umană de căldură și putere care o acoperea. Protejând-o. Își mișcă ușor brațele și picioare, să verifice dacă erau încă acolo. Da, picioarele erau îndoite ciudat la burtă. Un braț era prins sub ea; cu cealaltă mână se ținea în continuare cu disperare de mâneca lui. Lăsă să-i alunece degetele tremurătoare spre încheietura lui, simțind cu plăcere pulsul lui puternic printre degetele ei. Inima ei bătea disperată între coaste. Auzi mai multe zgomote înăbușite - strigătele bărbaților, lemnul care scârțâia. Însă singurele sunete care contau pentru Sophia erau aceste ritmuri îngemănate: inima lui, inima ei.

După câteva clipe, greutatea care o ținea încolțită la podea se retrase ușor, iar el o ajută să se ridice.

- Poți să te ții pe picioare?

Ea dădu din cap că da, întinzându-și genunchii, sprijinindu-și spatele de pieptul lui.

– Ăsta... reuși ea să rostească. Ăsta a fost un fulger? Și ne-a lovit corabia?

– Da. Și nu, răspunse el, fără să-i dea drumul. A lovit-o pe a lor.

Ea întinse gâtul ca să-i privească chipul. Era palid și încordat, privind lung spre balustrada corabiei. Sophia îi urmări privirea.

La început abia dacă observă, sclipirea roșiatică din vârful catargului principal al vasului *Kestrel*. Corabia era încă la o oarecare distanță, iar Sophia se chinui să distingă imaginea. Dar era acolo. Gray o eliberă puțin din strânsoare, iar ea făcu un pas în față. Lumina părea să dispară o clipă, după care licări ușor și începu din nou să strălucească, asemenea unui tăciune într-un foc care începuse să se stingă.

Doar că focul aceasta nu părea să se stingă.

Căpitanul apăru în dreapta lui Gray. Împreună, cei doi bărbați priviră lung spre strălucirea roșiatică.

– Gray, ai văzut...

– Da.

O mare de flăcări țâșni în vârful catargului. Sophia simți cum trupul lui Gray înlemni. Focul cuprinse un colac de frânghie, începând să înainteze spre marginea vasului.

– La naiba, de ce nu trag alarma? întrebă căpitanul. Unde este echipajul?

– După un asemenea fulger... răspunse Gray cu o voce stearsă. Probabil că cei mai mulți au murit. Sau au rămas cel puțin șocați și schilodiți.

Un nou val legănă corabia, iar Sophia se adăposti din nou la pieptul lui. Bărbia lui îi mângâie creștetul capului. Se mulau atât de bine unul în celălalt. Încă din ziua aceea în care o ajutase să urce la bordul corabiei, căzuse din nou și din nou în îmbrățișarea lui. În ochii ei, adevăratul era unul simplu. Brațele lui își aveau rostul în jurul ei. De ce nu-i făcea loc și în inima lui?

Ea își întoarse ușor capul, odihnindu-și fruntea pe umărul lui.

– Gray, șopti ea.

El se încordă și se retrase. Dar nu îi dădu drumul.

Căpitanul își duse mâna la gură.

- Coborâți bărcile! strigă el către oamenii lui de la proră. Deschide-ți vela principală contra vântului!

- Pleci? întrebă Gray.

- Ce altceva ai vrea să fac? întrebă căpitanul. Nu avem de unde să știm în ce direcție se va prăbuși catargul. Nu putem risca ca *Aphrodite* să ia foc. Am să cobor bărcile. Dacă există supraviețuitori, vor putea să părăsească puntea.

- Nu și dacă sunt răniți sau închiși în cală.

- Și ce ai vrea să fac, Gray?

Răspunsul lui fu scurt, dar ferm.

- Să urcăm pe corabie.

- Poftim?

Sophia se eliberă din strânsoarea lui ca să-l privească.

- Poftim? Expresia căpitanului împărtășea aceeași stare alarmată. Vrei să urci pe o corabie în flăcări? Gray, ai înnebunit?

- Te porți de parcă n-am mai făcut asta niciodată. Asta era meseria noastră, prădam corăbii în flăcări. Catargul acela e un fitil. Întreaga corabie o să ia foc dacă nu-l tăiem înainte ca flăcările să ajungă pe punte. Îl bătu pe umăr pe fratele său, cu zâmbetul pe buze. Hai, Joss. O să fie ca pe vremuri.

- Pe vremuri, orice foc pe care îl înfruntam era rezultatul propriului nostru tun. Știi prea bine că un fulger poate să arunce flăcări peste tot. Chiar și acum, poate că deja a luat cala foc. Dacă găsim pe undeva un butoi cu praf de pușcă, o ladă cu rom... În orice clipă poate avea loc o explozie.

- În cazul aceasta, ar trebui să ne grăbim, nu? Gray țâșni pe punte, strigându-le marinarilor: Strângeți vela! Opriți-vă!

Echipajul îi dădu imediat ascultare, iar *Aphrodite* acostă, bord la bord cu cealaltă corabie. Sophia privi cu groază flăcările care cuprinseseră verga de rândunică. Vela luă foc de parcă ar fi fost o bucată de hârtie.

- Avem voluntari? întrebă Gray, apucând un colac de frânghie. Cine vrea să vină cu mine? Cei care nu au neveste sau copii.

Levi apăru brusc la dreapta lui, puternic și tăcut ca de obicei. El și Gray încuviințară tacit din cap.

- Și eu, zise O'Shea care sări de la proră și aterizâ pe punte cu grația unei feline. Ca-n vremurile vechi, nu-i așa, Gray?

- Vezi? spuse Gray, aruncându-i o privire amuzată fratelui său.

Pe măsură ce distanța dintre corăbii se îngustă, cei trei bărbați își testară frânghiile.

– Vin și eu, spuse Davy, apropiindu-se de balustradă.

– Nu! țipă Sophia. Gray, nu poți să-l lași să plece.

– Mai bine eu decât altcineva, răspunse băiatul, îndreptându-și spatele și sumecându-și mânecile tunicii. Nu am nevastă, nici copii, domnule.

– N-ai, zise Gray. Prea bine.

Cei patru bărbați apucară frânghiile și se cățărară pe balustradă, pregătiți să sară peste marea învolburată, pe puntea corabiei în flăcări. Pe chipul lui Gray nu se citi nici o urmă de neliniște, ci numai concentrare maximă și determinare intensă. În schimb, Sophia era cuprinsă de teamă. Ridică privirea. Flăcările ajunseseră la arborele mare. Panica o amorți, iar vântul puternic părea să treacă chiar prin ea, șuierând printre coastele ei, înfiorându-i sufletul. Îi veniră în minte cuvintele căpitanului. Că sunt flăcări peste tot... Un butoi cu praf de pușcă, o ladă cu rom și...

Și el avea să piară.

– Gray!

O rafală de vânt purtă suspinul ei teribil până pe mare.

Căpitanul făcu un pas în față, apucând un colac de frânghie.

– Dacă ești hotărât că vrei să faci prostia asta, vin cu tine.

– Nu, răspunse Gray cu o privire stoică. Cei fără nevastă și copii.

O privi pe Sophia cu coada ochiului. Dacă văzuse ruga disperată din ochii ei, nu o lăsă să-și dea seama. Ea tresări, înțelegând mesajul acelei priviri nepăsătoare. Orice ar fi reprezentat ea pentru el, era ceva mai puțin important decât o soție. Și nu avea să-i permită niciodată să devină mai mult de atât. Nu era suficient de valoroasă pentru el ca să aleagă viața.

„Nu te vreau."

Ceva în sinea ei se rupse și se prăbuși. Sophia își duse mâinile la piept, de parcă ar fi încercat să țină piesele la un loc.

Gray se întoarse spre fratele lui.

– Îndepărtează-te de îndată ce am ajuns la bordul navei, m-ai înțeles? Îți facem noi semn când suntem gata.

Apucă colacul de frânghie, iar mușchii puternici ai brațelor și ai spatelui se îndreptară pe cusăturile cămășii sale ude.

– *Aphrodite* îți aparține, Joss. Ai grijă de ea.

– Așa am să fac, răspunse fratele său aruncându-i o privire cu subînțeles. Și am să mă îngrijesc și de corabie.

Capitolul 18

Cizmele lui Gray aterizară cu zgomot pe puntea vasului *Kestrel*. După ce toți cei trei bărbați ajunseră pe punte, el începu să dea ordine. Vântul puternic îl obligă să țipe.

– O'Shea, preia cârma. Ține corabia dreaptă, îndreptată înspre furtună. Dacă nu o să cadă într-o parte înainte să apucăm măcar să ne aventurăm prin fum.

Irlandezul încuviință și fugi spre cârmă.

– Găsește două topoare și începe să tai catargul, îi spuse el lui Levi. Vin și eu cu tine.

Bărbații se împrăștiară, Gray își ridică privirea spre cerul întunecat, brăzdat de o flacără aprinsă. Focul arsese deja jumătate din catarg. Cu vântul acesta nenorocit, era o chestiune de câteva minute înainte ca focul să ajungă pe punte. Nu era timp de pierdut.

– Am să dărâm eu catargul cu Levi, spuse Davy. Sunt puternic.

– Nu, răspunse Gray, aruncând o privire în jurul lui. Unde naiba erau topoarele alea? Vreau să cutreieri vasul. Vezi dacă a luat foc și cala. Caută răniți sau oameni prinși sub dărâmături. Dacă găsești ceva inflamabil – alcool, praf de pușcă, medicamente –, le arunci imediat în mare, m-ai înțeles?

Băiatul încuviință din cap, cu chipul palid, dar hotărât.

– Da, căpitane, răspunse Davy cu un ton ușor nesigur în voce, iar Gray simți o urmă de vinovăție. Ar fi trebuit să insiste ca băiatul să rămână la bordul lui *Aphrodite*.

– Nu sunt eu căpitanul, strigă Gray.

– La bordul acestui vas, ești.

Davy se grăbi spre bocaport.

Gray se îndreptă spre arborele de la pupă, căutându-l cu privirea pe Levi. Cizmele lui păși pe ceva metalic. Își coborî privirea. Cuie. Îndoite, lipite între ele, câteva ieșite din țândări la baza arborelui. Dumnezeule, auzise de astfel de fulgere – un curent suficient de puternic încât să smulgă cuiele din arbore –, dar nu văzuse niciodată așa ceva, în toți anii lui pe mare. Spera să nu mai întâlnească așa ceva.

O bucată de metal cu o formă ciudată aterizâ la picioarele lui, încă fumegând. Gray lovi cu piciorul metalul.

– Ce naiba o mai fi și asta?

– Cred că era clopotul.

Gray ridică repede privirea și zări doi marinari murdari.

– Cum să vă ajutăm? întrebă cel mai scund dintre ei, masându-și umărul de parcă l-ar fi durut.

– Sunteți răniți? întrebă Gray, examinând bărbații din cap până-n picioare.

Hainele zdrențuroase atârnau pe trupurile lor slabe, iar palmele le erau mânjite cu smoală și funingine. Simți un miros apăsător de păr ars.

Marinarii încuviințară.

– Speriați, atâta tot, răspunse cel înalt. Ceilalți nu au fost la fel de norocoși.

Acesta făcu semn cu capul spre o adunătură neînsuflețită de zdrențe pe partea cealaltă a punții. Din fericire, chipul marinarului mort era ascuns, însă mâna lui arsă încă era agățată de capelaj.

Gray înghiți cu greu, forțându-se să nu vomite.

– Unde este căpitanul? întrebă el. Și unde naiba ați pus topoarele alea?

– Nu știu unde e căpitanul, răspunse unul dintre marinari. Probabil beat în cabina lui. Aș vrea să cred că afurisitul ăla a murit, dar n-avem noi norocul ăsta.

– Câte despre topoare...

Marinarul mai înalt făcu semn spre balustradă, iar Gray îi urmări privirea. Văzu un șir de mânere de lemn. Totuși, lamele topoarelor erau împrăștiate pe punte. Țâșniseră din mânere, încă fumegau, pe jumătate topite... și complet nefolositoare.

Gray scăpă o înjurătură. Levi ieși din bucătărie cu un fel de satâr de carne într-o mână și cu un cuțit în cealaltă. Ar fi fost amuzant dacă nu ar fi fost atât de tragic. Chiar aveau de gând să doboare catargul cu un satâr?

Fără nici un cuvânt, Levi îi întinse cuțitul și începu să atace catargul cu satârul. Da, se părea că exact acest lucru aveau să încerce să facă.

Gray fugi spre capelaj, folosindu-se de cuțit ca să taie frânghiile care legau arborele de corabie. Dacă printr-un miracol Levi ar fi reușit să taie catargul, acesta nu s-ar fi putut prăbuși fără să fie desprins de capelaj. Cei doi marinari își scoaseră cuțitele din buzunare și începură să-l ajute. În ciuda stropilor de apă de mare și a vântului, trupul lui Gray se încălzi repede din cauza efortului. Sudoarea începu să îi curgă pe frunte, și se șterse cu mâneca. În cele din urmă renunță

la mișcarea de tăiere continuă în favoarea unor lovituri puternice cu cuțitul.

- Câți marinari sunteți? îi întrebă el pe cei doi, începând să taie o nouă frânghie. Morți. *Poc*. Vii.

- Suntem unsprezece. Cinci în castelul de la proră. Nu știu dacă au scăpat. Sunt doi morți aici, pe punte. Mai sunt câțiva răniți, dar sunt încă în viață. Până acum.

- Ce aveți în cală?

Lovitura lui aterizâ prost, lovind balustrada. Durerea îl împunse în cot.

- Rom! Davy se grăbea spre ei, cu un mic butoi cu praf de pușcă. Gray se opri cu cuțitul în aer, îndreptându-și privirea asupra băiatului. Citi teama din ochii lui. Au rom, Gray. Cala e plină ochi și...

Davy se împiedică de un colac de frânghie, scăpând butoiul. Gray îl privi rostogolindu-se spre dunetă, lăsând în urma lui o fâșie lungă de praf. Perfect. Absolut minunat.

Gray aruncă din nou cuțitul, iar frica începu să se cuibărească în sufletul lui.

- E foc sub punte?

- N-am văzut să fie. Dar am găsit mai mulți bărbați răniți. Unul dintre ei... Pieptul lui Davy se convulsiona, de parcă ar fi fost gata să vomite. Unul dintre ei e foarte ars.

- Aveți bărci? îi întrebă Gray pe marinari.

- Doar una.

Un val de căldură năvăli peste ei. Vela principală luase foc, arzând precum o frunză uscată. Gray examină tăietura subțire din catarg. În ciuda forței lui Levi, de-abia dacă reușise să cresteze trunchiul de pin. Ar fi durat prea mult. Flăcările aveau să-i ajungă din urmă. Focul ar fi năpădit puntea, ar fi aprins praful de pușcă, s-ar fi împrăștiat până în cala plină de rom, iar întregul vas avea să explodeze ca o grenadă a lui Bonaparte.

La naiba!

Levi continua să lovească catargul cu satârul mic, în timp ce ceilalți bărbați pur și simplu se holbau la Gray. Davy se tot foia, așteptând în mod clar instrucțiuni.

- Căpitane?

În clipa aceea, lucrurile deveniră clare pentru Davy. Gray știa că acum devenise cu adevărat căpitanul acelei corăbii uitate de lume. Venise la bordul acestui vas și preluase comanda, și acum trebuia să rămână căpitan până la final. Știa că putea salva o parte dintre bărbații,

dar nu pe toți. În situația de față, ar fi fost norocoși să coboare barca înainte ca romul să explodeze, cu atât mai puțin să-i aducă pe cei răniți din cală. Și știa că nu îi putea lăsa pe cei răniți în urmă și să trăiască cu vina aceea. Ceea ce însemna că nu avea să trăiască. Nu avea să se mai întoarcă vreodată la bordul lui *Aphrodite*. Nu avea să se mai întoarcă la afacerea lui, la familia lui.

Și nici la ea.

Urma să moară. Astăzi.

Dumnezeule!

Își trecu degetele prin păr, le trase de pe frunte și luă satârul lui Levi.

– Coboară barca. Dă alarma că abandonăm corabia. O bucată de catarg ars căzu pe punte la picioarele lui și făcu un pas în spate. Grăbește-te!

Bărbații se grăbiră să coboare barca din etravă, iar Gray își ridică privirea spre catargul care continua să ardă. Arborele dansa în flăcări asemenea unui muc de lumânare gigant. Își încleștă pumnul și lovi coloana încăpățânată de lemn, reușind doar să-și zgârie mâna și să capete o durere groaznică.

– Cazi, la naiba! Se rezemă de catarg și începu să împingă, știind prea bine că era un efort inutil. Scrâșni din dinți, își înfipse picioarele în punte și împinse din nou. Cazi!

Nimic.

O voce necunoscută răzbi prin furtună.

– Abandonați corabia! Toată lumea, abandonați corabia! Spre barcă!

Câțiva marinari începură să se târască prin bocaportul castelului de la prora, făcându-și drum spre etravă. Dacă cumva observară un nebun bărbos care încerca să doboare catargul cu mâinile goale, nu se opriră să se holbeze.

– Nu mai țipați!

Strigătul posac, apatic îi atrase atenția lui Gray spre etravă. Observă un bărbat înalt și deșirat, îmbrăcat într-o haină neagră, care ieșise din cabina căpitanului, frecându-se la ochi. Rămase cu gura căscată, clipind în neștire, cu o expresie de șoc și mahmureală.

Căpitanul ridică privirea spre flăcările apăsătoare și urlă.

– Ce naiba...?

Gray rămase înmărmurit. Oare omul acesta chiar dormise pe toată perioada groazei? Pierduse cel puțin doi membrii ai echipajului, iar corabia sa era pe punctul de a deveni un infern, iar acest

comandant de doi bani avea tupeul să batjocorească alarma care îl trezise din zăcut?

Puntea trosni, iar căpitanul beat se agăță de ce apucă. La următoarea mișcare bruscă a vasului, vomită tot pe cizmele sale.

Gray se grăbi spre cârmă și își duse mâinile la gură.

- O'Shea!

Irlandezul îi întâlni privirea printre cârmă.

Gray îi făcu semn către ofițerul beat.

- Du-l în barcă. Și rămâi acolo. Spune-i lui Levi să se pregătească și el de plecare. Acum.

- Și tu ce ai de gând să faci, Gray?

- Am să înot până la corabie. Hai, pleacă!

- Am înțeles!

O'Shea îl apucă pe căpitan de mânecă, târându-l spre barcă. Dispărură amândoi peste balustrade vasului, iar Gray văzu frânghiile care țineau barca legată deșirându-se.

Plecaseră.

Gray se prăbuși lângă catarg, simțind flăcările de deasupra pârlindu-i ușor părul. Avea să moară acolo, singur, lăsând în urma lui un șir de așteptări nerealizate și promisiuni încălcate. Moștenirea lui avea să dispară mai repede decât valurile lăsate în urma unui delfin.

Auzi ceva crăpând deasupra lui și mai multe scântei îl acoperiră. Încercând să se ferească, Gray își acoperi chipul în palme. Poate că ar fi reușit să înoate până la corabie, își zise el. Încă erau mai mulți răniți în cală – oare câți? Patru? Cinci? Nu mai avea cum să-i salveze. Dar se putea salva pe sine însuși. Putea să înoate înapoi la ea. Ar fi fost în stare să înoate o veșnicie ca să ajungă înapoi la ea.

Dar ar mai fi putut oare să trăiască știind că abandonase cinci bărbați în brațele morții în timp ce el înotase spre siguranță?

Îi veni în minte imaginea iubitei sale.

Gray decise că poate ar fi reușit să trăiască și așa.

Spatele îi alunecă ușor pe catarg și se așeză pe punte, încercând cu disperare să se descalțe de cizme.

Flăcările coborâseră și mai jos. Deasupra lui, catranul începu să sfârâie, iar frânghiile începură să se aprindă în flăcări, picurând pe punte ca o ploaie neagră, sulfuroasă. Oare așa arăta iadul? Căldura flăcărilor îl năpădi.

În clipa aceea, o voce familiară îi îngheță sângele în vene.

- Ce mai facem, căpitane?

Nu era posibil. Gray ridică privirea, înjură și începu să tușească. Ba da. Era Davy.

– Ce naiba cauți aici? Trebuia să pleci cu barca!

– N-am plecat, răspunse băiatul. M-am gândit că încă mai ai nevoie de mine.

Gray scăpă o nouă înjurătură. Dădu cu piciorul în catarg. Apoi cu pumnul. Făcu un pas în spate, își pregăti umărul și împinse cu toată puterea, timp în care continua să înjure.

Davy îl privi lung și se scărpină la ceafă.

– Nu cred c-o să meargă.

– Ai dreptate, nu merge. La naiba! urlă Gray. Nu-ți dai seama c-o să murim?

– Nu există nici o altă modalitate prin care să doborâm catargul?

– Am doborât zeci de catarge. Dar din propria mea corabie, cu...

Gray își pierdu vocea, iar speranța încolți în sufletul lui. Era o adevărată nebunie. Dar mai bine nebun decât mort. Privi spre proră, rugându-se cu disperare în timp ce cerceta puntea în lung și-n lat. În cele din urmă, privirea lui găsi ceea ce căuta.

Un tun, prins de balustradă.

Țâșni spre el, cu băiatul în urma lui.

– Davy, știi cum să tragi cu tunul?

– Nu, căpitane.

După ce tăie frânghiile cu cuțitul, Gray întoarse tunul la o sută optzeci de grade și îl îndreptă spre centrul punții superioare.

– O să înveți acum. Pune degetul mare aici – îi arătă spre gaura din vârf și așteptă până ce Davy făcu întocmai – și nu-i da drumul până nu-ți spun eu.

Gray apucă butoiul pe care Davy îl scăpase mai devreme și îl deschise cu cuțitul, vărsând o bună parte din conținut în tun. Nu avea timp pentru măsurători exacte. Mai bine să greșească din exces de zel.

Și acum ghiulelele.

– O să mergem pe două lovituri, îi explică el lui Davy. Avem o singură încercare.

Gray voi să apuce cheia de lanț depozitată în sparge-valul de pe punte, dar își retrase repede mâna. Lanțul încă frigea. Mai rău decât atât. Gray simți că i se oprește inima când lovi ușor cu piciorul instrumentele.

Toate se lipiseră între ele. O adunătură de metale.

Lui Gray îi ieşi pe gură fiecare înjurătură pe care o auzise, citise, rostise sau inventase vreodată. Nu intra în panică, îşi spuse el, când Davy tresări. Poţi să pui orice într-un tun. Orice e făcut din metal, de preferat rotund.

Vântul şuieră prin velele cuprinse de flăcări. Corabia se clătină brusc; puntea trosni. Iar rămăşiţele arse ale clopotului vasului se rostogoliră până la picioarele lui Gray, ca răspuns la toate rugile lui.

Folosindu-se de manşetele cămăşii ca să nu se ardă, aruncă adunătura de metal în gura tunului.

Gray îi făcu semn lui Davy să ia degetul din gaură.

– Acum, mai avem nevoie de un fitil... şi de o scânteie.

– De astea nu ducem lipsă. Gluma lui Davy îl umplu pe Gray cu determinare. Nu avea de gând să-l lase pe băiat să moară. Marinari cu simţ al umorului şi curaj nu se găseau pe toate drumurile. Ghemuindu-se în spatele tunului, îl îndreptă spre baza catargului, chiar sub flăcările împrăştiate.

Dacă ar fi ratat – şi chiar şi dacă ar fi reuşit să lovească ţinta –, odată cu această bubuitură întreaga corabie ar fi putut ajunge foc şi pulbere. Era un risc disperat, pentru o situaţie disperată.

– Dă-te la o parte, îi porunci el lui Davy. Şi acoperă-ţi urechile.

Gray se chinui să smulgă o aşchie arsă de lemn din punte. Dădu foc fitilului, îşi duse mâinile la ureche şi se adăposti.

Bum.

Ghiuleaua ţâşni din tun. Un nor de fum şi praf de puşcă îi acoperi de îndată. Mici aşchii de lemn săriră din toate părţile, înţepându-l prin cămaşă, direct în piele. Orbit, înfrânt, sufocat şi afumat, Gray aşteptă până ce unul dintre simţurile lui reacţionă, ca să afle dacă supravieţuise sau nu.

Praful de puşcă se risipi uşor, iar prin fumul înecător, Gray zări catargul. Sfărâmat într-o parte, dar încă în picioare. Încă în flăcări. Flăcări chiar mai puternice.

– Cazi, la naiba! strigă Gray, sărind în picioare.

Vântul se înteţi şi auzi un zgomot înfiorător. Încet, anevoios, catargul se rupse la bază şi se prăbuşi greoi în mare, iar frânghiile smulse ţâşniră în urma lui ca nişte ţipari.

– Dumnezeule mare, zise Gray, căzând în genunchi.

În clipa aceea – de parcă Însuşi Cel de Sus l-ar fi auzit şi hotărâse să îi înece sufletul blasfemator şi gata – cerurile se deschiseră, iar ploaia începu să cadă peste ei.

Apa acoperi puntea în valuri, răpăind asupra lor, în timp se stăteau ghemuiți lângă tun. Clipe întregi rămaseră cuibăriți acolo, absorbind apa asemenea unor bureți. Membrele lui Gray erau amorțite de șoc.

În cele din urmă, Davy se așeză în patru labe și începu să se scuture ca un câine ud, adăugând un jet orizontal de apă revărsării verticale.

– Mulțumesc lui Dumnezeu.

Râjetul lui băiețesc sparse gheața din sufletul lui Gray.

Acesta începu să râdă. Ce altceva să facă? Ar fi trebuit să moară. Dar avea să trăiască. Era de plâns sau de râs și deja era îmbibat de atâta apă cât să umple un butoi.

– Nu te culca pe ureche. Încă n-am terminat. Îl apucă pe Davy se braț și îl ridică în picioare. Adu toți bărbații care se mai țin pe picioare și formați un șir. Vasul e încă în primejdie. Poate că mai sunt și alte focuri aprinse. Trebuie să scoatem romul din cală și să-l aruncăm în mare. Și apoi o să ne îngrijim de cei răniți.

Davy se opri în drum spre bocaport.

– Dacă tot aruncăm romul în mare... Am putea să bem puțin înainte? Mi-ar prinde bine o gură.

– Și mie, răspunse Gray râzând.

După câteva ceasuri, Gray păși cu picioarele tremurânde la bordul lui *Aphrodite*.

Joss se grăbi spre el.

– Câți morți?

– Doi. Și alți doi grav răniți. Gray își dădu părul ud de pe față. Cred că e mai bine să trimitem barca lungă după ei. Nu pare să fie foc în cală, dar știi la fel de bine ca mine că s-ar putea să fie. Uneori focul izbucnește și după câteva ore. Am aruncat orice era inflamabil, pentru siguranță.

– Și ploaia asta ajută, spuse Joss, ridicând privirea spre cer.

– Da. Extenuat, Gray se sprijini de capelaj și își șterse fruntea cu brațul. Ceilalți sunt bine? întrebă el pe un ton care se voia calm.

Joss încuviință.

– E în cabina ei, Gray. Cred că ar fi mai bine să mergi la ea.

– Nu cred că vrea asta.

După felul în care o părăsise mai devreme, se aștepta să fie mai liniștită fără el.

- A fost groaznic de îngrijorată, Gray. Eu i-am poruncit să meargă în cabina ei. Chiar și așa, m-a ascultat numai după ce a văzut că ploaia începuse să oprească flăcările. S-ar simți ușurată să vadă că ești în siguranță.

- I-a fost teamă pentru tânărul Davy.

Cu toate acestea, nu putu să stingă scânteia de speranță care se aprinsese în sufletul său. Și nu se putea ține la distanță. Îl lovi ușor cu pumnul pe Joss în braț, după care coborî treptele spre cârmă și deschise ușa de la bocaport.

Coborî încet în cabina întunecată. Chiar dacă era încă ziuă, norii de furtună acoperiseră soarele. Gray clipi în întuneric, încercând să distingă formele. Și apoi o văzu, ghemuită lângă fereastra dinspre etravă.

- Gray.

El dădu din cap că da. Apoi, dându-și seama că probabil nu zărise gestul lui în întuneric, își drese glasul și rosti:

- Sunt eu.

- Ești... ești bine?

- Da.

Ochii lui începură să se obișnuiască cu penumbra, și deslușì forma umerilor săi, brațele încrucișate la pântece. Avea părul desfăcut, în valuri până la talie.

- Și Levi și O'Shea? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Și Davy?

- Suntem cu toții în siguranță. Am stins focul. S-a terminat.

Ea nu spuse nimic. Gray rămase și el tăcut. „Du-te la ea", auzi o voce rugătoare în mintea lui. „Ia-o în brațe. Cere-i iertare. Spune ceva; promite-i orice."

Dumnezeule, ce laș! Ce-i drept, fusese prea nerăbdător să urce la bordul unui vas în flăcări și să-și rișteze propria viață în după-amiaza aceea. Pentru că era mai ușor să treacă prin foc decât să se afle față-n față cu această guvernantă și cu multitudinea de sentimente pe care reușea să le trezească în el.

Tăcerea îl batjocorea. Era pe picior de plecare când, brusc, ea sări în brațe lui, apucându-l de după gât.

- Oh, Gray! Mi-a fost atât de teamă. Dar știam că ai să te întorci la mine. Trebuia să te întorci la mine.

- Bineînțeles.

Gray rămase șocat și inert când ea se aruncă la gâtul său, suspinând în brațele lui. Rămase cu brațele pe lângă corp.

- Gray, suspină ea. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești bine.

Afecțiunea ei îl copleși, la fel și dulceața ei, lacrimile sale. Chiar și după tot ce-i spusese, după tot ce făcuse – încă o interesa dacă trăia sau nu. Era duios. De neconceput. Minunat. Dacă ar fi știut că asta avea să-i fie recompensa, ar fi sărit de la bordul navei acum multe săptămâni.

În cele din urmă, trase adânc aer în piept și o luă în brațele lui, strângând-o la piept.

– Gata, scumpo, îi mângâie părul cu o mână tremurătoare. Șuvițele ude se deprinseră printre degetele lui ca niște funde. Nu mai plânge. E totul în regulă. S-a terminat.

Ea își trase nasul și ridică privirea spre el. El încă încerca să o liniștească, mângâindu-i părul, iar când văzu chipul acela perfect la doar câțiva centimetri de el – îl luă pe nepregătite. Frumusețea ei îl lovi ca un trăsnet.

Ea îi mângâie gâtul, aducându-i chipul mai aproape de ea. Gray închise ochii în timp ce ea îi sărută duios bărbia. Apoi gâtul. Și colțul gurii. Își lipi obrazul de obrazul lui, iar el simți lacrimile calde amestecându-se cu picăturile reci de ploaie.

Îi tresări inima. După felul deplorabil în care se purtase față de ea, faptul că ea îl îmbrățișă astfel, sărutându-l cu atâta duioșie – era cel mai onest act de curaj la care fusese vreodată martor. Îi oferea inima ei, perfect conștientă de faptul că el ar putea-o răni. Și, ticălos egoist cum era, Gray pierduse orice putere să o mai respingă.

Poate că... poate că nu mai era nevoie să o facă. Tocmai ce salvase o corabie, smulgându-i catargul, distrugându-i marfa – aceleași acțiuni pe care le făcuse de atâtea ori în trecut, din lăcomie. Însă de data aceasta avusese cu totul alte motive. Nu intenționase să ia, ci să protejeze.

La fel cum strânsese multe – mult prea multe – femei în brațele sale, cu cele mai necinstite intenții. Dar acum era ceva diferit. Atât de diferit. Dacă putea cuceri o corabie cu onoare... poate că și aici era loc de onoare. Nu intenționase să ia, ci să protejeze. Să prețuiască. Să iubească.

Ea suspină din nou la obrazul lui, iar el se trase ușor.

– Gata, iubita mea, șopti el, dându-i părul după urechi. Îi prinse chipul între palme și o sărută ușor pe buze. S-a terminat.

Și chiar așa și era. Se terminase. Focul se stinsese, toți bărbații erau în viață. Iar ea era aici, în brațele lui, și se potrivea de parcă fusese făcută pentru îmbrățișarea lui. Săptămâni întregi de dorință

pătimașă ajunseseră în cele din urmă la final. La fel și toți anii de deșertăciune. Totul se terminase.

Iar Gray... Gray era terminat. Pierdut. Complet pierdut în cea mai dulce și mai tandră îmbrățișare, fără cale de întoarcere. Îi cuprinse chipul între palme, alinând-o cu sărutări duioase. O sărută tandru, încet, ca și cum ar fi fost prima oară când învăța despre sărutări – și așa și era. Nu învăța cum să sărute, ci de ce să sărute. Nu ca să încerce să fie convingător, nu ca un preludiu pentru ale activități. Ci doar ca să descopere gustul ei, delicat, proaspăt și deosebit de dulce. Ca să-i spună lucruri pe care nu îndrăznea să le exprime în cuvinte. Ca să îi spună lucruri pentru care nu găsea cuvintele potrivite. O sărută numai de dragul de a o săruta, pentru că, în clipa aceea, acel sărut îi aducea cea mai intensă plăcere.

Îi mângâie cu buzele obrajii, fruntea, pleoapele, părul, alintând-o cu cuvinte frumoase în toate limbile pe care le știa. Apoi, cu ochii închiși, își lipi fruntea de fruntea ei și așteptă. Lăsând alegerea în mâinile ei.

Ea oftă și se topi în brațele lui, lipindu-și trupul de al lui. Sânii ei se frecară de pieptul lui, incredibil de fierbinți și delicați. Dorința îl năpădi. Și, brusc, Gray se găsi din nou în mijlocul unui adevărat infern.

Se ridică pe vârfuri, sărutându-l pătimaș. O patimă pe care și el o împărtășea. Energia disperată care îi alimentase lupta împotriva flăcărilor țâșni din nou în trupul lui. Gray o simți în oase și în sânge. Și acum o revărsă în sărutul dăruit acestei femei, cuprinzând-o în brațele lui, strângând-o la piept. Frecându-i pântecele moale de sexul lui excitat.

Buzele ei se deschiseră ușor, iar el acceptă cu nerăbdare invitația. Limbile lor se împleticiră, se gustară, se tachinară, oferind și dăruind. În cele din urmă, Gray se dezlipi de ea, lăsând o mână să alunece spre posteriorul ei, în timp ce Sophia își duse degetele prin părul lui.

– Îmi pare atât de rău, spuse el printre sărutări. Pentru tot ce ți-am spus în noaptea aceea. Pentru că am plecat de lângă tine mai devreme. Nu am vrut să...

– Știu, șopti ea, încolăcindu-și un picior în jurul șoldului său, sărind în brațele lui. Îi sărută urechea. Știu. Dar să nu mă mai părăsești niciodată.

– Niciodată. Cuvântul veni ca o promisiune, ca o rugă, și Dumnezeu îi era martor că nu o rostise în deșert. Niciodată, repetă el,

privind-o în ochii ei strălucitori. Și pecetlui jurământul cu o sărut intens, pasional, disperat și sincer. Oh, Dumnezeule, șopti el când buzele lor se despărțiră.

Ea îl sărută din nou, plimbându-și degetele calde, subțiri, pe sub gulerul cămășii ca să mângâie pielea lui înfiorată. El își îngropă chipul la gâtul ei, adulmecând mirosul ei special. Uitase că trandafirii miroseau mai frumos după ploaie. Îi sărută gâtul, mergând cu ea în brațe spre pat.

– Vreau să facem dragoste, Gray.

Nici nu era nevoie să-i mai ceară asta. Amândoi știau ce urma să se întâmple. Însă Gray simți semnificația cuvintelor sale. Poate că se mai culcase cu doamne și târfe în lumea largă, însă pentru prima oară în viața lui, avea să facă dragoste cu o femeie. Și nu cu orice femeie. Cu femeia sa.

Iar gândul aceasta care ar fi trebuit să fie de neconceput, atât de înspăimântător – spre surprinderea lui Gray, îl excită teribil. Se aruncară în patul îngust, iar ea începu să îi tragă cămașa din pantaloni. El se ridică în genunchi și se dezbrăcă nerăbdător.

El îi desluși rochia în întuneric.

La naiba! Cea în dungi.

Gray o întoarse pe toate părțile, uitându-se după șnururi, clame sau alte instrumente ridicole gândite de diavol ca să contrarieze bărbații.

Ea dădu din cap că nu.

– Data viitoare. Se foi sub el, ridicându-și rochia până la talie. Dansul erotic al șoldurilor sale îl înnebuni cu pasiune. Data viitoare o să o luăm încetișor. O să facem tot ce mi-ai spus în dimineața asta, și altele. Gemu când el îi apucă sânul prin muselina udă. Degetele ei se agățară de cordonul pantalonilor lui, iar ea îl întâmpină cu o privire îndrăzneață, seducătoare. Dar acum te vreau cu disperare, Gray.

Cu un suspin lung, se aplecă să îi sugă sfârcul excitat prin straturile de haine. Ea gemu și se arcui sub el, desfăcându-i nasturii de la pantaloni, apoi îi băgă ușor mâna în pantaloni și mângâie vârful întărit al erecției lui.

Oh, Dumnezeule! Și el o voia cu disperare. O voia acum și mai târziu, și poate chiar și pentru a treia oară în noaptea aceea. Și mâine, și poimâine, și pentru tot restul zilelor sale. Gray pulsa de dorință, înfiorându-se la atingerea ei, iar când ea îl prinse între degete, amândoi gâfâiră.

Ea îl mângâie ușor, atât de dulce că îi veni să plângă de bucurie. El o mângâie mai sus de coapsă și descoperi că era fierbinte, udă, frecându-se de palma lui. Data viitoare, își făgădui el. Data viitoare avea să o atingă fără grabă, să o deguste, să descopere reacțiile ei, să îi urmărească frumusețea care înflorea în culmea plăcerii.

Dar acum o voia cu disperare, în acest moment, nici măcar o secundă mai târziu. Acum era acum. Gray îi dădu mâna la o parte, se poziționă la intrarea fierbinte, udă și împinse.

Ea țipă, înfigându-și atât de tare degetele în brațul lui că se abținu cu greu să nu țipe și el.

Oh, Dumnezeule! Era atât de strâmtă. Prea strâmtă. Câteva lacrimi începură să curgă pe obrajii ei, chiar dacă încerca să pară curajoasă. Iar Gray înțelese în cele din urmă duioșia aceea subtilă, greu de descris în cuvinte care făcea veșnic parte din firea ei, pe sub pudra și apa de trandafiri.

Era inocentă.

Micuța sirenă era virgină.

– De ce... Simți că i se taie respirația, încercând să-și păstreze controlul. Oh, scumpo, ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

– Ți-l spun acum. Înghiți greu, mângâindu-i chipul. Tu ești singurul, Gray. Acum și pentru totdeauna. Numai tu.

– Dar...

Ea îl reduse la tăcere ducându-i degetul la gură, după care lăsă mâna să-i alunece spre bărbia lui, până la piept.

– Nimeni altcineva. Doar tu.

Gray scutură din cap. Nu reușea să înțeleagă. Dar, la naiba, dacă voia să înțeleagă. Cuvintele ei erau un fel de miracol, la fel și coapsele care se legănau în jurul șoldurilor lui, și părul ei deșirat pe pat ca o aureolă strălucitoare în jurul capului său. O bucurie intensă, primară îi umplu inima, știind că era a lui, doar a lui.

El era cel care o inițiia; el era cel care îi provoca plăcere.

Își mută greutatea corpului pe mâini și o pătrunse din nou. Amândoi tresăriră.

El era cel care îi cauza durere.

– Scumpo, nu suport să știu că te rănesc.

– Nu mă rănești, șopti ea prin buzele tremurătoare. Sincer, deja se simte mai bine.

Știa că mințea. Își undui coapsele, vrând să se retragă, dar ea îl prinse între coapse.

– Nu, gâfâi ea, încolăcindu-și trupul în jurul lui. Nu mă părăsi. Mi-ai promis.

El gemu, simțind cum îl trase din nou în ea. Încleștându-și dinții ca să se controleze, o pătrunse ușor. Ea făcu ochii mari, dar continuă să îl încurajeze.

– Da, gemu ea când el se îngropă în trupul ei, devenind complet, perfect uniți.

Senzația îmbrățișării ei, a atingerii ei – nu visase niciodată așa ceva. Închise ochi și se legănă din nou încetișor. În față, în spate, își împinse ușor șoldurile, frecându-se de ea. Până ce o auzi din nou, de data aceasta cu un suspin erotic.

– Oh, da.

Gray se abținu din toate puterile să nu își piardă controlul și să o pătrundă cu înflăcărare. Dar ea avusese încredere în el să facă dragoste, nu să se grăbească.

Avusese încredere în el să fie singurul. Acum și pentru totdeauna. Așa că își continuă legănatul încet, duios. Simțind cum îi mângâia trupul cu fiecare mișcare.

Ea închise ochii și își arcui spatele.

– Oh, Gray, gemu ea, arcuindu-se în mișcările lui gentile cu lovituri mici din șolduri.

El se aplecă să îi sărute din nou sânul, lingând sfârcul dulce prin materialul aspru, ud.

Ea îl prinse de umeri. Gray încremeni, gâfâind deasupra ei. Își încleștă pumnii în așternutul patului, încercând să-și păstreze controlul.

– Ești bine? întrebă el.

– Da.

– Ești sigură?

– Da, sunt sigură, răspunse ea, pe un ton jucăuș. Începu să îi mângâie umerii. Degetele îi alunecară pe pieptul lui și îi strânse ușor sfârcurile între vârful degetelor.

Gray gemu puternic.

– Nu pot... vocea lui se pierdu în timp ce ea își ridică ușor capul și îi sărută pieptul. Când îi mângâie gâtul cu limba, simți să nu se mai putea abține. Oprește-te, scumpo. Vreau să te simți bine.

– Mă simt bine. Îl mușcă ușor de gât. Ești minunat. Își lăsă capul să cadă pe pernă și îi întâlni privirea. Nu mă mai doare.

De data aceasta o crezu. Trebuia să o creadă pentru că nu se mai putea controla, nu mai avea nimic de pierdut. O pătrunse cu putere, din ce în ce mai adânc. Iar când o auzi suspinând, când se agăță de gâtul lui, știu că era de plăcere, nu de durere. Trupul ei se convulsiona

în jurul lui, trăgându-l spre o eliberare în valuri de dorință arzătoare, pură. Apoi îi prinse chipul între palme și îl întâmpină cu un singur sărut dulce.

Și tocmai sărutul acela îl aduse la final. Cu un suspin intens pe buzele ei, el se înfioră și se prăbuși, umplând-o cu pasiunea lui. Cele din urmă clipe de plăcere încă țâșneau în el, și deja o voia din nou. Din nou, acum, mereu, doar pe ea.

Își mută greutatea corpului peste ea, ținând-o în brațe. Răsuflarea lui aspră, întretăiată nu o lăsă să vorbească, dar nu mai aveau nevoie de vorbe. Nu existau cuvinte pentru fericirea sublimă, plutitoare care îi inunda trupul și inima. Doar sărutări. Sărutări pătimașe, duioase, lenețe, una după alta.

De-abia după câteva clipe Gray își îndreptă atenția de la gustul minunat al buzelor sale moi, generoase la obiectul bizar, unghiular care îl înțepa în stomac.

Se rezemă în cot și își strecură mâna pe lângă șoldul ei, traversând Tropicul glorios în care erau chiar și acum uniți, până mai sus de stomacul ei, în despicătura dintre coaste. Apucă între degete, printre haine, o punguță mică, legată de pieptul ei cu o legătură lată. Se încruntă, pipăind obiectul, încercând să-i deslușească forma.

Bani, își dădu el seama. Erau bani. Apucă punguța în mână, testându-i mărimea. La naiba! Erau mulți bani.

– Gray, lasă-mă să-ți explic.

Capitolul 19

– Aștept.

Sophia tresări când auzi tonul vocii sale. Cu siguranță nu putea fi supărat. Nu după plăcerea pe care o resimțiseră, după conexiunea pe care încă o împărtășeau.

– Gray, șopti ea, întingându-și gâtul să-l sărute oriunde ar fi putut: pe pieptul tare, pe umerii puternici care o încadrau.

Ar fi vrut să îi mulțumească, să îl binecuvânteze pentru darul pe care i-l oferise. Atâta tandrețe, atâta plăcere.

Mama ei, sora sa, prietenele căsătorite – în săptămânile de dinaintea căsătoriei sale, nu dusese lipsă de femei care să o avertizeze

pe Sophia că prima experiență în patul conjugal avea să fie dureroasă, neplăcută și scurtă, din fericire. Doamnele nu păreau să se poată pună de acord dacă activitatea avea să se îmbunătățească odată cu trecerea timpului, însă profeția unei nopți a nunții neplăcute era una universală.

Nici una dintre ele, își spuse ea, cu un zâmbet ascuns, nu îl cunoscuse pe Gray. Forța din trupul lui puternic, pasiunea pe care reușise să o trezească în ea, temperate cu atâta răbdare, cu tandrețea aceea înnăscută pe care o ascundea atât de bine de restul lumii. Fusese și durere, da. Însă durerea fusese înlocuită de o plăcere imensă, intensă și copleșitoare, mai presus de orice altceva și-ar fi putut imagina vreodată.

Iar Sophia avea o imaginație bogată.

Pasiunea încă ardea pe sub pielea ei, pe buze, între coapse. Se strânse în jurul lui, încercând să păstreze momentul acela pentru totdeauna. Plimbându-și degetele pe gâtul lui, încercă să îl aducă spre ea ca să-l sărute.

El se împotrivi.

– Aștept, repetă el. Explică-mi.

Îi strânse părul de pe față.

– Promit că am să-ți povestesc tot. Dar acum... te rog, ia-mă în brațe.

El scăpă o înjurătură, ca și cum vocea lui aspră i-ar fi încleștat goliciunea.

– Nici măcar nu știu pe cine îmbrățișez.

Îi dădu brusc drumul, iar Sophia icni când se retrase din corpul ei. Parcă o duruse mai mult decât atunci când o pătrunsese. El se dădu la o parte, lăsând-o dezvelită. Umedă de ploaie, sudoare și lacrimi. Rece.

– Bineînțeles că știi cine sunt, șopti ea.

Nimeni nu o mai făcuse niciodată să se simtă atât de plină de viață. Îi era teamă că nimeni altcineva nu ar fi reușit.

El se așeză în șezut, întorcându-se cu spatele, lăsându-și capul să cadă în palme. Sophia se așeză pe o parte și întinse mâna spre el, vrând să îl mângâie pe spate. Atinse cu vârful degetelor un obiect ascuțit și tresări.

– Oh, Gray. Ai așchii înfipte în spate.

– Am? Ei bine, tu ai o mică avere ascunsă între sâni.

Sophia voi să se ridice, să vină mai aproape.

- Serios, Gray. Sigur te doare. Lasă-mă să...

- Lasă-mă, zise el, îndepărtându-se. Sophia își luă mâna și o lăsă să cadă pe pat. El continuă: Numele tău nu este Jane Turner, nu-i așa?

- Numele Turner este... împrumutat.

Dar mă cheamă Jane. Spunea adevărul, chiar dacă era cel de-al doilea nume. Aici nu mințise. Brusc, părea foarte important să minimalizeze numărul neadevărurilor.

- Nu erai compromisă.

- Ba da.

Poate că până astăzi fusese virgină, însă reputația ei cu siguranță era pătată.

- Nu mă minți. Îi aruncă o privire rece, avea ochii plini de furie. Erai virgină.

Sophia nu înțelegea de unde atâta mânie. Da, îl mințise, dar nu ar fi trebuit să fie fericit că era primul ei bărbat? Singurul, dacă avea să-i respecte dorința? Da, dar...

- Atunci înseamnă că nu era compromisă. Dar ești acum, datorită mie. Începu din nou să înjure. M-ai mințit. Știai prea bine că nu voiam să-ți fur inocența, așa că m-ai păcălit. Dumnezeule, cât poți să fii de convingătoare!

Cuvintele lui o înfiorară. Sophia își trase rochia peste coapse, acoperindu-și picioarele tremurătoare.

- Gray, nu e vorba despre asta. Trebuie să-mi dai voie să-ți explic.

- Nici măcar nu ești guvernantă, nu-i așa?

- Nu, șopti ea, mușcându-și buzele.

- Bineînțeles că nu. Nici o femeie cu o asemenea avere - arătă cu degetul spre sânii ei și spre banii ascunși acolo - nu are nevoie de un loc de muncă. Câți bani ai acolo? Două sute de lire? Trei sute?

- Aproape șase.

- Să fiu al naibii. Își trecu degetele prin păr, după care se prinse de marginea patului. Nimeni nu are atâția bani prin afaceri cinstite. Ce ești? Un hoț? Un fugar? Un fel de șarlatan?

Toate variantele de mai sus. Sophia își strânse pătura în jurul ei, de parcă aceasta ar fi putut să o protejeze împotriva cuvintelor lui furioase. Știa prea bine că ea provocase încurcătura aceea, dar nu se gândise niciodată că avea să îi fie atât de greu să lămurească situația. Odată ce o îmbrățișase, își imaginase că avea să îmbrățișeze adevărul cu aceeași ușurință. Se așteptase chiar că avea să fie amuzat odată

ce avea să audă întreaga poveste. Dar acum... vădita lui nemulțumire sugera cu totul altceva. Frica încolți pe neașteptate în sufletul ei.

– Mai contează? întrebă ea, cu o voce mai puțin convingătoare decât și-ar fi dorit. După tot ce am împărtășit împreună?

Întinse piciorul spre el până ce coapsa sa îi atinse vârful degetelor.

– După tot ce am împărtășit împreună? spuse el, retrăgându-și mâna. Ce ai împărtășit tu cu mine, în afară de minciuni?

Cum să spună așa ceva? Împărtășise totul cu el. Spiritul său artistic, cele mai secrete fantezii. Dumnezeule, se atinsese în fața lui. Acum îi oferise și virtutea sa, într-un moment de pasiune și tandrețe mai intens decât orice altceva mai trăise până atunci. Iar el respingea acest dar, de parcă nu ar fi însemnat nimic. O respingea pe ea însăși.

– Dumnezeule! Trăgându-și pantalonii până în talie, el se ridică în picioare și o privi în ochi. Expresia de pe chipul lui nu era tocmai repulsie, cât un șoc imens. Ți-am povestit lucruri. Despre mine, despre familia mea. Ți-am povestit lucruri pe care nu le-am mai împărtășit cu nimeni altcineva. Și acum descopăr că tu ești o străină pentru mine.

Începu din nou să înjure.

– Chiar trebuie să înjuri atâta?

– Da, chiar da. La naiba, am crezut că am terminat să mă culc cu femei anonime.

Acum Sophia era cea care începuse să se enerveze.

– Înțeleg. Și acum presupun că ai de gând să continui?

El înlemni, cu mâna întinsă spre cămașă. Sophia îl privi lung. El refuză să îi întâlnească privirea. În cele din urmă, își trase cămașa peste cap, o băgă în pantaloni cu mișcări de furie controlată.

– Ai dreptate, spuse el cu răceală în glas, încheindu-și nasturii de la pantaloni. Și după tot ce am făcut... nu mai contează.

– Ce nu mai contează? întrebă Sophia cu un nod în gât. Adevărul? Sau eu nu mai contez pentru tine?

Gray îi aruncă o privire de gheață, când era deja în drum spre scară.

– Cum poți să mă întrebi așa ceva?

Cum poți tu să fii atât de crud? Un suspin înăbuși întrebarea. Își duse brațele la piept, încercând să nu plângă.

– Scumpo. Scrâșnetul din glasul lui o făcu să ridice din nou privirea. El nu se feri și o privi lung. În clipa de față, acolo sus sunt morți și răniți, o corabie avariată care are nevoie de reparații. În clipa

aceasta, asta contează. Rămâi aici. Am să mă întorc, spuse el, urcând treptele. Discutăm despre asta mai târziu.

Şi plecă.

Sophia se prăbuşi din nou pe pat, ghemuindu-se uşor. Discutăm despre asta mai târziu? Cât de îngrozitor. Cât de definitiv. Nu voia să discute despre asta. Voia să fie consolată. Voia să fie ţinută în braţe. Voia să simtă ceva ce nu mai simţise de mult, ceva ce nici măcar nu mai reuşea să-şi amintească cum se numea – şi, cu toate acestea, îndrăznea să-şi imagineze că o merita.

Voia să fie iubită.

Nu se mai întorsese în noaptea aceea. Singurii ei vizitatori fură Gabriel, care ignoră politicos chipul ei mâhnit, plâns când îi adusese ceaiul şi biscuiţii de seară, şi Stubb, care îi mută cuferele în cabina căpitanului. Evident, cabinele doamnelor fuseseră transformate într-un spital improvizat pentru răniţii de pe *Kestrel*.

Voci necunoscute şi activităţi în miez de noapte întrerupseseră obişnuita simfonie nocturnă a corabiei *Aphrodite* – clopote, scârţâitul lemnului şi vuietul brizei. Cuibărită în mijlocul patului, Sophia aţipi de câteva ori, încordându-şi urechile să audă orice ecou al vocii lui de bariton sau scârţâitul balamalelor de la uşa bocaportului. Dacă Gray avea să vină, voia să fie trează. Dar în zadar rămase de veghe, iar extenuarea puse în cele din urmă stăpânire asupra ei în primele ore ale dimineţii.

Când se deşteptă, se crăpase bine de ziuă. Sophia sări în pat, inima îi bătea cu putere. Chiar deasupra ei se auzea o ceartă, în apropiere de cârma vasului. Chiar şi prin uşa de la bocaport închisă, desluşi nu numai vocea lui Gray, ci şi pe cea a căpitanului, şi accentul puternic al lui O'Shea. Alături de alte voci nefamiliare. Chiar dacă nu vorbea cu ea, tonul din vocea lui Gray era la fel de aspru şi neiertător ca un clopot într-o dimineaţă de iarnă – aşa cum îl auzise ultima oară.

Se ridică din pat şi se apropie de oglinjoara rotundă de pe peretele cabinei, dându-şi seama cu stupoare că nu se mai uitase în oglindă de când plecase din Anglia. Reflecţia din oglindă era una foarte diferită. Pielea ei era cu o nuanţă sau două mai închisă – nu mai era ca de porţelan – şi puţin pistruiată de la soare. Unele curbe se aspriseră la colţuri; trăsăturile sale prindeau mai multe umbre. Când îşi mişti privirea, observă câteva riduri fine în colţul ochilor, iar când îşi relaxă

expresia, acestea aveau neobrăzarea de a dăinui. Era încă o femeie frumoasă, își spuse Sophia, fără modestie falsă sau exagerată. Însă reflecția din oglindă nu-i mai aparținea unei debutante răsfățate.

Devenise o femeie. O femeie compromisă, adevărat, singură pe lume, responsabilă pentru propriile alegeri. Trebuia să se adune, să fie puternică. Nu mai plânge, își spuse ea, frecându-se la ochi. Gray nu avea cum să o ignore pe vecie. Într-un final avea să vină la ea, probabil ca să arunce cu alte acuzații furioase. Iar ea nu avea să înceapă să plângă sau să ofere scuze. Și cu siguranță nu avea să implore iertare.

Însă avea să arate bine.

Se spălă pe față și își dădu cu apă rece pe sub ochi ca să diminueze umflăturile. Căută în cufăr după peria de păr și pudra. Cel puțin părul ei, care se mai asprise în ultimele trei săptămâni de la sarea din aer, fusese spălat de furtuna de ieri. Acum că se uscase, cădea pe umerii ei în valuri aurii.

Își spălase rochia de muselină cu câteva zile înainte, așa că era pe cât de curată se putea. Totuși, când bagă mâna în cufăr ca să ia rochia, degetele ei atinseră ceva la fundul bagajului. Lăsă deoparte materialul aspru, până ce degetele ei alunecară pe mătasea fină. Fu tentată să scoată rochia, să se îmbrace cu materialul elegant și să își înfășoare trupul în eleganță, cum nu o mai făcuse de săptămâni întregi.

Nu căzu pradă tentației și luă rochia de muselină. Rochia aceea de mătase era cea mai frumoasă rochie pe care o avea și nu era încă sigură că Gray merita ce era mai bun. Nu era nici măcar convinsă că și-ar fi dorit-o.

Pudrată și îmbrăcată, cu părul frumos pieptănat și aranjat într-un coc în vârful capului, Sophia aruncă o ultimă privire în oglindă și își ciupi obrajii, după care urcă treptele. Vocile furioase se auzeau din ce în ce mai tare.

Lăsă ușa întredeschisă. Suficient cât să distingă cuvintele violente care erau aruncate fără milă și cât să arunce o privire pe punte. Recunoscu de îndată cizmele elegante ale lui Gray, acoperit cu funingine după incendiu. Stătea lângă balustradă, în apropiere de etrava vasului. Soarele strălucea cu putere în dimineața aceea; bărbații aruncau umbre lungi pe punte.

O voce dură, nefamiliară o atacă de undeva din apropiere de cârma vasului.

- Ți-am spus deja, netrebnicule, ai să-mi plătești tot romul. În bani sau în bunuri, nu mă interesează.

- Căpitane Mallory, răspunse Gray. Spun „căpitan" fără prea multă convingere, pentru că, în ceea ce mă privește, nu ești nicidecum unul... Nu am nici cea mai mică intenție să te despăgubesc pentru pierderea încărcăturii. Acestea fiind spuse, sunt gata să-ți accept mulțumirile.

- Mulțumiri? Pentru ce?

- Pentru ce? interveni și O'Shea. Pentru că v-am salvat mormanul ăla de corabie și fundul tău fără valoare, îmbibat în rom, de-aia.

- Ba să te duci dracu', răspunse vocea aspră. Mallory, presupuse ea. Cum să urci la bordul unui vas și să arunci o cală întreagă de băutură în mare? Niște hoțomani, asta sunteți.

- Oh, deci acum suntem hoțomani? întrebă Gray. Ar fi trebuit să te las să-ți explodeze corabia aia în nas, afurisitule. Hoți, auzi la el.

- Și atunci, dacă sunteți atât de cumsecade și miloși, cum se face că mă țineți legat de parcă aș fi un porc?

Sophia întinse gâtul și mai deschise puțin ușa. De partea cealaltă a punții, zări o pereche de cizme rupte, legate cu o frânghie.

- Te-am legat azi-noapte pentru că erai beat criță și făceai pe nebunul, răspunse Gray. Și nici acum n-o să-ți dăm drumul pentru că ești treaz și tot faci pe nebunul.

Cizmele legate se târâră pe punte, spre Gray.

- Desfă frânghiile astea, escrocule, și te bat de nu te vezi.

O'Shea răspunse într-un limbaj colorat, dar căpitanul Grayson îl întrerupse repede.

- Căpitane Mallory, zise el, apropiindu-se ușor de el cu cizmele lui frumos lăcuite, întrepunându-se între Mallory și Gray. Înțeleg că ești preocupat de faptul că ți-ai pierdut încărcătura. Dar sunt sigur că dumneata și investitorii dumitale vă puteți recupera pierderea prin cererea de asigurare. Cu siguranță nu ai pornit la drum fără o asigurare în caz de incendiu.

- Joss, răspunse Gray cu un râs ironic, pun pariu cu tine că romul ăla nu era trecut pe nici un conosament și pe nici o asigurare. Nu vezi că e un pungaș? Probabil nu e legat de nici un port. Care era destinația finală, Mallory? Poate vreun golf secret de pe coasta Cornwall? Corabia aia era supraîncărcată și cu un echipaj mic și ar fi fost o minune dacă ați fi ajuns mai departe de Portugalia. Cât despre rom,

fă o plângere la Curtea Viceamiralului după ce vii după noi în Tortala. M-aș bucura.

– Nu vin nicăieri după voi.

Sophia auzi tonul batjocoritor din glasul lui Mallory.

– Și ce ai de gând să faci? întrebă căpitanul Grayson. Corabia dumitale de-abia dacă mai plutește. Ai mai mulți oameni răniți care au nevoie disperată de un doctor, iar Tortola este cel mai apropiat port. Poți alege să scufunzi corabia *Kestrel* și să veniți toți la bordul lui *Aphrodite*. Dar asta înseamnă să renunți la cererea de despăgubire pentru încărcătură.

Cineva scuipă, zgomotos, cu patos.

– Nu vin nicăieri după voi, repetă Mallory. Nu acostez în nici un port și să fiu al naibii dacă vă las pe voi, netrebnicilor, să-mi scufundați vasul. Am să-mi repar corabia și am să plec mai departe. După ce-mi primesc compensația, bineînțeles.

– Ești nebun? urlă O'Shea. N-ai să ajungi nici măcar până la Tropic. Îți lipsește un catarg și cel puțin patru oameni. Bețiv ordinar, mormăi el.

– Îți spun eu de ce nu vrea bețivul ăsta ordinar să acosteze în Tortola, zise Gray. Știe că am dreptul la încărcătură pentru că i-am salvat corabia aia mizerabilă. Dacă îndrăznește să mă acuze de ceva, o să câștig tot. Chiar dacă n-a mai rămas nici o picătură de rom, ce-a mai rămas din *Kestrel* ar ajunge la mine. Nu-i așa, Mallory?

Acesta nu răspunse. Dar își foi picioarele. Sophia urcă încă o treaptă și mai deschise ușa cu câțiva centimetri.

– Da, știa că vasul lui e ca și al meu, zise Gray, apropiindu-se pas cu pas de Mallory. Și sunt în stare să i-l iau.

– Nu ai îndrăzni, răspunse Mallory nervos, scuipându-l și lăsând să-i scape câteva înjurături care o îngroziră pe Sophia.

– Gray, începu Joss, nu cred că poți pur și simplu...

– Oh, pot să te asigur că nu mi-ar fi greu deloc. La fel cum nu mi-a fost greu nici când am prădat alte șaizeci de corăbii. Ce mi-ai sugerat să fac, Joss? Doar n-am salvat găleata aia inutilă de lemn doar ca s-o privesc cum se scufundă sau cum dispare la orizont. Cei răniți au nevoie de un doctor, iar *Kestrel* are nevoie de un catarg așa cum se cuvine. O să duc vasul în Tortola.

Oare avea de gând să părăsească corabia asta? Sophia împinse ușa și mai sus, vrând să vadă mai mult din el.

Pantalonii și cămașa îi atârnau pe corp. Se vedea din poziția corpului că era extenuat. Chiar și din ascunzătoarea ei putea să constate că expresia îi era serioasă. I se tăie răsuflarea. Doar nu avea să o părăsească din nou. Nici măcar nu discutase serios cu ea.

– Nemerniculel zbieră Mallory.

De data aceasta îl scuipă pe Gray drept în față.

Gray se șterse cu mâneca de la cămașă. Cei doi se priviră lung, în timp ce tensiunea dintre ei creștea, se înfierbânta. În tăcerea aceea încordată, Sophia îi auzi trosnindu-și degetele.

Apoi, brusc, Gray dădu înapoi. Așa cum obișnuia să o facă, fură avantajul printr-un zâmbet leneș, indiferent. „Dacă nu-mi pasă de tine", spunea privirea aceea, „n-ai cum să mă rănești."

Sophia ajunsese să urască privirea aceea.

– Mallory, începu el pe un ton care se voia a fi conciliator, chiar te rog, hai să mergem pe varianta cea mai simplă. Ar fi păcat să ne certăm, spuse el, pe un ton ceva mai înfipt. Nu-mi place să mă cert.

Se întoarse cu fața spre Joss.

– Trimite câțiva bărbați în putere la bordul vasului *Kestrel*, ca să înceapă să lucreze la un catarg improvizat și să aranjeze velele. Tu mergi cu răniții în port, iar noi venim în urma voastră, după cum om putea. Ne întâlnim în Road Town.

– Nu! Sophia azvârli ușa bocaportului și păși în grabă pe punte, acaparând protestele lui Mallory. Gray, doar n-ai să mă părăsești din nou. N-am de gând să te las să pleci.

O studie din cap până-n picioare cu o expresie dură și impenetrabilă pe chip.

– Ce naiba cauți aici?

– Ce caut eu aici? Ce... Își pierdu vocea când observă privirile lascive pe care i le arunca Mallory. Sophia își duse mâinile la piept, dezgustată. Era mai tânăr decât ar fi crezut după vocea lui și mai slab. Dar respingător, în orice caz.

– Măi să fie, chicoti el, privind-o cu ochii lui mici, deasupra nasului cârn. Dacă ea rămâne aici, s-ar putea să nu mai protestez. N-aș refuza așa o curvă.

Sophia se întoarse spre Gray, rumenă în obraji. Spre groaza ei, îi văzu buzele arcuindu-se ușor, aproape zâmbind. La naiba cu el, aproape că și râdea în timp ce se apropia cu pași mărunți de Mallory.

Asta era acum și impresia lui despre ea? Că era o curvă? O nouă cucerire? Era ca și cum s ar fi aflat din nou în taverna aceea mizeră

din cheile Gravesend, când îl confundase cu un gentleman – iar el se uitase la ea ca la o pradă ușoară.

– Domnule Mallory, spuse el, pe tonul lui obișnuit de arogant. Aș vrea să-ți mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai oferit o scuză să fac asta.

Gray își adună toate forțele și îi dădu un pumn în față. Pumnul îl lovi pe Mallory din plin, în maxilar, dându-l cu capul de balustradă. Înainte ca Sophia să-și tragă suflul, Gray îl lovi din nou, de data aceasta direct în stomac. Mallory începu să se vaite, ghemuindu-se la pământ.

– Ți-am zis, nu-mi place violența, spuse Gray, scuturându-și mâna, stând deasupra corpului îndurerat al lui Mallory. Dar la nevoie...

Sophia simți cum i se înmoaie genunchii. Se ținu de ușa bocaportului. Începu să plângă, chiar dacă nu știa exact de ce sau pentru cine plângea.

– Du-l în celulă, zise Gray, fără să-și ia ochii de la Mallory.

– Nu pot, zise O'Shea. Deja l-am băgat pe Brackett în celulă și nu e loc pentru amândoi.

– Nu pot să-l iau pe netrebnicul ăsta cu mine pe *Kestrel*. Cunoaște prea bine vasul, ar putea să-i influențeze cumva pe membrii echipajului. Am să-l iau pe Brackett cu mine, zise Gray, întorcându-se spre fratele său.

Acesta încuviință.

– O să ai nevoie și de câțiva marinari buni, răspunse el, făcând semn spre O'Shea.

– Sigur, zâmbi voinicul irlandez.

– În cazul aceasta, tu ești ofițerul meu secund, zise Gray. Se frecă la ceafă în timp ce-l încercui pe bărbatul care încă se văita. O să am nevoie de Bailey pentru vele și tâmplărie. Și de Davy, dacă ești de acord. Bucătarul lor a murit în incendiu, așa că o să am nevoie de cineva care să se ocupe de provizii și care să împartă pâine din când în când.

– Atunci ar fi mai bine să iei și câteva capre, zise Joss. Stubb nu mai are când să le mulgă, are grijă de răniți.

Gray încuviință.

Sophia își înăbuși un suspin. Îl văzu gata să părăsească corabia, făcând planuri despre marinarii pe care urma să-i ia cu el, despre Davy, capre și chiar și odiosul acela de domn Brackett... în tot acest

timp, ignorând-o complet. Nici măcar nu se uitase în direcția ei după insultele lui Mallory.

Ea își trase nasul, ștergându-și lacrimile cu podul palmei. Ești o proastă, se certă ea. Nu-și jurase chiar acum câteva clipe că nu avea să plângă?

- Mergi în cabina ta. Cu siguranță că i se adresase ei, chiar dacă nu se uitase la ea în timp ce vorbi. Strânge-ți lucrurile.

Căpitanul îi aruncă Sophiei o privire îngrijorată, după care îi vorbi fratelui său pe un ton solemn.

- Gray, nu cred că e o idee prea bună. E mult mai în siguranță la bordul lui *Aphrodite*.

- Știu, răspunse Gray. Dar nu pot să plec fără ea.

Nu era nici pe departe o declarație tandră sau romantică. Auzi ranchiuna din vorbele sale grele. Care o dărâmă.

- Ești sigur? întrebă Joss.

- Nu pot să plec fără ea, repetă acesta. Ironia își făcu loc pe chipul lui, ca o umbră neașteptată. Mi-am dat cuvântul.

Sophia făcu un pas spre el.

- Gray...

- Mergi în cabina ta, spuse el, întâlnindu-i în cele din urmă privirea rece, poruncitoare. Și rămâi acolo.

Nu avea cum să se împotrivească în fața acelei priviri, în fața tonului vocii sale. Cu mâinile tremurătoare și cu gândurile împrăștiate, Sophia se duse în cabina ei.

Și rămase acolo.

Capitolul 20

De-abia pe la jumătatea cartului 4-6, ușa cabinei se deschise cu zgomot, iar Sophia sări de pe scaun. Încheieturile ei amorțite protestară din cauza mișcării bruște, simțind durerea până în oase. Așteptase pe scaunul acela ore întregi.

- Ți-ai strâns lucrurile? întrebă Gray, în loc de salut. Se sprijini de pragul ușii, uitându-se spre cele două cufere, care erau împachetate și închise. Sophia observă că deja le cântărea din priviri. Făcu un pas în față, trăgând adânc aer în piept. Cred că o să-l trimit pe Levi după ele.

Încă avea pe chip urme de funingine și sânge uscat; și cearcăne adânci sub ochi. Încă era îmbrăcat cu aceeași cămașă și pantaloni murdari, dar și o haină curată, bine croită. Oare chiar trecuse numai o zi de când îi ceruse permisiunea să se dezbrace de ea? Da. Te deranjează, întrebase el, dacă îmi dau jos haina? Ce întrebare absurdă părea acum, după tot ce se întâmplase între ei. Un râs spumos izbucni în sinea ei, dar nu-l lăsă să erupă.

Din dimineața aceea, îi trecuseră prin minte atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună. Le restrânsese la doar câteva posibilități, în funcție de starea lui de spirit în momentul reuniunii. O replică tăioasă, o rugă aprinsă, scuzele de rigoare și apărarea sa indignată... toate se topiră ca niște fulgi de zăpadă pe buzele ei.

– Oh, Gray, zise ea. Îmi imaginez cât ești de obosit.

– Da, oftă el, privindu-și cizmele. Chiar sunt.

Își ridică privirea spre ea, iar ochii îi străluciră cu vulnerabilitatea aceea pe care era deja prea obosit ca să o mascheze. Ar fi vrut să îl îmbrățișeze. Iar tristețea de pe chipul lui îi spuse că și el ar fi vrut să fie îmbrățișat. Mândria – și două cufere cu haine – era tot ce-i despărțea.

El își îndreptă spatele și apucă cufărul mai mic.

– Hai să mergem. O să se întunece în curând.

Barca echipajului *Kestrel* fusese înălțată lângă balustrada lui *Aphrodite*. Era o ambarcațiune mică, cu două scânduri drept bănci și cu o singură pereche de vâsle, destul de asemănătoare cu micuța barcă care o adusese și pe ea la bordul lui *Aphrodite*. Odată ce Sophia și cuferele sale se instalară comod în barcă, căpitanul Grayson veni să își ia rămas-bun. Ea îi întinse mâna, iar el i-o sărută cu o scurtă plecăciune. Gestul acela o surprinse. Sophia îl considerase dintotdeauna rezervat și așezat în comparație cu Gray. Dar se părea că cei doi frați aveau în comun și o anumită doză de charismă, pe lângă urechile tatălui lor.

– Ați fost întotdeauna foarte amabil cu mine. Vă mulțumesc.

– Nu ești obligată să pleci. Dacă ai prefera să rămâi aici, ești invitata mea.

Gray apăru în spatele fratelui său. Îi aruncă o privire cu subînțeles Sophiei.

– Mulțumesc, căpitane, spuse ea. Apreciez, însă Gray îmi va purta de grijă.

– Sunt sigur de asta, răspunse el, zâmbind. În cazul aceasta, ne vedem în Tortola.

Făcu o nouă plecăciune şi îi făcu loc lui Gray să urce în barcă. Cei doi bărbaţi îşi atinseră în treacăt umerii, ceea ce probabil trecea drept o îmbrăţişare suficient de masculină, îşi spuse Sophia. Cât de recunoscătoare se simţi că era femeie.

- Unde sunt ceilalţi? întrebă Sophia, în timp ce barca cobora uşor în mare.

Stăteau faţă-n faţă, fiecare pe banca lui.

- Sunt deja la bordul vasului *Kestrel.*

- Chiar şi caprele?

- Da, răspunse el, deloc amuzat.

Câţiva stropi de apă o atinseră atunci când barca lovi uşor suprafaţa apei. Gray strigă ultimele instrucţiuni către bărbaţii rămaşi pe punte, după care eliberă barca şi începură să plutească lin pe valurile mării.

Gray apucă vâslele.

- Trebuie să vorbim. Între patru ochi. Şi s-ar putea să nu am timp de discuţii odată ce ajungem la *Kestrel.* Am să fiu ocupat.

- Atunci, aş vrea să-ţi mulţumesc.

- Pentru ce?

- Pentru căpitanul Mallory.

- Vrei să spui pentru că l-am lovit? Dădu din cap, privind în zare. Nu-mi mulţumi. Aveam chef să bat pe cineva. El a fost la îndemână.

- Oh, răspunse Sophia, privind în direcţia opusă.

Simţi din nou lacrimi în ochi, spre supărarea sa.

- Dumnezeule, zise el, trăgând tare de vâsle. Nu-mi place să mă bat. Uite ce ai făcut din mine. Asta trebuia să fie călătoria în care să devin un bărbat respectabil. Şi în schimb, dau pumni în stânga şi-n dreapta, atac corăbii, deflorez virgine...

Sophia tresări la auzul tonului său aspru, îşi trase nasul şi se foi pe bancă. Brusc, dădu drumul vâslelor şi trase haina de pe el.

- De ce facem asta?

În ciuda sentimentelor sale rănite, Sophia apucă mâneca cămăşii, ajutându-l să se dezbrace.

- Mi-e mai uşor să vâslesc fără haină pe mine, răspunse el.

- Gray. Aşteptă până ce el îl întâlni privirea. Ştii că nu la asta mă refeream.

El împături haina şi i-o întinse.

- Poftim.

- Ce să fac cu asta? întrebă ea, uitându-se la grămăjoara de lână.

– Așază-te pe ea, răspunse el, aruncând-o ușor în brațele ei. Probabil că... te jenează, spuse el, aruncând o privire fugară spre poala ei.

Sophia se înroși puternic. Într-adevăr, avea mici dureri, iar barca de lemn se simțea îngrozitor pe sub fusta ei subțire, însă gestul lui atotștiutor o răni în mândria sa. Își încrucișă brațele la piept și privi lung spre haina lui.

– Poate că eram virgină, Gray, dar nu sunt proastă. Știam că avea să mă doară și am vrut oricum. Ridică privirea. Știam că aveai să mă rănești.

– Chiar așa? întrebă el cu o privire de piatră. Dădu haina deoparte și apucă din nou vâslele. Spune-mi, întrebă el, vâslind sălbatic, te-ai gândit oare vreo clipă la cei pe care i-ai rănit tu?

Sophia nu spuse nimic. Era o tăcere profundă, în afară de zgomotul vâslelor care loveau valurile. Soarele era un tăciune portocaliu care se retrăgea la orizont, topindu-se printre norii cenușii, vărgați. Trase adânc aer în piept, lăsând aerul sărat al oceanului să-i umple plămânii – o schimbare binevenită față de mirosul stătut din corabie.

Îl privi lung pe bărbatul din fața ei. Pe iubitul său. Umerii lui puternici vibrau pe sub cămașă în timp ce manevra vâslele. Demonstrația aceea de putere și agilitate, într-un ritm alert... îi trezi amintiri despre noaptea lor de pasiune.

Într-o altă lume, în alte circumstanțe, ar fi putut fi un cuplu la început de drum. Vâslind pe un lac liniștit, mângâiați de razele soarelui. De la distanță, erau întruchiparea romantismului.

Însă realitatea era plină de confuzie, resentimente și durere. Oare îi părea cu adevărat rău că îl mințise? Sophia rămase pe gânduri. Probabil că nu. După cum i-o spusese chiar el, nu ar fi făcut niciodată dragoste cu ea dacă i-ar fi spus adevărul. Iar Sophia nu regreta nici o clipă plăcerea aceea nemăsurată; și nici faptul că o împărtășise alături de el. Se uită spre bărbatul chipeș, puternic, charismatic, pasional și ostenit care stătea așezat în fața ei. Așa egoist și păcătos cum era, nu ar fi regretat niciodată că acum era legat de ea – că la bine și la greu, nu plecase fără ea.

Cu toate acestea, Sophia regreta un singur lucru.

– Gray, zise ea, îmi pare rău că te-am rănit.

El tresări și zgâlțâi ușor vâslele.

– N-am nevoie de scuzele tale. Nu despre mine vreau să vorbim.

– Și atunci despre cine?

- Despre Davy, bineînțeles. O să conviețuim cu toții pe corabia asta o săptămână, poate chiar mai mult, iar sărmanul băiat a suferit deja destul din cauza noastră. Să-l lași în pace, m-ai înțeles? Nu mai flirta cu el, nu-l mai desena. N-o să fie ușor pentru el, știind de ce te-am luat cu mine.

- Davy știe? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

- Bineînțeles că știe. Toată lumea știe. Nu există secrete la bordul unui vas, nu ți-am spus deja? Mă rog, există evident și excepții, zise el, privind-o cu coada ochiului.

- Ți-am spus deja, îmi pare rău, spuse el, mușcându-și buzele. Ce altceva să mai fac?

El o privi lung, multă vreme. Sophia rezistă cu greu impulsului de a-și feri privirea. Oare vorbea serios? Ar fi avut oare curaj să-i răspundă?

- Nimic, răspunse el, într-un final. Ți-am spus deja, nu mai contează. Orice ai fi făcut, oricine ai fi... atât timp cât există posibilitatea să fii însărcinată cu copilul meu, n-am de gând să te scap din ochi.

Sophia rămase șocată. Bineînțeles, se gândise la posibilitatea că ar putea fi însărcinată - cum altfel? -, dar să-l audă spunând acest lucru cu voce tare era cu totul altceva.

- Așadar, acesta este singurul motiv pentru care m-ai luat cu tine? Pentru că e posibil să fi rămas însărcinată?

El încuviință.

- Când ți-a venit ultima oară menstruația?

Sophia roși, jenată. Nu mai vorbise niciodată cu un bărbat despre astfel de lucruri.

- Chiar înainte să plecăm din Anglia.

- Atunci înseamnă că o să aflăm curând. Mișcarea circulară a vâslelor încetini, iar el îi aruncă o privire arzătoare. Dacă ești însărcinată, te avertizez - o să te căsătorești cu mine. N-am să-ți permit să fugi în lume și să-mi crești copilul Dumnezeu știe unde.

Sophia rămase cu gura căscată. Nu ar fi putut să o rănească mai tare nici dacă ar fi înfipt cuțitul în ea. Dacă era însărcinată, avea să o oblige să se căsătorească cu el? Pentru că altfel avea să „fugă în lume"? Și dacă nu era însărcinată, ce avea să se întâmple atunci? Avea să o arunce peste bord? Își încleștă maxilarul și pumnii încercând să găsească cuvinte care să exprime furia din sufletul ei. Ar fi vrut să-și picteze sentimentele, cu pete de violet și umbre violente de roșu și negru.

În cele din urmă spuse:

– Nimeni n-o să mă oblige să mă mărit. Am mai fugit o dată de un astfel de destin și pot s-o fac din nou. Îmi pot crește singură copilul dacă se ajunge la asta, spuse ea, arătând spre punguța de la piept. Și ce te-ar interesa pe tine, cu trecutul tău legendar? Probabil că ai și alți fii nelegitimi, împrăștiați pe patru continente.

– Nu am. Tatăl meu a adus suficienți copii din flori pe lumea asta și nu mi-am dorit niciodată să-i urmez exemplul. Așa că am fost întotdeauna atent.

– Ah, da. Atenție și intestine de oaie, nu?

– Exact. Până ieri. Întoarse vâsla cu putere, întorcând barca pe măsură ce se apropiau de *Kestrel*. Ieri a fost prima oară când am făcut greșeala asta.

– Am înțeles, răspunse ea cu amărăciune. Cât mă bucur să aud asta. Mă bucur că am fost prima pentru tine dintr-un anumit punct de vedere, chiar dacă a fost pur și simplu vorba de o greșeală.

El oftă, exasperat. Cineva de la pupă le aruncă o frânghie. Gray o prinse și începu să lege barca.

– Ieri a fost o premieră pentru mine din mai multe puncte de vedere. M-am lăsat... purtat de val. Nu m-am gândit la consecințe.

– Nu te-ai gândit la consecințe.

Inima ei se prăbușea mai repede decât o ancoră. Dumnezeule, chiar putea să fie atât de crud?

El îi întâlni privirea și nu se feri. Ea se simți examinată, întoarsă pe toate părțile. De parcă, dacă s-ar fi uitat suficient de intens, ar fi avut capacitatea de a citi răspunsul întrebărilor sale în ochii ei.

– Nu. Nu m-am gândit. Bănuiesc că... zise el, încercând să își dreagă glasul. Bănuiesc să speram.

Ea simți că i se strânge inima. Întinse brațul și încercă să îl ia de mână.

– Și acum, Gray? Încă mai speri?

O a doua frânghie căzu de la pupă. El se întinse după ea, oprind contactul vizual. Dădu din cap și spuse:

– Acum nici măcar nu mai știu ce să cred despre tine.

– Înțeleg.

Sophia își aduse genunchii la piept și se ghemui, îngropându-și chipul în palme.

– Scumpo, spuse el cu un oftat. O atinse ușor, pe braț. Ridică privirea spre el, încercând să își potolească lacrimile. Speră tu pentru amândoi, dacă vrei. Acum sunt pur și simplu mult prea obosit.

Barca începu să urce, ceea ce o făcu pe Sophia să tresară ușor. Degetele lui se prinseră protector în jurul încheieturii ei. Îmbrățișarea dură numai o clipă, după care îi dădu drumul.

Odată ce barca ajunse la nivelul punții, Sophia se cățără peste balustrada vasului *Kestrel*. Zgomotul înăbușit al pantofilor ei îi anunță prezența pe punte. O'Shea și ceilalți bărbați se întoarseră cu fața spre ea, iar unii dintre ei o salutară cu vorbe sau cu mișcări scurte din cap. Ea dădu capul pe spate, uitându-se spre catargul improvizat – un pol subțire plantat în baza care mai rămăsese din catargul ars, retezat. Barca arăta de parcă ar fi fost un tufiș tăiat de trandafiri, cu ramuri subțiri, verzi care creșteau din vechile rădăcini.

Îl văzu pe Davy la câțiva pași de dunetă, analizând cu atenție noul catarg și noile frânghii. Nu se întoarse spre ea.

– Davy, strigă Gray din spatele ei.

– Da, căpitane, răspunse tânărul, fără să ridice privirea.

– Înțeleg că ți-ai atârnat hamacul în cală.

– Da, zise el, aruncându-le o privire fugară.

– La prima ocazie să faci bine să-l muți în castelul de la pro vă. Gray trecu în fața Sophiei îndreptându-se spre băiat. Pe vasul acesta, ești marinar. Mă aștept să lucrezi din greu, la fel ca ceilalți marinari și să dormi cot la cot cu ei. M-ai înțeles?

– Da, căpitane, răspunse el, înroșindu-se.

Încuviință repede din cap și se duse sub punte. Dar nu înainte de a-i arunca Sophiei o privire îndurerată care îi frânse inima. Aceasta ar fi trebuit să fie o ocazie deosebită pentru el, promovarea lui la castelul de la proră; o zi de sărbătoare și mândrie. Și, din cauza ei, totul se ruinase.

Davy nu era primul tânăr căruia îi frânsese inima. Așa cum nici Gray nu era primul bărbat pe care îl rănise. Fusese dintotdeauna o fată egoistă; nu se mințea singură. Dar era pentru prima oară când era obligată să fie martoră la consecințele acțiunilor sale. Nu avea cum să fugă de pe corabia aceea, așa cum fugise de la nunta sa. La fel de bine cum nu-și putea distrage atenția cu accesorii noi, cu expoziții sau cu invitația la petrecerea organizată de ducesa de Aldonbury miercurea viitoare. Avea un loc de onoare la micuța tragedie pe care o pusese singură în joc, iar în viața reală nu existau pauze între acte.

Sophie trebui să recunoască că se făcea dreptate.

– Tu... spuse Gray, punându-i mâna pe spate, îndreptând-o spre cabina căpitanului, vei rămâne aici.

Sophia aruncă o privire în jurul cabinei. Patul era băgat într-un colț, iar un rând de sertare ocupau peretele învecinat. În centrul încăperii erau o masă și scaunul căpitanului. O ferestruică dădea spre pupă. Semăna cu cabina de la bordul lui *Aphrodite*, poate doar puțin mai îngrămădită.

– Am făcut curat și am aerisit pentru venirea ta, continuă Gray, pe un ton neutru. Așternuturile sunt curate, le-am adus de pe *Aphrodite*.

– Mulțumesc, răspunse ea, îndreptându-se spre centrul încăperii. Drăguț din partea ta.

– O să trimit pe cineva să-ți aducă cuferele. Ai să rămâi aici, ne-am înțeles?

Ea dădu din cap că da.

– Să nu umbli haihui pe aici. Și să ții ușa închisă.

– Ar trebui să-mi fie teamă?

– Nu. Brackett e legat sub punte; n-o să te deranjeze. Echipajul *Kestrel* pare mulțumit de noua situație. Totuși, nu-i cunosc pe acești bărbați. Și nu pot avea încredere în cei pe care nu-i cunosc, adăugă el, aruncându-i o privire cu subînțeles pe când dădu să plece.

– Stai, zise ea. El se opri în pragul ușii. Tu unde ai să dormi?

– Când am s-o fac, ceea ce nu cred că o să se întâmple des, o să dorm în cabina ofițerului secund, chiar acolo. Și făcu semn spre o ușă micuță, chiar lângă intrarea spre cabina ei. Dar chiar dacă sunt pe punte sau sub punte, sunt mereu prin preajmă.

– Să o iau drept o promisiune? Sau o amenințare?

Porni agale spre el, cu mâinile în șold, într-o atitudine sfidătoare. El o cercetă din cap până-n picioare, cu o furie arzătoare. Ea observă umerii lui încordați, felul în care i se tăiase respirația.

Chiar și așa extenuat și rănit, în continuare o dorea. Preț de o clipă, Sophia simți că o fărâmă de speranță încolți în sufletul ei. Cât pentru amândoi.

Dar în clipa următoare el o sfărâmă. Făcu un pas în spate. Ridică indiferent din umeri și îi aruncă un zâmbet leneș. Dacă nu-mi pasă de tine, părea să spună privirea aceea, n-ai cum să mă rănești.

– Crezi ce vrei.

– Oh, nu. Nu încerca mișcarea asta cu mine.

Cu degetele tremurătoare începu să se dezbrace de rochie.

– Ce naiba crezi că faci? Crezi că e suficient să-ți ridici fusta și să...

– Nu te entuziasma. Se dezbrăcă până la corsaj și începu să își desfacă șireturile. Nu vreau altceva decât să mă revanșez. Nu vreau

să-ți datorez nimic. Rămase în cămașa de corp și începu să scoată câteva monede din punguța ascunsă între sâni. Una, două, trei, patru, cinci...

- Poftim, zise ea, aruncând banii pe masă. Șase lire și – mai scoase o coroană – zece șilingi. Mai trebuie să-mi dai doi șilingi.

El îi întinse palmele goale.

- Ei bine, îmi pare rău, dar n-am bani la mine. Ai încredere că am să-ți dau restul mai târziu.

- Nu am încredere în tine. Nici măcar când vine vorba de doi șilingi.

El o privi furios, după care se întoarse pe vârfuri și ieși din cabină, trântind ușa după el. Sophia rămase șocată, întrebându-se dacă ar fi avut curaj să plece după el, pe jumătate dezbrăcată. Înainte să apuce să o facă, el intră din nou val-vârtej.

- Poftim. Și aruncă două monede pe masă. Doi șilingi. Și – scoase cealaltă mână de la spate – cele două coli de hârtie. Nici eu nu vreau să-ți rămân dator. Cele două bucăți de hârtie plutiră în aer când le dădu drumul. Una căzu pe podea.

Sophia scoase o bancnotă din sân și o aruncă pe grămăjoara de bani. Spre disperarea ei, aceasta nu făcu nici un zgomot și nici un efect dramatic. Dar ridică ea vocea, ca să compenseze.

- Du-te să-ți cumperi niște cizme noi. Să te ia naiba!

- Și dacă tot reglăm conturile, îmi datorezi mai bine de douăzeci de nopți de somn tulburat.

- Oh, nu, răspunse ea, cu înverșunare. Din punctul ăsta de vedere deja suntem chit.

Se opri, privindu-l lung, cugetând cât de departe să mai meargă.

Foarte departe.

- Mi-ai furat inocența, spuse ea pe un ton rece – și complet nedrept, pentru că știau amândoi prea bine că se oferise de plăcere.

- Da, și mi-aș dori și eu înapoi sentimentele rănite, dar n-are rost să visăm la prostii, nu?

Avea dreptate.

- Presupun că suntem chit acum.

- Presupun că da.

- Nu-ți mai datorez nimic?

- Nimic, răspunse el cu o privire de gheață.

Ba da, ar fi vrut ea să strige. Încă își datorez adevărul, dar tu nu dai doi bani pe el. Nu-ți pasă suficient de mult de mine cât să vrei să știi.

Dar el nu întrebă nimic. Dădu să plece.

– Stai, zise el. Încă ceva.

Inima Sophiei o luă la goană când îl văzu scoţând din buzunar o bucată albă de material.

– Poftim, spuse el, aruncând-o alene pe grămăjoara de monede, bancnote şi hârtie. M-am săturat s-o tot car după mine.

Şi apoi plecă, lăsând-o pe Sophia pe jumătate dezgolită, cu braţele la piept, privind lung în urma lui.

O batistă de dantelă, brodată cu un frumos S.H.

Capitolul 21

Gray părăsi cabina şi plecă la muncă. Munci zile întregi. Munci până nu mai fu în stare să gândească, să simtă. Viaţa lui devenise nisipul dintr-o clepsidră, clinchetul unui clopoţel – măsurători ale timpului, prea scurte ca să se gândească cu teamă la viitor sau cu regret la trecut. Era pur şi simplu un prezent permanent. Se concentra pe sarcina de moment: velele care trebuiau strânse, braţul de vergă care încetinise. Corabia *Kestrel* care plutea pe valurile mării.

În tot acest timp, un curent înşelător îi chinuia inima. Indignare, tulburare, teamă. Incertitudinea, în cele mai sinistre forme ale ei. Voinţa de sine era singura care reuşea să-l ţină pe linia de plutire. O simplă urmă de incertitudine era suficientă cât să îi ştirbească autoritatea într-o manieră irevocabilă.

Dar cu strategiile lui cu tot, o simplă clipă în prezenţa ei era suficientă cât să îi dejoace complet planurile – într-o manieră irevocabilă, se temea el. Cât auzi clinchetul clopoţelului, Gray era distrus.

– Ce cauţi aici?

Cuvintele acelea ţâşniră din gura lui ca nişte gloanţe. Ea tresări speriată. Dar, Dumnezeule, el era cel care se simţea sub asediu.

Ce naiba căuta ea în bucătărie? Locul ei nu era acolo. Locul ei era în cabina căpitanului, acolo unde rămăsese izolată în ultimele trei zile. Ca să nu fie nevoit să-i vadă chipul fermecător sau să-i simtă mireasma îmbătătoare şi nici să simtă cum îl înţepa inima de fiecare dată când se afla în preajma ei.

– Servesc cina, zise ea, întinzându-i o farfurie adâncă de lemn plină cu supă aburindă. Mănânci mereu aşa târziu?

Gray se holbă în farfurie. Şi apoi la ea. Trebuia să fie o greşeală.

Pentru că era flămând, iar ea arăta... delicios.

Bucătăria era aburindă și înfierbântată, ca orice altă bucătărie. Ea era rumenă în obraji și pe gât. Își strânsese părul la spate, dar câteva șuvițe atârnau liber. Observă câteva picături de sudoare pe pieptul ei și sânii care păreau două grămăjoare de cocă crescută. Pielea îi strălucea, iar ochii... Dumnezeule, ochii îi luceau puternic. Buzele pline erau curbate într-un zâmbet mulțumit de sine, ca de felină.

Avea înfățișarea, aerul – și chiar mireasma – unei femei recent iubite, complet satisfăcute. Iar Gray simți că ia foc. Toate dorințele pe care le înăbușise în ultimele trei zile erupseră la suprafață. Simți pasiunea care îi ardea în vene, dorința care creștea în vintre.

O ura, o ura pentru puterea pe care o avea asupra lui. Tocmai din acest motiv ar fi trebuit să rămână la locul ei, departe de ochii lui.

– Ce faci? mormăi el. N-ai ce să cauți aici.

– Dau o mână de ajutor, răspunse ea, iar zâmbetul începu să piară de pe chipul ei.

Într-o clipă își coborî privirea și lăsă farfuria pe masă.

Gray se sprijini de ușă, masându-și tâmplele. La naiba, reușea întotdeauna să-i șteargă zâmbetul de pe chip, să stingă strălucirea din ochii ei. Dar avea nevoie ca ea să rămână în cabina ei. Nu suporta să o privească, să fie în preajma ei, să se gândească la ea și, în același timp, să păstreze și corabia *Kestrel* de linia de plutire. Nici un bărbat viguros nu ar fi putut.

– Întoarce-te cabina ta.

– Nu, zise ea, încrucișându-și brațele la piept. Am să înnebunesc dacă mai stau o zi în cabina aia, de una singură, fără nimic de făcut.

– Ei bine, îmi pare rău să nu suntem suficient de amuzanți pentru tine, dar nu suntem pe o croazieră de plăcere. Găsește o altă modalitate prin care să te relaxezi. Nu ai altceva cu care să-ți omori timpul? întrebă el, exasperat. Citește o carte.

– Am o singură carte la mine și deja am citit-o.

– Nu-mi spune că e Biblia.

– Nu, răspunse ea, străduindu-se să nu zâmbească.

El ridică privirea în tavan, oftând nerăbdător.

– O singură carte, mormăi el. Ce fel de femeie traversează oceanul cu o singură carte?

– Sigur nu o guvernantă, i-o întoarse ea.

Gray refuză să se lase prins în capcană, alegând să nu răspundă. De-abia dacă reuși să-și păstreze cumpătul, cu furia aceea care

îi curgea prin vene. Îl durea. Rămase cu privirea pe o scândură ruptă din tavan, încercând să păstreze o expresie indiferentă.

Cât de prost fusese să se încreadă în ea. Să creadă că se schimbase ceva esențial în sinea lui, că putea să savureze mai multe decât o plăcere trecătoare cu o femeie. Că acest bujor perfect, delicat, care îi știa toate aventurile și păcatele, i se oferise fără nici o ezitare. Undeva în sinea lui, într-un teritoriu neumblat al sufletului său, construise o lume întreagă din acel moment în care ea venise la el doritoare, încrezătoare. Oferindu-i trupul, dar și sufletul său.

Cum să nu... Nici măcar nu-i spusese cum o cheamă.

– Ai de gând să mai vorbești vreodată cu mine? întrebă ea. Nu vrei să mă întrebi nimic?

– Ba da. Ți-a venit menstruația?

– Nu. Încă nu.

– Atunci n-avem ce discuta.

– Încă nu, repetă ea cu subînțeles.

Ce-i drept, Gray nu era sigur câte răspunsuri și-ar fi dorit, dacă era sau nu însărcinată cu copilul lui. Știa că prefera tăcerea în locul minciunii. Nu-l interesa absolut deloc cine era ea și ce făcuse. Dacă avusese sau nu amanți înaintea lui, dacă avea șase șilingi sau șase mii de lire. Conta că îl mințise. Chiar și în timp ce era în brațele ei, cu buzele lipite peste trupul ei inocent, virgin – întotdeauna avusese ceva de ascuns.

În ceasurile acelea negre, singuratice din ultimele trei nopți, gândul acela îl înnebunise; oare cât văzuse cu adevărat din firea ei? El își deschisese sufletul în fața ei, iar ea îl mințise de la bun început. În toate zilele acela la bordul lui *Aphrodite*, oare zâmbetele ei fuseseră sincere? Cât din sufletul ei împărtășise cu el în toate acele discuții? Când o ținuse în brațe, când o mângâiase, când o pătrunsese – oare reușise măcar atunci să ajungă într-un punct în care minciunile lăsau loc femeii adevărate?

Gray nici măcar nu mai voia să întrebe. Pentru că știa deja care era singurul răspuns care conta. În ce măsură îi aparținea? Nu întru totul.

Așadar, nu suficient.

– Schițează, răbufni el. Își drese glasul și continuă: Du-te în cabina ta și desenează sau pictează. Asta obișnuia să te mențină ocupată.

– Am încercat. Nu pot.

– De ce? Nu mai ai hârtie?

- Nu mai am inspirație. Cred... Cred că mi-am pierdut pasiunea. Ridică din umeri și se întoarse spre plită, amestecând alene în mâncare. Gray, poți să rămâi supărat pe mine dacă vrei. Ai tot dreptul să te simți rănit. Poți să mă jignești dacă vrei, să-mi dorești tot răul din lume. Dar trebuie să mă lași să fac asta. Vreau să ajut.

- Nu am nevoie de ajutorul tău.

- Ba ai. Se opri din amestecat, amenințându-l cu polonicul. Ai opt bărbați la bordul acestui vas, care lucrează cât doisprezece. Aud tot din cabina mea. Crezi că nu știu că muncești din greu? Că de-abia dacă te odihnești?

Tonul dur din vocea ei se pierdu și dădu polonicul deoparte, după care își șterse fruntea cu podul palmei.

- Dacă mă ocup eu de bucătărie, Davy e liber să preia un schimb. Iar dacă el face asta, tu vei putea să te odihnești mai bine.

Gray o privi în tăcere. Dădu ușor din cap.

- Scumpo...

- Nu, îl repezi ea. Nu-mi spune așa dacă nu o simți.

- Și cum ai vrea să-ți spun? Domnișoară „Turner"? Jane?

- Poți să-mi spui Bucătăreasa, spuse ea, și își suflă câteva șuvițe care îi cădeau pe față. Dacă aș ști cum să întind velele sau cum să fac noduri, în clipa asta m-ai fugări de pe catarg. Nu știu să fac munca unui marinar, dar pot să fac asta. Am petrecut fiecare dimineață cu Gabriel de când am pornit cu *Aphrodite* din Anglia și știu cum să bat o bucată sărată de porc.

- Nu pot să te las să faci munca de jos.

- Doar nu credeai că am să rămân liniștită în camera mea citind sau desenând în timp ce tu te spetești muncind. Apucă o lingură mai mică atârnată pe perete și i-o întinse pe un ton hotărât. Ți-am făcut de mâncare și ar fi mai bine să mănânci.

El acceptă lingura. Ori în mână ori peste cap.

Sophie îi întinse și un scaun.

- Hai, așază-te.

Gray se lăsă păgubaș. Chiar avea nevoie de odihnă și ar fi fost un avantaj să îl aibă pe Davy pe punte. Iar stomacul îi reaminti zgomotos că de-abia dacă mâncase în ultimele zile. O evitase încă de când puseseră piciorul pe corabia aceea, dar ea intuise cumva lucrurile acestea - oboseala lui, foamea. Și mai intuise încă ceva. De trei zile nu făcuse altceva decât să dea ordine și avea nevoie de cineva care să îl pună la respect. Dacă ar fi fost să aleagă între a mânca și a lucra,

datoria lui de căpitan îi spunea că munca venea pe primul plan. Dar ea nu-l lăsase să aleagă, așa că se așeză și începu să mănânce.

Totuși, nu putea să o lase să scape atât de ușor.

– Dacă tu ești bucătăreasa, spuse el în timp ce înfuleca, înseamnă că eu sunt căpitanul tău. Și nu-ți permit să-mi vorbești așa.

– Nu ești îmbrăcat ca un căpitan.

Gray se uită la tunica simplă și la pantalonii largi legați în talie cu o bucată de frânghie. Veșmintele unui marinar de rând, împrumutate de la un marinar mort. La bordul vasului *Kestrel* nu își permitea luxul hainelor elegante. Avea puțini oameni, așa că trebuia să fie peste tot – sus pe catarg, jos în cală.

– Nu te întrista. Ți se potrivesc, spuse ea, aruncând o privire fugară spre umerii lui, după care își coborî ochii. Dar văd că ai păstrat cizmele acelea oribile.

– Nu mă mai deranjează, răspunse el pe un ton indiferent, luând o înghițitură de supă.

– Iar eu speram că le-ai păstrat din raționamente sentimentale.

Puse sticla cu băutură pe masă, chiar înainte ca el să se gândească că îi era sete. Gray o apucă, dând din cap. O gură sănătoasă de apă cu rom îi alimentă supărarea. Își permisese să devină atât de transparent în fața ei, în timp ce ea era o enigmă. Talentele ei nu se potriveau deloc – îi plăcea să schițeze, să picteze, să mintă, să seducă, să înșele... Și acum demonstra că știa să pregătească o supă destul de gustoasă? Aproape că își pierdu orice nădejde că ar fi putut să ajungă vreodată să o înțeleagă.

Poate că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Însă un alt gând era cel care îl făcu să mănânce în grabă, din disperarea de a pune distanță între ei. Poate că el nu avea să o înțeleagă niciodată, își spuse Gray, dar era periculos de aproape să se obișnuiască cu acest alt sentiment.

Că cineva îl înțelegea.

– Ține-o nemișcată, atât. Nu te apleca așa de aproape, s-ar putea să te lovească. Și acum apucă hotărât de... de...

Sophia începuse să se îndoiască de istețimea planului ei. Își drese glasul și vorbi pe un ton normal, degajat.

– De țâță?

– Ah, da.

Din fericire, căprița colorată în maro și alb dintre ei o împiedică să vadă chipul lui Davy, însă aproape că auzi jena din vocea lui.

– Trebuie să o tragi de țâță, zise el șovăitor. Așa.

Sophia își coborî privirea sub capră, acolo unde degetele lui Davy prinseseră o țâță noduroasă. Ea se retrase cu grijă, de partea ei. La prima atingere a ugerului plin cu lapte animalul se foi nervos. Sophia își retrase repede mâna.

– N-o lăsa să te sperie, domnișoară Turner. Nu trebuie să stai cu teamă în preajma unei capre.

Sophia începu să râdă.

– Oh, dar te asigur că mi-e teamă. Eu nu am curajul tău, domnule Linnet.

Remarca ei fu urmată de o tăcere apăsătoare. Davy nu spuse nimic. La naiba. Sophia se pedepsi singură trăgându-și tare șorțul. Nu fusese frumos din partea ei. Era suficient de jenant că îl rugase să o învețe cum să mulgă capra; era îngrozitor de insensibil să mai și flirteze cu el. Acestea fiind spuse, trebuia să învețe cum să se descurce. Fiecare oră pe care Davy o pierdea mulgând capra era o oră mai puțin de lucru de punte.

Mânată de dorința de a-și termina lecția cât mai repede, își făcu curaj și apucă cealaltă țâță între degetul mare și arătător.

– Așa?

– Da, domnișoară. Și acum trebuie să strângi cu degetele pe rând, unul câte unul...

Îi făcu o demonstrație și un șuvoi de lapte alunecă zgomotos în găleată.

Sophia îi imită mișcarea. Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, dar nu făcu altceva decât să enerveze și mai tare animalul.

– Încearcă din nou, mai repede de data asta.

Ea încercă din nou, trăgând mai tare. Nimic. Capra începu să behăie, iritată de nepriceperea ei.

– Nu răsuci. Trebuie să apeși cu fiecare deget, pe rând. Vezi?

Și aruncă alte șuvoaie de lapte în găleată.

Sophia trase adânc aer în piept și începu din nou, încercând din greu să imite mișcările lui Davy. Când un mic șuvoi de lapte țâșni din țâță, nu își putu înăbuși un mic strigăt de bucurie. De fapt, dacă nu i-ar fi fost teamă că ar fi speriat capra, ar fi dansat de bucurie. Încercă din nou, cu mai multe încredere. Și țâșni un nou șuvoi de lapte.

– Foarte bine, zise Davy, după ce reușise să strângă suficient lapte gălbui de la capră cât să acopere fundul găleții.

El continuă să mulgă cealaltă țâță și începură să lucreze într-un ritm simplu, contrapunctic.

– Obișnuiai să faci asta des acasă? întrebă ea, sperând că ar fi fost mai simplu să vorbească decât să rămână în tăcere.

– Destul de des. În fiecare zi, când eram copil.

Sophia zâmbi în sinea ei. E adevărat, nu mai era un copil.

– Și cine se ocupă de ele cât ești plecat?

– Presupun că surorile mele.

– Surori? Sunt mai mici sau mai mari?

– Eu sunt fiul mijlociu. Cea mare s-a căsătorit deja. Până am s-o văd eu din nou presupun că o să aibă un țânc al ei, spuse el ridicând tonul, de parcă simpla idee l-ar fi deranjat.

– Nu ți-ar plăcea să fii unchi? Gândește-te numai la poveștile exotice și la tinichelele pe care le vei aduce cu tine acasă. Vei fi un adevărat erou. Copiii vor mișuna în jurul tău ca niște albinuțe. Iar fetele vor fi înnebunite după tine, zise ea sfioasă.

Băiatul rămase din nou tăcut. Supărată pe ea însăși, Sophia trase tare de țâța caprei și rată la mustață o lovitură. Se părea că își pierduse abilitatea de a conversa fără flirt, asta dacă își dezvoltase vreodată talentul acesta. Care era mai exact raționamentul ei?

Că nici un bărbat nu ar putea rezista fără cuvintele ei măgulitoare? Sau că nu ar avea nici un motiv pentru care să o simpatizeze fără această măgulire?

– Atât timp cât aduc bani acasă nu cred că mă vor da afară, răspunse Davy în cele din urmă.

Sophia lăsa micile șuvoaie de lapte să umple tăcerea. În cele din urmă, întrebă cu sfială:

– Nu ești fericit pentru ea, pentru sora care s-a căsătorit?

– Nu văd de ce ar conta ce cred eu.

– Dar e sora ta. E importantă pentru tine.

Davy se opri cu mâna pe țâță.

– Bărbatul cu care s-a măritat e prea bătrân pentru ea. Tata a fost cel care a aranjat căsătoria. Cred că... Trase un nou șuvoi de lapte. Cred că tata îi era dator.

– Înțeleg.

Consternarea ei probabil că era evidentă. Davy continuă, în defensivă:

– Dar n-a obligat-o nimeni. Nu s-a căsătorit împotriva voinței sale.

– Nu. Nu, bineînțeles că nu. Doar cu inima strânsă. Chiar înțeleg. Ăsta este destinul unei femei, uneori. La urma urmei, aproape că fusese chiar destinul ei. Crezi cumva că se poartă urât cu ea?

- Nu cred. N-ar fi lăsat-o tata să plece.

- Asta e bine.

- Da. Scurse ultimele picături de lapte din țâța caprei, după care îi dădu drumul. Chiar și așa, nu am fost de acord. Nu-mi place că s-a căsătorit cu un bărbat pe care nu l-a ales ea însăși.

Sophia continuă să mulgă capra pe partea ei, intrând într-un ritm hipnotic.

- Bineînțeles că nu ești de acord. Este sora ta. Dacă ții la ea, vrei să știi că-i este bine. Dacă o iubești, vrei să știi că e iubită.

Și-ar fi dorit să fi fost și ea la fel de norocoasă, să fi avut un frate care să îi poarte de grijă.

- Da, zise el cu o voce nesigură și apoi tăcu. După câteva minute bune spuse: Căpitanul e un om bun.

Sophia înlemni.

- Căpitanul?

- Gray. E un om bun, domnișoară Turner. O să se poarte frumos cu dumneata.

Dumnezeule, băiatul îi dădea binecuvântarea lui. Sophia nu știa ce să răspundă. Probabil că i-ai fi rănit mândria dacă i-ar fi spus că îl considera fratele iubitor pe care nu îl avusese vreodată. În mod cert nu îi putea spune adevărul despre situația dintre ea și Gray. Nu voia să știrbească încrederea băiatului în intențiile onorabile ale căpitanului. Din contră, ar fi vrut să le împărtășească.

Se depărtă puțin de capră și își șterse mâna pe rochie.

- Cred că e goală.

- Ești sigură?

Davy puse mâna sub capră și masă ușor ugerul. Apoi apucă țâța care era mai aproape de Sophia și trase de ea. Țâșni un nou șuvoi de lapte peste marginea găleții, direct pe pantofii ei.

- Ai grijă! zise Sophia, ferindu-și picioarele, râzând.

Davy dădu capul într-o parte și strânse din nou țâța, stropind-o pe Sophia pe frunte și pe piept. Sophia se grăbi să se ridice în picioare, scuipând laptele din gură și ștergându-se pe față.

- Davy Linnet, îl certă ea, postându-se amenințător peste tânăr și capră. Ești un șarlatan.

- Chiar așa? întrebă el, aruncându-i un rânjet poznaș, inocent. Ridică din umeri, își coborî privirea și goli ultimele picături de lapte în găleată. Ei bine, te-ai înroșit.

Sophia încercă să pară îmbufnată și să-și strângă brațele la piept, dar nu reuși să se abțină să nu râdă.

– Să nu spui că nu ai învățat nimic de la mine, Davy. Poate că mi-ai arătat tu cum să mulg o capră, dar eu te-am învățat să flirtezi.

– Un schimb avantajos, aș spune.

Băiatul se ridică și apucă capra de după gât.

– Poate că da. Dar ai grijă să nu confunzi cele două talente. Ține-ți caprele departe de fete.

– Asta e simplu, spuse el, cu o licărire neastâmpărată în ochi. Caprele nu roșesc.

– La naiba!

Gray se enervă din cauza cernelii împrăștiate pe pantaloni și pe vârful cizmelor. Tocmai din acest motiv un căpitan trebuia să aibă cabina lui. Era imposibil să ții un jurnal de bord util în cabina ofițerului secund, în semiîntuneric, pe această suprafață de scris precară care stătea să cadă din perete și care era prea îngustă ca să găzduiască jurnalul și călimara în același timp. Și, concluzionă el uitându-se la călimara acum goală, era de-a dreptul imposibil să ții un jurnal fără avantajul reprezentat de cerneală.

Deschise ușa camerei sale și intră în cabina căpitanului, știind că era goală. La ora asta era în bucătărie, pregătind cina. Puse jurnalul și penița pe masă, și începu să caute prin sertare o nouă călimară cu cerneală. Nu găsi nici una.

– Pe dracu'.

Privirea îi căzu pe cuferele ei, depozitate frumos într-un colț. Cu siguranță avea la ea cerneală, probabil chiar cerneală de calitate. Fără să stea pe gânduri, se apropie de cufere și apucă încheietoarea bagajului mai mic. Îl deschise.

I se păru un gest intim, relevator. De parcă ar fi dezbrăcat-o de haine. Și descoperi atâtea comori. Coli de hârtie, împachetate frumos în pânză uleiată și legată cu noduri bine gândite – noduri care l-ar fi făcut invidios pe orice marinar. Câteva pensule care miroseau ușor a terebentină. Și rânduri peste rânduri de sticluțe mici cu cerneală și cutiuțe cu pigmenți. Bineînțeles, Gray nu rămase prea impresionat de paleta cromatică. Mai degrabă fu înduioșat să vadă grija și precizia cu care fuseseră împachetate. Cufărul acela fusese ordonat cu delicatețe, frumusețe și migală. Toate calitățile pe care le admira la ea erau prezentate în fața ochilor săi, fără voalul unor minciuni care să îl inducă în eroare.

Examină cu atenție conținutul cufărului. Atinse fiecare articol, plimbându-și degetele de la un obiect la altul. Nu îndrăzni să ia ceva în mână.

Până ce o carte micuță, cu copertă de piele pitită într-un colț îi atrase atenția. O prinse ușor între degete și citi titlul: *Memoriile unei lăptărese desfrânate*. Ropotele sale de râs făcură să se zdruncine toate sticluțele. Așadar, aceasta era cartea pe care o alesese pentru călătoria sa? Un roman pornografic?

Gray studie cu atenție cartea. Coperta era pătată, iar paginile umflate – de parcă întregul volum fusese scăpat în apă și apoi uscat. Când o deschise, văzu o prefață elaborată, care înfățișa o lăptăreasă durdulie care purta o pălărie de paie, o jupă voluminoasă și un zâmbet atotștiutor. Răsfoind paginile, își dădu repede seama că mărimea cărții se datora numeroaselor ilustrații adiționale în cerneală.

Îi recunoscu imediat stilul caracteristic și atenția la detalii. Răsfoi câteva pagini, analizând micile ilustrații întruchipând-o pe lăptăreasă și pe domnul ei într-un fel de flirt: un sărut pe mână, o șoaptă la ureche. Pe la jumătatea cărții, ușuratica lăptăreasă avea deja jupa ridicată până la urechi, iar ilustrațiile dezvăluiau o serie de poziții destul de similare, în diferite locații. Nu doar în lăptărie, dar și în trăsură, în cămară, în podul cu fân plin de lumânărele și presărat cu... petale de trandafiri?

Să fiu al naibii.

Gray descoperea cu stupoare adevărata sursă o isprăvilor legendare ale marelui pictor francez. Totuși, aspectul care îl neliniști din ce în ce mai tare era că pe măsură ce se apropia de finalul cărții observă schimbări în înfățișarea domnului. De la o ilustrație la alta, eroul nostru părea din ce în ce mai înalt, mai lat în umeri, iar părul scurt îi crescu câțiva centimetri în decursul a două pagini.

Cu fiecare pagină Gray începea să se recunoască din ce în ce mai mult pe sine însuși.

Într-adevăr. Îl folosise drept model pentru aceste ilustrații obscene. Îl schițase în secret; și nu o dată, ci de mai multe ori. Iar în tot acest timp, pe el îl rosese invidia pentru fiecare coală de hârtie cu schița unui alt marinar. Sentimentele lui trecură prin mai multe stadii – uluire, măgulire și (mai ales datorită unui scenariu inventiv într-o livadă) excitare incontestabilă.

Dar în timp ce studia un nud al acestei întruchipări a sinelui său într-o fantezie aventurieră, un sentiment complet nou îl copleși. Se simți folosit.

Ea reușise să îi schițeze trupul cu o acuratețe uimitoare, având în vedere faptul că îl desenase înainte de a avea ocazia de a-l vedea în realitate dezbrăcat. Bineînțeles, asemănarea nu era una perfectă. Imaginația ei virgină era destul de generoasă în unele privințe și oarecum limitată în alte aspecte, remarcă el, amuzat. Dar îl desenase gol în paginile acestei cărți fără știința sau consimțământul său. Dumnezeule, îi desenase chiar și cicatricele. Totul de dragul unei fantezii erotice adolescentine.

Iar acum începuse să se enerveze.

La început dăduse paginile cu vârful degetelor, de teamă să nu le mâzgălească sau să le rupă. Acum lăsă deoparte orice grijă și răsfoi restul cărții în grabă. Până ce ajunse la ultima pagină și înlemni.

Îi văzu pe cei doi. El și ea, complet îmbrăcați, fără să fie angrenați în vreun fel de activități fizice – totuși, era o atmosferă intimă, cum nu mai văzuse niciodată. La care nu visase niciodată. Stăteau sub o salcie, iar el stătea cu capul în poala ei. Se țineau de mână, cu palmele pe pieptul lui. Ea își odihnea cealaltă mână pe fruntea lui. Cerul se întindea deasupra lor, iar norii pluteau fără griji.

Focul pasiunii din interiorul său se domoli, urcând din vintre în trunchi, arzându-i intestinele. Apoi se agăță de inima lui și îl strânse până începu să-l doară. Cumva, desenul acela era cel mai uluitor dintre toate. Atât de naiv, atât de ridicol. Măcar scenariile obscene erau plauzibile, chiar dacă fizic improbabile pe alocuri. Dar acest episod era imposibil. Pentru ea, el nu fusese altceva decât o fantezie.

În clipa aceea Gray se întrebă ce alte secrete mai sălășluiau în acele cufere. Dacă s-ar fi apucat să îi caute prin lucruri, poate că ar fi reușit să descopere răspunsul tuturor întrebărilor sale. Poate chiar răspunsul unor întrebări la care nici măcar nu se gândise. Chiar și așa, închise geamantanul și încuietoarea cu degetele tremurătoare. Deja pătimise prea mult cu fanteziile ei.

Venise momentul să o aducă față-n față cu realitatea.

Capitolul 22

Realitatea o lovi pe Sophia din plin. De fapt, o pusese la pământ, lăsându-i vânătăi de mărimea și forma copitelor de capră. Realitatea durea peste tot, în mușchi despre care nici măcar nu știa că existau.

Prima ei zi în calitate de bucătăreasa corabiei fusese una de poveste, amuzantă. Aflase cu bucurie plăcerea de a se simți competentă și utilă. Fiecare foc, fiecare cartof curățat, fiecare șuvoi de lapte în găleată reprezentau o mică victorie. Acum câteva zile fusese gata să se dea bătută. Munca fizică nu avea nici cel mai mic caracter romantic și era prea puțin satisfăcătoare, așa cum nici pâinea tare ca piatra de-abia dacă le potolea foamea la bordul vasului – redundantă și care implica un efort considerabil.

Odată ce avea să intre în posesiunea moștenirii sale, nu mai avea de gând să fiarbă o oală cu apă sau să aibă vreodată grijă de vreo capră. Cu puțină chibzuință, averea sa avea să îi permită să angajeze servitori pentru tot restul vieții. Totuși, pe parcursul acestei călătorii îi era predestinat să muncească din greu și să rabde de foame. Și dacă era un lucru pe care Sophia să îl urască mai mult decât o viață fără servitori, era una în care să nu aibă ce mânca.

Munca fizică i se potrivea lui Gray. Își asumase repede și cu ușurință rolul de căpitan al vasului *Kestrel*. Asumarea unei poziții de autoritate îi venea foarte natural.

În ciuda a tot ce se întâmplase între ei, în ciuda supărărilor și a durerii – undeva în sinea lui, îl văzu mai mulțumit decât fusese vreodată. Îi plăcea să fie la conducere, să fie sus, pe punte, la treabă, decât să piardă vremea prin cabine – iar Sophia se bucura să îl vadă acolo în elementul său, trăind așa cum ar fi trebuit să o facă.

Pentru că îl iubea atât de mult, încât o durea. Voia să îl vadă fericit, chiar dacă asta ar fi însemnat că nu avea să fie împreună. Iar dacă s-ar fi întâmplat să nu îl mai vadă niciodată odată ce aveau să ajungă în port, avea să păstreze această imagine a lui pentru totdeauna: acel Gray care colinda la bordul corabiei *Kestrel*, încrezător, energic, charismatic, coordonând mișcările pânzelor și ale catargului la fel de natural de parcă și-ar fi întins degetele de la mână.

Cât despre sine însăși, spera să uite cât mai curând imaginea actuală.

Cărând o găleată de lapte adunat cu greu, deschise ușa de la cămară ca să ia biscuiți și carne pentru masa de seară. Spațiul acela încărcat era prost luminat. Dădu tare cu piciorul în podeaua de lemn: o dată, de două ori, de trei ori. După care numără până la zece și încercă să ignore zgomotul șobolanilor care mișunau prin întuneric. Dumnezeule, dacă ar vedea-o mama ei acum. Nu erau suficiente întăritoare în Bath și Brighton care să contracareze atacul de panică pe care i l-ar fi provocat acea imagine.

Odată ce zgomotul şobolanilor se mai domoli, intră în cămară şi depozită găleata cu lapte pe o lada mai înaltă.

Cineva îi puse mâna pe umăr.

Găleata cu lapte se clătină şi câţiva stropi de lapte îi pătară rochia. Scoase un ţipăt de teamă când simţi un braţ care o cuprinse în jurul taliei. Spatele ei se lovi de un perete de căldură şi muşchi.

Asta vrei?

Auzi o şoaptă pătimaşă la ureche.

- Gray. Aproape că leşină de uşurare. El o ţinea lipită de el cu o mână, iar cu cealaltă începu să îi mângâie şoldurile. Gray, ce naiba faci? Am vărsat laptele din cauza ta, afurisitule.

- Nu o să fie irosit.

Îşi odihni bărbia pe umărul ei şi începu să îi elibereze degetele de pe mânerul găleţii. Îi îndoi cotul şi îi ridică degetele la buzele lui, lingându-le unul câte unul. Limba lui alintă fiecare deget şi pielea delicată dintre ele, făcând-o să se înfioare de plăcere.

- Nu asta vrei? Îi prinse degetele între degetele sale, strângând-o tare până începu să o doară. Să fiu amantul tău visat, care te pândeşte din umbră în grajduri, în depozit... în cămară? Amantul care rămâne în aşteptarea lăptăresei nerușinate?

Sophia înlemni. Dumnezeule, văzuse cartea! O sărută pe gât, iar ea simţi cum i se taie răsuflare.

- Nu aveai nici un drept să-mi verifici cartea, reuşi ea cu greu să rostească.

- Iar tu nu aveai nici un drept să mă incluzi în paginile cărţii. Ea simţi furia din glasul lui. Încă ţinându-se de mână, el îi pipăi uşor sânul. Dar să nu ne mai gândim le ce-i drept şi ce nu-i, scumpo. Nu când e mult mai interesant să faci ceva interzis.

Îşi întinse palma, împingându-i propriile degete în sânul frumos. Simţi sfera cărnoasă încălzindu-se în palma ei, iar sfârcul începu să se întărească.

- Gray, spuse ea pe un ton dojenitor, foindu-se în strânsoarea lui.

O trase şi mai tare de talie, împingându-i spatele în şoldurile lui. Simţi sexul lui excitat pulsând în spatele ei, înfierbântat şi doritor. Slabele ei încercări de a se împotrivi eşuară. Doar asta aşteptase de câteva zile, nu? Tânjise după atingerea lui, sperase să o prindă în braţele sale. Visase ca trupul lui puternic să o prindă din nou în strânsoarea sa. Cu delicateţe, cu durere – conta prea puţin natura gestului. El era tot ce conta. Căldura lui... atingerea lui... gura lui...

- Te gândești la mine când ești noaptea în pat? Continuă să îi mașeze sânul cu degetele, frecându-i palma de sfârcul doritor. Îți imaginezi cum îți dezmierd trupul cu mâinile acestea aspre?

Îi duse palma la celălalt sân, apucându-l nerăbdător. Își plimbă buzele pe gâtul, pe urechea ei, sugându-i locul dulce, sensibil. Ea simți fiori în ceafă. Se simți cuprinsă de un val de excitare, care îi umplu întregul corp, adunându-se între coapse. Închise ochii și văzu valuri roșii de pasiune care pulsau în ea de fiecare dată când limba lui îi alinta urechea.

După care el o mușcă de ureche, iar ea simți o explozie de galben. Scoase un mic suspin, de plăcere, de durere.

- Ți-e dor de mine aici? întrebă el și îi trase mâna mai jos, atingând-o între picioare. Printre straturile de rochie și jupă îi împinse palma în colina ei. Ea se frecă de el, gemând ușor. Așa-i că ți-e dor? Degetul lui arătător împinse degetul ei în cutele moi ale sexului ei. Nu-i așa? întrebă el din nou, sărutându-i urechea.

- Da, răspunse ea cu inima la gură și cu răsuflarea tăiată.

- Ți-ai imaginat cum ar fi să vin noaptea în patul tău? Te-ai gândit toată ziua la asta? La cum ar fi să te prind și să te aplec pe o masă, să-ți ridic fusta până la talie?

Îi luă mâna de pe fustă și i-o împinse pe lada din fața ei, ținând-o strâns, nelăsând-o să se miște. Lemnul crăpat îi zgârie palma. Îi eliberă talia și îi apucă faldurile rochiei cu cealaltă mână, ridicându-le cu pricepere sus, tot mai sus. Nu mai purtase dresuri sau lenjerie de când traversaseră Tropicul, iar atingerea fină a materialului pe spatele genunchilor o înfioră de plăcere.

Se aplecă spre ea și o împinse, despărțindu-i picioarele cu coapsa. Simți un fior de aer rece între coapse în timp ce el își desfăcu pantalonii, după care simți sexul lui tare atingându-i ușor despicătura. El se împinse mai în față, frecându-se ușor de cutele umede, umflate ale sexului ei, prelungind contactul într-o mângâiere dulce, tulburătoare, nesfârșită. Scoase un suspin de ușurare atunci când vârful lui pătrunse în cele din urmă în partea cea mai sensibilă a trupului ei.

Îi ridică fusta și mai sus, departe de picioare.

- Uită-te, îi porunci el, împingând-o ușor cu bărbia în piept. Uită-te.

Ea se supuse, privind cum vârful rozaliu, tare al sexului lui se ivea ușor prin mănunchiul de fire de păr. Când Sophia îl văzu cum îi pătrundea trupul, se simți mai excitată ca oricând.

– Asta voiai, nu? Să te uiți la ea, să o atingi, să o simți alunecând în tine. Să îți satisfaci toate curiozitățile tale adolescentine despre trupul unui bărbat și felul în care se potrivește cu al tău. Să trăiești în carne și oase toate acele fantezii din cartea aia a ta. Asta ai vrut de la bun început, nu? Se retrase, frecându-și sexul de pielea ei moale până ce Sophia tresări de plăcere. Și o pătrunse din nou. Nu-i așa?

– Da, gâfâi ea ușor. Și apoi mai tare: Da.

– Ei bine, gemu el ușor, am și eu câteva fantezii ale mele, îi șopti el la ureche.

Când auzi cuvintele acelea, un val de dorință o năvăli. Și îi șopti:

– Spune-mi.

Gray simți cum îi bătea inima cu putere, la unison cu pulsația din vintre. La naiba, dar era atât de înfierbântată, atât de udă. O trase din nou spre el, iar fricțiunea trupurilor lor produse un sunet lichid care era incredibil de erotic.

Avusese în plan să se oprească aici. De fapt, plănuise să o facă mai devreme. Intenționase să o facă să recunoască că tot ce voia de la el era plăcere, o șansă de a-și explora fanteziile nerușinate. După care planul era ca el să plece, să îi transmită să își găsească alt bărbat pe care să îl mintă și de care să își bată joc.

Dar uitase cât de minunată era atingerea ei. Corpul ei.

– Spune-mi, repetă ea, gâfâind. Când îl văzu ezitând, îi spuse: Arată-mi!

Iar el știu în clipa aceea că nu mai avea puterea să o refuze. Asta își dorea, își spuse el. Voia să cunoască pasiunea și plăcerea. De ce să o refuze, de ce să se refuze pe sine însuși?

Îi eliberă mâna de pe ladă. Ea rămase acolo, cu pieptul aplecat. El o apucă de șolduri, trăgând-o hotărât spre el, după care mâinile îi alunecară ușor spre bustul ei, numărând fiecare coastă subțire, fiecare dungă îngustă de pe rochia aceea blestemată, impenetrabilă de muselină, fără nasturi, fără copci, fără șireturi.

– Fanteziile mele, spuse el prinzându-și degetele arătătoare de marginea din spate a rochiei ei, încep aici.

Trase de material și îl rupse până la talie cu o singură mișcare. Muselina dungată alunecă ușor, dezvelindu-i corsetul și o cămașă de corp. Într-o clipită îi desfăcu șnurul. Îi rupse cămașa fără nici o dificultate, astfel încât îi dezgoli spatele elegant, cu culmi grațioase și o piele catifelată, minunată. Își plimbă degetele pe întinderea aceea fină, privind-o cum se înfiora la atingerea lui.

- Şi continuă aici, spuse el, mutându-şi mâinile pe sub marginile rupte ale rochiei, în jurul bustului. O dezbrăcă de veşminte şi îi prinse sânii goi în palme.

O auzi gemând de plăcere când în cuprinse sferele între degete. Le strânse puternic, strângându-i sfârcurile tare între degete, în timp ce îi sărută gâtul.

Ea se frecă în faţă şi în spate de el, mângâindu-şi căldura umedă, doritoare de erecţia lui pătimaşă.

- Şi apoi?

El îi prinse din nou sfârcurile între degete. Ea începu să tremure când el îşi plimbă limba pe gâtul ei şi pe spate, între omoplaţi. Oh, cât era de minunată, sărată şi dulce în acelaşi timp.

- Şi apoi îmi gemi numele.

- Gray, zise ea rugătoare.

Vintrele lui răspunseră cu o zvâcnire.

- Spune-mi tu ce vrei.

- Te vreau pe tine.

- Pe mine şi pe nimeni altcineva.

- Doar pe tine, Gray. Doar pe tine.

Lăsă palmele să-i arunce de pe sânii ei spre şolduri şi o ridică uşor, poziţionându-se la intrarea ei.

- Spune-mi...

Se opri, izbit de idioţenia pe care fusese pe punctul de a o rosti: Spune-mi că mă iubeşti. Ce gând stupid. Nu era vorba de iubire pentru ea, era o simplă fantezie şi o imaginaţie desfrânată. O ocazie de a-şi satisface pofta carnală şi curiozitatea. Avusese şi el cândva douăzeci de ani. Ştia prea bine cum era să fugă în căutarea plăcerii şi nu o confundase niciodată cu iubirea. Nu se gândise niciodată la iubire.

Până acum.

Ea se legănă uşor, lăsându-l să o penetreze. Se simţi cuprins de o fericire minunată, mistuitoare. Auzi gemetele ei dulci şi înfierbântate, strângându-se atât de tare de el încât, preţ de o clipă, aproape că ajunse să creadă că nu avea să-i dea niciodată drumul.

O apucă strâns de şolduri, trăgând-o mai aproape de el, până ce fură pe deplin uniţi. Dumnezeule, simţea cum se pierdea în ea şi era prea târziu ca să mai dea înapoi. Nu mai avea nici o scăpare.

Decât să primească plăcerea pe care ea i-o oferea şi să i-o ofere şi ei, să o facă să se simtă atât de bine încât să îşi amintească clipa aceea pentru tot restul vieţii, chiar dacă nu avea să-şi petreacă viaţa împreună.

O pătrunse cu atingeri intense, hotărâte care nu aveau nici început, nici sfârșit, dar care creșteau de la o clipă la alta - sigur, constant, necontenit. Își mută o mână mai jos și îi apucă sexul între degete, o deschise ușor și mângâie miezul sensibil ascuns acolo.

O auzi gemând. Gâfâind. Se arcui în mișcările lui, primindu-l tot mai adânc. Și simți curând micile zvâcniri din coapsele ei și din mușchii intimi care îl anunțau că era aproape de extaz. Goni spre el alături de ea, iar gemetele lor se uniră și urcară amândoi pe culmile plăcerii.

Și apoi o ținu în brațe, atât cât îndrăzni să o facă.

– Da, spuse el într-un final, retrăgându-se din trupul ei. Ai primit exact ce ți-ai dorit, spuse el cu o nuanță de amărăciune în vocea care tremura de plăcere. Amândoi am primit.

– Chiar așa?

Se întoarse cu fața spre el, iar el simți că i se oprește inima în piept. Era periculos de frumoasă. Femeia acea avea să îl ducă la pierzanie. Ea îi mângâie părul de pe frunte, iar el tresări la atingerea ei tandră.

– Gray, dacă mi-ai găsit cartea, atunci cu siguranță știi că genul acesta de... întâlnire... nu e tot ce-mi doresc. Vreau mult mai mult. Te vreau pe tine.

El închise ochii și îi veni în minte ilustrația cu ei doi tolăniți sub o salcie. Dădu din cap, încercând să o uite.

– Visezi la o fantezie născută în imaginația unei fete. Îți dorești un vis care nu are cum să devină realitate.

Culoarea din obrajii ei se duse ușor.

– Presupun că ai dreptate. Visul acela nu are cum să devină realitate dacă tu nu-l împărtășești.

– Nu e vorba...

– Dar am vorbit destul despre visele mele. Îi mângâie ușor buzele cu degetul, apoi bărbia. Tu ce-ți dorești, Gray?

– Vreau să nu mă mai minți, spuse el, apucând-o de umeri. Vreau să termini cu poveștile sălbatice și cu fanteziile secrete. Vreau să-mi spui tot. Cine ești, de unde vii, încotro mergi. Tot.

Ceva se înduioșă în ochii aceia sinceri, minunați.

– Îmi pare rău că te-am mințit, că te-am rănit. Dar nu înțelegi că eram disperată? Mă tot țineai la distanță, iar eu țineam prea mult la tine. Și asta nici nu se compară cu tot ce simt acum, spuse ea, luându-i chipul între palme. Gray, te...

– Nu vreau să aud asta. Vreau să-mi spui adevărul, fără scuze.

Ea oftă și îi dădu drumul.

- Nu e adevărat. Nimeni nu vrea să știe adevărul meu. Toți vor ambalajul drăguț în care vin împachetată. Dacă chiar ai vrea să știi adevărul, m-ai asculta. Sentimentele mele pentru tine fac parte din mine, la fel ca numele meu sau ca locul în care m-am născut. Dar tu nu vrei să le asculți. Tot timpul fugi de mine.

El rămase blocat, neștiind ce să spună.

- Și tocmai tu să mă acuzi de necinste – tu care mi-ai spus că în ochii tăi valorez doar șase lire și opt șilingi? Tu care mi-ai poruncit să mă duc în camera mea și să-i mulțumesc Celui de Sus că nu mă vrei? Habar n-ai cât de tare m-au rănit minciunile tale.

Dumnezeule!

- Scumpo, dacă aș putea să șterg acele cuvinte...

- Dar nu poți s-o faci. Trebuie să înveți să trăiești cu ele, la fel ca mine. Își duse mâinile la spate, aranjându-și și legându-și corsetul. Știi ce cred eu? întrebă ea, privindu-l lung. Lăsând minciunile la o parte – te-ai bucurat că ai fost primul bărbat din viața mea. Cred că ai fost de-a dreptul încântat să descoperi că eram virgină. Mă îndoiesc că ai crezut vreodată că nu aș fi. De-abia când ai găsit banii te-ai supărat, zise ea, împungându-l cu degetul în piept. Știu prea bine la ce sperai în ziua aceea. Sperai că virgina ta pură și inocentă apăruse în calea ta ca să-și desfacă picioarele și să-ți răscumpere păcatele cu virtutea ei mistică. Ei bine, Gray, surpriză. Nu sunt perfectă. Am și eu păcatele mele și nu am timp să te salvez și pe tine.

Din nou îl lăsă fără glas. Devenea din ce în ce mai pricepută la asta. Legându-și cordonul la pantaloni, Gray scoase un oftat uluit. Era atât de greu să te lupți cu adevărul.

- Scumpo...

Își prinse faldurile rochiei cu o mână și apucă găleata cu lapte în cealaltă.

- Da, am și eu visele mele, Gray. Vise frumoase. Și, da, am și vise desfrânate. Dar am și o inimă. Iar tu ți-ai băgat coada în toate și ești liber să mă ignori sau să fugi de mine, dar nu-mi poți impune să-mi țin sentimentele ascunse.

Făcu o pauză și începu să-l analizeze. După care se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Lui Gray i se păru un gest compătimitor, dar nu îndrăzni să îl desconsidere.

- Știu ce vrei, Gray. Știu ce-ți dorești cu adevărat să auzi. Când ești pregătit să asculți ce am de spus, anunță-mă.

Gray simți urma sărutului ei pe obraz, mult timp după ce ea plecă.

– Ceva nu-i în ordine, spuse Gray, ridicând privirea. Acolo, la catarg.

Marinarul de pe *Kestrel* ridică felinarul și privi în întuneric.

– Unde? Eu nu văd nimic. Se întoarse și se uită la Gray. Mie mi se pare că e totul în regulă.

– S-a slăbit o frânghie, răspunse Gray, exasperat. Dă-mi cavila ta; mă ocup eu.

Marinarul nu se împotrivi, dar îi întinse cavila nu foarte convins.

– Dumneata ești căpitanul.

Gray începu să urce pe arborele trinchet, trecând cu grijă de vela de trinchet și de vela mare. Odată ajuns la arboret, se opri să se odihnească. Nu era nimic în neregulă nici cu frânghia, nici cu velele. O știuse de dinainte să înceapă cățărarea. Dar era ceva în neregulă cu el însuși, și avea nevoie de timp și spațiu de gândire.

Aerul rece al nopții îl lovi din plin, cuibărindu-se prin tunica lui, împrospătându-l. Era aproape la fel de plăcut ca o baie.

Întrebarea ei din după-amiaza aceea îl bântuia. Ce-și dorea cu adevărat? Era ciudat că un adevărat libertin ca el nu mai cugetase de mult la întrebarea aceea. În ultimii doi ani se dedicase trup și suflet afacerii sale. Țelurile lui era clare. Își dorea ca Joss să-i devină partener; voia ca Bel să se bucure de debutul ei în Londra; și voia să asigure bunăstarea familiei sale. Dar ce-și dorea pentru el însuși? De ani întregi nu-și mai permisese să viseze la fantezia unui final fericit - de când era un tânăr de vârsta lui Davy. Fericirea, își spuse el, era pentru alții: pentru acei bărbați care duceau o viață onorabilă, care își țineau promisiunile, care făceau avere din bani cinstiți. Pentru genul de bărbați care meritau un final fericit. Gray culegea plăcerea de unde o găsea, după care trecea mai departe. Era o adevărată nebunie și chiar un pericol ca un ticălos ca el să viseze la o fericire de durată.

Doar că acum ea visa la acea fericire în numele lui. Pentru ei doi. Așa naivă cum era, chiar credea că putea să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe. Nici vorbele lui dure și nici confesiunile întunecate nu reușiseră să o convingă de altceva.

Uimitor. Găsise, în sfârșit, o fată pe care nu avea cum să o dezamăgească.

Și, plutind în întuneric, legănat de valurile mării și învelit de stele, Gray decise să încerce un experiment. Închise ochii și îndrăzni să viseze.

Își dorea pe cineva cu care să-și împartă viața. Cu care să și împartă poverile, reușitele, casa și patul. Dorința aceea îl lovi din plin.

aproape că îl făcu să cadă de pe catarg. De parcă exista în sinea lui un izvor de dorință, adânc, fără margini, pe care îl ținuse închis ani de zile, de teamă să nu cadă în el și să înece. Iar acum îl inundă, pulsând în venele sale.

Își dorea... își dorea atât de multe lucruri. Plăceri simple. Să îi cumpere o duzină de rochii de muselină ca să o înlocuiască pe cea pe care o rupsese astăzi. Să o hrănească cu fructe suculente și brânzeturi fine și cu friptură. Să își odihnească capul în poala ei și să-i simtă degetele prin păr, să stea să asculte toate poveștile și visele ei fantastice. Să îi împărtășească gândurile fără cuvine. Să doarmă cu ea, să fie în ea, să îi simtă trupul oricât de des și-as fi dorit-o ea. Și un copil... Dumnezeule, cât de mult își dorea un copil. Se luptase cu dorința aceea de mai bine de un an, de când își legănase nepoțelul în brațe. Era atât de irezistibil, atât de egoist impulsul acela de a crea o nouă viață. Un copil l-ar fi iubit și l-ar fi admirat, orice s-ar fi întâmplat. Un copil i-ar fi acceptat dragostea. Un copil i-ar fi unit pentru totdeauna.

Cumva, toate gândurile duceau la ea. O voia pe ea.

Aceasta era călătoria în care plănuise să devină un bărbat respectabil. Crezuse să pierduse șansa aceasta în clipa în care îi furase virtutea, și apoi când aflase că îl mințise, când descoperise punguța cu bani la sânul ei. Zădărnicia tuturor poverilor sale arsese un gol negru în sufletul lui. Dar poate că exact de asta avea nevoie: o lovitură în inima lui de piatră în urma căreia rămăsese acest gol pe care doar ea îl putea umple. Poate că, într-un final, ceea ce-și dorea și ceea ce i se potrivea erau unul și același lucru.

Nu mai rămânea altceva de făcut decât să o convingă și pe ea. Ei bine, experiența era de partea lui. Știa câte ceva despre cuceriri.

Gray petrecu o oră acolo, sus pe catarg, bucurându-se de întuneric, adunându-și curaj din bătaia vântului. Când auzi în cele din urmă clinchetul clopoțelului, știu că reprezenta mai mult decât un schimb de tură.

Avea de gând să își schimbe viața.

Capitolul 23

Sophia se trezi speriată. În lumina slabă din cabină zări silueta unui bărbat la picioarele patului. Era înalt – atât de înalt încât

umbra lui se întindea în sus pe perete, pătrunzând printre crăpăturile din tavan, precum cerneala. Nu avea cum să fie altcineva în afară de Gray. Se întrebă oare de când stătea acolo.

Se ridică ușor, sprijinindu-se în coate.

– Ce vrei, Gray?

– Te vreau pe tine.

Sophia simți cum se înfierbântă. Rămase acolo, în așteptarea lui, fără să știe ce să spună, cum să se miște, cum să respire. Zgomotele slabe ale valurilor care se loveau ușor de corabie și ale velelor care se foiau în briza mării deveniră un muget asurzitor.

El se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile de o parte și de cealaltă a picioarelor ei. Patul scârțâi sub greutatea lui. Sophia se întinse pe pat, suspinând ușor.

El se urcă în patul ei, îndreptându-se spre ea în mâini și în genunchi, până ce o prinse sub el. Mirosul lui fierbinte și masculin o excită. Tunica atârna pe el, iar când se târî deasupra ei, materialul îi mângâie ușor stomacul și apoi sânii. Sfârcurile ei se întăriră într-o secundă.

Îi prinse bărbia între degete, mângâindu-i gâtul. Pulsul ei bătea cu putere în palma lui. Chiar dacă chipul lui era la doar câțiva centimetri deasupra ei, de-abia dacă îi putea desluși trăsăturile. Lumina lunii îi lumina nasul, buzele, dinții. El trase aer în piept, iar Sophia ar fi putut să jure că îi inhalase aerul din plămâni.

Era peste tot în jurul ei – puterea lui, căldura lui, respirația cu iz de rom. Nu putea face altceva decât să se uite lung la el, cu ochii mari, încercând să-l citească în întuneric. Începu să-i tremure buzele.

El le liniști cu buzele lui. Un sărut scurt, tandru care o topi. Și acum tremura din toate încheieturile.

Ținând-o în continuare de bărbie, opri sărutul. O briză, trecătoare, rece precum satinul trecu printre buzele lor, dar fu repede urmat de șoapta lui fierbinte, doritoare.

– Te vreau pe tine.

De data aceasta gura lui îi zdrobi buzele, cu insistență, cu patimă. Se întinse peste ea, iar Sophia descoperi încântată că trupul ei îl acceptă instinctiv. Își deschise buzele ca să îi primească limba, sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar coapsele ei se strânseră în jurul șoldurilor lui când el îi depărtă picioarele. Și, oh, Dumnezeule – când șoldurile lui îi deschiseră larg coapsele și simți sexul lui excitat apăsând-o printre straturile de haine – era deja udă și pregătită pentru el.

Pentru că și ea îl dorea.

El își presă șoldurile în ea, iar ea suspină la sărutarea lui. Nu era nimic mai minunat decât felul în care trupul lui puternic era gata să se contopească cu al ei. Știind că ea îl adusese în starea aceea, că reușise să trezească în el o nevoie atât de disperată că nimic – nici mândria, nici banii, nici minciunile – nu mai avea cum să-l țină departe de ea.

El se retrase brusc, ridicându-se în genunchi. Se dezbrăcă de cămașă, ca o velă care licărea în lumina lunii și dispărea ușor în întuneric. Începu să se desfacă la pantaloni. În timp ce desfăcea nodul cordonului, atinse ușor cu mâna colina ei, iar Sophia scoase un suspin excitat. Când el își deschise cordonul, ea își îndoi genunchii și prinse cu degetele de la picioare marginea pantalonilor. El se aplecă ușor peste ea, iar ea îi trase pantalonii pe șolduri, savurând atingerea mușchilor încordați și a părului subțire care îi gâdilă tălpile. Îi simți erecția eliberată, frecându-se de coapsa ei. Gemură împreună de plăcere.

Și aceea fu ultima mângâiere lină. Acum se mișcau mai repede – ca să profite de moment, de plăcere, de ocazie, înainte ca totul să dispară în negura nopții. El își dădu pantalonii jos și se luptară împreună cu cămașa ei, trăgând-o până la sânii ei, până peste cap.

– Gray, șopti ea, căutându-l prin întuneric.

– Te doresc. El își îngropă fața în părul ei și se scufundară în perne. Dumnezeule, cât de mult te doresc. Vreau să te sărut. Își lipi buzele de urechea ei, de gâtul ei, de baza gâtului. Să te ating. Palmele lui, pline de bătături, se plimbară pe sânii și pe șoldurile ei, cercetând-o cu lăcomie. Să te ling.

Sophia tresări la auzul acelor cuvinte, iar în clipa în care limba lui înfierbântată îi atinse pielea, suspină. Îi linse pielea înfiorată, până ajunse la claviculă.

– Vreau să te sug, șopti el pe pielea ei, alunecând ușor pe trupul ei, sărutându-i sfârcul. Ea își arcui spatele, gâfâindu-i numele. La început îl trase mai ușor, ținând bobocul întărit între buzele lui, în timp ce limba îi alinta ușor vârful. Sophia tresări la fiecare atingere înfierbântată. Și apoi începu să sugă mai tare, apucându-i sfârcul între dinți, iar plăcerea se îmbină cu durerea. Sophia își duse degetele prin părul lui, înfigându-și unghiile în el – fără să știe dacă ar fi vrut să-l dea la o parte sau să-l țină acolo pe vecie.

El îi eliberă sfârcul, iar pielea lui aspră se frecă de sânul ei. Deschise ochii și îl văzu cum o privea intens, analizând-o în întuneric, de parcă i-ar fi numărat respirația neregulată. În ochii lui albaștri

se reflecta lumina lunii. În tot acest timp, degetele lui se jucau cu celălalt sfârc, strângându-l și frecându-l până ce Sophia își mușcă buzele.

– Scumpo, spuse el, cu o voce apăsată. Vreau să te gust. Lasă-mă să te gust.

Se prinse cu brațele de genunchii ei și se aruncă între coapsele ei. Sophia gemu când el își ridică umerii, împingându-i genunchii în șolduri, desfăcându-i larg picioarele. Închise ochii de groază. Nu se simțise niciodată atât de goală, atât de expusă. Rămase recunoscătoare întunericului care o acoperea.

Însă întunericul nu îl opri pe Gray. Gura lui se duse direct spre ea. Sophia tresări atunci când limba lui începu să îi dezmierde despicătura sexului.

– Șșt! Respirația lui îi mângâie cele mai intime locuri. Ai încredere în mine.

Sophia trase adânc aer în piept, încercând să se relaxeze.

– Da.

El își aplecă din nou capul, descoperindu-i trupul cu gura, căutând nucleul tuturor plăcerilor. Cum se făcea că o explorare atât de tandră, atât de duioasă putea să trezească senzații atât de intense? Își înfipse degetele în șoldurile ei, ținând-o aproape de el în timp ce buzele și limba îi alintau cel mai sensibil loc. Iar când o pătrunse cu limba, ea scoase un țipăt.

Orgasmul explodă în interiorul ei, valuri după valuri de plăcere tresărind din nucleu. Și chiar și după ce înfiorarea se domoli, el își continuă eforturile, lingându-i și sugându-i ușor carnea umflată.

– Gray, gemu ea, trăgându-l de păr. Gray, te rog.

El își luă mâinile de pe picioarele ei și o sărută tot mai sus, până ce ajunse la pântecele ei.

– Te doresc, zise el, depărtându-i din nou genunchii. Vreau să știu că nu-ți vei desface niciodată picioarele pentru un alt bărbat.

Își cuibări șoldurile între coapsele ei și o pătrunse ușor, un centimetru. Sophia suspină și întinse mâinile spre el.

El o luă de mână, prinzându-i degetele între degetele sale. Își îndoi brațele când el se întinse spre ea, împingându-i mâinile în pernă.

– Vreau să știu că nici un alt bărbat nu se va bucura niciodată de asta.

O pătrunse încă puțin.

Nu era suficient. Sophia se lipi de el, încolăcindu-și picioarele în jurul lui.

– Gray. Oh, Dumnezeule! Mai mult.

Se împinse cu putere în ea, strângându-i degetele în palmă.

– Vreau să știu că ești a mea. Se retrase și o pătrunse din nou, cu patimă. A mea. Și din nou. A mea.

Trupul Sophiei se înfierbântă în năvala lui tandră, chiar dacă o înțepa inima. Tânjea să îl îmbrățișeze, să îl aducă mai aproape de ea. Să îi șoptească promisiuni la ureche și să îl țină în brațele ei până ce avea să înțeleagă că ea era a lui, și că el era al ei. Dar el îi ținea mâinile într-o strânsoare groaznică, în timp ce o pătrundea din nou și din nou.

Câteva picături de sudoare alunecară de pe fruntea lui, pe sânii și pe gâtul ei. Patul scârțâia la fiecare mișcare, iar ea gemea odată cu el.

– Te vreau, șopti el cu răsuflarea tăiată; fiecare șoaptă era însoțită de o nouă pătrundere. Vreau să fii... a mea. Acum. Pentru totdeauna.

– Da. Ea îi strânse șoldurile între coapsele ei, îmbrățișându-l cum altfel nu putea. Pentru totdeauna.

– Vreau să te umplu. Vreau să ai copilul meu, zise el, legănându-se tot mai repede, închizând ochii.

– Gray, gâfâi ea, simțind un val de plăcere când el își mișcă șoldurile.

Acum, pelvisul lui se lovea de el ei, aducând-o pe culmile cele mai înalte ale plăcerii cu fiecare atingere adâncă. Ea gemu tot mai tare, plutind din ce în ce mai sus.

– Te vreau, gâfâi el, încleștându-și degetele în palma ei. Vreau adevărul.

Înlemni. Timpul se opri, pe marginea unui abis.

– Vreau adevărul, repetă el, împingându-se din nou în ea.

După care se opri, complet pătruns în ea, umplând-o cu sexul lui, presând tare în pântecul ei. Îi dădu drumul la mâini și se întinse peste ea, îngropându-și chipul la pieptul ei.

– Dumnezeule, scumpo, nu înțelegi? Te vreau pe tine. În întregime. Vreau să te cunosc, la interior și la exterior. Vreau ca și tu să mă cunoști pe mine. Asta nu se va schimba niciodată, ți-o jur. Poți să-mi spui orice. Sunt pregătit să te ascult.

Ea îi prinse chipul cu mâini tremurătoare.

– Te iubesc.

– Nu la asta... Se răci în brațele ei și începu să se retragă. Sophia își arcui trupul și îl trase mai aproape de el. Oh, Dumnezeule, gemu el, pătrunzând-o din nou. Știi că nu la asta mă referem.

– Nu? Își plimbă degetele prin părul lui și îi sărută urechea. Gray, ăsta e adevărul. Te iubesc.

Mușchii gâtului se întăriră sub degetele ei. Palmele îi alunecară spre fundul ei, și îi ridică șoldurile. Oh, acum era atât de adânc în ea, atât de tare. Ritmul mișcărilor lui se înteți, iar ea nu se mai putea împotrivi în brațele pasiunii.

Răsuflarea lui îi ardea în ureche.

– Spune-mi din nou. Spune-mi adevărul.

– Te iubesc.

Și acum tot mai tare. Mai intens. Cu disperare. Și ea era tot mai aproape.

– Spune-mi mai multe, porunci el, înfigându-și dinții în umărul ei.

– Și tu mă iubești.

Îi sărută buzele, iar adevărul înflori acolo – în acel sărut, în uniunea lor, în plăcerea nemaipomenită care îi cuprinsese pe amândoi și în explozia călduroasă care îi invadă pântecele.

Se prăbușiră împreună, uzi de sudoare, cu răsuflarea întretăiată. Rămase câteva clipe în tăcere, după care începu din nou, sărutând-o ușor pe gât, masându-i sânii în palma lui aspră.

– Ești atât de frumoasă, șopti el în părul ei.

Ea încercă fără succes să își stăpânească râsul de copilă.

– Gray, e întuneric beznă. Nici măcar nu mă vezi.

– Chiar și în întuneric, șopti el pe pielea ei. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, chiar și în întuneric.

De data aceasta, Sophia încercă să-și stăpânească lacrimile. Pierduse și bătălia aceasta.

– Îți promit că n-am să te părăsesc niciodată, șopti el. Ți-am mai spus-o și o repet. Nu-mi pasă ce ai făcut în trecut, pentru că viitorul tău e cu mine. Dacă n-am să-ți aflu niciodată numele nu contează. Intenționez să ți-l dau pe al meu.

Ea se rezemă în cot și îi mângâie părul de pe frunte. Zâmbetul lui era o licărire de alb în întuneric.

– Poți să fii „Doamna Grayson" pentru restul lumii, dar pentru mine... pentru mine vei rămâne întotdeauna „scumpa". Nu cred că ți-aș putea spune altfel.

Sophia nu răspunse imediat. Oare chiar spunea ce credea ea că îi spune?

– Ești sigur? Încă s-ar putea să-mi vină menstruația.

– Sunt sigur. Nu am fost niciodată mai sigur de ceva.

– Am crezut că nu ești genul de bărbat care să se căsătorească.

– Nu eram. Mai bine, că altfel poate eram acum cu o soție oarecare, decât aici cu tine. Mâna îi alunecă ușor spre stomacul ei. S-ar

putea să fii însărcinată cu copilul meu. Vreau un copil al nostru. Vreau o viață cu tine.

- Gray...

- Șșt, șopti el, ducându-i degetul la buze. Nu spune nimic, decât dacă spui da.

Tăcerea era îngrozitoare, întunericul palpabil.

Gray rămase cu degetul la buzele ei, brusc îi era teamă să se miște. Dacă îi dădea drumul, iar ea nu ar fi spus da...

O sămânță de îndoială încolți în mintea lui, iar panica urmă. Cum de ajunsese să țină atât de mult la femeia aceasta, în doar câteva săptămâni? Cum de ajunsese să țină atât de mult la orice? Și cum de îndrăznea să creadă că o merita, că merita atâta fericire?

Buzele ei tremurară la atingerea lui; sau poate că degetele lui tremurau la atingerea buzelor ei. Se simțea de parcă o adevărată greutate atârna în echilibru pe inima lui. O șoaptă, un suflu din partea ei ar fi putut să o rostogolească. Și să îl dărâme.

Ea înghiți în sec și sub degetele lui simți cum buzele ei se subțiară, se despărțiră. O linie subțire de alb apăru în întuneric. Zâmbea.

Nu spera, își imploră el inima suferindă. Femeile zâmbesc și de regret.

Încet, își lăsă degetele să alunece de pe buzele ei, eliberând-o. Lumea se cufundă în tăcere. Se simți asemenea unui ocnaș care își aștepta sentința, sperând în mod absurd la o condamnare pe viață.

- Da, șopti ea.

- Da?

Nu era îndeajuns să o audă o singură dată.

Linia de alb se lăți, ca o semilună.

- Da.

El o prinse de umeri.

- Da, spuse el din nou.

Nu era îndeajuns nici să o audă de două ori.

Ea îl îmbrățișă, încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui și brațele pe lângă gât. Era încă în ea, iar ea îl strânse mai tare și acolo. Se simți din nou excitat și începu din nou să se întărească în îmbrățișarea ei fierbinte.

Își întinse gâtul și îl sărută.

- Da, șopti ea printre buzele lui, din nou și din nou printre adulmecări flămânde. Da, Gray. Da. Își odihni din nou capul pe pernă. Te iubesc.

Şi, într-o clipă, era din nou excitat. Dumnezeule, nu avea să se sature niciodată de femeia aceea. Femeia lui. Şi minunea făcea că nici ea nu se săturase de el. Pelvisul ei se legănă sub el, transmiţându-i fiori de plăcere cu fiecare mişcare senzuală. Ea îl mângâie pe spate, cu atingerea ei uşoară şi răcoroasă.

– Scumpo. Îşi mută mâinile sub ea, mângâind-o acolo unde corpurile lor se uneau. Îţi promit c-o să am grijă de tine. Am să te fac fericită.

Se rugă să îi spună adevărul.

– Mmmm, gemu ea. Oh, da.

O dată, de două ori, de douăzeci de ori. Gray nu se sătura să audă acel cuvânt. O iubi încet, necontenit, până ce o auzi gâfâind şi gemând cuvintele „da", „Gray" şi „Dumnezeule" atât de des încât începură să i se pară jurăminte sacre.

Apoi o privi cum adormi ghemuită lângă el, până ce lumina dimineţii îi desenă goliciunea în pete vesele, strălucitoare de lumină. Îşi dădu seama că făcuse dragoste cu ea de patru ori, dar că acum era pentru prima oară când chiar avusese ocazia de a-i privi trupul. Era pe cât de minunată şi-o imaginase, dacă nu chiar mai frumoasă. Se simţi puţin vinovat că o certase pentru că îi desenase goliciunea, când el petrecuse fiecare noapte din ultimele săptămâni imaginându-şi cum arăta trupul ei dezbrăcat. Singura diferenţă era că el nu îşi pusese fanteziile pe hârtie.

Numai un pictor renascentist ar fi putut să-i transpună frumuseţea.

Părul ei se întindea pe pernă şi pe braţul lui întins, o infinitate de fire ale celei mai fine mătăsi. Când urma să se trezească îşi promise că avea să i-l pieptene până avea să strălucească. Îi admiră sfera catifelată a areolei sale, relaxată în somn. După care suflă uşor spre ea, până ce se schimbă într-un roz închis. Privirea lui coborî mai jos până la buricul care se înălţa şi cobora la fiecare răsuflare, ca un dop de plută micuţ care plutea pe abdomenul ei puţin mai rotund. Observă din semn din naştere de formă neregulată pe şoldul ei, ca o pată de vin în zăpadă.

Îl atinse cu degetul, iar ea tresări.

– Nu te uita la el, şopti ea, frecându-se la ochi. Ştiu că e oribil.

– Oribil? În ciuda expresiei triste de pe chipul ei, nu se putu abţine să nu râdă. Scumpo, îţi spun cu mâna pe inimă că nu e absolut nimic oribil la tine.

– Profesorul meu de pictură nu ar fi de acord cu tine.

Simți cum un val de invidie amară puse stăpânire asupra lui.

– Știi, francezul ăla al tău ar face bine să nu apară niciodată în calea mea.

– Oh, nu, se grăbi ea să spună. Nu Gervais. Niciodată. Profesorul meu de desen era un îngâmfat bătrân și chel, pe nume domnul Turklethwaite.

Uluirea lui Gray era evidentă.

– Nu a existat niciodată nici un Gervais, continuă ea. Vreau să spun, știi deja că nu am fost cu nici un alt bărbat, dar este important să înțelegi... Nici un alt bărbat nu și-a făcut loc în inima mea. Îi sărută fruntea, apoi buzele. Te iubesc pe tine, numai pe tine.

Dumnezeule! Cât era de curajoasă. Arunca cuvintele acelea de parcă ar fi fost pene în bătaia vântului. Dar bănuia oare cum se prăbușeau pe pieptul lui ca niște ghiulele, detonând adânc în inima lui?

Încercând din nou să rămână stăpân pe sine, o întrebă întâmplător.

– Și cu ce ocazie a reușit acest alt profesor de pictură să-ți vadă semnul din naștere?

– Niciodată, răspunse ea, râzând. Dar am pictat odată ceva asemănător, într-un portret al lui Venus. I-am spus că mi se părea că îi dă un aer de realitate. Oh, cum m-a mai certat. O lady care pictează, mi-a zis el – îi aruncă lui Gray o privire sâcâitoare. Știi, nu se referea niciodată la o femeie ca la un „artist".

– Înțeleg.

– O lady care pictează, spunea el, trebuie să privească arta ca orice altă reușită de bun-gust. Scopul ei e acela de a încânta; țelul ei e să creeze un exemplu de rafinament. Nu se cuvenea ca o lady adevărată să picteze o imperfecțiune, obișnuia el să zică, așa cum nu se cuvenea nici să cânte o notă falsă într-o sonetă. Frumusețea nu este reală, dar realitatea nu este frumoasă.

Gray dădu nemulțumit din cap.

– Incredibil. Cred că am ajuns să-l disprețuiesc pe adevăratul tău profesor de pictură chiar mai mult decât l-am urât pe cel imaginar. Nu aș fi crezut că era posibil așa ceva.

Ea se ridică în coate, brusc tulburată.

– Gray, cum e posibil să vrei să te căsătorești cu mine? Sunt atât de multe lucruri pe care încă nu le cunoști. Unele dintre ele sunt chiar îngrozitoare.

– Știu că ești a mea. Vrând să o liniștească, o luă de mână. Îmi voi ține toate promisiunile pe care ți le-am făcut la bordul lui *Aphrodite*. Ești în siguranță alături de mine și n-am să te părăsesc niciodată.

Am venit aici cu intenţii onorabile când am făcut dragoste. Scumpo, m-aş fi căsătorit cu tine chiar atunci, fără să ştiu mai multe despre tine decât ştiu acum. Poate că nu-ţi cunosc trecutul, dar cred că ştiu ce se ascunde în inima ta.

– Mai bine decât oricine altcineva.

Un surâs îi înflori pe buze, iar el o sărută. La început îi alintă uşor buza de sus, după care se delectă cu buza de jos mai cărnoasă.

– Şi ai încredere în mine? Poţi să-mi spui orice. Ştii asta, nu?

– Da, cu siguranţă. Şi am să-ţi povestesc totul. Totuşi, citi o urmă de îndoială în ochii ei, iar ea îşi muşcă buzele. Pe parcurs.

Reţinerea ei îl răni, dar Gray se forţă să pară răbdător. Dacă ar fi continuat să o preseze, poate că ar fi obţinut răspunsuri, dar nu i-ar fi câştigat încrederea. Iar el voia să le dobândească pe amândouă.

– Prea bine. Pe parcurs.

Ea începu să se joace cu degetele prin părul lui.

– E mult de povestit, atâta tot. Nu aş şti de unde să încep.

– În regulă. Atunci să începem cu ce e mai important. Eşti liberă să te căsătoreşti cu mine?

Răsuflă uşor, într-un efort inutil de a-şi ţine suflul.

– Bineînţeles. Dacă ne referim la vârsta mea.

– Spune-mi când e ziua ta de naştere.

– 1 februarie, răspunse ea, zâmbind.

– Va fi ziua nunţii noastre. Trasă conturul semnului ei din naştere pe şold. Mi-ar conveni ca ziua ta de naştere să coincidă cu aniversarea noastră. Am mai multe şanse să mi le amintesc pe amândouă.

– Te-aş ruga să nu mă mai atingi acolo.

– Da? De ce?

– Pentru că e urât. Nu-mi place deloc.

El aplecă privirea, mirat.

– Mie îmi place foarte tare. Îmi reaminteşte că eşti imperfect de perfectă şi că eşti doar a mea. Se ridică uşor şi se aplecă să-i sărute semnul ca să-i dovedească adevărul. Îmi place să ştiu că nimeni altcineva nu l-a mai văzut.

– Nici un alt bărbat, vrei să spui. El o sărută din nou acolo, de data aceasta trasând marginile cu limba. Ea se foi şi începu să râdă. Când eram mică şi îmi făceam baie, obişnuiam să frec tare pielea acolo. Dădaca mea îmi spunea că Dumnezeu le dă copiilor semne din naştere ca să nu se piardă. Buzele i se curbară într-un surâs dulce-amărui. Şi, iată-mă acum, plutesc pe ocean de cealaltă parte a lumii. Ce ironie, nu?

- De fapt, cred că e providență, spuse el și o îmbrățișă de mijloc. Ești aici, iar eu te-am găsit. Și fac tot ce-mi stă în puteri să nu pierd ce-i al meu.

Îi sărută din nou șoldul, după care lăsă gura să-i alunece spre centru, cuibărindu-se între coapsele ei.

- Gray, protestă ea într-o șoaptă de plăcere. E târziu. Trebuie să ne trezim.

- Te asigur că eu m-am trezit deja.

- Am de lucru. Se foi în strânsoarea lui. Bărbații trebuie să servească micul dejun.

- Vor trebui să aștepte până ce căpitanul îl savurează pe al lui.

- Gray! Scoase un suspin de șoc și apoi un altul de plăcere. Ești un mare ticălos.

El se așeză în genunchi și îi ridică șoldurile, pătrunzând-o cu un geamăt intens.

Scumpo, șopti el în timp ce ea începu să se miște la unison cu el, asta îți și place la mine.

Capitolul 24

Micul dejun fu servit cu întârziere. Cu destul de multă întârziere, dar cu zâmbetul de buze. Și pentru că marinarii își începuseră deja treaba, Sophia își asumă responsabilitatea de a-i servi masa domnului Brackett.

Cu o farfurie de biscuiți și cu o cană de ceai în brațe, începu să coboare scara lungă și îngustă care traversa cabinele și cala, până ajunse chiar în centrul vasului.

- Domnule Brackett?

Se opri la capătul treptelor, nesigură în ce direcție să o apuce.

- Să fie oare domnișoara Turner?

Vocea lui prea politicoasă se auzi de undeva din stânga. Sophia simți o urmă de neliniște în sufletul ei, dar se strădui să-și păstreze cumpătul. Era legat, își aminti ea. Ar fi fost nebun să încerce să îi facă ceva.

- Ți-am adus micul dejun. Se îndreptă în direcția vocii lui, fără grabă, pentru ca ochii ei să se obișnuiască cu lumina slabă din celulă. Îl găsi în cele din urmă, ghemuit și legat în fundul calei. Arăta destul

de bine, poate doar puțin nespălat. Trăsăturile aspre ale chipului său păreau chiar mai supte și începuse să-i crească barba.

– Domnișoară Turner, zise el, plescăind. Ai venit la bordul acestei corăbii ca o guvernantă respectabilă și uită-te acum la tine. Grayson te-a făcut servitoarea lui, spuse el privind-o cu interes. Și târfa lui.

Sophia se înroși la față. Începu să-i tremure mâinile, iar biscuiții tari se clătinau pe farfurie.

– Să nu îndrăznești să vorbești așa despre el. Nu meriți nici măcar să-i cureți noroiul de pe cizme. Este un bărbat mai bun decât ai putea să fii tu vreodată și, mai mult decât atât, e un om mai bun decât mine. Te-a găzduit și te-a hrănit chiar și după tot ce le-ai făcut lui Quinn și lui Davy. Eu te-aș fi aruncat rechinilor. Acum mă mulțumesc să le dau șobolanilor mâncarea ta. Azvârli farfuria cu tot cu biscuiți în cel mai îndepărtat colț din cală. La revedere, domnule Brackett.

Sophia urcă treptele agitată și se împiedică când urcă pe punte.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Gray, prinzând-o în brațele sale. Îi cercetă chipul și mâinile. Ce ai pățit?

Ea dădu din cap, ștergându-se la ochi.

– Domnul Brackett este un bărbat îngrozitor, nesuferit.

– Te-a lovit? Am să-l omor.

– Nu, te rog. O să mă transformi într-o mincinoasă, spuse ea, abținându-se să nu râdă în hohote.

Gray o apucă de braț și o îndemnă să se așeze.

– Nu s-a întâmplat nimic, insistă ea, înduioșată de prezența și de puterea lui. Nu m-a rănit. Ne-am... certat, atâta tot.

– Să nu mai mergi niciodată acolo. M-ai înțeles?

– Crede-mă, mai bine să moară de foame decât să mă mai aventurez vreodată în celula aceea.

– Sunt tentat să îl las să moară de foame. Dar, din nefericire, n-o să mai fim pe mare atât de mult.

– Suntem aproape de Tortola? îl întrebă ea. Nu era sfârșitul, își aminti ea. Era doar începutul. Avea să urmeze alte călătorii, oceane și continente de explorat.

– Vom ajunge într-o zi sau două. O ajută să se ridice în picioare și merseră împreună spre balustradă. Uite.

Un șir de pești se luaseră la întrecere cu *Kestrel*, o rafală de sulițe argintii care șerpuiau prin spuma mării. Îi zări imediat prin apele limpezi. Marea tropicală părea albastră ca un safir de la distanță, dar era foarte limpede de aproape. Spre uimirea Sophiei, câțiva pești

sărură din apă și plutiră ușor în aer cu aripioarele lor, după care dispărură din nou în valurile mării.

- Pești zburători. E un semn clar că suntem aproape. Și încă ceva, spuse el, făcând semne spre vârful catargului, acolo unde un pescăruș mare și alt trona liniștit.

- O pasăre. Nu-mi vine să cred că a trecut o lună de când n-am mai văzut o pasăre, zise ea, întorcându-se spre Gray. La fel de bine cum nu-mi vine să cred că a trecut o lună de când te-am cunoscut. Nu știu dacă a fost cea mai lungă lună din viața mea sau cea mai scurtă.

Sprâncenele lui se strânseră într-o încruntare exagerată.

- Nu știu care dintre aceste afirmații ar trebui să reprezinte un compliment.

- Nici una, îl tachină ea, luându-l de braț. Dacă aș vrea să-ți fac un compliment, ți-aș spune că a fost cea mai frumoasă lună din viața mea. Și chiar așa și este.

Nu rostise niciodată cuvinte mai adevărate.

- Oh, bine spus. M-ai gâdilat orgoliul.

În ciuda aerului nonșalant, în ochii lui se citeau o adevărată emoție. Erau foarte albaștri – o nuanță bogată de albastru azur, senin, cuceritor și nesfârșit. La fel ca marea.

Sophia zâmbi în sinea ei. Cum de nu observase ce era evident? În tot acest timp încercase să îi deslușească culoarea ochilor. Erau veșnic schimbători, de la verde la albastru, la gri. Și acum înțelese de ce. Reflectau întotdeauna culoare mării.

- Știi că, dacă te mai uiți așa lung la mine, am să mă văd nevoit să te duc sub punte?

- Chiar mă uitam așa lung? zise ea, dând din gene. Știi, cât de curând am să merg până în cămară. Dar îți spun de pe acum că asta e ultima rochie care mi-a mai rămas.

- Sirena mea, spuse el și o ciupi pe ascuns de șold. Nu, mă gândeam să te trimit în cabina ta, singură. Ai nevoie de odihnă.

Și începu să meargă cu ea spre bocaport.

- Nu vii cu mine?

- Dacă vin cu tine, nici unul din noi nu se va odihni.

Un fior de plăcere țâșni spre centrul ei. Urmat de un gând mai practic.

- Și masa de prânz? N-o să se pregătească singură.

În clipa aceea, un pește zburător la fel de lung ca brațul ei țâșni peste balustradă și aterizâ pe punte, la picioarele lor.

Gray privi peștele care se zbătea, după care ridică sprâncenele spre ea.

– Cred c-o să ne descurcăm noi cumva.

Câteva ore mai târziu Sophia se trezi singură în întuneric. Își căută papucii prin beznă și își aruncă o pătură subțire pe umeri înainte să iasă pe punte.

O multitudine de stele o întâmpinară. O mulțime de luminițe care dansau, clipeau și străluceau vesele pe cer. De parcă un serafim neastâmpărat se târa pe podeaua raiului, bătând găuri cu un burghiu ca să lase lumina din ceruri să strălucească pe pământ.

Ea îl zări la cârmă. Stătea cu spatele la ea, privind spre pupa vasului, sprijinindu-se cu coatele pe balustradă. Ofițerul de la cârma vasului făcu politicos abstracție de ea când Sophia traversă puntea pe vârfuri, prin penumbra dată de lumina lămpii și până în întunericul care îl acoperea pe Gray.

Încet, fără să facă zgomot, își lipi trupul de el, odihnindu-și obrazul pe spatele lui. El își tensionă corpul la contactul inițial, dar se relaxă într-o clipă. Ea îl prinse de după talie, iar el o luă de mână.

– Ar trebui să dormi, șopti el.

Glasul lui amplificat suna minunat, călătorind prin mușchii spatelui lui. Îl simți, mai degrabă decât să-l audă. Îl simți peste tot.

– Mi-era dor de tine. Și pentru că-și dorea să-l audă din nou vorbind, adăugă pe o voce sugestivă: Ție nu-ți era dor de mine?

– Ba da.

Gray îi trase mâna mai jos ca să-i arate fără urmă de îndoială cât de tare îi fusese for de ea. Sophia zâmbi. Degetele ei începu să exploreze, și află că îi fusese foarte dor. Era un dor pătimaș.

El vorbi din nou, iar ea se lăsă cuprinsă de fiori de plăcere.

– Mâine acostăm. De dimineață, dacă ne ajută vântul.

Acum Sophia fu cea care se tensionă. El se întoarse cu fața spre ea, strângând-o tare la pieptul lui.

– Nu se va schimba nimic între noi mâine. Îi aduse mâna la buze și i-o sărută. În afară de asta, zise el, frecându-i degetele de barba lui. Primul lucru pe care am de gând să-l fac odată ce ajungem este să mă bărbieresc. Mă mănâncă, simt că înnebunesc.

Ea începu să râdă, mângâindu-i obrazul aspru.

– Și atunci de ce nu te-ai bărbierit până acum?

- Simți? spuse el, plimbându-i degetul peste cicatricea îngustă care îi aluneca pe bărbie. Asta se întâmplă când încerci să te bărbierești pe mare.

- Chiar așa? Sophia făcu un pas în spate, încercând să-i deslușească trăsăturile în întuneric. Așa te-ai ales cu cicatricea asta? Te ai tăiat?

Și nu se putu abține să nu râdă.

- Mă bucur că rana mea vanitoasă te amuză atât de tare.

- Nu râd de tine. Râd de mine. Nu mi-am imaginat niciodată... că te-ai tăiat bărbierindu-te.

- Oh, da, râzi, chiar te rog. A fost o adevărată nebunie, zise el, privind în zare. Cred că s-a întâmplat în acest colț de ocean, căci eram la o zi sau două distanță de Tortola. Mă întorceam din Anglia, după moartea tatălui meu. Eram îngrijorat în privința surorii mele, Bel. Era o copilă pe atunci. Nu ne mai văzuserăm de ani de zile, dar din clipa în care m-a întâmpinat, am încercat să o liniștesc. Eram atât de doritor să par responsabil, capabil... Auzi zâmbetul fals din vocea lui. Cum nu eram nici pe departe așa, am vrut măcar să arăt prezentabil. Mă bărbieream când s-a pornit furtuna. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut - mi-am tăiat bărbia și mi-am învinețit și ochiul. În loc să fiu aranjat și responsabil, am apărut de parcă aș fi fost prădat de pirați.

- Sunt sigură că s-a bucurat oricum să te vadă. Sophia își odihni bărbia pe brațul lui. De-abia aștept s-o cunosc pe sora ta. Crezi că o să-i placă de mine?

- O să te îndrăgească, răspunse el și îi topi inima. După care continuă pe un ton amuzat: Filantropia este pasiunea vieții sale. La asta se pricepe cel mai bine Bel, se devotează celor mai pierdute suflete.

- În cazul acesta cu siguranță se va lipi de mine.

- Așa sper și eu, zise el și o strânse mai tare la pieptul lui, după care înlemni. Tocmai mi-am dat seama de ceva.

Ea își ridică privirea.

- Nu mai porți punguța, șopti el, plimbându-și degetele în valea dintre sânii ei. Nu ai aruncat-o în mare, nu?

- E sub saltea, răspunse ea, zâmbind. Nu am vrut s-o mai simt între noi. Dar să zicem că aș fi aruncat-o în mare; ce s-ar fi întâmplat? Sper că nu te căsătorești cu mine pentru banii mei.

- Nu, zise el, amuzat. Șase sute de lire nu e o sumă mică... dar nu. Nu e suficient cât să convingă un bărbat ca mine. Dacă ar fi fost șase mii de lire, atunci poate că ai fi avut motive de îngrijorare.

Şi dacă ar fi douăzeci de mii de lire? Atunci ar trebui să mă îngrijorez?

Sophia îşi odihni capul pe umărul lui. Ştia prea bine că glumea, că banii ei nu aveau nici o influenţă asupra sentimentelor lui. S-ar fi putut căsători pentru bani cu mulţi ani în urmă dacă şi-ar fi dorit să o facă. Totuşi, ezită să îi mărturisească amploarea averii sale. Nu oricine ar rămâne indiferent în faţa unei astfel de moşteniri.

Nu era nerăbdătoare nici să îi povestească despre Toby. Cum să îi spună că tocmai fusese logodită cu un alt bărbat atent şi răbdător pe care îl părăsise şi amăgise fără inimă? Îi era teamă că Gray şi-ar fi pierdut din nou încrederea în ea, iar Sophia nu ştia dacă ar fi putut rezista. Mai bine să aştepte până aveau să fie căsătoriţi. Atunci nu ar mai fi fost chip să se îndoiască de iubirea ei.

Închise ochii şi lăsă ca totul în jurul ei să dispară. Totul în afară de Gray. Degetele lui trasau cercuri mici, intime pe spatele ei, iar dorinţa îi năvăli trupul.

– Nu vrei să vii în cabină? întrebă ea.

O parte din el tresări la auzul invitaţiei, dar restul rămase în tăcere.

– Curând. Îi apucă uşor bărbia între degete şi o trase mai aproape. Acum vreau s-o sărut pe scumpa mea sub stele.

Rămase cu ochii deschişi când el îşi aplecă capul spre ea, adulmecând strălucirea argintie a pielii lui şi umbrele agitate pe care vântul le trăgea prin părul lui. Era atât de chipeş, chiar şi în întuneric.

Respiraţia lui îi mângâie mai întâi buzele, uşor, duios. Apoi, buzele lui şoptiră peste ale ei, doar cu o nuanţă mai apăsător decât un suflu. Îi linse uşor colţul gurii, umezindu-i buzele.

– Scumpo, şopti el.

Ea înghiţi cuvântul, simţindu-l cum aluneca din gât în pântece şi tot mai jos... tânjind după sărutarea lui.

Oh, dar îi plăcea să se joace cu ea. Cu o aroganţă răbdătoare şi cu o grijă devastatoare.

În loc să îi sărute buzele, îşi strecură mâna în spatele gâtului ei, dându-i capul pe spate. O umplu cu sărutări acolo, sclipiri înfierbântate care dansau pe pielea ei expusă. Ea îşi prinse degetele în cămaşa lui şi în muşchii lui încordaţi. Deasupra lor, mai multe constelaţii stranii se învârteau în noapte.

Buzele lui se opriră la urechea ei, şi în timp ce răsuflarea lui încălzea zona sensibilă, limba îi trasa conturul.

– Eşti a mea, îi şopti el la ureche. Iar lumea e a noastră. Nu există loc în lumea asta în care să nu fim împreună.

Limba lui se aventură în urechea ei, iar Sophia simți cum i se înmoaie picioarele, iar singura soluție era să cadă în brațele lui. Să se bizuie pe el pentru putere, echilibru și chiar și pentru următoarea răsuflare, pentru că – într-un final – buzele lui îi dezmierdară gura.

Sophia închise ochii, iar de data aceasta stelele erau în interiorul ei. Constelații luminoase de dorință strălucitoare și arzătoare, care îi năvăliseră chiar și cele mai întunecate gânduri. Splendid. Limba lui marcă un ritm subtil, alene, iubindu-se grațios cu a ei. Ea își lipi trupul de el, cu sânii ei doritori și rumeni. Se cuibări în îmbrățișarea lui până ce sexul lui tare își găsi locul acolo unde era nevoie de el. Acolo unde trebuia să fie.

El gemu adânc, din gât. Ea savură zgomotul sălbatic, felul în care o atingea atât de suav, atât de senzual. Dar se opri o secundă să se bucure de aroma puterii înainte de a se arunca din nou, capitulând doritoare în nevoia periculoasă, imprevizibilă pe care ea însăși o eliberase.

El îi dezmierdă trupul, mângâind-o și ciupind-o peste tot unde era înfierbântată. Mângâieri delicate, pișcături ascuțite, mușcături sălbatice și limba care o gâdila ușor. Știa exact unde să le planteze, în ordinea care să-i provoace cea mai mare plăcere.

- Acum, gemu el, prinzând-o de șolduri. Acum mergem jos.

Lui Gray îi plăcea să meargă jos. Micul imbold de surpriză pe care i-l dăduse când o sărutase pentru prima oară acolo, felul în care șoldurile ei zvâcniseră din instinct, iar căldura ei îi invadase gura. Cărțulia aceea indecentă a ei nu includea anumite lecții absolut vitale în arta pasiunii, iar lui îi făcea deosebită plăcere să îi continue educația.

Și apoi își purtă propria plăcere în ea.

Mai târziu, asudați și satisfăcuți, stăteau amândoi dezbrăcați în pat. Întinși pe spate, de parcă ar fi plutit, pentru ca aerul rece al nopții să îi răcorească. Oboseala aceea minunată îl aruncă în brațele somnului.

Gray se trezi după ceva timp, pe când Sophia aprindea o lumânare.

- Știu că am văzut una pe aici pe undeva...

Gary de-abia dacă avu energie să ridice capul. O zări, îmbrăcată în cămașa de noapte, umblând prin sertare.

- Ce cauți?

- Aha! exclamă ea triumfătoare, ținând în mână un obiect ascuțit, lucios. Un brici, observă el. Am găsit și o curea de ascuțit briciul și o bucată de săpun pentru bărbierit. Mă duc să aduc niște apă din bucătărie.

Înainte ca el să mai apuce să spună ceva, ea ieși pe ușă, iar Gray își odihni din nou capul pe pernă. Probabil că ațipise, pentru că se trezi

ca să o găsească deasupra lui, mutându-i capul spre marginea patului, mângâindu-i obrajii.

- Nu te mișca, șopti ea, ghidându-l cum să-și arcuiască trupul ca să-și odihnească capul pe pieptul ei. Ai încredere în mine, nu-mi tremură deloc mâna.

- Nici nu mă îndoiam de asta.

Ea îi întinse spuma parfumată pe mustață, iar aroma săpunului îi inundă mintea, trezindu-l ușor.

- De data aceasta o să arăți splendid la întâlnirea cu sora ta. Ca un adevărat bărbat respectabil; sau, cel puțin, ca unul aranjat.

El oftă în timp ce ea continuă să întindă spuma pe gât, cu atingeri ușoare.

- Foarte bine. O să am nevoie de toată splendoarea ca s-o conving Cu toate că mă aștept ca prezența ta să aibă mai mult succes.

- Ce vrei s-o convingi să facă?

- Să vină cu noi, bineînțeles. Și tăcu pentru că ea trecu cu lama pe maxilarul lui, până pe obraji. Acum că mama ei și Mara au murit... N-o pot lăsa să locuiesc singură acolo.

- Mara? întrebă ea, continuându-și îndeletnicirea.

- Soția lui Joss. A murit la nașterea copilului lor, anul trecut.

- Îngrozitor. Iar copilul a supraviețuit?

- Da. E un băiețel. Jacob. Bel are acum grijă de el.

După ce clăti lama, îi puse mâna pe obraz, rotindu-i capul în cealaltă direcție. Și din nou începu de la ureche spre mijloc.

- Mi-aș fi dorit să-l fi cunoscut pe fratele meu înainte, continuă Gray. Înainte ca mama să moară era altfel. Lucrurile erau altfel între noi. Mai... frățești.

- Durerea ne schimbă.

- Am învățat-o pe pielea mea.

Îi dădu capul pe spate ca să ajungă la gâtul lui. El își relaxă respirația, încercând din greu să nu înghită în sec în timp ce ea lucra cu lama lângă pulsul lui. Durerea ne schimbă. Cum altfel? Înțelese acum cât de nedrept fusese față de Joss, pentru că nu îi lăsase timp să își trăiască durerea, să se schimbe. De-abia acum reuși să înțeleagă, când simpla idee de a o pierde pe femeia aceasta îi trimitea fiori reci pe șira spinării.

Închise ochii și îi atinse mâna liberă.

- Hai să vorbim despre lucruri mai fericite.

- Prea bine, răspunse ea și Gray simți surâsul din glasul ei. Unde vrei să mergem în luna de miere? Mă duci în Italia ca să-i văd operele lui Botticelli?

- Te duc oriunde vrei tu. Oriunde sub cerul liber.

Ea îi sărută duios pleoapele. Şi apoi rămase în tăcere, lucrând spre centru bărbiei sale, clătind lama într-un lighean de pe marginea patului, după fiecare linie scurtă, precisă. Era concentrată, îşi spuse el, lucrând cu atenţie în jurul cicatricei. În cele din urmă lăsă briciul la o parte, aruncându-l în lighean, după care îi şterse chipul cu o cârpă.

- Nu te mişca. Degetele ei îi mângâiară chipul, verificând dacă ratase ceva. Îi urmări cicatricea subţire de la bărbie spre gură. Înţeleg că cicatricea aceasta ţi-ai făcut-o singur, din vanitate, dar – mâna îi alunecă spre cicatricea de pe piept – asta? Nu tot din vanitate, presupun.

El dădu din cap că nu, luând-o de mână.

- Asta e fost din prostie. Dar tot de unul singur m-am ales cu ea.

- Arată ca o arsură.

- Aşa e.

Tăcere. Inima lui bătea cu putere în palma ei.

- Nu e nevoie să-mi povesteşti, spuse ea în cele din urmă.

- Vreau s-o fac, răspunse el, surprins să afle că rostea adevărul. Cum să se aştepte ca ea să-i dezvăluie secretele, dacă el nu era dispus să facă acelaşi lucru? Dar e o poveste lungă.

- Avem toată noaptea la dispoziţie. El îşi ridică capul şi o privi încruntat. Când am fost la bucătărie, i-am spus lui O'Shea că eşti bolnav, mărturisi ea, rânjind. N-or să ne deranjeze până nu acostăm.

El se roti pe o parte şi se sprijini în cot, fără să ştie dacă să o certe sau dacă să o sărute. Ea rezolvă prima dilema sărutându-l, cuibărindu-se în pat, lângă el.

- Trebuie să te odihneşti, şopti ea, aducându-i capul la umărul ei. De-abia dacă ai dormit toată săptămâna, fie ai stat de pază, fie ai stat cu amanta ta.

- Nu eşti amanta mea, eşti viitoarea mea soţie.

- Nu suntem căsătoriţi încă. Şi nu-mi strica fantezia. Este ultima mea şansă să fiu amanta cuiva.

O bucurie sălbatică îi umplu inima. O prinse de după talie.

- Aşa e.

Gray o îmbrăţişă în tăcere, cugetând asupra poveştii pe care voia să i-o spună. Era o poveste pe care de-abia dacă o înţelegea, şi ştia că ar fi spus-o mai mult pentru binele lui decât pentru al ei.

- Probabil ţi-ai dat deja seama că mama lui Joss a fost amanta tatălui meu. Una dintre ele, vreau să spun. Era sclavă pe plantaţia noastră.

– Înțeleg, spuse ea, mângâindu-i părul.

– Încă de la bun început, tata l-a recunoscut pe Joss drept fiul lui. Asta s-a întâmplat după moartea mamei mele și înainte ca numărul copiilor lui ilegitimi să fie atât de mare încât să fie cu adevărat ineficient să-i recunoască pe toți. Am fost crescuți ca doi frați, pe timpul zilei. Ne jucam împreună, mâncam împreună, învățam împreună. Dar noaptea eu rămâneam acasă, iar Joss mergea la mama lui, pe plantație. Mi se pare atât de ciudat acum, zise el, încruntat, când îmi amintesc cât de mult îl invidiam. Se bucura de aceleași privilegii ca și mine, fără nici o așteptare. Mie mi se părea că Joss se simțea în largul lui oriunde. Mult mai târziu mi-am dat seama că nu era deloc așa.

Gray făcu o pauză și își trecu mâna peste chipul proaspăt bărbierit.

– Presupun că nu ar trebui să mă mire că ajunsese să îmi poarte pică. Dar așa s-a întâmplat. Când tata a hotărât să mă trimită în Anglia, la universitate – nu-mi doream altceva decât să schimb locul cu Joss și să rămân acasă. Iar el își dorea o șansă să plece. Ne certam tot timpul și ne-am luat la pumni de mai multe ori.

– Dar așa sunt frații, interveni ea. Eu și sora mea ne certam tot timpul la vârsta aceea.

– Presupun că ai dreptate. În cele din urmă, altă ceartă ne-a despărțit. Într-o noapte, pe când se întorcea din oraș, Joss s-a luat la ceartă cu niște bețivani. Ei au hotărât că era momentul să-l pună pe fratele meu la punct, așa că l-au bătut și l-au însemnat.

Sophia înlemni cu mâna în părul lui.

– L-au însemnat?

– Se întâmpla adesea cu sclavii, li se ardea însemnul stăpânului lor pe umăr. O practică respingătoare – nu că sclavia nu ar fi. Însemnatul nu se mai practică în Tortola de mai multe generații, însă atacatorii lui Joss au hotărât să reia tradiția.

Gray simți un val de greață la amintirea fratelui său care zăcuse inert pe un pat de spital zile la rând. Mirosul cărnii arse, în combinație cu putoarea unei infecții, urmat de duhoarea dulce de laudanum care le acoperea pe toate. Nu avea de gând să împărtășească cu ea aceste detalii ale poveștii.

– Dumnezeule, șopti ea, continuând să-i mângâie părul.

– Plecarea mea în Anglia era stabilită înainte ca el să își revină în totalitate. Am stat la căpătâiul lui și i-am promis că, odată ce urma să am banii mei, intenționam să mă întorc după el și Bel, și că toți

ne vom bucura de aceleași avantaje, de aceleași șanse. Că avea să împărțim totul.

- Și asta l-a ajutat să se simtă mai bine?

- Mi-a zis să mă duc naibii. Nu uita că era sub medicație și în dureri, dar tot m-a rănit. M-am îmbătat ca un prost, mi s-a făcut rău și apoi m-am îmbătat din nou. Nu știam cum să-l conving și să-mi reamintesc mie însumi că, în ciuda tuturor lucrurilor, eram frați.

Ea tresări și îi mângâie cicatricea.

- Oh, Gray, ți-ai făcut asta de unul singur.

- Nu subestima niciodată puterea alcoolului și nostalgia unui adolescent. Am fost atât de prost. Nu am făcut nimic așa cum trebuia. M-am marcat pe piept pentru că nu aș fi reușit să-mi ard umărul. Nu am încălzit fierul cât ar fi trebuit și, bineînțeles, că mâna imi tremura ca o frunză. Îi dădu mâna la o parte și trasă cu degetele pata estompată, de formă neregulată. Dumnezeule, cât m-a mai durut. M-a durut tot drumul spre Anglia. Sigur nu mă lăsa să uit. Nu mă lăsa să uit că nu ar fi trebuit să plec. M-am simțit atât de vinovat că îl părăsisem, nici măcar nu mi-am făcut curaj să merg la Oxford când am ajuns. Am rămas pe corabie mai bine de un an. Când am ajuns, într-un final, în Anglia, a fost și mai rău. Am descoperit viața de care ar fi trebuit să se bucure familia tatălui meu. Un loc în societate, avere, poziție socială, privilegii. Și nu un exil biblic într-un ținut al sclaviei și al epidemiei. Voiam – tânjeam – să reclădesc averea pe care tatăl nostru o risipise. Nu aveam nici cea mai mică idee cum să plătesc pentru greșelile lui morale, cu atât mai puțin să le răscumpăr pe ale mele. Dar știam cum să fac profit și exact asta am făcut. Voiam să le ofer fratelui și surorii mele tot confortul și siguranța care le fuseseră refuzate.

Palma lui se încleștă deasupra inimii.

- Și cum am procedat? Încălcând toate promisiunile pe care le făcusem. L-am dat la o parte pe fratele meu, i-am furat averea, am vândut casa părintească de sub picioarele lui și l-am târât cu mine pe mare.

- Ca să deveniți pirați corsari.

- E adevărat, ne-am bucurat de momente incredibile, spuse Gray, zâmbind. Parcă eram din nou doi băieți, doar că înarmați cu arme pentru oameni mari: tunuri, cinism, furie. Franța, Anglia și America s-ar fi putut arunca în aer. Noi eram acolo să strângem resturile. Spre sfârșitul războiului am început să ne gândim la Grayson Brothers Shipping. Voiam să deschidem birouri în Anglia, să construim mai

multe corăbii – și să o aducem pe Bel în Anglia la școală și pentru debutul în înalta societate. Planul era să fim parteneri egali.

– Și ce s-a întâmplat?

– Iubirea, așa nepotrivită cum e ea. Joss s-a căsătorit cu Mara și apoi Mara a murit. Dintr-odată, nu mai voia să deschidem afacerea. Mi-a cerut partea lui din câștiguri ca să cumpere pământ tocmai în Tortola, pământ pe care să-l doneze mai apoi.

– Să-l doneze? întrebă Sophia.

– A fost ideea lui Bel, o cooperativă de zahăr. La asta se ajunge când o fată are numai prieteni misionari. Membrii Societății Religioase a Prietenilor și Metodiștii obișnuiau să cumpere plantații și să le împartă în ferme mai mici, pentru ca sclavii eliberați să-și câștige singuri traiul. Partea cu cooperativa a fost ideea lui Joss – împărțind costurile și munca pentru prelucrarea zahărului, ar fi putut ajunge la un profit.

– Ce-i drept, nu pare o idee proastă.

– Nu, nu este. Pare o idee de-a dreptul pioasă. Dar în realitate... este un risc enorm. Iar viața de agricultor – muncă multă, sărăcie. Ei merită mai mult, spuse el, scăpând o înjurătură. După tot acest timp, după atâta muncă și sacrificii – să ajungem de unde am plecam? Nu-l puteam lăsa să facă una ca asta. Am plecat.

– Și ai luat și banii.

– O să-mi mulțumească într-o bună zi. Moartea Marei l-a făcut pe fratele meu prea precaut, asta e tot. Odată ce o să-și amintească cum e să fii pe mare, o să-mi mulțumească. Se ridică în pat. Și nu mă interesează dacă sora mea zice că e fericită îmbrăcată în zdrențe, complotând cu misionarii. O să vină în Londra și am să-i organizez cel mai extravagant debut care a existat vreodată și o să se îmbrace cu mătase în toate culorile curcubeului. N-am petrecut ultimii zece ani mințind, înșelând și furând pentru ca fratele și sora mea să continue să trăiască în exilul acela mizer în care ne-a aruncat tatăl nostru. La naiba, mi-am vândut sufletul pentru ei.

– Șșt, șopti ea și se ridică lângă el, îmbrățișându-l după umeri. E bine.

– Ba nu e. Nu e deloc bine. Se pare că n-am făcut nimic bun toată viața mea.

– Atunci suntem amândoi în aceeași barcă, spuse ea și îl sărută după ureche. Dar cred că suntem potriviți unul pentru celălalt, nu? Oamenii așa ca noi... nu știm cum să respectăm regulile. Dar facem

ce ne cere inima. Şi eu am greşit faţă de alţii, dar este oare cu adevărat îngrozitor că nu regret nimic? Pentru că am ajuns să te cunosc.

El îi luă mâna şi i-o sărută.

- Eşti atât de tânără, nu ai de unde să ştii ce înseamnă cu adevărat regretul. Nu e vorba despre ce-ai făcut, iubito, ci despre ce n-ai făcut.

Se lipi de ea, odihnindu-se în căldura minunată a sânilor ei.

- Vom merge în Italia, scumpo, îţi promit. Şi în Egipt şi India, dacă vrei. Dar trebuie să aşteptăm până mergem cu Bel în Anglia. Am pus deoparte zestre pentru ea, suficient cât să contracareze originile noastre. E adevărat, ne tragem dintr-un neam de aristocraţi, iar mama ei a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu, aşa că Bel nu e ilegitimă. Mătuşa mea a fost de acord să ne ajute să o introducem în societate. Şi dacă nu e îndeajuns că eşti nepoata bogată a unei ducese ca să întorci privirile spre tine, mai e şi faptul că e cea de-a doua cea mai frumoasă femeie din lume.

Eliberându-se din îmbrăţişarea ei, Gray se întoarse să o privească. Complimentul lui păru să o fi lăsat nedumerită.

- Mătuşa ta e ducesă? întrebă ea, cu ochi mari. Cine e?

- Oh, nu e o ducesă regală. Camille Marie Augusta Glaston D'Hiver, Domnia Sa, ducesa de Aldonbury. Te iert dacă nu ai auzit niciodată de ea. Se aplecă să-i sărute gâtul. Cu sau fără talent, a venit timpul să respect regulile. Am să merg la Londra şi am să intru în jocul lor, am să iau parte la baluri şi petreceri, am să organizez şi eu câteva. Am să mă îmbrac din cap până-n picioare cu toate veşmintele de ultima modă, chiar dacă nu mi se potrivesc.

- Şi eu?

- Oh, faţă de tine am să fiu incredibil de loial, răspunse el, lovind-o uşor cu degetul peste nas. Nu-ţi fă griji, scumpo. Le vom spune tuturor că eşti fiica unui colonist din Indiile de Vest. Presupun că nu-ţi va fi greu să-ţi intri în rol.

Ea nu îi răspunse cu un alt zâmbet.

- Dar, Gray... Dacă ţi-aş spune că nu vreau să mă întorc în Londra, că nu vreau să intru în jocul lor?

- Atunci am să reuşesc eu să te conving cumva, răspunse el cu un zâmbet strengăresc şi se aplecă să o sărute.

Ea îi puse mâna pe piept, oprindu-l.

- Şi dacă ţi-aş spune că nu pot să mă întorc?

- Bineînţeles că poţi. Îi duse degetul la buze şi nu o mai lăsă să vorbească. Şi o vei face, de dragul meu. Pentru că te rog eu să o faci.

Odată ce Bel se instalează în Londra, iar Joss încheie parteneriatul, lumea va fi a noastră. Dar trebuie să mă ocup de asta mai întâi, dacă nu... Îi mângâie ușor obrazul. Dacă nu, totul va fi în van.

Ea îl privi lung.

– Nu va fi în van, Gray. Ai făcut-o pentru ei. Și orice s-ar întâmpla sunt sigură că ei știu asta.

– Mi-aș dori să fiu la fel de sigur ca tine.

– Ascultă-mă pe mine, zise ea, mângâindu-i obrazul, privindu-l cu ochii ei înlăcrimați. Sunt sigură că știu deja cât de mult îi iubești.

Preț de o clipă, crezu că avea să înceapă să plângă. Preț de o clipă, îi fu incredibil de teamă să constate că, dacă ea avea să plângă, el urma să i se alăture.

Dar ea dădu din cap, iar un zâmbet atotștiutor balansă privirea usturătoare. Apoi se așeză veselă în poala lui și îi împinse umerii pe spate.

– Și acum, zise ea într-o șoaptă doritoare, ajutându-l să se întindă pe pat. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Capitolul 25

Răsăritul era nemilos.

Sophia privi cum primele raze ale dimineții începură să se prelingă pe iubitul ei, furându-l ușor, ușor din brațele ei. Era așezată pe scaunul căpitanului, cu picioarele ghemuite sub rochie, privindu-l pe Gray în timp ce dormea. El stătea tolănit pe pat, cu cearceafurile întortocheate în jurul corpului, cu un braț pe ochi. Dormise în aceeași poziție toată noaptea, după ce făcuseră dragoste.

Când sămânța lui o pătrunsese, ea se rugă din tot sufletul ca aceasta să încolțească. Dacă ar fi rămas însărcinată, nu ar mai fi avut de ales. Nu îl putea părăsi dacă era însărcinată cu copilul lui; știa că nici el nu ar fi părăsit-o. Chiar dacă ar fi fost nevoit să-și schimbe planurile în Londra, bucuria unui copil i-ar fi domolit dezamăgirea. Viața avea să scrie un alt sfârșit pentru ei, diferit de cel pe care și-l imaginaseră ei înșiși, dar poate că avea să fie unul fericit.

Așa că spera să rămână însărcinată.

îl ţinu în ea până ce simţi că sforăitul tăcut îi umfla pieptul sub al ei. Îl lăsă mai apoi să se odihnească, iar ea merse uşor să se spele. Iar în clipa aceea începu să sângereze.

După o oră de lacrimi şi suspine în tăcere, Sophia se cuibări pe scaun şi căzu pe gânduri.

Ce să facă? Cum să îi spună lui Gray adevărul? Poate să înceapă cu povestea aceea amuzantă a funcţionarului îmbujorat de la bancă, despre cum îl fermecase să îi dea cinci sute de lire din contul ei. Încă credea că acest episod avea să-l amuze copios.

Dar atunci ar fi trebuit să-i povestească de unde făcuse rost de restul o sută. Că îi câştigase la cărţi şi că o bună parte venea chiar de la masa ducesei de Aldonbury. Oare să îi mărturisească lui Gray că fusese colegă de şcoală cu verişorii lui? Că fusese invitată în casa lor de mai multe ori? Domnia sa probabil că aflase deja povestea dezgustătoare, cu toate că inventată, a fugii sale. Ea, la fel ca toate celelalte doamne respectabile, avea să o înlăture pe Sophia din grupul de cunoscuţi, era o necesitate socială.

Sophia nu avea cum să se prefacă, să intre în rolul fiicei unui colonist din Indiile de Vest. Chiar şi dacă s-ar fi împăcat cumva cu scenariul acela – şi nu era sigură că ar fi fost în stare să o facă, nici măcar pentru Gray –, dacă s-ar fi întors vreodată în Londra, ar fi fost o proscrisă. Dezonoarea ei ar fi lovit în toţi cei din jurul ei.

Ştia că trebuia să îi spui adevărul lui Gray. Dar odată ce avea să o facă, el ar fi fost acela însărcinat cu toate deciziile. Poate că ar fi insistat oricum să se căsătorească cu ea, prejudiciind astfel viitorul surorii sale şi respectabilitatea deja îndoielnică a familiei sale – toate lucrurile pentru care muncise din greu, pentru care sacrificase atât de mult.

Oh... poate că avea să o părăsească.

Sophia îşi îngropă chipul în palme. Cum să îi spună adevărul? Cum să îi mărturisească că fusese atât de schimbătoare, atât de necinstită şi ticăloasă şi, cu toate acestea, să încerce să îl convingă că îl iubeşte? Cum să îl oblige să ia o astfel de decizie, între iubirea pentru familie şi promisiunea pe care o făcuse faţă de ea?

Cum ar fi suportat dacă i-ar fi ales pe ei?

Ce ironie. Ar fi trebuit să dea dovadă de curaj şi să le ţină piept părinţilor săi, să îl roage pe Toby să rupă logodna în loc să fugă. Cu siguranţă ar fi ieşit un scandal de proporţii, dar poate că prietenii mai vechi nu ar fi rupt legătura cu ea. Şi poate că, anul viitor, ar fi fost invitată la un bal, un debut impresionant şi ar fi întâlnit privirea

unui gentleman înalt, cu umeri laţi, cu un rânjet ştrengăresc pe chip şi o cicatrice interesantă pe bărbie.

Poate că ar fi invitat-o la dans.

Razele soarelui poposiră acum pe cicatricea lui, cât şi pe cea mai mare de pe piept. Îi invidia cicatricele acelea, dovezi de necontestat de iubire. Una faţă de fratele său, cealaltă faţă de sora lui. Sophia ar fi vrut să-l însemneze şi ea, dintr-un instinct primitiv. Chiar dacă nu vedea, chiar dacă poate nu ştia, în inima ei, el avea să fie întotdeauna al ei.

Îşi căută cu grijă prin bagaj călimara cu cerneală şi o pensulă micuţă. Când se aşeză lângă el pe pat, el tresări... dar nu se trezi. În schimb, se răsuci pe partea cealaltă, mai departe de ea. Perfect.

Din fericire, Sophia era iute de mână şi îndemânatică. Iar Gray era extenuat şi dormea dus. Lucră repede, pe ascuns, creându-şi însemnul. Când se dădu pe spate să îşi admire opera, din păcate temporară, auzi mai mulţi paşi pe punte şi pe cineva strigând:

– Pământ!

– Uite-o acolo pe *Aphrodite*, spuse Gay, ghemuit lângă ea în barcă, în timp ce un marinar vâslea spre Road Town. Gray insistase, bineînţeles, ca ea şi cuferele sale să fie primele care părăsesc corabia. Nu avea de gând să o părăsească.

Îi făcu semn spre corabia sa, care acostase de partea cealaltă a portului.

– Probabil că au ajuns deja de câteva zile şi ne aşteaptă. Nu m-ar mira să o văd pe Bel pe docuri.

– Sper să nu fie acolo, spuse ea, iar el îi aruncă o privire încruntată.

– De ce? întrebă el. Am crezut că eşti nerăbdătoare că o cunoşti.

– Chiar sunt, minţi Sophia. Doar că nu mă simt pregătită, îmbrăcată aşa. Aş vrea să fac o primă impresie mai bună.

Gray arăta minunat în dimineaţa aceea, îmbrăcat într-o cămaşă albă, pantaloni gri şi o haină albastru regal care de-abia dacă îi cuprindea umerii masivi. Probabil că păstrase aceste haine special pentru această ocazie, întoarcerea lui triumfătoare. Sophia se simţi ştearsă şi banală la braţul lui, îmbrăcată cu rochia ei în dungi, ruptă. Şi ea avea o rochie splendidă pe care ar fi putut să o poarte. Însă rochia de mătase rămăsese împachetată la fundul cufărului. Dacă chiar avea de gând să o facă – să îi spună lui Gray întregul adevăr

și să îi lase opțiunea de a o părăsi –, ei bine, nu ar fi fost corect să arate atât de frumos.

– Să te prezint drept Jane? întrebă el, pe un ton amuzat. Nici măcar nu pot să mă gândesc la tine ca la o Jane. Nu ți se potrivește deloc acest nume.

Sophia își strânse pumnii. El îi oferea ocazia ideală. De ce să nu-i spună acum?

– Asta pentru că nu e numele meu.

Gray își încleștă maxilarul, iar degetele lui nu-i mai mângâiară mâna. Într-o clipită, un zid de gheață se clădise între ei.

Sophia se căzni să vorbească.

– Este cel de-al doilea nume. Știi, eu... eu... Simți cum o părăsește curajul. Familia mea mi-a spus mereu pe cel de-al doilea nume.

Expresia lui încruntată se topi într-un rânjet.

– Iată un alt lucru pe care îl avem în comun.

Și o luă de după talie, aducând-o mai aproape de el.

Furioasă pe propria lașitate, Sophia se lipi de el. Simplul gând... de a-i spune adevărul, de a-l privi încercând să decidă între ea și planurile sale... Se simți de parcă panglica bonetei o tăia la gât, nu o lăsa să respire. Disperarea puse stăpânire pe ea, îndemnând-o să fugă.

Dar nu erau în Londra. Tortola era atât de mică, atât de pustie, atât de necunoscută pentru ea și atât de familiară pentru Gray. Zări din barcă așezările din Road Town înălțându-se din port, ca într-un amfiteatru, toate clădirile mai înalte aglomerate în apropierea malului. Oamenii mișunau pe docuri, mai toți în nuanțe de maro și abanos. Cum ar fi reușit un intrus ca ea, cu pielea albă ca zăpada să dispară în marea aceea de oameni? Încotro s-o apuce dacă el ar fi părăsit-o?

La familia Waltham. Avea această legătură. Poate că nu plecaseră încă. Le-ar fi putut spune că e prietenă cu Lucy. Chiar mai bine, ar fi putut pretinde că era Lucy. La urma urmei, încă avea scrisoarea.

Vocea lui de bariton îi mângâie urechea.

– N-avea grijă. Ești foarte frumoasă. Sunt atât de mândru de tine, cred că o să-mi explodeze haina.

– E foarte frumos aici, spus ea, încercând să schimbe subiectul.

– Presupun că da, pentru un nou-venit. Pentru mine e acasă.

Sophia nu își imagina că ar fi putut vreodată să rămână indiferentă în fața unui astfel de peisaj, chiar și după câteva decenii. Insula aceea bogată, verde, decorată cu nisip albicios, pe un fundal de cer

azuriu... i-ar fi luat o mulțime de încercări să pună cu acuratețe pe hârtie culorile acelea minunate.

– Da, uite-o acolo, zise Gray, pe când se apropiau de docuri. Sigur s-a mai înălțat de când am văzut-o ultima oară.

Îi dădu drumul la mână, își duse palmele la gură și strigă: „Bel!"

O zări pe tânăra care aștepta pe docuri. Purta o bonetă, dar își acoperi ochii cu mâna. La chemarea lui Gray duse mâna la inimă, iar cu cealaltă îi răspunse la salut.

De la distanța aceea, Sophia nu putu să observe dacă domnișoara Grayson avea urechile tatălui ei, însă tenul ei era mult mai diferit de cel al fraților săi. Avea o piele măslinie și părul negru ca abanosul, atât de negru încât reflecta nuanța albăstruie a cerului.

Dumnezeule, își spuse Sophia după ce acostară. Domnișoara Grayson era o adevărată frumusețe. O frumusețe exotică, medievală, de operă – genul de frumusețe care radia din interior. Genul de frumusețe care ar fi inspirat orice bărbat să compună ode și să declare războaie și care ar fi inspirat vorbe nemiloase din partea doamnelor în saloane. Nu era de mirare că Gray era dispus să facă orice pentru ea.

Cum să se compare Sophia cu o minunăție ca ea? La naiba! Ar fi trebuit să se îmbrace cu rochia de mătase.

Tânăra se grăbi să-i întâmpine la capătul docurilor. Întâmpinarea fără suflu întrerupse orice introducere.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse ea, încercând să-și tragă sufletul. Slavă Domnului că ai ajuns. Vin după tine. Deja l-au luat pe Joss cu ei, spus ea, agitată. Dumnezeule, au zis că-l spânzură.

Doamne, chiar spusese că vor...

– Să-l spânzure? Gray o ajută de Sophia să coboare din barcă și poposiră pe docuri. O prinse pe sora lui de umeri. Bel, calmează-te. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Domnișoara Grayson încercă să își găsească cuvintele.

– De îndată ce Joss a acostat cu *Aphrodite*, bărbatul acela îngrozitor... celălalt căpitan...

– Mallory, adăugă Gray nerăbdător.

– Da, el. S-a dus la tribunalul maritim și v-a acuzat că l-ați atacat, că i-ați luat corabia cu forța. L-au trimis pe Joss la închisoare și acum vin după tine. Aruncă o privire după umăr. Trei bărbați incredibil de masivi se îndreptau spre el. Sunteți amândoi acuzați de piraterie.

Sophia simți că leșină când auzi cuvântul acela. Puntea docurilor se clătină sub picioarele ei. Acum că era cu picioarele pe pământ – sau pe scânduri de lemn –, cum de se simțea de parcă era încă pe mare?

Gray nu părea deloc îngrijorat.

– Mă aşteptam la asta. Mallory e cel mai mare netrebnic, Bel. Am să lămuresc imediat situaţia, ai să vezi, spuse el şi îi zâmbi Sophiei. Şi apoi am să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

Sophia şi domnişoara Grayson de-abia dacă avură timp să schimbe câteva privi confuze înainte ca cei trei bărbaţi să îi prindă din urmă.

– Jenkins. Gray îl întâmpină pe bărbatul din faţa lui cu o mişcare scurtă din cap. Sophia recunoscu o postură de autoritate încrezătoare. Întotdeauna o plăcere.

– Bine ai revenit, Gray. Şi eu mă bucur să te văd, răspunse bărbatul.

Aruncă o privire către colegii săi şi apoi spre Gray.

– Cu ce te pot ajuta? Sora mea mi-a spus că s-a produs o neînţelegere în legătură cu corabia *Kestrel*.

– Aşa s-ar părea, zise Jenkins. Gray, mi-e teamă că am să te rog să vii cu noi. Am primit ordin să te ţinem prizonier până ce judecătorul te va chema la interogatoriu ca să decidă de ce eşti acuzat.

– N-am să fiu acuzat de nimic, spuse Gray, râzând. Dar am să vin, de îndată ce mă ocup de pasagerii şi de echipajul meu.

Bărbaţii păreau stingheriţi.

– Trebuie să vii acum cu noi, Gray.

Le făcu semn celor doi bărbaţi, iar aceştia făcură un pas în faţă, cu o pereche de lanţuri.

Gray făcu un pas în spate.

– Vă asigur că nu e nevoie de cătuşe. Sunt un patriot, spuse el, privindu-i pe cei trei soldaţi. Am adus mai mult de şaizeci de corăbii în portul acesta şi le-am oferit pe toate Coroanei Britanice. Burton o ştie prea bine.

– Burton nu mai e de opt luni. Noul judecător – îl cheamă Fitzhugh – ei bine, el vrea să te ducem la secţie încătuşat. Îi place să se dea în spectacol, spuse Jenkins, agitat. Nu vom închide cătuşele. Dar vino de bunăvoie, Gray. Hai să nu facem scandal.

Gray scăpă o înjurătură, dar nu se împotrivi. Rămase câţiva paşi în spate şi întinse mâinile. Jenkins îi supraveghe pe cei doi soldaţi care îi puseră cătuşele de metal.

Sophia o luă de braţ pe domnişoara Grayson.

– O să fie bine, şopti ea, mai mult pentru sine însăşi decât pentru fată. Nu a greşit cu nimic.

– Ştiu, spuse tânăra. Dolly reuşeşte mereu să iasă din belele.

– Cine e Dolly?

– Cum adică? Fratele meu.

Sophia o privi nedumerită. Oare mai exista un al treilea frate Grayson cu urechi pătrățoase?

– Probabil că tu îi spui Gray, continuă tânăra, zâmbindu-i. Așa îi spune lumea.

Dolly era Gray? Oh, Doamne. Nici nu era de mirare să sora sa era singura care avea voie să îi spună pe numele de botez.

Soldații începură acum să îi pună lanțurile și la picioare, încercând să potrivească cătușele în jurul gleznelor lui Gray.

– Am crezut că îl cheamă Benedict, șopti Sophia.

– Oh, da, dar ăsta era numele tatălui nostru. Mereu i s-a spus pe cel de-al doilea nume, Adolphus. Dolly. Înțeleg că îl cunoști destul de bine pe fratele meu, spuse ea întorcându-se să o privească. Îmi cer scuze, încă nu am făcut cunoștință, continuă ea, făcând o scurtă plecăciune. Numele meu este Isabel Grayson. Erai pasager pe *Kestrel*?

– Nu, am plecat din Anglia la bordul lui *Aphrodite*. Joss nu ți-a povestit nimic despre mine?

Domnișoara Grayson dădu din cap că nu.

– Nu am avut timp să stăm de vorbă. Însă dacă Dolly zice că o să fim prietene, presupun că... O prinse brusc de mână. Trebuie să fii una dintre prietenele domnului Wilson, de la Liga Misionarilor din Indiile de Vest. Îmi pare tare bine de cunoștință. Avem atât de multe planuri pentru cooperativa de zahăr. Și putem să te ducem să vorbești cu judecătorul. Chiar dacă n-o să-l creadă pe Dolly, cu siguranță nu va putea să discrediteze mărturia unui misionar.

Misionar? Sophia nu își putea aduna gândurile. Dintre toate presupunerile care mai de care mai ridicole... oh, de-ar fi fost adevărat. Atunci poate că i-ar fi fost de ajutor lui Gray. Dar cu ce obraz să-și permită ea, o femeie mânjită, o mincinoasă și o hoață să intre în sala de judecată ca să-i ia apărare? Ar fi făcut mai mult rău decât bine.

Oh, Dumnezeule. Îi era mai bine fără ea.

În cele din urmă, soldații își terminară treaba. Văzându-l pe fratele ei în lanțuri, domnișoara Grayson începu să plângă.

– Bine, Jenkins, spuse Gray, pe un ton amar. M-ai încătușat. Vin de bunăvoie. Dar sper să mă lași un minut să-mi iau la revedere.

Jenkins le făcu un semn din priviri celor doi soldați, iar aceștia făcură câțiva pași înapoi.

Gray se întoarse spre sora lui.

– Bel, șopti el, am o batistă în buzunarul de la piept. Ia-o. Ea făcu întocmai și se șterse la ochi. El îi zâmbi cu căldură. Așa îl întâmpini

pe fratele tău risipitor? Intenționasem să mă întorc acasă ca un negustor cinstit, spuse el, privind spre Sophia. Și, mai mult decât atât, ca un bărbat de familie. În schimb, stau aici în fața ta ca un pirat în lanțuri.

Începu să râdă, dar Sophia ar fi vrut să plângă. Din nou, cele mai bune intenții frățești ale sale fuseseră întortocheate și dejucate de soartă. Văzu pe chipul lui cât era de îndurerat. Gândul că ar putea-o pune pe domnișoara Grayson într-o lumină proastă era cauza durerii sale...

– Chiar și așa, o tachină el pe sora lui, mă așteptam la o sărutare din partea ta.

Domnișoara Grayson îl întâmpină cu un zâmbet și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

– Așa-i mai bine. Nu-ți fă griji. Am să lămuresc imediat situația, zise el, privind-o când pe una, când pe cealaltă. Între timp, ar trebui să vă cunoașteți mai bine.

Își zdrăngăni lanțurile, dând ochii peste cap. Și apoi făcu câțiva pași în față, îndreptându-se spre cei trei bărbați.

Sophia simți cum o ia amețeala, iar pământul părea să îi fugă de sub picioare. Se simțea de parcă avea să leșine. Iar dacă Gray era încătușat ca un infractor, cine avea să o prindă?

Închise ochii. Dacă ar fi fugit acum... nu ar fi prins-o.

Trebuia să plece. Dacă ar fi fost un om mai bun, un om cinstit, poate că ar fi adunat suficient curaj să îi spună adevărul și să-și accepte soarta. Poate că ar fi reușit chiar să-l și ajute. Dar dacă ar fi fost cu adevărat un om bun, nu ar fi ajuns niciodată în situația aceea. Nu știa cum să-și schimbe culorile, așa cum nici un pește nu ar fi știut cum să-și schimbe solzii speciali.

Dar știa cum să mintă. Știa cum să fugă.

Exista o singură cale prin care să-l elibereze pe Gray.

Fugi spre el.

– Gray, șopti ea, prinzându-l de încheietura legată.

– Stai liniștită, scumpo, spuse el într-o șoaptă numai de ea înțeleasă. Îi cunosc. Le-am umplut buzunarele în toți acești ani. N-o să mă spânzure. Am să lămuresc situația.

– Sunt sigură de asta, zise ea, ațintându-se să nu vomite. Dar... n-am să fiu aici după ce te eliberează.

Merita măcar atâta lucru să audă din gura ei. Așa cum și Toby ar fi meritat același lucru. Gray avea dreptate. Nu regreta ce făcuse, ci ce nu făcuse.

– Ce vrei să spui? întrebă el, furios.

– Trebuie să plec.

El o privi cu ochi mari, uluiți.

– Mi-a venit menstruația, șopti ea. Nu sunt însărcinată.

– Scumpo, știi deja că nu ăsta e motivul pentru care...

– Nu, nu e ăsta motivul. Nu plec din cauza asta.

El o privi din nou furios.

– Ce naiba încerci să-mi spui?

Fii puternică, își spuse ea. Spune-i tot; nu-i da speranțe false.

– Trebuie să plec. Gray, te rog nu îngreuna și mai mult situația. Nu înțelegi.

El o prinse cu forță de încheietură, ca într-o cătușă.

– Normal că nu înțeleg. Și să nu crezi că te las să pleci cu una, cu două. M-ai mințit când ai acceptat să te căsătorești cu mine? Când mi-ai spus că... zise el, într-o șoaptă. Când mi-ai spus că mă iubești?

– Nu mai contează dacă te iubesc sau nu.

– Ba contează, înjură el.

Ea încercă pe furiș să se elibereze din strânsoarea lui. Continuă să îi vorbească pe o voce joasă.

– Gray, nu putem fi împreună. Pur și simplu nu se poate. Se eliberă într-un final din strânsoarea lui și dădu să plece, cu privirea în pământ. El voi să se apropie de ea, iar lanțurile îl opriră.

– Uită-te la mine, la naiba, mormăi el.

Ea ridică privirea.

– Gray...

– Dacă pleci, am să vin după tine. Și am să te găsesc. Am cea mai rapidă corabie de pe mare și o încăpățânare fără margini. Nu pierd ce-i al meu, zise el cu o privire înflăcărată. Am să te găsesc.

– Te rog, șopti ea, disperată. Nu încerca. N-ai să mă găsești. Nici măcar nu știi cum mă cheamă.

El tresări. Dumnezeule, îl lovise unde îl durea mai tare.

Soldații îl apucară de brațe. Gray încercă să se elibereze.

– La naiba, n-am terminat.

– Îmi pare rău, Gray, spuse Jenkins. Trebuie să mergem. Sora ta poate să vină la închisoare să te viziteze. Nu știu ce să spun despre iubita ta.

– N-am să vin, răspunse Sophia. Și nu sunt iubita lui.

El tresări puternic, de parcă ar fi aruncat apă de mare pe o rană deschisă.

- Du-te cu ei, Gray, şopti ea, cu lacrimi în ochi. Nu-i lăsa să te ia de lanţuri. Nu vrei să te vadă Bel aşa.

- Ia aminte de la domnişoară, Gray.

Bărbaţii îl traseră câţiva paşi, iar Gray îşi târî picioarele. Ezită, cu o expresie plină de furie în ochi.

- Nu am terminat discuţia. Am să te găsesc.

După care se întoarse cu spatele şi plecă cu ei.

Oh, Gray. Am terminat înainte să începem.

Domnişoara Grayson se apropie de ea, suspinând în batista fratelui său. Îl priviră amândouă cum se îndepărta. Oamenii le făceau loc să treacă în timp ce soldaţii îl ghidară pe o stradă îngustă şi dispărură din raza lor vizuală.

Gata, se terminase. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Simţi că durerea aceea o rupea în două.

- Vrei să vii cu mine, domnişoară...? întrebă domnişoara Grayson. Îmi pare atât de rău, nici măcar nu-ţi ştiu numele.

Sophia se întoarse spre tânără. Ironia îi juca din nou feste. Hathaway, Turner, Waltham... Îşi putea însuşi orice identitate, să îşi ia orice nume.

Orice nume, mai puţin cel pe care şi-l dorea cu adevărat.

Doamna Sophia Grayson.

Capitolul 26

- Joss. Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă Gray când intră în celula întunecată.

Soldatul îi scosese cătuşele şi plecă, trăgând poarta în urma lui, închizând încuietoarea masivă.

Fratele lui se ridică în picioare ca să-l întâmpine.

- În mod evident, suntem piraţi.

- Presupun că de asta ne acuză Mallory.

- Da. Joss se gemui pe vine, sprijinindu-se de perete. Ticălosul ăla s-a duc la tribunal imediat ce am acostat. Ar fi trebuit să-l ţin în celulă până ajungeai şi tu.

- De ce nu ai făcut-o?

- Ţipa şi scuipa întruna. Era al naibii de enervant, spuse el, ştergându-şi faţa cu mâneca. Oricum, nu cred că o să l bage cineva în seamă. Reputaţia ta e de aur în zona asta, la propriu.

Poate pe vremuri. Dar acum nu mai e așa.

- Odată ce îi explici judecătorului versiunea noastră, o să ne elibereze.

– Normal. Și ar fi bine să se grăbească. Avea de gând să-l părăsească, nu? Dar nu avea unde să fugă, pe insula asta sau de pe insula asta, până ca el să plece în căutarea ei. Câteva ore întârziere, chiar și câteva zile – dar avea să o prindă din urmă. Și după ce avea să o găsească, de data aceasta urma să-și primească răspunsurile.

Gray își încolăci brațele în jurul barelor de metal.

– Ce le-a povestit Mallory? Știi cumva?

– Că i-am atacat vasul fără nici un motiv, că i-am distrus marfa. Că i-am dărâmat catargul cu tunul, continuă el, ridicând din sprâncene.

– Nemernicul, zise Gray, încleștându-și pumnul în jurul barei de metal. De ce nu l-am lăsat să se scufunde cu barca lui cu tot?

– Ah, presupun că-ți plăcea prea mult s-o faci pe eroul. Voiai s-o impresionezi pe domnișoară. Apropo, ce mai face încântătoarea domnișoară Tuner?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, oftă Gray.

– Dumnezeule, ce-ai mai făcut de data asta?

– Am cerut-o în căsătorie.

– Și? întrebă Joss surprins.

– Și... Gray apucă barele cu mâinile și făcu un pas în spate. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tot așa cum nu voia să se gândească la asta, dar nu avea cum să se abțină. Ce o speriase? Cu tot cu vorbele ei curajoase, Gray era sigur că citise teamă în ochii ei. Oare se hotărâse să fugă pentru că îl văzuse încătușat? Poate că avea și ea motivele ei pentru care să fugă de arest.

– Nu o cheamă Jane Turner, spuse el cu amărăciune. Nici măcar nu e guvernantă. E un fel de hoață duplicitară care umblă cu șase sute de lire la piept.

– Am crezut că nu vrei să vorbești despre asta.

Gray îi aruncă o privire aprigă fratelui său. De-abia atunci observă petele de pe chipul lui Joss și vânătaia de sub ochiul stâng.

– Nu, hai să vorbim despre altceva. Ce cât timp ești aici?

– De două zile.

– Gardianul ți-a făcut asta? întrebă Gray arătând spre ochiul său.

Joss ridică indiferent din umeri.

Gray începu să înjure.

- Care dintre ei ți-a făcut asta? O să plătească cu prețul vieții, ți-o jur.

- Calmează-te, Gray. Și, pentru numele lui Dumnezeul, nu te apuca să-ți dai una în ochi doar ca să fim egali.

- Nu e amuzant, Joss, spuse Gray, aruncându-i o privire rece.

- Oh, ba da, e amuzant. Bucură-te de glumele mele când spun una. Nu e nimic, Gray. Am trecut eu prin mai rele. Chiar tu m-ai bătut mai tare de atât. Și mă așteptam la asta, dacă tot am fost acuzat de piraterie.

- Piraterie, îngână Gray. Ce glumă proastă. Aceasta trebuia să fie călătoria în care devenise în cele din urmă un bărbat onorabil, dar ce se alesese de el? Părăsit de iubită și întemnițat. Nici o faptă bună nu rămâne nerăsplătită.

Câteva ore mai târziu, gardianul traversă din nou coridorul.

- Aveți o vizită, domnilor. O tânără încântătoare.

O fărâmă irațională de speranță încolți în pieptul lui Gray. „S-a întors", îi spuse o voce în capul lui. „Nu te-a părăsit."

Se auziră câțiva pași ușori pe podeaua de piatră și cineva se ivi din întuneric. Bineînțeles. Era Bel.

- Joss. Dolly.

Ea se prinse cu mâinile de bare, iar cei doi i se alăturară de partea cealaltă.

- Ce face Jacob? întrebă Joss cu o voce slabă. Ce face fiul meu?

- E bine, Joss. Un pic mai înalt față de ultima oară când l-ai văzut și de două ori mai năzdrăvan. Un adevărat bărbat Grayson. Întrebă de tatăl lui, zise ea, cu lacrimi în ochi. Am vorbit cu domnul Wilson, prietenul meu, continuă Bel. Cred că ți-l amintești, Joss. A lucrat ca avocat în Londra înainte să-și dedice viața operelor de caritate. Aruncă o privire spre gardian și își coborî vocea. S-a interesat despre voi. Mi-a spus că... Mi-a spus că situația nu e prea bună.

- Ce vrei să spui? întrebă Joss. Sunt sigur că odată ce aude mărturia lui Gray nu vom fi acuzați de nimic.

- Asta e problema, zise Bel. E cuvântul lui Mallory împotriva cuvântului lui.

- Și al meu, spuse Joss. Și al tuturor marinarilor de pe *Aphrodite* și *Kestrel*.

- Doar că nu toți marinarii spun același lucru. Cineva, un ofițer care a ajuns azi, e de partea lui Mallory.

- Brackett, răbufni Gray. Nenorocitul ăla.

- Cât despre ceilalți marinari, domnul Wilson spune că e posibil ca mărturiile lor să nu fie luate în calcul pentru că s-ar putea ca și ei să fie puși sub acuzație.

- Sub ce fel de acuzații? întrebă Joss.

- Piraterie, pentru membrii echipajului lui *Aphrodite*. Răzvrătire, pentru marinarii de pe *Kestrel*.

Gray începu să înjure. Nu, situația nu era deloc una îmbucurătoare.

- Bun, atunci să mituim judecătorul. Fiecare om are prețul său.

- Nu, se împotrivi Bel.

- Bel, nu e momentul să facem pe martirii. Suntem amenințați cu spânzurătoarea.

- Vreau să spun că nu se poate, continuă ea. Domnul Wilson îl cunoaște pe acest domn Fitzhugh. Se pare că e foarte ambițios, dornic să își facă o reputație și să obțină un post mai bun. Așa că vă va pune sub acuzație chiar și fără dovezi substanțiale. Vrea să te dea drept exemplu, Gray.

- De ce ar face una ca asta? întrebă Joss, întorcându-se spre Gray.

Gray își încleștă maxilarul. Știa exact de ce.

- Nu toți piratii corsari au renunțat la a mai prăda corăbii odată ce războiul a luat sfârșit. Unii dintre ei și-au continuat îndeletnicirile, chiar și fără aviz. Acum sunt pirați, nu au nici o responsabilitate față de Coroană. Aste reprezintă o problemă pentru negustorii cinstiți. Așa ca mine, adăugă el, ironic.

Fratele său începu să înțeleagă.

- Și cea mai bună soluție ca să-i descurajeze pe corsari să devină pirați...

- Este să îl captureze pe cel mai de succes corsar. Și să-l spânzure. Gray se întoarse cu spatele și se îndepărtă de ușă. Acest Fitzhugh intenționează să-și clădească cariera pe spinarea mea. La naiba.

- Dolly, te rog să nu mai înjuri, se auzi glasul plăpând al lui Bel. Avem nevoie de Dumnezeu de partea noastră.

- Nimeni altcineva nu pare să fie cu noi, adăugă Joss.

- Mâine va avea loc un fel de audiere, zise Bel. Judecătorul va auzi toate mărturiile și va decide dacă are suficiente dovezi cât să convoace curtea de piraterie.

- Curtea de piraterie? repetă Joss.

- Da, spuse Gray, dacă vrea să ne pună sub acuzație, trebuie să convoace reprezentanții guvernatorului, până în Antigua. Nu e deloc un proces simplu. Dar n-o s-o facă dacă nu e sigur că vom fi spânzurați.

– Înțeleg, spuse Joss. S-ar părea că multe depind de ziua de mâine.

– Totul depinde de ziua de mâine. Dacă nu reușesc să scap mâine, ea o să fie deja prea departe. Și s-ar putea să o pierd cu adevărat. La naiba!

Bel întinse mâna spre el printre bare. Gray acceptă confortul degetelor ei subțiri, ca de copil încleștate pe mâna lui.

– Domnul Wilson va încerca să intervină în numele vostru, spuse ea. Noi, restul, ne vom ruga.

Gray îi strânse degetele în palmă.

– Așa să faci. Dacă Bel era cea care se ruga, poate că Dumnezeu ar fi ascultat-o. Ce face domnișoara Turner? întrebă Gray fără să se poată abține.

– Cine? întrebă Bel, confuză. Nu cunosc nici o domnișoară Turner.

– Domnișoara de pe docuri, Bel. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Nu știu, șopti ea, cu o privire pierdută. Mi-a spus că o aștepta cineva acolo și apoi domnul Wilson a venit după mine, iar...

– Iar ea a plecat, continuă Gray, lipindu-și fruntea de bare.

Dumnezeule! Chiar plecase. Chiar îl părăsise. Până în clipa aceea nu ar fi crezut-o în stare de asta.

Cu siguranță făcuse ceva greșit. Poate că ar fi trebuit să insiste să îi afle secretele. Poate că nu ar fi trebuit să-i destăinuie toate secretele sale. Sau poate că... Dumnezeule, poate că își bătuse joc de el în tot acest timp.

– Îmi pare rău, spuse Bel. Cred că a vrut să plece.

– Nu pot să cred că l-am mințit, zise domnișoara Grayson, deschizând obloanele care dădeau spre plantația verde, savurând briza sărată. Nu l-am mințit niciodată pe fratele meu.

Sophia rămase pe marginea patului, abătută. De parcă toate minciunile ei nu ar fi fost suficient de îngrozitoare, acum o corupsese și pe sora lui Gray.

– Îmi pare rău că te-am rugat să faci asta, spuse ea. Dar e pentru binele lui. Dacă judecătorul m-ar chema să depun mărturie, s-ar putea să nu-mi creadă povestea mâine.

– Dar cum să nu creadă un judecător adevărul?

Într-adevăr, cum? Minciunile Sophie ajunseseră să fie atât de multe, că nici măcar ea nu reușea să mai facă lumină printre ele. Dar în clipa în care domnișoara Grayson o confundase pe Sophia cu un misionar, îi oferise cea mai bună variantă atât de a-l ajuta pe Gray,

cât și de a fugi în lume. Încă o zi de minciuni – în acel rol, cel mai complicat de până acum – și avea să fie liberă.

Domnișoara Grayson se așeză pe pat, lângă ea.

– Presupun că e mai bine așa, pe termen lung. Dar expresia de pe chipul lui Gray când i-am spus că ai plecat... Era...

– Furios, presupun.

– Nu, răspunse domnișoara Grayson, surprinsă. Nu a fost deloc furios, doar... dezamăgit, aș spune. S-a schimbat la față. Știu că s-a împotrivit cooperativei de zahăr, dar văd că acum e încântat de idee, zise ea, zâmbindu-i Sophiei. Cred că ești o influență pozitivă, domnișoară Turner.

Sophia preferă să schimbe subiectul.

– Sper că nu e dormitorul tău, nu? Nu aș vrea să îți fac și mai multe probleme, ai fost atât de amabilă.

Gray nu exagerase când îi vorbise despre bunătatea surorii sale. Într-adevăr, Sophia o privi pe Bel ca pe o sfântă. În timp ce Bel își vizitase frații la închisoare, Sophia fusese răsfățată cu nenumărate mici miracole: o baie în apă limpede, frumos mirositoare, caldă; un ospăț cu fructe tropicale, pâine pufoasă și carne nesărată; o rochie proaspăt spălată; un pat moale, cu așternuturi curate în camera aceasta luminoasă, aerisită. Dacă Gray ar fi fost alături de ea, Sophia s-ar fi simțit ca în paradis.

– Nu, nu este dormitorul meu, răspunse Bel. A fost camera mamei mele, dar n-a mai stat nimeni aici de ani de zile.

– Mama ta a murit de mult? Din poveștile lui Gray, Sophia înțelesese că mama lui Bel murise recent.

– Acum un an. Dar am mutat-o din camera asta acum câțiva ani, când s-a îmbolnăvit. Bel deschise o ușă între ferestre și îi făcu semn Sophiei să se apropie. Vino să vezi.

Sophia păși pe ușă și intră într-o galerie pavată cu piatră, încadrată de coloane grecești. După balustradă, o vale bogată, verde se întindea în spatele casei, adevărate coline împodobite cu natură. În depărtare, doi munți stâncoși încadrau un ocean albastru.

– E atât de frumos, șopti ea. Se vede până la port.

– Da, e o priveliște minunată. Nu e foarte ușor să transporți bunuri până în vârf de munte, dar nu mă pot plânge în fața unui peisaj atât de grandios.

– De ce ai mutat-o pe mama ta în altă cameră? întrebă ea. Tind să cred că așa o priveliște poate să vindece orice boală.

- Poate, unele. Doar că, în cazul mamei mele, riscul era prea mare, spuse ea, cu un surâs nostalgic. A avut o inflamație în creier când eram eu mică. A supraviețuit, dar chiar dacă s-a vindecat fizic, mintea ei nu a mai fost niciodată la fel. Tot restul vieții a avut atacuri... imprevizibile. Pentru siguranța ei, am mutat-o într-o cameră cu vedere spre munți, la parter.

Sophia se aplecă peste balustradă și examină stâncile calcaroase acoperite cu mușchi de jos. Erau destul de sus. Sărmana Bel își trăise copilăria cu teamă că mama ei s-ar putea arunca de la balcon. Dacă propria mamă ar fi fost aici, ar fi vrut să atârne draperii la ferestre. Sophia se simți brusc recunoscătoare pentru copilăria ei plictisitoare, atent supravegheată.

- Pământul ăsta făcea parte din plantația tatălui meu. Acum doar casa ne aparține.

- Te-ai supărat atunci când Gray a hotărât să vândă pământurile?

Bel se întoarse cu fața spre ea.

- Dar de unde știi? spuse Bel și făcu ochii mari. Ah, pot să ghicesc. Frații mei se ceartă în continuare, nu? A făcut bine când a vândut plantația. Și Joss ar fi făcut același lucru. Și eu la fel dacă i s-ar permite unei femei să se ocupe de astfel de chestiuni.

Întunericul începuse să îmbrace valea purpurie în umbre. Sophia își strânse șalul împrumutat în jurul umerilor.

- Dar nu înțeleg. Atunci, dacă Gray și Joss obișnuiau să se înțeleagă bine, de ce continuă să se certe acum, din cauza cooperativei de zahăr?

- De ce se tot ceartă bărbații? zise Bel. Îmi doresc să nu fi sugerat niciodată să ne folosim de banii pe de urma pirateriei. Frații mei s-au certat mult pe tema asta și acum nici unul dintre ei nu vrea să lase de la el. E o adevărată sursă pentru certuri. Cooperativa oricum se va deschide, datorită misionarilor credincioși așa ca tine și ca domnul Wilson.

Sophia își mușcă buzele. Și ce avea să se întâmple când urma să afle că ea nu era o misionară credincioasă și că cooperativa nu avea să se deschidă - oare Gray și Joss ar fi continuat să se certe? Dar nu se putea gândi acum la asta.

- Ești sigură că nu vrei să-l anunțăm pe domnul Wilson că ai ajuns?

- Nu, răspunse Sophia. Nu dacă el se îngrijește de cazul fraților tăi. Trebuie să fiu complet imparțială.

Asta era tot ce mai lipsea, ca acest biet domn Wilson să îi contrazică povestea – sau și mai rău, să fie prins în mijlocul poveștii.

Bel își privi mâinile încleștate pe balustradă.

– Vrea să se căsătorească cu mine. Domnul Wilson.

Sophia se simți ușor dezamăgită, în numele lui Gray.

– Bineînțeles, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton amuzat, întrebându-se cum se făcea că această tânără nu își cunoștea adevărata frumusețe și influență pe care o avea asupra bărbaților. Oare nu știa că s-ar fi putut căsători cu oricine și-ar fi dorit ea? Ce bărbat nu și-ar dori să se căsătorească cu tine?

– Dorința nu este o bază pentru căsătorie, răspunse Bel și își încrucișă brațele la piept, jenată.

Ah. De fapt, chiar nu știa.

– Tu ai vrea să te căsătorești cu domnul Wilson?

– Nu știu. E un om cald, cinstit și împărtășim pasiunea pentru operele de caritate. Am putea clădi o viață frumoasă împreună. Nu-l iubesc, dacă asta vrei să știi. Dar nu vreau să mă căsătoresc din dragoste.

– Meriți să fii iubită, zise Sophia, luând-o de mână. Asta își dorește Gray pentru tine. Nu ești obligată să te căsătorești cu primul bărbat care îți oferă companie și o casă. Sunt sigură că fratele tău vrea să-ți poarte de grijă. Își dorește cu disperare să fii fericită.

Bel oftă.

– Vrea să mă ducă la Londra, să mă îmbrace în rochii de mătase, să mă acopere cu bijuterii și să mă prezinte în fața aristocrației – a celor care profită de pe urma nefericiților de pe insula asta. Cum să fiu fericită așa?

Sophia rămase în tăcere, privind norii care se schimbau în nuanțe puternice de roz și portocaliu în strălucirea apusului.

– Te înțeleg. Mai mult decât ai crede.

Bineînțeles, fugise din Anglia din același motiv pentru care Bel nu voia să plece de acasă. Nici una din ele nu își dorea să fie etalată, să fie constrânsă într-o căsătorie pentru interesele altora. Dar Sophia înțelese acum că planurile lui Gray nu aveau nimic de-a face cu accesul în înalta societate, ci venea din iubirea pe care i-o purta surorii sale și din dorința de a-i oferi cel mai bun trai. Era imposibil să nu se întrebe – oare tocmai asta își doriseră și părinții ei pentru ea? Oare uneltirile lor nechibzuite, parvenite se născuseră tot din dragoste?

Poate că da. Dar nu avea să știe niciodată.

- Domnișoară Grayson, promite-mi ceva, te rog. După ziua de mâine, promite-mi că vei sta de vorbă cu Gray și că îi vei spună că...

Sophia se opri. Ar fi vrut să-i zică: Spune-i sincer tot ce mi-ai spus mie acum, povestește-i despre planurile și visele tale. Și ascultă-l mai apoi, permite-i să-ți explice ce vise are el pentru tine, pentru familia voastră.

Totuși, Gray ar fi avut nevoie să audă un singur lucru - iar restul avea să se rezolve de la sine. Aceleași cuvinte care aproape că schimbaseră totul pentru ea.

- Spune-i că îl iubești, zise ea. Are nevoie să audă asta.

- Bineînțeles că am să i-o spun.

- Trebuie să-mi promiți.

- Promit, zâmbi Bel.

- Foarte bine, răspunse Sophia și o strânse ușor de braț pe Bel înainte să-i dea drumul. Foarte bine.

Pe măsură ce se întuneca, o cuprinse un sentiment de ușurare. Această promisiune îi dădu speranța că lucrurile aveau să se așeze a doua zi. Atât timp cât Gray știa că a avea iubirea necondiționată a surorii sale.

În acel moment, Sophia trebuia să se ocupe de restul: să se asigure că el avea să trăiască.

Până la răsăritul soarelui, Gray știa că era un om mort. Într-un fel sau altul.

Luase la pas întreaga celulă, cu mintea împrăștiată. Îl părăsise, o știa prea bine. O simțea. Încă ar mai fi putut să plece în căutarea ei, avea la dispoziție corăbii, marinari și bani. Doar că cei morți nu se bucurau de aceste resurse.

Ce să facă? Putea să-și pledeze cazul, să se apere. Din punct de vedere moral și legal, Gray știa că dreptatea era de partea sa. Dar dacă Fitzhugh era hotărât să îl dea drept exemplu, faptele nu prea contau. Soarta lui era deja pecetluită. Iar soarta lui Gray nu era doar a lui, ci și a lui Bel, a lui Jacob, a lui Joss. Ar fi putut el oare să pună în joc viitorul întregii sale familii pentru o șansă la libertate, în speranța slabă că avea s-o găsească?

Se ghemui la podea și îl înghionti pe fratele său, ca să-l trezească.

- Joss. Joss.

Joss se întoarse spre el, frecându-se la ochi.

- Ce vrei, Gray?

– Vreau să mă asculți. M-am gândit toată noaptea la seara trecută. Azi, la tribunal, vreau să mă lași pe mine să vorbesc.

– Am de ales? întrebă Joss, întinzându-se. Nu cred că nici unul din noi nu va avea prea multe șanse să vorbească. Să nu crezi că farmecul tău va reuși să te scoată din situația asta.

– Nu am de gând să farmec pe nimeni. Încerc să salvez corabia ta. Vorbesc serios, Joss, să nu scoți un cuvânt. Deja am întocmit actele în Anglia. Afacerea, vasele – dacă mor, totul îți revine ție în testament. Bel și Jacob au bani în cont. Gray își sprijini capul de peretele de piatră și își masă templele. Le-am pregătit odată cu actele pentru parteneriat. Speram să le semnezi anul acesta.

– Acum m-am trezit, spuse Joss. Despre ce naiba vorbești? Nu fă pe martirul cu mine, Gray.

– Nu pot risca să murim amândoi, Joss. Nu înțelegi? Ce s-ar alege de Bel și de Jacob? Gray se ridică în picioare și luă din nou celula la pas, agitat. Unul dintre noi trebuie să iasă cu viață din povestea asta, de dragul lor. Am decis să pledez vinovat cu condiția că tu vei fi lăsat în libertate, la fel și echipajul. O să spun că te-ai împotrivit, dar că eu te-am constrâns să devii căpitanul corabiei. În afară de asta... tu nu ai urcat niciodată la bordul vasului *Kestrel*, Joss. Nu au nici o dovadă împotriva ta. Așa că ține-ți gura și ascultă-mă!

– Adică vrei s-o fac pe prostul. Să joc rolul negroteiului ignorant care nu e în stare să gândească pentru el. Își trase genunchii la piept și își odihni brațele pe ei. Asta vrei să fac, Gray?

– Nu, răspunse Gray, oprindu-se pe loc. Îl privi pe fratele său în ochi. Da, Joss. Asta vreau să faci.

Joss privi în gol câteva clipe. Și apoi dădu ușor din cap.

– Nu.

– Ce vrei să spui? Nu poți să spui că nu.

– Te asigur că pot s-o fac. Tocmai ce am făcut-o. Joss se ridică, scuturându-și pantaloni. Dă-mi voie să-ți arăt din nou. Nu.

– Preferi să fii spânzurat? Gray traversă celula mică în doi pași, ajungând față-n față cu fratele său. Joss, ai un copil care are nevoie de tine. O soră care are nevoie de tine. La naiba, eu sunt fratele tău – și eu am nevoie de tine. Am nevoie de tine să ai grijă de ei.

– N-am să fac ce-mi ceri, Gray.

– La naiba. N-am crezut niciodată că ești atât de egoist și că ai sacrifica siguranța propriului fiu de dragul mândriei.

– Îmi ceri să sacrific mai mult decât mândria. Demnitatea. Umanitatea mea, pentru numele lui Dumnezeu. Prefer ca Jacob să crească ca orfanul unui pirat, decât fiul unui sclav.

– Nu ai fost niciodată sclav.

– Știi ce vreau să spun. Vreau ca fiul meu să-și facă singur rostul lui în lume, prin propriile puteri și curaj. Ce exemplu i-aș da dacă aș jura în fața lui Dumnezeu și în fața Angliei că nu pot fi tras la răspundere pentru propriile acțiuni?

Gray se întoarse pe călcâie și porni spre colțul cel mai îndepărtat al celulei. Se sprijini cu mâna de perete, frecându-se la ochi cu cealaltă mână, încercând să se concentreze.

La naiba cu tot. Cu Joss și cu mândria lui încăpățânată, prostească. Gray trebuie să-l convingă cumva. Nu putea permite să moară amândoi. Pur și simplu nu putea lăsa să se întâmple una ca asta. Ideea că Bel și Jacob ar fi putut rămâne singuri pe lume îl îngrozea.

Joss își drese glasul.

– De ani de zile tot încerci să-mi spui cum să trăiesc, Gray. Dacă chiar simți nevoia să faci sacrificiul suprem, fă-mi o favoare: măcar de data asta, lasă-mă să iau decizii pentru mine însumi.

Furia din glasul fratelui său îl lăsă pe Gray încordat.

– Ce vrei să spui?

– Nu m-ai întrebat niciodată ce vreau eu. Mi-ai vândut casa fără să spui nimic, iar prima oară m-ai obligat să vin cu tine pe mare. Știai că voiam să mă stabilesc aici... după ce s-a născut Jacob, dar tu m-ai târât din nou după tine. Dacă tot am să mor, măcar lasă-mă să mor cu un strop de independență.

Acum Gray era cel furios.

– Îți place să fii pe mare, Joss. Știu că-ți place. Sau cel puțin îți plăcea înainte ca Mara să moară și să ia cu ea partea cea bună din tine. Îl observă pe fratele său tresărind când îi menționă soția. Dumnezeule! De mult nu mai tresărea la auzul unui nume. Aveam planuri. Urma să devenim parteneri. Tu ești cel care a dat înapoi pentru că ai preferat să sapi în pământ ca să-i faci pe plac lui Bel în planul ei ridicol.

– Nu e un plan ridicol.

– Fii serios, o cooperativă de zahăr? pufni Gray. Într-un singur sezon o să dați faliment. Și cum o să-și respecte atunci fiul tău tatăl, arendașul? Cine o să te mai respecte atunci?

– Uite o întrebare mai bună. Cum se face că propriul meu frate nu mă respectă? Nu m-ai lăsat niciodată să iau propriile decizii.

- Asta pentru că iei decizii proaste!

Joss îl privi furios. Trase aer în piept şi continuă.

- Nu. Adevărul e că tu încerci să mă forţezi într-o viaţă pe care eu nu mi-o doresc, doar ca să-ţi linişteşti propria vină. Pentru că tu eşti fiu legitim, iar eu sunt un copil din flori. Pentru că tu eşti alb, iar eu sunt negru.

– La naiba, Joss. Este pentru că suntem fraţi. Nu mai încerca să pui toate probele noastre pe seama deosebirilor dintre noi. Eşti fratele meu mai mic şi e dreptul meu să am grijă de tine. Gray îşi duse mâinile la cap. Ne-am distrat toţi anii ăştia, fugărind după corăbii. Ne înţelegeam bine înainte ca Mara să moară. Aveam planuri. Tu ai hotărât să îţi vezi de viaţa ta şi ai dat vina pe mine. E chiar atât de îngrozitor că vreau un viitor mai bun pentru tine, pentru familia ta?

– Nu, nu este, oftă Joss.

– Şi atunci de ce eşti atât de supărat pe mine? Pentru că am plecat cu toţi banii noştri?

– Pentru că ai plecat, zise Joss, dintr-un colţ al celulei. După ce a murit Mara am trăit într-un iad. Nici pentru Bel nu a fost uşor. Erau apropiate. Aşa că eu şi Bel nu muream de nerăbdare să fugim în Londra şi să ne părăsim casa în care am copilărit. Nu înţelegi? Sufeream. Aveam nevoie de tine, Gray. Eu aveam nevoie de tine. După tot ce ai zis cum că vrei un viitor mai bun pentru familia noastră... Ei bine, familia ta avea nevoie de un frate, iar tu ai plecat.

Gray îl privi lung, încercând să-şi găsească cuvintele.

– Ştiu că sufereai. Nu crezi că mă durea sufletul să te văd consumat de durere? Dar nu aveam ce să fac, decât să am grijă de averea noastră, să încerc să fac o casă pentru voi. Poate că n-am procedat cum ar fi trebuit, dar asta nu înseamnă că nu îmi pasă de voi.

– Ştiu, răspunse Joss. Ştiu.

– Chiar ştii? Gray aşteptă până ce fratele său îi întâlni privirea. Joss încercă din nou să-şi găsească cuvintele. Oricât de bătrâni am fi, vei rămâne mereu fratele meu mai mic. Atât timp cât am un cuvânt de spus, nu-i pot lăsa să te spânzure. Nu-mi cere să fac una ca asta.

– Şi e în regulă ca tu să-mi ceri mie să fac aşa ceva? Pentru că tu eşti singurul capabil de afecţiune frăţească, nu? Joss traversă celula şi se propti în faţa lui Gray. Orice s-ar întâmpla, nu e vina ta. Înţelegi? Puse mâna pe umărul lui Gray. Ştiu că ai încercat întotdeauna

să faci tot ce ține de tine, în felul tău nesuferit, arogant. Ai fost întotdeauna un frate bun, Gray. Și un prieten pe măsură.

Gray scăpă o înjurătură, privi în gol și apoi către fratele său.

- Te avertizez, Joss. Dacă nu-ți iei mâna de pe mine... Va trebui să te îmbrățișez.

Joss începu să râdă.

- După un asemenea discurs, aș fi chiar dezamăgit dacă n-ai face-o.

Gray îl prinse pe fratele său într-o îmbrățișare bărbătească. Joss îl bătu pe spate.

- Și, oricum, ce tot vorbim atât despre moarte? întrebă Joss, cu ochii în lacrimi și cu un zâmbet șiret. Am mai păcălit noi moartea. Eu cred că o să reușim și acum să o scoatem la capăt. Poate că Wilson va găsi o soluție. Sau poate că Bel ne va ajuta cu un miracol.

- Poate, oftă Gray și alunecă cu spatele pe perete până ce se așeză în fund, cu picioarele întinse.

Joss i se alătură.

- Vorbesc serios, Gray. Să nu te mai aud vorbind de spânzurătoare și de sacrificii supreme.

- Foarte bine, îi spuse Gray. N-o să mai vorbesc despre asta.

- Acordă-ți o clipă de optimism. Știi, nu suntem doar eu, Bel și Jacob la mijloc. Tânăra ta domnișoară ar rămâne cu inima frântă dacă te-ar spânzura.

- Sunt o grămadă de tinere domnișoare pe lumea asta care ar rămâne cu inimile frânte dacă m-ar spânzura, zise Gray pe un ton sec. Dar cea la care țin a plecat.

- N-ai de unde să știi asta.

- Oh, a plecat. Știi, mi-a spus că mă iubește. Ce prost am fost că am crezut-o.

- E chiar atât de greu de crezut? întrebă Joss. Nu e ca și cum ar fi singura în situația asta.

- Mai prost ești tu, mormăi Gray. Își odihni din nou capul pe peretele de piatră și se uită în gol pe singura fereastră a celulei. Câteva fulgi de cer senin îi făceau cu ochiul printre barele de metal ruginit. Îl durea ochii să se uite spre cer, însă disconfortul era preferabil întunericului. Să mă îndrăgostesc tocmai acum... după ce am reușit toată viața să evit cu succes astfel de situații.

- Să le eviți? Din contră, aș spune că ai pornit în cercetări pe tot globul.

Gray rămase o clipă pe gânduri. La naiba, nu-i plăcea deloc când Joss avea dreptate.

Mai bine că fugise. Știa ce avea de făcut astăzi; i-ar fi fost și mai greu cu ea acolo. Cu toate acestea, ca de obicei, regreta lucrurile pe care nu le făcuse. Cuvintele pe care nu le rostise.

– Nu i-am spus niciodată că o iubesc. Ce tâmpit sunt! Normal că a plecat. I-am spus-o în alte feluri, dar n-am folosit niciodată cuvintele astea.

– Îți vine chiar atât de greu să le spui?

– Da, dar... nu știu. Nu ar trebui să-mi fie greu, spuse Gray. Știi, băiatul acela de cincisprezece ani a avut curaj să spună de față cu întregul echipaj tot ce eu n-am reușit să-i șoptesc nici măcar în întuneric. O să ajungă un ofițer de valoare într-o bună zi, acest Davy Linnet. E mai curajos decât noi doi la un loc.

– Vorbește în numele tău, pufni Joss.

Gray începu să râdă în hohote. Dumnezeule, cât de dor avea să-i fie de Joss. Spera ca fratele său să îl ierte într-o bună zi pentru că avea să-i trădeze încrederea o ultimă oară.

– Joss, zise Gray, încercând să-și dreagă glasul. Te iubesc. Orice s-ar întâmpla, vreau să știi asta.

Joss îl prinse de după umeri.

– Mă bucur că mi-ai spus-o. Dar știam deja – nu m-am îndoit niciodată de asta. Cred că și ea știe că o iubești. Și vei avea ocazia să i-o spui.

Gray își masă tâmplele. Ce altceva să mai spună? Mai avea doar câteva zile pe lumea asta și nici o speranță de a o vedea. Dar trebuia să păstreze aparența optimismului, de dragul lui Joss.

– Să presupunem că aș reuși s-o găsesc. Ce fac dacă îi spun c-o iubesc și ea tot o să vrea să plece?

– N-aș ști ce să-ți spun. În dragoste nu există garanții. Știu foarte bine că dragostea e efemeră.

Gray tresări, știind că Joss se referea la Mara.

Joss rămase în tăcere câteva clipe, după care continuă cu vocea lui joasă.

– Poate că nu vei putea s-o ții mereu lângă tine. Dar nu cred că vei regreta dacă încerci. Eu nu regret nimic.

Gray simți lacrimi în colțul ochilor. Își îndepărtă repede privirea, căutând să răspundă cu ceva amuzant și irelevant. Nu mai fu nevoit să o facă pentru că Joss vorbi din nou.

– Fata aia te iubește, Gray. O să scăpăm de aici și atunci – pun pariu cu tine – o vei găsi pe Sophia așteptându-te.

– Sophia? se grăbi Gray să întrebe. O cheamă Sophia?

– Aveam dreptate, răspunse Joss, râzând. Nu știai.

– Dar... Gray se scărpină la ceafă. Dar tu de unde știi? De cât timp știi cum o cheamă?

Joss ridică din umeri, degajat.

– De ieri, zise el și începu să râdă când îl văzu pe Gray atât de uluit. De când ți-ai dat jos pantalonii să urinezi. E scris pe fundul tău.

Capitolul 27

– Cei de pe corabia *Aphrodite* ne-au semnalat, așa că am pornit spre ei. Ne-am strâns velele, pregătiți să stăm de vorbă. Și nenorociții ăia ne-au prins în capcană. Înainte ca ofițerul nostru să apuce să vorbească, individul ăla – Mallory făcu semne spre Gray în sala de judecată – ne-a aruncat în aer catargul. E suficient să vă uitați la corabia mea ca să vedeți că nu mint.

Judecătorul Fitzhugh încuviință cu o mișcare scurtă din cap.

– Continuați.

Gray își încleștă dinții. În ritmul ăsta nu mai avea nici o șansă să ajungă la spânzurătoare. Efortul supraomenesc de a-și ține gura în fața tuturor acestor minciuni îngrozitoare – probabil că l-ar fi omorât mai repede de atât.

Dar trebuia să rămână stăpân pe situație. Nu mai avea nici un rost să se certe acum. Fie că ar fi atârnat la capătul unei frânghii sau că ar fi explodat de indignare, rezutatul era exact același. Totul se termina aici. Aici, în încăperea asta înăbușitoare cu lambriuri vechi și cu un aer dărăpănat. În aceeași încăpere în care primise recompense, clădindu-și întreaga avere de la nefericiții aceia de negustori care aveau nesansa să se intersecteze cu *Aphrodite*. Își vânduse sufletul în această curte. Era o justiție ciudată ca viața să i se sfârșească tot aici.

– Ei bine, el a urcat pe *Kestrel*, continuă Mallory, privindu-l lung pe Gray.

Sub masă, Gray își încleștă pumnii.

– El și oamenii lui. M-a legat, mi-a furat barca și mi-a distrus încărcătura.

– Și toate astea fără nici o provocare din partea dumitale, zise Fitzhugh, ridicând din sprâncene.

– Nici una.

Gray își încleștă pumnii până îi trosniră oasele. Lângă el, marinarii de pe *Aphrodite* și de pe *Kestrel* protestau zgomotos. El le aruncă o privire rece peste umăr, reducându-i la tăcere.

Lângă el, Joss îi făcu un semn domnului Wilson.

– Netrebnicul ăla. Întreabă-l despre furtună, șopti el. Despre foc. Despre rom.

– Nu, îl opri Gray. O să înșire și mai multe minciuni. Iar curtea asta nu vrea să audă adevărul. La fel cum nu-i interesa să afle adevărul nici când veneam cu corăbile pe care le capturam. Judecătorii ăștia sunt interesați numai de recompensă.

– Dar nu e nici o recompensă la mijloc, spuse Joss.

– Oh, ba da. Doar că nu e vorba despre o corabie.

Judecătorul își termină interogatoriul și se întoarse spre Gray.

– Domnule Grayson, te rog să te ridici în picioare.

– Joss, șopti Gray. Nu ar fi trebuit să te oblig să vii cu mine pe *Aphrodite*. E numai vina mea că ai ajuns aici și am de gând să rezolv situația. Ia banii și fă cu ei orice te face pe tine fericit. Vinde corăbiile, cultivă trestie-de-zahăr...

– Ce tot spui acolo? șopti Joss. Să nu faci vreo prostie, Gray.

– Domnule Grayson, repetă Fitzhugh nerăbdător. Ridică-te.

– Nu fac nici o prostie, se grăbi Gray să-i șoptească fratelui său. De data asta, fac ceea ce trebuie.

Se împinse în scaun și se ridică în picioare, ajungând la același nivel cu bărbatul care stătea pe scaunul judecătoresc.

Fitzhugh nu era cu mult mai în vârstă decât Joss. Era un bărbat înalt, cu un aer bolnăvicios și transpira din abundență pe sub peruca albă; nu părea deloc în largul lui în clima acea tropicală. Arăta ca un băiețaș îmbrăcat în haine de om mare – un băiețaș care mâncase ceva bătaie la școală. Probabil din dorința de a părea mai în vârstă sau poate mai înțelept, avea o expresie foarte încordată, de parcă ar fi fost o caricatură. Însă privirea din ochii lui Fitzhugh fu cea care îl amuză pe Gray. Anticipare, amestecată cu admirație. Fără îndoială că judecătorul auzise povești despre el; succesul lui Gray era o chestiune de mândrie locală.

Cu toate astea, Gray nu se aștepta ca urma de adorație din privirea lui Fitzhugh să cântărească în favoarea lui. Din contră, bănuia că asta avea să-l facă pe judecător chiar mai nerăbdător să îl pedepsească. El era varianta maritimă a bătăușului de la școală, iar asta era șansa lui Fitzhugh să îl pună la pământ.

Și ca să-l provoce și mai tare, Gray fu primul care vorbi:

– Înțeleg că asta e o audiere informală. Curtea aceasta nu are nici o autoritate să ne acuze de piraterie.

Fitzhugh își mijì ochii în spatele ochelarilor rotunzi cu rame din sârmă.

– Nu de una singură, domnule Grayson. Ci prin asociere cu guvernatorul.

– Care nu ar fi deloc încântat să vină tocmai din Antigua pentru un caz fără prea multe dovezi.

După câteva clipe de ezitare, Fitzhugh răspunse:

– Tocmai acesta este scopul audierii de astăzi, domnule Grayson. Să evaluăm dovezile.

Judecătorul se încruntă la el, iar Gray aproape că începu să râdă. Cu tot cu acrobațiile sale faciale, Fitzhugh îi cedase controlul discuției. Sala de judecată era la discreția lui Gray.

Acesta își relaxă corpul și își permise să rânjească.

– Îmi pari cunoscut, domnule Fitzhugh. Poate ne-am întâlnit la Oxford?

Judecătorul tuși, dregându-și glasul.

– Mă îndoiesc sincer.

– Ah. Așadar, nu ai studiat la Oxford. Cambridge?

– Edinburgh.

– Oh, Edinburgh. Presupun că acum că războiul a luat sfârșit, Amiralitatea și-a mai scăzut standardele? întrebă Gray, studiindu-i reacția. Și totuși, te cunosc de undeva. Ne-am întâlnit oare în oraș? Poate la White?

– Nu. Gura lui Fitzhugh deveni o linie subțire. Nu că ar avea vreo importanță, dar sunt sigur că nu ne-am cunoscut niciodată, domnule Grayson.

– Deci, nu ești membru al clubului White? Ce păcat. Probabil că te confund. Zări o picătură de sudoare alunecând pe sub peruca lui Fitzhugh. În orice caz, am fost în relații bune cu fiecare judecător care a lucrat aici în ultimii ani și nu văd de ce treaba asta ar trebui să se schimbe acum. Cred că putem discuta ca între bărbați, având în vedere faptul că e o audiere informală.

– De fapt...

– Înțeleg că ești într-o dilemă, domnule Fitzhugh. Pe vremuri, în sala asta de judecată circulau mulți bani. Am trăit multe aventuri, în perioada războiului. Un judecător bun își clădea repede o reputație, ca să nu mai vorbim și de avere. Dar acum... cu ce fel de cazuri te confrunți? Creanțe de asigurare? E greu să îți construiești

o reputație în astfel de circumstanțe. Sunt șanse mari ca superiorii tăi să te uite de tot. Poate că o să rămâi în postul acesta toată viața. Rânji când văzu expresia umilită de pe chipul lui Fitzhugh. Oh, nu dispera. Cu puțin noroc, poate că o să te îmbolnăvești înainte să mori de plictiseală.

Hohote de râsete umplură întreaga sală de judecată. Judecătorul bătu cu ciocănelul până se făcu liniște.

– Domnule Grayson. Vă aflați aici sub acuzația de piraterie, o infracțiune pedepsită cu spânzurătoarea. Ar fi bine să nu mai ții discursuri și să mă lași pe mine să adresez întrebările.

– Dacă tot o să fiu spânzurat, ce rost mai are să fiu politicos?

După ce următoarele hohote de râs se domoliră, Gray își coborî vocea și se apropie de masa judecătorului.

Acesta îl privi disprețuitor. Foarte bine. Era nerăbdător să îl vadă pe Gray mort.

– Știu ce vrei, Fitzhugh. Și fac ce vrei tu. Sunt gata să pledez vinovat pentru toate acuzațiile. Poți să-ți clădești cariera pe mormântul meu, să-ți ceri înaintarea în funcție și să te întorci în Anglia. Tot nu cred că te vor accepta la White. Dar întrebările și acuzațiile încep și se termină cu mine. Ne-am înțeles?

– Vrei să pledezi vinovat. Pentru piraterie.

– O să mă dau și în spectacol dacă vrei, ca lucrurile să pară mai interesante. În final, o să te alegi cu un om spânzurat. Însă doar cu unul. Odată ce îmi asum vinovăția, o să termini audierea aceasta „informală" și toți ceilalți vor fi liberi.

– Prea bine, zâmbi Fitzhugh.

– Vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare. Și dacă mă tragi pe sfoară, Domnul mi-e martor că o să te bântui din iad.

– Ai cuvântul meu. Eu îl am pe al tău?

– Cuvântul meu de gentleman, îi răspunse Gray cu un zâmbet. Se depărtă de masă și se adresă sălii de judecată. Tot ce a declarat căpitanul Mallory este adevărat.

Toți bărbații săriră în picioare, protestând. Fitzhugh bătu cu ciocănelul fără nici un rezultat, iar Gray readuse sala la tăcere.

Reuși cu greu să ignore privirea de trădare din ochii lui Joss. Dar o ignoră.

– Le-am trimis un semnal prietenos celor de pe *Kestrel*. Am urcat pe corabie fără permisiune. Am preluat comanda vasului. Am tras în catarg cu tunul. Și am distrus o bună parte din încărcătură. Gray numără fiecare ispravă pe degete. Tot ce am spus e adevă-

rat. Dacă toate aceste fapte fac din mine un pirat, atunci înseamnă că sunt pirat, rosti Gray peste o mare de proteste. Nici eu și nici onorabilul domn Fitzhugh – aruncă o privire cu subînțeles către toți cei din sala de judecată – nu vrem să auzim alte proteste. Ne-am înțeles?

Îi privi în ochi pe oamenii săi – O'Shea, Quinn, Levi, Stubb și pe toți ceilalți, până și pe Davy – până ce aceștia se supuseră. El rămase cu maxilarul încleștat, cu umerii drepți și cu o privire concentrată. Nici măcar nu clipi. Era ușor să fie curajos acum, când moartea era totuși la câteva săptămâni distanță. Avea suficient timp să tremure din toate încheieturile mai târziu. În singurătate.

Se întoarse din nou cu fața spre judecător.

– Domnule Fitzhugh, ți-ai găsit piratul. Cred că e momentul să încheiem aceste discuții, nu?

– Da, păi... Fitzhugh tuși. Domnule Grayson, luând în considerare declarația dumitale care e susținută nu numai de căpitanul Mallory, dar și de către ofițerul tău, domnul Brackett, ești acuzat de piraterie, o infracțiune împotriva Coroanei Regale. Urmează să fii judecat.

În încăpere se așternu tăcerea. Nu se auzi nimic în afară de râsul meschin al lui Mallory.

– Grayson, am să dansez pe mormântul tău.

– Dacă el moare, mor și eu cu el, spuse Joss, ridicându-se în picioare.

Gray îi aruncă o privire rece fratelui său.

– Joss, nu. Stai jos, la naiba. Gândește-te la sora ta. Gândește-te la fiul tău.

– Eu sunt căpitanul *Aphroditei*, se auzi glasul lui Joss în sala de judecată. Eu sunt responsabil de acțiunile pasagerilor și ale echipajului. Dacă fratele meu este pirat, atunci și eu sunt pirat.

Gray simți că i se oprește inima. Acum aveau să moară amândoi, el și fratele lui cel prost.

Joss se îndreptă spre mijlocul încăperii, iar nasturii de alamă de pe uniforma de căpitan străluciră în lumina soarelui.

– Dar vreau un proces. Vreau să fiu auzit și să se cerceteze toate dovezile. Jurnalele de bord, starea vaselor, mărturiile membrilor echipajului meu. Dacă vreți să-l spânzurați pe fratele meu, va trebui să găsiți un motiv să mă spânzurați și pe mine.

– Cu drag, răspunse Fitzhugh, cu sprâncenele ridicate până la perucă.

– Și pe mine.

Gray oftă la auzul acelui glas. Nici măcar nu era nevoie să se uite ca să știe că Davy Linnet se ridicase în picioare. Băiatul acela prost de curajos.

– Dacă Gray e pirat, înseamnă că și eu sunt pirat, zise Davy. Eu l-am ajutat să țintească și să dea cu tunul în catarg, ăsta e adevărul. Dacă el merge la spânzurătoare, merg și eu.

Un alt scaun scârțâi pe podea și un alt marinar se ridică în picioare.

– Vin și eu.

Oh, Dumnezeule. Acum și O'Shea?

– Eu am urcat la bordul corabiei *Kestrel*. Am preluat cârma și i-am ajutat pe ceilalți să-l legăm pe nenorocitul ăla, zise irlandezul, făcând semne spre Mallory. Presupun că și eu sunt pirat.

– Foarte bine, răspunse Fitzhugh, cu o strălucire nebună în ochi. Altcineva?

Levi se ridică de lângă fereastră. Umbra lui făcu întuneric în încăpere.

– Eu, spuse el.

– Levi, și tu? răbufni Gray, ducându-și mâinile la cap. În toți cei șapte ani de când lucrezi pentru mine n-ai scos nici un cuvânt, și de-abia acum te-ai hotarât să vorbești?

La naiba, acum se ridicară toți în picioare. Cu pumnii încleștați, blestemându-l pe Mallory, apărându-l pe Gray, certându-se între ei despre cine merită titlul de cel mai sângeros pirat. Ar fi fost o dovadă înduioșătoare de loialitate, dacă nu urmau să moară cu toții.

– Vedeți? Gray recunoscu vocea lui Brackett. Sunt toți niște nenorociți care încalcă legea, după cum am spus eu!

Fitzhugh bătu cu ciocănelul de câteva ori, de parcă ar fi muncit de zor la o nouă masă.

– Liniște în sală! urlă el. Liniște! Ordine!

În cele din urmă se făcu liniște în agitația aceea de nedescris – nu chiar o pauză, cât mai degrabă un moment colectiv de respiro, pentru ca strigătele să izbucnească din nou. Judecătorul profită de acest moment, sări în picioare și aruncă la nimereală cu ciocănelul în mulțime. În felul aceasta ciocănelul deveni mult mai util. Mallory scoase un țipăt de durere în tot haosul acela și toți își îndreptară atenția spre el.

– Toți cei care au participat la capturarea ilegală a vasului *Kestrel* vor fi condamnați ca pirați și vor plăti cu prețul vieții, zise

el cu răsuflarea tăiată și cu peruca într-o parte. Am să vă spânzur pe toți, netrebnici ce sunteți!

Acesta era semnalul pentru Sophia.

O strânse de mână pe domnișoara Grayson și intră în sala de judecată și strigă:

– Atunci și eu merit să fiu spânzurată.

De data asta se lăsă o tăcere mormântală. Doar mătasea și crinolina cutezară să foșnească în timp ce intra în sala de judecată.

Dumnezeule, cât de mult îi lipsise asta. Să își facă intrarea.

Sophia își netezi rochia roz din mătase, înaintând cu grijă pe lângă mobilier. Cât era de fercită acum că vanitatea o împinsese să ocupe spațiu în cufăr cu rochia ei. Frumusețea exagerată era de ajutor în situații extreme, precum aceasta.

Simți privirile bărbaților ațintite asupra ei în timp ce înainta prin mulțime, cu fruntea sus și cu spatele drept. Fu tentată să le întoarcă privirile, să îi întâmpine pe fiecare dintre prietenii săi cu un zâmbet cald. Se abținu totuși, păstrându-și îmbujorarea exersată, de debutantă, pentru singurul bărbat care conta.

Bărbatul palid, cu perucă care se holba la ea cu gura căscată.

– Onorată instanță, începu ea pe un ton duios, făcând o scurtă reverență.

– Dumneata... Dumneata cine ești?

Sophia știu atunci că domnul Fitzhugh era persoana potrivită. Tânăr și palid; destul de neatrăgător și mai degrabă stângaci. Un bărbat cu prea puțină încredere în sine și experiență când venea vorba despre femei. Bărbații de genul lui erau ușor de înduplecat, ușor de amăgit.

Și totuși, scopul ei nu mai era acela de a amăgi. În acel moment avea să spună adevărul.

– Sunt domnișoara Sophia Jane Hathaway, din Kent. Și, din câte înțeleg în urma acestei audieri, s-ar părea că sunt un pirat.

– Dumneata, domnișoară? Pirat?

Sophia se jucă cu dantela de la decolteu.

– Nu ați spus că oricine a luat parte la capturarea vasului *Kestrel* va fi spânzurat ca pirat?

Judecătorul înghiți în sec, după care încuviință cu o mișcare din cap.

Ea ridică mâna, mângâindu-și pielea delicată a gâtului.

– Dumnezeule. Atunci va trebui să mă spânzurați și pe mine. Poate că execuția mea nu vă va ajuta să avansați în carieră, așa cum se întâmplă în cazul celorlați, dar e o consecință prea mică în căutarea justiției. Nu am dreptate, domnule judecător?

– Nu, răspunse el, dar încuviințând în același timp din cap. Privirea lui se mută de la gât la ochii ei. De fapt... vreau să spun că...

Sophia își lăsă capul într-o parte și îl privi nedumerită.

– Presupun că trebuie să mă interogați, nu-i așa? Să depun mărturie?

– D-da.

Când tăcerea îi dădu de înțeles că nu avea să urmeze nici o întrebare, ea spuse:

– Poate că ar trebui să încep cu începutul?

– Așa ar fi cel mai bine, oftă judecătorul recunoscător.

– Prea bine.

Și acum – de-abia acum – își permise să se uite spre Gray. Se străduise din toate puterile să nu privească în direcția lui, chiar dacă prezența lui o atrăsese ca o forță magnetică din clipa în care intrase în sală. Simți exact unde era; știa exact câte grade să-și răsucească gâtul ca să îi întâlnească privirea.

Nu anticipase cât de greu avea să-i fie să se întoarcă la loc. Citi o mulțime de emoții în ochii lui – întrebări și acuzații, dar și rugăminți și promisiuni –, iar acum simți lacrimi în ochii ei.

„Gata. Ai toată viața înainte ca să plângi."

Respirând adânc, Sophia își îndreptă din nou atenția spre judecător.

– Domnul Grayson v-a spus adevărul, dar a omis unele detalii. Scoase o batistă brodată și se șterse repede la ochi, după care o duse la piept. Sper să îmi permiteți să vă spun adevărul.

„Doar că nu în întregime."

– După cum v-am spus deja, numele meu este Sophia Jane Hathaway, chiar dacă bărbații din această încăpere mă cunosc drept Jane Turner. Tatăl meu, Elias Hathaway, este un gentleman bogat, dar care se trage dintr-o familie modestă. Am călătorit sub un nume fals pentru că am plecat din Anglia fără permisiunea lui. Și fără ca el să știe.

O urmă de vinovăție încolți în inima ei. Toată neliniștea prin care trebuia să treacă familia ei. Poate că deja o credeau moartă.

Fitzhugh o privi cu interes prin ochelarii săi.

– Ați fugit de acasă?

Ea încuviință.

– Voiau să mă mărite. Cu un bărbat pe care nu-l iubeam.

Era clar din expresia judecătorului că nu era de acord.

– Urma să vă căsătoriți împotriva voinței dumneavoastră. Așa că – logic – ați fugit de una sigură, cu ajutorul acestor tâlhari, în Indiile de Vest. Îi aruncă o privire rece lui Gray. Poate că ar trebui să adaug și acuzația de răpire.

– Oh, nu! Nu m-ați înțeles, zise Sophia, mușcându-și buzele.

De ce era mai complicat să spună adevărul decât să mintă? Nu știa cum să explice cum ajunsese de la „Nu pot să mă căsătoresc cu Toby" la „Trebuie să iau o corabie spre Tortola". La vremea respectivă, cumva, în disperarea ei, lucrurile păruseră mai clare. Acum vedea orice ar fi văzut o persoană normală: că ar fi trebuit pur și simplu să rupă logodna.

Dar atunci, la fel ca și acum, îi fusese mult mai greu să spună adevărul decât să mintă.

– Vă asigur, nici căpitanul și nici domnul Grayson nu au știut adevărul despre identitatea mea. I-am făcut să creadă că sunt o guvernantă în drum spre un nou post.

Sophia mai făcu un pas spre masa judecătorului, puse o mână îmbrăcată cu mănușă pe marginea biroului și se apropie de el, ca să-i vorbească. Fitzhugh își aranjă peruca, vizibil tulburat și în același timp flatat de apropierea ei. Foarte bine.

– Onorată instanță, simt că sunteți un bărbat cu principii, un bărbat ambițios, spuse ea pe un ton respectuos. Cred că mă veți înțelege când vă spun că eram în căutarea scopului meu în viață. Voiam să cunosc viața reală, să-mi găsesc adevărata pasiune.

– Și ați făcut-o? întrebă el. V-ați găsit... pasiunea?

– Oh, da, răspunse ea fericită. Domnul Grayson mi-a arătat-o.

În sala de judecată se auziră șușoteli. Sophia îi aruncă o scurtă privire lui Gray. Nu mai văzu acuzații și întrebări în ochii lui; o privea extrem de confuz. Cu chipul lui frumos. Dar, pentru ea, totul devenise clar.

Își dorise să trăiască viața așa cum era ea în realitate – dar cum avea să o facă, dacă va continua să fugă de ea? Asta era viața ei, a nimănui altcuiva. Era povestea ei, desenul ei.

– Domnule Fitzhugh, continua ea, îmi permiteți să vă povestesc despre capturarea vasului *Kestrel*? Am fost martoră la întreaga scenă de la bordul corabiei *Aphrodite*. Când acesta încuviință din cap, Sophia spuse: A fost o furtună îngrozitoare în ziua aceea. Norii erau

învolburați și verzi ca marea, și, în timp ce corăbiile se apropiau una de cealaltă, a început să fulgere. Un fulger a lovit catargul vasului *Kestrel*, care a izbucnit în flăcări. Fără să se gândească la propria siguranță, domnul Grayson și câțiva dintre cei mai curajoși oameni ai lui au sărit în ajutorul celor de pe *Kestrel*. Nu au vrut altceva decât să îi ajute pe marinarii răniți de pe *Kestrel* să dărâme catargul înainte ca focul să ajungă pe punte. Dar aveau prea puțin timp la dispoziție, iar cu o încărcătură plină de rom, corabia avea să eplodeze, cu siguranță.

Domnul Fitzhugh îi asculta cu interes fiecare cuvânt, chiar dacă ochii lui păreau să fie fixați pe decolteul ei.

– Și...?

– Domnul Grayson i-a trimis pe toți bărbații care se mai țineau pe picioare pe o barcă, mai puțin pe domnul Linnet, spuse ea, căutând chipul tânăr al lui Davy prin mulțime. Iar împreună au doborât catargul folosind chiar tunul de pe *Kestrel*, stingând focul în apă.

– Incredibil, șopti judecătorul.

– Nu-i așa? Zâmbi cu mândrie. A fost cel mai nobil act de curaj pe care l-am văzut vreodată. Domnul Grayson a salvat multe vieți în ziua aceea. Inclusiv viața căpitanului Mallory, care dă acum dovadă de o lașitate uluitoare acuzându-i pe acești oameni nevinovați de piraterie, decât să-și piardă propria corabie salvată din furtună.

Sophia se aplecă și mai aproape de el.

– Domnule Fitzhugh, știați că acest căpitan Mallory era dispus să le refuze îngrijirea medicală marinarilor săi răniți când acest port era la doar câteva mile distanță? Tocmai din acest motiv domnul Grayson a preluat controlul pe *Kestrel*, lăsându-și propria corabie să o ia înainte cu rănițiii. Dacă acesta este un act de piraterie, atunci bărbatul acesta este cel mai onorabil pirat de pe fața pământului. Și, pentru că și eu am făcut parte din echipajul care a preluat controlul vasului *Kestrel*, sunt mândră să mă declar și eu pirat.

– Dumneata ai făcut parte din echipaj?

– Da, am fost bucătăreasă. Știți, nu eram foarte mulți. Sophia își dădu jos mănușa, dezvăluindu-și mâna cu piele aspră, plină de bătături. Onorată instanță, eu sunt o femeie de familie bună. Nu am muncit niciodată cât am muncit în ultimele zile, dar am făcut-o cu drag, ca să-i ajut pe marinarii aceștia. Viața mea s-a schimbat în ziua cu furtuna. N-am să mai fiu niciodată aceeași.

„În mai multe feluri decât ați bănui", își spuse ea amuzată. Dar mărturia fusese una adevărată.

Se întoarse către Gray, care avea un zâmbet pierdut pe chip. Era plăcut să știe că încă mai împărtășeau ceva, chiar dacă era o simplă glumă între ei doi.

– Chiar și acum, bărbatul acesta nevinovat e dispus să se sacrifice ca să-și salveze fratele și echipajul de la spânzurătoare. Curajul și tăria de caracter ale domnului Grayson sunt un exemplu pentru mine, spuse ea, ștergându-se la ochi cu batista. Ar trebui să fie un exemplu pentru noi toți.

„Oh, haide", își zise Gray cu un zâmbet șiret. „Deja exagerezi."

– Un exemplu... Fitzhugh repetă de parcă tocmai descoperea ceva. De onoare?

– Minte! Domnul Brackett păși spre mijlocul încăperii, făcându-și loc prin mulțime cu nasul lui ascuțit și cu coatele nervoase. Este o mincinoasă și o târfă. Ea și Grayson sunt amanți. Întreaga poveste este o minciună, născocită ca să îi salveze lui gâtul.

Sophia rămase cu răsuflarea tăiată. Nimeni nu spuse nimic. „Te rog, nu mă întreba nimic", îl imploră ea în tăcere pe judecător. Se simțea atât de bine ca, într-un final, să stea în fața lui Gray, a oamenilor și a lumii și să spună adevărul. Oare ar fi fost în stare să mintă acum, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i salveze lui viața? „Te rog, nu mă întreba nimic."

– Domnișoară Hathaway? Judecătorul își aranjă ochelarii și o privi lung. Care este, mai exact, natura relației dumitale cu domnul Grayson?

– Relația... noastră? Sophia se întoarse cu spatele, închise ochii, după care îi deschise din nou. Îmi pare rău, îi șopti ea lui Gray.

El dădu foarte încet din cap, cu o expresie încordată. Își șterse toate sentimentele de pe chip, așteptându-se la refuzul ei.

Trebuia să o spună; nu avea nici o soluție.

– Îl iubesc.

Uimirea topi gheața din ochii lui. Curând, citi confirmarea din privirea lui. Confirmare și iubire.

Simți cum o înțeapă inima. În clipa asta, se iubeau, iar restul lumii nu mai conta.

– Îl iubesc, repetă ea, doar pentru că putea.

Pentru că era adevărul.

Acum adevărul ieșise la iveală, suspendat în umiditatea tăcută – sau cel puțin, o versiune a adevărului. Iar Sophia încă mai avea posibilitatea de a o nuanța. Își adună gândurile și profită de pauză.

– Așa cum e datoria mea de creștină, onorată instanță. Să spun că nu simt asta pentru el ar fi mai mult decât un neadevăr, ar fi un sacrilegiu.

Judecătorul își scărpină peruca.

– Nu, protestă Brackett. Vă zic că e o mincinoasă!

– Vă asigur că v-am spus numai adevărul. Ce motive aș avea să mint? întrebă ea, punându-și mănușa. E adevărat, am ajuns să țin foarte mult la câțiva oameni din sala asta de judecată. Dar oricine ar insinua că am depus mărturie, spunând doar adevărul, în speranța de a relua o relație cu domnul Grayson, de prietenie sau de alt fel, se înșală amarnic. Am toată stima pentru bărbatul acesta, domnule judecător. Îl admir foarte tare, iar exemplul lui de onestitate și curaj au schimbat făgașul vieții mele. După ziua de astăzi, nu mă aștept să-l mai văd vreodată.

Gray făcu un pas în față.

– Doar nu vrei să spui că...

Cu o privire, Sophia îl făcu să se oprească.

– Da, domnule Grayson, vreau să spun că misiunea mea aici a luat sfârșit.

El o privi lung, complet nedumerit. Adorabil de nedumerit.

– Când am plecat din Anglia, am hotărât să nu mă mărit niciodată, zise ea, adresându-se judecătorului, ci să-mi folosesc averea pentru opere de caritate. Știți, am douăzeci de mii de lire – de fapt, o să primesc banii peste câteva zile, de îndată ce împlinesc vârsta majoratului. Ar fi trebuit să fie zestrea mea, dar în dimineața asta am hotărât că voi folosi banii aceștia pentru a cumpăra plantația Eleonora de la domnul George Waltham, ca să construim o cooperativă a zahărului pentru sclavii eliberați.

– O cooperativă? întrebară Gray și Fitzhugh în același timp.

Gata, Gray și Joss nu mai aveau motive de ceartă de acum înainte, nici o dispută veche de ani care să-i țină despărțiți. Puteau să o ia de la capăt, să se așeze la o masă și să discute pe seama viitorului cu mintea și sufletul deschise. Era probabil prea târziu pentru Sophia și familia ei, dar nu putea rata șansa de a-i ajuta pe ei.

– Domnul Wilson și domnișoara Grayson vă pot oferi dovezi în acest sens, încheie ea, împăturindu-și batista. Cât despre mine, mi-e teamă că acum trebuie să plec.

– Să pleci?

Din nou, Gray și Fitzhugh întrebară la unison și se uitară unul la celălalt, vizibil enervați.

- Acum că mi-am încheiat misiunea, trebuie să mă întorc în Anglia. Vedeți dumneavoastră, am lăsat un depozit, cinci sute de lire. Restul tranzacției trebuie să fie încheiată la Londra. Și... trebuie să mă întorc la familia mea, cu toate că nu știu cum mă vor întâmpina. După aventura aceasta, mă îndoiesc sincer că am să primesc vreun semn chiar și din partea prietenilor celor mai apropiați. Cu siguranță, nu din partea rudelor domnului Grayson.

Trebuia să înțeleagă care era motivul pentru care pleca.

- Rudele domnului Grayson? întrebă judecătorul.

- Nu știați? Domnule judecător, vorbim despre nepotul unui duce. Obișnuiam să joc cărți cu mătușa lui, ducesa de Aldonbury, în fiecare a treia miercuri a lunii. Îi aruncă lui Gray o privire precaută. Fiica dumneaei, Lady Clementina Morton, mi-a fost colegă de școală. Am fost chiar norocoasă să fiu oaspete de onoare în casa lor, dar, cu siguranță, nu voi mai avea această plăcere. Domnia sa este o femeie importantă în societate și nu foarte iertătoare. Dacă aș fi genul de persoană ambițioasă, domnule Fitzhugh, nu mi-aș dori să o necăjesc.

Judecătorul se făcu alb ca varul.

Sophia își făcu de lucru cu șnurul săculețului.

- Da, în ochii societății sunt ruinată, chiar dacă am conștiința împăcată. Trebuie să mă întorc acasă, la mila familiei mele. Dacă mă vor alunga... zise ea, poate că am să devin guvernantă.

O cuprinse un sentiment de satisfacție. Ieri, plănuise să mintă - să intre în această sală de judecată și să se prefacă a fi o femeie cinstită, altruistă ca să-l ajute pe Gray. Acum își jucase tot - averea, reputația, viitorul - ca să spună adevărul. Și nu doar ca să-i salveze viața lui Gray, dar ca să se salveze în propriii ochi. Chiar dacă o lume întreagă ar izgoni-o, nu-i păsa. Pentru prima oară în viața ei, Sophiei îi plăcea de sine însăși.

Nu avea nici un regret.

Se întoarse, urmărindu-i cu privirea pentru ultima oară pe fiecare dintre prietenii ei.

- Plec de îndată spre Antigua, de unde înțeleg că pot lua o fregată britanică. Se opri cu privirea la Gray. Așa că îmi iau rămas-bun.

Gray încuviință. Bineînțeles, acum că înțelegea în sfârșit totul - că trecutul ei avea să afecteze inevitabil viitorul familiei sale -, trebuia să o lase să plece.

– Rămas-bun. Sau... I se adresă perfect nevinovată lui Fitzhugh: Presupun că nu vorbeaţi serios când aţi spun că ne veţi acuza pe toţi de piraterie, nu?

El clipi nedumerit.

Sophia zâmbi.

– Aşa credeam şi eu.

Capitolul 28

Fie că o luai prin parc sau că traversai oceanul, întoarcerea acasă părea întotdeauna mai scurtă decât plecarea. Sophia ar fi zis că *Polaris* traversase Tropicul în câteva ore, chiar dacă ştia că trecuseră câteva zile. O fanfară foarte mică încununase evenimentul: marinarii cântară, se adunară câţiva şilingi într-o pălărie veche, în care contribuise şi ea din punguţa ei mai uşoară.

Poate că festivităţiile simple se datorau numărului mic de pasageri de la bordul fregatei. Era însoţită doar de încărcătura mare a corabiei şi de văduva unui colonist local, alături de cei doi băieţi ai săi. Cu toate astea, Sophia îşi spuse că probabil de vină era veşnicul ursuz căpitan Herring. Nu era un bărbat prietenos.

Nu, *Polaris* nu se compara cu *Aphrodite*, nici măcar cu *Kestrel*. Şi poate că Sophia ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru asta. Într-o atmosferă de camaraderie şi veselie, poate că melancolia ei ar fi atras atenţia cuiva. Dar acele câteva persoane care observară tendinţa ei de izolare şi ochii veşnic umezi nu făceau altceva decât să-i sugereze un remediu pentru răceală.

Bine ar fi fost să existe un remediu pentru o inimă frântă.

Într-o după-amiază frumoasă ca aceasta, petrecea mult timp privind marea. Nu mai avea hârtie sau pânză; plecase chiar şi fără micuţul cufăr cu acuarele şi pensule. Dar o liniştea să amestece pigmenţii în minte, încercând să capteze culorile valurilor, veşnic schimbătoare: astăzi, o bază de albastru de Prusia, cu o nuanţă de verde cobalt. Aceeaşi nuanţă s-ar fi reflectat şi în ochii lui, dacă Gray ar fi fost cu ea. Aproape că şi-l putea imagina acolo.

Aproape.

Sophia scutură din cap, uluită. S-ar fi părut să reuşise într-un final să descopere limitele propriei imaginaţii bogate.

Cu toate astea, de fiecare dată când o corabie apărea la orizont, o speranță ridicolă încolțea în sufletul ei. Privea peste valuri, nerăbdătoare să zărească forma vasului, modelul greementului. Orice corabie cu greement pătrățos îi făcea să-i bată inima cu putere. Odată ce reușea s-o examineze mai îndeaproape – sau odată ce corabia dispărea în zare – și se dovedea că nu era *Aphrodite*, se certa singură pentru lacrimile prostești.

„Acum știe adevărul", își zise ea. „Înțelege totul. Și te-a lăsat să pleci."

Când o nouă corabie apăru în după-amiaza aceea, măcar chinul ei fu de scurtă durată. Odată ce o zări, observă că era vorba despre o corabie mică cu două catarge, iar velele mari, triunghiulare ieșeau din mare de parcă ar fi fost dinții unui rechin. Pe măsura ce vasul se apropia de ei, panica se împrăștie în rândul echipajului.

– Nu-mi place, spuse ofițerul secund. Felul în care vine după noi, parcă ne-ar urmări. Dacă vor să stăm de vorbă, de ce nu semnalizează?

– Ce culori sunt alea? întrebă căpitanul. E o corabie construită în Baltimore, sunt sigur. Dar s-ar putea să fie un vas corsar care navighează sub pavilion venezuelan.

– Nu reușesc să deslușesc culorile, raportă ofițerul, cercetând cu ocheanul. E bine armată, ia din plin valurile. Sigur nu are o încărcătură mare.

– Pirați, decretă căpitanul, cu un potop de înjurături.

Nu unele foarte originale, dar, în orice caz, rostite cu convingere. Sophia înaintă spre etravă, atrasă de imaginea velelor crestate care se apropiau în viteză de ei.

– Are avantajul vântului, căpitane. Ne prinde repede din urmă. Încă nu văd steagul, dar cred că reușesc să deslușesc numele ambarcațiunii. Stai... e mânată de vânt. Ah, spuse el și coborî ocheanul. Se numește *Sophia*.

Inima ei o luă la goană. Nu. Nu se putea. Cu siguranță era una dintre coincidențele crude ale vieții.

– Să dau alarma, căpitane? Să pregătesc tunul?

– Nu! urlă Sophia.

Căpitanul și ofițerul se întoarseră cu fața spre ea.

– Cred... cred că știu acest vas, domnule. I se adresă ofițerului. Mi-ați putea împrumuta ocheanul?

I-l luă din mână fără permisiune, după care îl potrivi la ochiul ei și examină cu atenție orizontul. Și zări corabia. Privi prin lentilele

înguste spre prora vasului. Studie velele, greementul, puntea. Vela triunghiulară îi bloca vederea, la naiba. Bun, strânseră velele, iar corabia se întoarse ușor. Aproape că reuși să distingă silueta unui bărbat pe puntea superioară.

Ofițerul rămase lângă ea, ușor iritat.

– Mă scuzați, domnișoară, dar...

– Levi! Zări un bărbat foarte înalt. Era incredibil de masiv, trebuia să fie Levi. Îndreptă ocheanul spre greement, căutând... căutând... Quinn. Nu era nici o urmă de îndoială. Avea niște pumni enormi.

Un foc se auzi în zare, iar Sophia tresări.

– Nu, țipă ea. Să nu trageți în ei! Nu sunt pirați. Se întoarse cu fața spre ofițer. Sunt... sunt un fel de pirați. Dar vă promit că nu reprezintă nici un pericol pentru această corabie.

– A fost un semnal de foc, domnișoară. Să oprim să vorbim cu ei, domnule? îl întrebă secundul pe căpitan.

– Fie că vrem sau că nu vrem, ei par hotărâți să vorbească cu noi, mormăi căpitanul. Hai, strânge velele.

Vasul se învârti într-o piruetă înceată, iar Sophia simți că o ia amețeala de nerăbdare. Oare chiar venise după ea? Era totuși posibil ca Levi și Quinn să se fi angajat pe un alt vas. Poate că Gray nici măcar nu era la bord. În ciuda tuturor eforturilor de a-și păstra cumpătul, nu se putu abține să nu își ciupească obrajii și să nu își aranjeze șuvițele rebele. De-ar fi avut timp să-și schimbe și rochia.

Ofițerii se îndreptară spre proră, iar Sophia se grăbi după ei. Teuga era ticsită de marinari curioși, care o împiedicau să vadă corabia care se apropia.

– Ahoi! strigă un marinar. Suntem fregata britanică *Polaris*, am plecat acum zece zile din Antigua și suntem în drum spre Portsmouth.

– Ahoi! se auzi accentul puternic al lui O'Shea. Nu auzise niciodată o voce mai dulce. Suntem corabia *Sophia* și nu aparținem de o țară anume la momentul acesta. Am plecat din Tortola acum *zece zile* și suntem în drum spre... ei bine, spre voi. Căpitanul vă cere permisiunea de a urca la bord.

Gray. Trebuia să fie Gray.

Ofițerii de pe *Polaris* schimbară câteva priviri preocupate.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Sophia își făcu loc prin mulțime până ce ajunse la balustradă, își duse mâinile la gură și strigă: Aveți permisiunea!

Un ropot de aplauze se auzi de la bordul corabiei.

– Ea el! strigă o voce.

„Stubb", își spuse Sophia.

Oh, dar îi păsa prea puțin cine era pe cealaltă punte. Îi păsa numai de silueta puternică care plutea pe drumul de apă care despărțea cele două vase. Se întoarse spre centrul corabiei, își făcu loc printre marinarii asudați care se îmbulziseră acolo, disperată să-l găsească. Se împiedică de un colac de frânghie și...

Dar nu mai conta. Gray era acolo să o prindă.

Și încă purta acele cizme ponosite de apa mării și de foc. Fără îndoială, din motive sentimentale.

– Stai liniștită, șopti el, prinzând-o de coate, iar ea ridică privirea și întâlni ochii lui verzi-albăstrui frumoși. Te-am prins.

– Oh, Gray. Se aruncă în brațele lui, ținându-l de după gât în timp ce el râdea și se învârtea cu ea. Ești aici.

– Sunt aici.

Și iată-l acolo. La fel de puternic, de solid și de chipeș. Sophia își îngropă fața la pieptul lui, respirând sacadat. Dumnezeule, cât de dor îi fusese de el.

Se îndepărtă ușor, odihnindu-și palmele pe pieptul lui, studiindu-i chipul.

– Nu pot să cred că ai venit după mine.

– Mie nu-mi vine să cred că ai plecat. O lăsă cu picioarele pe punte, iar palmele ei îi alunecară pe brațe. Am crezut că făcea parte din farsă. Nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci.

Sophia scutură din cap.

– Nu am rostit nici un neadevăr în sala aceea de judecată. Nu am vrut să te mai mint, Gray. Chiar dacă nu putem să fim împreună... Pur și simplu nu puteam să plec fără să-ți spun adevărul.

– Cine zice că nu putem fi împreună? întrebă el încruntat.

– Sunt sigură că înțelegi. Sunt ruinată, asta e sigur. Tu ai muncit din greu ca să recâștigi locul familiei tale în societate, ai speranțe atât de mari pentru sora ta. Dacă te însori cu mine, toate acele planuri vor fi și ele ruinate. Nu-ți pot cere să faci una ca asta. Își coborî privirea și vocea. Doar dacă... poate că aș putea rămâne amanta ta. Dacă ținem totul în secret, poate că nu ar afecta-o cu nimic pe Bel. Asta e cea mai bună soluție, acum că sunt o femeie ruinată.

El îi prinse bărbia între degete și îi ridică fața.

– Să nu mai spui niciodată așa ceva despre tine, rosti el cu o voce aprigă și cu o privire neînduplecată. Și să nu mai spui niciodată că ești amanta mea. O să fii soția mea sau nimic altceva.

Ea își lăsă brațele să cadă pe lângă corp.

– Atunci bănuiesc că e nimic.

– Chiar crezi că te-aș urmări până în mijlocul oceanului pentru nimic? pufni Gray.

– Dar ce-o să se întâmple cu mătușa ta, cu angajamentele voastre? Planurile pentru sora ta...

El scutură din cap.

– Singurele planuri de care este Bel interesată sunt acelea de a avea grijă de orfani bolnavi și am asigurat-o că o să găsească suficienți orfani în Londra. A acceptat să vină cu mine numai după ce i-am promis că n-o să-i fac nici un debut. Dacă e să se căsătorească vreodată, probabil va alege un misionar sau vreun biet invalid de război.

– A venit și ea cu tine?

– Convinge-te singură.

Gray făcu semn spre puntea vasului.

Da, era acolo. Tânăra cu păr închis la culoare îi făcu cu mâna. Sophia își dădu brusc seama de câte perechi de ochi îi urmăreau, de pe ambele corăbii.

– Și fratele tău? își drese ea glasul.

– Joss? O să vină cu *Aphrodite* în Anglia, de îndată ce termină de predat încărcătura. Și apoi se gândește să studieze dreptul. Eu o să mă ocup de compania de transport maritim, iar Bel de operele ei de caritate. Vom fi împreună; asta e cel mai important, zise el zâmbind. Iar domnul Wilson a fost de acord să se ocupe de cooperativa ta de zahăr, dacă te întrebai cumva.

Speranța încolți în pieptul ei.

– Ești sigur că vrei să te căsătorești cu mine? Sper că înțelegi că situația mea financiară s-a schimbat considerabil.

Gray începu să râdă.

– Uită-te la corabia aia. M-a costat o avere, chiar dacă am vândut și vasul *Kestrel*. Dar era cea mai rapidă corabie pe care o aveau. O luă ușor de mână. Uită de bani, uită de societate. Uită de așteptări. Noi nu avem talentul de a respecta regulile, ai uitat? Noi trebuie să facem ce ne spune inima. Tu m-ai învățat asta. O strânse la piept, ducându-i mâinile la inimă. Dumnezeule, scumpo, nu ți-ai dat seama? Mi-ai furat inima din prima zi în care ne-am cunoscut. Dacă fac ce-mi spune inima, ajung la tine. Și o să te urmez până la capătul pământului dacă e nevoie. Îi aruncă o privire amuzată căpitanului. Deși cred că bunul tău căpitan ar prefera să n-o fac. De fapt, cred că ar fi bucuros să ne cunune chiar azi, doar ca să scape de mine.

– Azi? Dar nu se poate.

– Oh, ba se poate, răspunse el încântat. O duse pe cealaltă parte a vasului, puțin mai departe de mulțimea curioasă. O luă în brațe și îi șopti la ureche: La mulți ani, iubito.

Sophia se topi în îmbrățișarea lui. Chiar era ziua ei? Ziua pe care o așteptase cu entuziasm de multe luni, iar ea uitase complet. Înainte ca Gray să apară la orizont, nu așteptase cu nerăbdare nimic.

Dar acum era nerăbdătoare. Visa la căsătorie, la copii, la iubire și la aventuri adevărate. Viața adevărată și pasiune intensă. Și toate cu bărbatul acesta.

– Oh, Gray.

– Te rog, spune da, șopti el. Sophia. Numele veni ca o mângâiere la urechea ei. Te iubesc.

O sărută pe obraz și făcu un pas în spate.

– Am fost un mare prost că nu ți-am spus mai devreme. Nici nu știi cât de mult regret acest lucru. Dar te iubesc, Sophia Jane Hathaway. Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni vreodată. Te iubesc atât de mult, încât cred că am să explodez. De fapt, cred că am să explodez dacă mai stau o secundă fără să te sărut, așa că dacă ai de gând să spui da, aș aprecia dacă...

Sophia se aruncă în brațele lui și îl sărută. Intens la început, ca să-l facă pe nebun să tacă; și apoi mai încet, ca să-l savureze. Oh, cât de mult îi plăcea aroma lui, de pâine proaspăt scoasă din cuptor și de rom. Caldă, îmbietoare și mângâietoare, cu o urmă de picanterie și pericol.

– Da, îi șopti ea în buze. Făcu un pas în spate și îl privi drept în ochi. Da, vreau să fiu soția ta.

– Astăzi? întrebă el, prinzând-o de după talie.

– Astăzi. Dar trebuie să mă lași să-mi schimb rochia. Zâmbi și îi mângâie obrazul. Te-ai și bărbierit.

– În fiecare zi de când am plecat din Tortola, răspunse el cu un zâmbet amărât. Am câteva cicatrici drept dovadă.

– Foarte bine, spuse ea sărutându-l. Mă bucur. Nu mă interesează dacă societatea ne va izgoni pentru că suntem piraţi, atât timp cât sunt cu tine.

– Oh, nu cred că vom fi izgoniți. Cu siguranță, nu suntem piraţi. După mărturia ta emoționantă – spuse el, chicotind – Fitzhugh a decis să rezolve cum știa mai bine o problemă greu de definit. Adică un pirat care nu putea fi spânzurat. Dacă nu putea avansa în carieră condamnându-mă pe mine, s-a gândit că poate ar avea o șansă

dacă m-ar răsplăti. Mi-a acordat vasul *Kestrel* drept recompensă și m-a recomandat guvernatorului pentru o medalie specială. Umblă vorba că m-ar ridica chiar la rang de cavaler, spuse el rânjind. Îți vine să crezi? Eu, erou.

– Bineînțeles că îmi vine să cred, răspunse ea, luându-l de gât. Am știut-o dintotdeauna, chiar dacă ar trebui să-l blestem pe judecător cu tot cu „medalia" lui. De parcă ți-ar trebui un nou motiv de aroganță. Nu uita că oricum te-ar onora – gentleman sau ticălos, erou sau pirat –, ești al meu.

– Așa e. O sărută lung, cu patos. Pe care l-ai prefera în seara aceasta? Când auzi mârâitul seducător din glasul lui, fiorii pasiunii o năvălră până în vârful picioarelor. Pe gentleman? Pe ticălos? Pe erou sau pe pirat?

Ea începu să râdă.

– Presupun că am să mă bucur de fiecare pe rând. Dar în noaptea asta, cred că o să fiu extrem de fericită să te numesc, pur și simplu, soțul meu.

El își odihni fruntea pe a ei.

– Iubirea mea.

– Și asta.

Epilog

Londra, cinci săptămâni mai târziu

Sophia nu se așteptase să primească musafiri în acea zi. Ajunseseră fără prea multă zarvă în casa lui Gray din Londra în urmă cu câteva zile și încă nu primise răspuns la singurele două scrisori pe care le trimisese - una pentru mama ei și cealaltă pentru sora ei. Era prea devreme ca să spere la un răspuns.

Cu toate astea, Tomkins era în pragul ușii, cu un bilet pe tăviță de argint.

- Aveți un musafir, doamnă. Lady Lucinda Trescott, contesa de Kendall.

- Chiar tu ești! Lucy apăru din spatele servitorului, grăbindu-se să intre în salon. Am auzit că te-ai întors, dar nu îmi venea să cred până nu te vedeam în carne și oase.

- Lady Kendall. Uluită, Sophia se ridică în picioare, la fel și Bel. Dă-mi voie să-ți fac cunoștință cu domnișoara Grayson, cumnata mea. De unde ai aflat că m-am întors?

- Chiar e cazul să fim atât de protocolare? Ar trebui să-ți spun *Lady* Grayson? Lucy o salută pe Bel cu o mișcare politicoasă din cap, după care traversă camera și o prinse pe Sophia într-o îmbrățișare exuberantă. Jeremy a auzit despre ceremonia în onoarea soțului tău. Așa am aflat că ești aici. O măsură pe Sophia din cap până-n picioare. Spune-mi, unde ai fost?

- În vizită la verișorii tăi, bineînțeles. Atenția Sophiei se îndreptă spre umflătura ciudată care le îngreuna îmbrățișarea. Lucy, ești însărcinată!

Lucy zâmbi, îi luă mâna Sophiei și i-o puse pe burtă, punându-și propria mână pe abdomenul plat al Sophiei.

- Iar tu nu ești. Cel puțin, nu se vede.

„Nu, nu se vede." Sophia zâmbi, păstrându-și bănuielile pentru ea. Nu voia să riște să îi crească speranțele lui Gray pentru alte câteva săptămâni, dar el trebuia să fie primul care afla. Era tentată să țină

secretul până ce aveau să ajungă în luna de miere din Italia, dar nu mai voia să aibă secrete față de el.

– Ei bine, spuse Lucy, bârfitorii vor fi dezamăgiți.

Sophia tresări când veni vorba de bârfe.

– Lucy, nu ar trebui să fii aici. O contesă nu poate fi asociată cu un astfel de scandal.

– Scandal? Soțul tău o să primească rangul de cavaler. Vorbesc despre el de parcă ar fi Lancelot, Robin Hood și Lord Nelson, toate la un loc. O să fiți invitați de onoare la fiecare dineu din Londra. Lucy își întinse gâtul, privind spre coridor. Și unde e legendarul domn în carne și oase?

– Gray? E la biroul companiei sale de transport maritim. Sophia își invită prietena să se așeze. Dar chiar și dacă o să primească medalia, cu siguranță că n-o să fiu invitată la aceste serate. Sunt o femeie ruinată, nu-i urmă de îndoială.

– Pentru că ai rupt logodna?

– Pentru că am fugit cu francezul imaginar!

– Te referi la Gervais? întrebă Lucy râzând. Oh, nimeni nu știe nimic despre asta. Părinții tăi au spus că te-ai îmbolnăvit și că te-au trimis pe coastă, să te refaci. Poate că au mai circulat și câteva zvonuri cum că nu era vorba de așa ceva, dar faptul că te-ai îndrăgostit nebunește de un căpitan erou întregește și mai bine povestea. Te-ai îndrăgostit nebunește de el, nu?

Sophia încuviință din cap, incredibil de uluită. Oare să fie adevărat? Părinții ei, sora ei, logodnicul abandonat, prietenii... reușiseră cu toții să păstreze secretul despre fuga ei?

– Oh, știam eu! zise Lucy, începând să bată din palme. Trebuie să-mi povestești tot.

– Poate altă dată, răspunse Sophia, făcând semn spre Bel.

– Înțeleg, spuse Lucy, întâlnindu-i privirea. E o poveste chiar atât de fascinantă? Ei bine, altădată. O privi pe Sophia cu admirație. Dacă așa arată o femeie ruinată, trebuie să-ți mărturisesc că ți se potrivește. Arăți foarte bine.

– Iar sarcina ți se potrivește de minune. Radiezi.

Lucy își flutură mâna, dar era adevărat. Chiar dacă înainte Sophia nu ar fi descris-o niciodată pe prietena ei ca pe o mare frumusețe, acum descrierea i se potrivea de minune. Sarcina îi rotunjise trupul slăbuț, iar părul ei castaniu strălucea.

Servitoarea intră cu o tavă cu ceai și gustări.

– Isabel, vrei să servești tu ceaiul, te rog? întrebă Sophia.

– Sigur.

În timp ce tânăra își făcea de lucru cu ceșcuțele de ceai, Sophia își trase scaunul mai aproape de Lucy.

– Ce mai face Toby? șopti ea. Nu-mi vine să cred că nu a spus nici un cuvânt despre Gervais, când era perfect îndreptățit să mă umilească de față cu toată lumea și să ceară o recompensă. A fost groaznic de rănit când am plecat?

– Ce ai vrea să auzi? Că a suferit nespus după tine sau că te-a uitat deja? Lucy o luă de mână. A suferit, dar cred că mândria lui a fost mai lezată decât inima. În orice caz, e un om prea bun ca să te umilească sau ca să facă alte cereri. El și Felix te-au căutat prin toată Anglia. Știi, ne-ai dat emoții.

Sophia se simți copleșită de vinovăție.

– Cred că mă urăți cu toții.

– Suntem recunoscători că te-ai întors cu bine, răspunse ea. Sunt sigură că și familia ta se va bucura. Ce motive ar avea să se plângă? Au un titlu în familie acum, cum și-au dorit dintotdeauna.

Bel le întrerupse șueta, cu câte o ceșcuță de ceai în fiecare mână.

– Domnișoară Grayson, întrebă Lucy, acceptând ceaiul, să ne așteptăm curând la debutul tău?

– Oh, nu, răspunse Bel, oferindu-i Sophiei ceașca de ceai.

– Poate că ar trebui să te mai gândești. Sophia se entuziasmă, gândindu-se la toate variantele. Am considerat că nu ar fi prudent să organizăm o prezentare formală, îi spuse ea lui Lucy, având în vedere situația mea. Dar dacă scandalul este sub control... Bel ar putea alege pe oricine. Ar putea chiar să se mărite cu un lord, daca asta e dorința ei.

– Dar nu vreau să mă căsătoresc cu un lord, protestă Bel.

– Nu, nu vrei asta, zise Lucy, luând o prăjitură. Nu e deloc pe cât de amuzant ai crede. Oamenii au tot felul de așteptări enervante. Din clipa în care soțul meu a intrat în Camera Lorzilor, au apărut tot felul de evenimente. Primesc tot felul de invitații să mă alătur societății de caritate a nu știu cărei lady sau să cumpăr tichete pentru nu știu ce alte evenimente filantropice.

– Chiar așa?

Bel își bău ceaiul, gânditoare.

– Jeremy îmi dă mai mulți bani decât aș avea nevoie, așa că susțin toate cauzele, firește. Dar e îngrozitor că toată lumea mă întreabă ce cred despre tot felul de cauze pretențioase... de parcă aș ști ceva despre tarife sau flota maritimă. Încerc să zâmbesc și să schimb

subiectul, dar insistă să-mi ofere ridicol de multă influenţă, doar pentru că soţul meu a pus la punct câţiva membrii ai Parlamentului închişi la minte. Lucy gustă din prăjitură. Orice ar fi, nu te căsători cu un lord.

– Ce sfat interesant, spuse Bel, lăsând ceaşca pe masă.

– Glumim, îi spuse Sophia, luând-o pe Bel de mână. O să te căsătoreşti din dragoste. Fratele tău n-o să fie altfel de acord.

– Dacă aşa e, atunci mă îndoiesc că o să mă căsătoresc vreodată, zise Bel. Inima mea este deja plină cu dragoste pentru familia mea şi pasiune pentru slujirea lui Dumnezeu. Nu am loc pentru o dragoste romantică.

– Inima nu este sigurul organ care contează, spuse Lucy, aruncându-i Sophiei un surâs strengăresc.

Pe chipul lui Bel apăru o expresie de uimire inocentă. Sophia scuturâ din cap. Dacă existau limite pentru naivitatea lui Bel, încă nu le descoperise. Tânăra nu părea deloc conştientă de frumuseţea ei exotică şi de efectul pe care îl avea asupra bărbaţilor.

– Poate că aş accepta să mă căsătoresc, continuă Bel, dacă aş găsi un bărbat onorabil, cu principii, care are simţul dreptăţii şi care să împărtăşească pasiunea mea pentru filantropie...

– Sper să găseşti un astfel de bărbat, zise Sophia. Dar, Bel... într-o căsnicie fericită, doi oameni trebuie să împartă mai mult decât pasiunea pentru filantropie.

– Chiar aşa? întrebă Bel. Ce anume?

Lucy izbucni în râs, iar Sophia nu se putu abţine să nu râdă şi ea.

– Nu, vorbesc serios, insistă Bel, uitându-se de la una la alta. Spune-mi la ce te referi.

– Domnişoară Grayson, stai liniştită. Te vom ajuta noi să-ţi dezvolţi educaţia, spuse Lucy, uitându-se la Sophia. Mai ai cartea?